

မင်းသိင်္ခ

မိညီမ

BURMESE
CLASSIC

နိုင်မုတ်တမ်း

ဘုရားပြုချက်အမှတ်

- ၂၄၄/၂၀၀၃(၂)

ကံနာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

- ၃၅၈/၂၀၀၃(၄)

ပတ်ဝေသူ

- ဦးတင်လွင် (ခ) သော်က
သော်စံစာပေတိုက်
၆၀၅/သုဓမ္မာလမ်း
၄-ရပ်ကွက် တိုးချဲ့ မ/ဥက္ကလာပ

ကံနာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်

- ရတနာမဂ္ဂပုံနှိပ်ကုမ္ပဏီ
ဒေါ်ခင်ကြွေ (မြို့-၀၄၄၈၀)၊
အမှတ်(၂၀၇)၊ ဝေယျန္တာလမ်း၊
၁၆/၂-ရပ်ကွက်၊ သာယာဝတီမြို့၊
ရန်ကင်းမြို့။

နံချီရေး

- အောင်မြင်စာပေ
အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘာလေလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်းမြို့။

ပထမအကြိမ်-၁၉၈၃ ခုနှစ် ၊ (သြဂုတ်)
ဒုတိယအကြိမ်-၂၀၀၃ ခုနှစ် ၊ (ဇွန်လ)
အုပ်ရေး(၅၀၀) ၊ တန့်တိုး(၂၀၀)ကျပ်

“ဟေး... လူတယ်”

“ပေါတယ်ဟေ့”

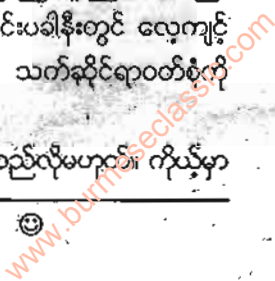
“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံနေသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်တွင်
ဟိုထောင့်သည်ထောင့်မှ အသံစူးစူးဖြင့် ထအော်သော အသံများက
ဖောက်ထွက်လာတတ်၏။

ဘွဲ့နှင့်သဘင်ခန်းမထဲမှာ ဖြစ်သည်။ ဘွဲ့လက်မှတ် ပေးအပ်
မည့် အခမ်းအနားမတိုင်မီ အစမ်းလေ့ကျင့်သောနေ့ ဖြစ်ပေသည်။
အစမ်းလေ့ကျင့်သည်ဆိုပြီး အထင်သေးလို့မရချေ။ အဘယ့်ကြောင့်
ဆိုသော် သည်နေ့တွင် ‘ဝတ်စုံပြည့်’ လာရောက်ကြသောကြောင့်ဖြစ်၏။

‘ဝတ်စုံပြည့်’ အစမ်းလေ့ကျင့်ခြင်း ဟူ၍ ကြားဖူးကြပါလိမ့်မည်။
ချီတက်ပွဲများ၊ အထိမ်းအမှတ်နေ့ကြီးများ ကျင်းပခါနီးတွင် လေ့ကျင့်
လေ့ရှိကြသည်။ အခမ်းအနားတွင်ဝတ်ရမည့် သက်ဆိုင်ရာဝတ်စုံကို
အပြည့်ဝတ်ကြရသည်။

ခုပြောသော ‘ဝတ်စုံပြည့်’ ကတော့ သည်လို့မဟုတ်။ ကိုယ့်မှာ

ရှိသမျှ အဝတ်အစားတွေထဲက အကောင်းဆုံး၊ ဒါမှ မကျေနပ်သေးလျှင် အသစ်ထပ်ချုပ်သော အဝတ်အစားများဖြင့် လာကြခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

အစမ်းလေ့ကျင့်သောနေ့တွင် ဘွဲ့ဝတ်စုံ ဝတ်လာဖို့မလို။ ထိုအချက်ကပင် သူတို့အဖို့ ဟန်ကာသင်္ဘောဖြစ်နေသည်။ စဉ်းစားကြည့်။ တကယ်ဘွဲ့ယူရမည့် အခမ်းအနားမှာ ဘွဲ့အနက်ကြီးများကို ခြုံကြရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်မှာ ဘွဲ့အနက်ကြီးများ သောအခါ ဦးခေါင်း၊ လည်ပင်း၊ လက်ဖျားနှင့် မိမိတို့အဖို့ ဝတ်ဆင်ထား ပေါ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ထဘီအနားနှင့် အကျီလက်ဖျား(အကျီလက်ရှည်ဖြစ်ပါမူ) လောက်သာ ပြင်နိုင်လေသည်။ ထိုနေ့မျိုးအဖို့ နားကပ်၊ လက်စွပ်၊ လက်ကောက်၊ ရင်ထိုးနှင့် ဖိနပ်ကိုပဲ ပြခွင့်ရှိကြရှာသည်။ ဆွဲကြိုး အတွက်တောင် နေရာသိပ်မရှိ။

ထိုအခါ အစမ်းလေ့ကျင့်သောနေ့သည်သာ 'ပြ'ဖို့ အခါကောင်းဆုံး ဖြစ်နေတော့သည်။

သည်နေ့သည် တစ်သက်မှာတစ်ခါတွေထဲ တစ်ရက် အပါအဝင် ဖြစ်၏။ အိမ်ထောင် နှစ်ခါသုံးခါပြုသူများကလွဲလျှင် မင်္ဂလာဆောင်ခြင်းသည် တစ်သက်မှာတစ်ခါ ဖြစ်သကဲ့သို့ ဘွဲ့နှစ်ခုသုံးခု ရသူများကလွဲလျှင် ဘွဲ့ယူသောနေ့သည်လည်း တစ်သက်မှာတစ်ခါ ဖြစ်သည်။ အဝတ်အစားနှင့်ပတ်သက်၍ ဝါသနာထုံတတ်သော မိန်းကလေးများအတွက် ပို၍မှန်သည်။

စောစောတုန်းက ပြောခဲ့သလို အစမ်းလေ့ကျင့်ပွဲသည် အဝတ်အစား 'ပြ'ဖို့ကောင်းသည်ဆိုသောကြောင့် သည်နေ့သည်လည်း တစ်သက်မှာ တစ်ခါလောက်နီးနီး အရေးပါလေသည်။

အစမ်းလေ့ကျင့်ပွဲဖြစ်သော သည်နေ့မှာ . . .
ဆံပင်ပုံစံလေးတွေ မျိုးစုံရွယ်လာကြ၏။ မင်္ဂလာဆောင်

တွေမှာကဲ့သို့ အပီကြီးထုံးကြသည်တော့ မဟုတ်။ ဆံပင်ကို ခွေခေါက်တင်ပြီး သဇင်ပန်းကလေးတွေ ပန်လာတာမျိုး။ ဆံပင်တု အခွေအလိပ်ကလေးတွေ တပ်လာတာမျိုး။ ဆံပင်ဖြတ်ပြီး အဖျားကောက်လာတာမျိုးလောက်တော့ လုပ်ကြသည်။

လက်ဝတ်ရတာနာဆိုလျှင်လည်း ရှိသမျှအကုန် ထုတ်ဝတ်လာတာမျိုး မဟုတ်။ လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း၊ နားကပ်ကောင်းကောင်းလေးတစ်ရန်၊ ဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံး၊ ရင်ထိုးကလေးတစ်ခု၊ လက်ကောက်ကလေးတစ်ဖက် စသည်ဖြင့် တစ်ခုကောင်း နှစ်ခုကောင်း ဆင်မြန်းလာကြ၏။

ဖိနပ်ဆိုလျှင်လည်း ဘယ်သူမင်္ဂလာဆောင်မှာ စီးဖို့ဝယ်ခဲ့တဲ့ဖိနပ်၊ ဘယ်သူ့မွေးနေ့တုန်းက စီးသွားတဲ့ဖိနပ် စသည်ဖြင့် တစ်ခါနှစ်ခါလောက် စီးဖူးသောဖိနပ်ကို စီးလာကြသည်။ ဖိနပ် အသစ်ကိုတော့ တကယ်ဘွဲ့ယူသောနေ့ကျမှစီးမည်။ အချို့တတ်နိုင်သူတွေတော့ သည်နေ့အတွက် တစ်ရန်၊ ဟိုနေ့အတွက် တစ်ရန် ဝယ်ကြ၏။

အရေးကြီးဆုံးက အဝတ်အစား၊ အကောင်းဆုံး၊ ဈေးအကြီးဆုံးသော်လည်း ဖြစ်ရမည်။ ပုံအဆန်းဆုံးသော်လည်း ဖြစ်ရ မည်။ နှစ်မျိုးစလုံးဖြစ်ရမည်။ ကီမိုနီအစများ၊ ရွှေတစ်ဆုပ်များ၊ တစ်ကိုက်နှစ်ရာတန် သုံးရာတန် လေးရာတန်စာများ အစရှိသော နောက်ဆုံး ဝေါ်ပိတ်ဆန်းများ ပါဝင်သည်။ ပြီးတော့ အကျီပုံစံတွေက မျိုးစုံ၊ ခနားကပိုင်း ဘယ်လိုပုံစံတွေ ခေတ်စားနေသလဲ သိချင်လျှင် အဆိုပါ အစမ်းလေ့ကျင့်ပွဲကို သွားကြည့်ရုံနှင့် အကုန်အစင် ကောင်းကောင်းကြီး သိမြင်နိုင်သည်။

ဝေမိုးအောင်သည် ရှေ့နားခပ်ကျကျချုံမှာ ထိုင်နေသည်။ ဤအစမ်းလေ့ကျင့်ပွဲသည် သူနှင့်ဆိုင်သည်ဟု ပြောရုံလည်းရသည်။

ရှိသမျှ အဝတ်အစားတွေထဲက အကောင်းဆုံး ဒါမှ မကျေနပ်သေးလျှင် အသစ်ထပ်ချုပ်သော အဝတ်အစားများဖြင့် လာကြခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

အစမ်းလေ့ကျင့်သောနေ့တွင် ဘွဲ့ဝတ်စုံ ဝတ်လာဖို့မလို။ ထိုအချက်ကပင် သူတို့အဖို့ ဟန်ကျသလိုဖြစ်နေသည်။ စဉ်းစားကြည့်။ တကယ်ဘွဲ့ယူရမည် အခမ်းအနား အနက်ကြီးများကို ခြုံကြရမည်ဖြစ်သည်။ ယုတ်ကျိုးများကို ခြုံလိုက်သောအခါ ဦးခေါင်း၊ လည်ပင်း၊ လက်ဖျားနှင့် မြေပြောက်လေးခွက်သား ပေါ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ထဘီအနားနှင့် အကျီလက်ဖျား(အကျီလက်ရှည်ဖြစ်ပါမူ) လောက်သာ မြင်နိုင်လေသည်။ ထိုနေ့မျိုးအဖို့ နားကပ်၊ လက်စွပ်၊ လက်ကောက်၊ ရင်ထိုးနှင့် ဖိနပ်ကိုပဲ ပြခွင့်ရှိကြရှာသည်။ ဆွဲကြိုး အတွက်တောင် နေရာသိပ်မရှိ။

ထိုအခါ အစမ်းလေ့ကျင့်သောနေ့သည်သာ 'ပြ'ဖို့ အခိုကောင်းဆုံး ဖြစ်နေတော့သည်။

သည်နေ့သည် တစ်သက်မှာတစ်ခါတွေထဲ တစ်ရက် အပါအဝင် ဖြစ်၏။ အိမ်ထောင် နှစ်ခါသုံးခါပြုသူများကလွဲလျှင် မင်္ဂလာဆောင်ခြင်းသည် တစ်သက်မှာတစ်ခါ ဖြစ်သကဲ့သို့ ဘွဲ့နှစ်ခုသုံးခု ရသူများကလွဲလျှင် ဘွဲ့ယူသောနေ့သည်လည်း တစ်သက်မှာတစ်ခါ ဖြစ်သည်။ အဝတ်အစားနှင့်ပတ်သက်၍ ဝါသနာထုံတတ်သော မိန်းကလေးများအတွက် ပို၍မှန်သည်။

စောစောတုန်းက ပြောခဲ့သလို အစမ်းလေ့ကျင့်ပွဲသည် အဝတ်အစား ပြုဖို့ကောင်းသည်ဆိုသောကြောင့် သည်နေ့သည်လည်း တစ်သက်မှာ တစ်ခါလောက်နီးနီး အရှေ့ပါလေသည်။

အစမ်းလေ့ကျင့်ပွဲဖြစ်သော သည်နေ့မှာ ... ဆံပင်ပုံစံလေးတွေ မျိုးစုံလုပ်လာကြ၏။ မင်္ဂလာဆောင်

တွေမှာကဲ့သို့ အပီကြီးထုံးကြသည်တော့ မဟုတ်။ ဆံပင်ကို ခွေခေါက်တင်ပြီး သဇင်ပန်းကလေးတွေ ပန်လာတာမျိုး။ ဆံပင်တု အရှေ့အလိပ်ကလေးတွေ တပ်လာတာမျိုး။ ဆံပင်ဖြတ်ပြီး အဖျားကောက်လာတာမျိုးလောက်တော့ လုပ်ကြသည်။

လက်ဝတ်ရတနာဆိုလျှင်လည်း ရှိသမျှအကုန် ထုတ်ဝတ်လာတာမျိုး မဟုတ်။ လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း၊ နားကပ်ကောင်းကောင်းလေးတစ်ရန်၊ ဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံး၊ ရင်ထိုးကလေးတစ်ခု၊ လက်ကောက်ကလေးတစ်ဖက် စသည်ဖြင့် တစ်ခုကောင်း နှစ်ခုကောင်း ဆင်မြန်းလာကြ၏။

ဖိနပ်ဆိုလျှင်လည်း ဘယ်သူမင်္ဂလာဆောင်မှာ စီးဖို့ဝယ်ခဲ့တဲ့ဖိနပ်၊ ဘယ်သူ့မွေးနေ့တုန်းက စီးသွားတဲ့ဖိနပ် စသည်ဖြင့် တစ်ခါနှစ်ခါလောက် စီးဖူးသောဖိနပ်ကို စီးလာကြသည်။ ဖိနပ် အသစ်ကိုတော့ တကယ်ဘွဲ့ယူသောနေ့ကျမှစီးမည်။ အချို့တတ်နိုင်သူတွေတော့ သည်နေ့အတွက် တစ်ရန်၊ ဟိုနေ့အတွက် တစ်ရန်ဇယ်ကြ၏။

အရေးကြီးဆုံးက အဝတ်အစား။ အကောင်းဆုံး၊ ဈေးအကြီးဆုံးသော်လည်း ဖြစ်ရမည်။ ပုံဆန်းဆုံးသော်လည်း ဖြစ်ရမည်။ နှစ်မျိုးစလုံးဖြစ်ရမည်။ ကိုမိုနိုအစများ၊ ရွှေတစ်ဆုပ်များ၊ တစ်ကိုက်နှစ်ရာတန် သုံးရာတန် လေးရာတန်စာများ အစရှိသော နောက်ဆုံးပေါ်ပိတ်ဆန်းများ ပါဝင်သည်။ ပြီးတော့ အကျီပုံစံတွေက မျိုးစုံ၊ ခုနောက်ပိုင်း ဘယ်လိုပုံစံတွေ ခေတ်စားနေသလဲ သိချင်လျှင် အဆိုပါ အစမ်းလေ့ကျင့်ပွဲကို သွားကြည့်ရုံနှင့် အကုန်အစင် ကောင်းကောင်းကြီး သိမြင်နိုင်သည်။

ဝေမိုးအောင်သည် ရှေ့နားခပ်ကျကျချံမှာ ထိုင်နေသည်။ ဤအစမ်းလေ့ကျင့်ပွဲသည် သူနှင့်ဆိုင်သည်ဟု ပြော၍လည်းရသည်။

မဆိုဘူးဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ အကြောင်းမှာ ခုပွဲ၌ သူတို့နှစ်၊ သူတို့ အတန်းမှလူတွေလည်း ပါသည်။ သူကတော့ မပါ။ စာမေးပွဲ ကျသော ကြောင့်မဟုတ်။ သူက ဘွဲ့နှင်းသဘင်အခမ်းအနားကို မတက်ဘဲ အဝေးရောက်ဘွဲ့သာယူမည်ဟု လျှောက်လွှာတင်ထားခဲ့ သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ့သူငယ်ချင်းများကတော့ ဘွဲ့တက်ယူကြမည်ဖြစ်သည်။ သူတို့ အစမ်းလေ့ကျင့်ကြသည်ကိုကြည့်ရန် ဝေဖိုးအောင် ရောက်လာခြင်းပင်။ အစီအစဉ် အစဦးတွင် မော်ကွန်းထိန်း ဒေါ်စိန်စိန်က အမှာ စကား ပြောသည်။ ဘွဲ့ယူရမည့်နေ့တွင် ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်အချက်များ။ ယောက်ျားကလေးတွေ ဘွဲ့ဦးထုပ် မဆောင်းချင်လျှင် ခေါင်း ပေါင်း ပေါင်းလာရမည်။ တိုင်းရင်းသားရိုးရာဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်လာလျှင် လည်း သက်ဆိုင်ရာခေါင်းပေါင်း ပေါင်းလာနိုင်သည်။ မိန်းကလေးတွေ ချီးဘွဲ့ဦးထုပ် မဆောင်းလျှင် ဆံထုံး ထုံးလာရမည်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ဆံထုံးသည် ဆရာမပျက်ရ။ ယောက်ျားလေးများ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဝတ်လျှင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိရမည်။ မိန်းကလေးများကိုတော့ အနောက် တိုင်းဝတ်စုံ ဝတ်ခွင့်မပြု။ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် စီးမည်ဆိုလျှင် လေးငါး လက်မမြင့်သော ဖိနပ်ကြီးတွေ မစီးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံသည်။ အကြောင်းမှာ ဘွဲ့လက်မှတ်ယူဖို့ စင်ပေါ်တက်သောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ခလုတ် တိုက်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် မှာကြားလိုသည်မှာ သူတစ်ပါး၏ လက်ဝတ်ရတနာများကို ငှားရမ်းဝတ်ဆင်ခြင်း မပြုကြဖို့ ဖြစ်သည်။ စင်ပေါ်တက် ဘွဲ့လက်မှတ် ယူပြီးသောအခါ တစ်ချိုးတည်း ပြန်ဆင်းမပြေးနှင့်။ ပါမောက္ခချုပ်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သွားဦး။ နှုတ် ဆက်ရာတွင်လည်း ဦးညွတ်ရုံမျှသာ ညွတ်ပါ။ တအားကုန်းပြီး အလေး ပြုလိုက်လျှင် ဘွဲ့ဦးထုပ် ကျွတ်ကျတတ်သည်။ မိမိဦးထုပ် ချောင်နေ

သည်ထင်လျှင် ကလစ်လေးဖြင့် တွယ်လာခဲ့နိုင်သည်။ စင်ပေါ်မှာ ပါမောက္ခချုပ်ကို ထိုင်ရှိခိုးတာတို့ ဘာတို့ မလုပ်စေချင် စသည်ဖြင့် ပြောကြား၏။

ထို့နောက် အစမ်းလေ့ကျင့်ကြသည်။ တစ်ဦးချင်း နာမည် ခေါ်၍ ဧည့်သည်လက်မှတ်များကို ဘွဲ့လက်မှတ် သဘောထားပြီး တက်ယူ ကြသည်။

“မောင်အောင်ဝင်း”

နာမည်ခေါ်သည်။ အရပ်ခပ်ပျပ်ပျပ်၊ ဆံပင်ပါးပါးနှင့် ကျောင်း သားတစ်ယောက် စင်ပေါ်တက်လာသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းများက ‘ပြောင် ကြီးကွ’ ဟု ဝိုင်းအော်ရင်း လက်ခုပ်တီးကြသည်။

“မောင်စိုးသိမ်း”

ထိုကျောင်းသားသည် ယောင်ပြီး ‘ရှိပါတယ်ခင်ဗျ’ ဟု အော် ထိုက်သည်။ ဝိုင်းရယ်ကြ၏။

“မခင်ဝေဝေသက်”

ကျောင်းသူတစ်ယောက် တက်လာ၏။ ကိုယ်ဝန်နှင့် မည်သူမျှ မပြောင်လှောင်ကြ။ ဝိုင်းမဟာကြ။ ရိုးရိုးသားသားပင် လက်ခုပ်တီး၍ ဩဘာပေးကြသည်။

နောက်တစ်ယောက်ကျတော့ အပြတ်ဝိုင်းဟားကြသည်။ သူက အင်္ကျီလက်ပြတ်နှင့်၊ လက်ပြတ်မှ တကယ်စွပ်ကျယ်လက် ပြတ်သွာသား။ မိတ်စကတော့ ခပ်ပြောင်ပြောင်လက်လက်ပင်။ လည်ပင်းပေါက်က တော်တော်ဟိုက်သည်။ လက်မောင်းရင်းမှ ဇာပါးပါးကလေးအုပ်ပြီး အဖျားမှာ စုကျပ်ထား၏။

“ရေကူးဝတ်စုံနဲ့ မှားလာတယ်” ဟု အော်ကြသည်။ အသက်

နည်းနည်းကြီးပုံရသော ကျောစီးသူတစ်ယောက်၏ အလှည့်ကျတော့

ပရိသတ်ထဲမှ သုံးနှစ်သားအရွယ်ခန့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်က
'မေမေ့ဆီသွားမယ်' ဟု ထင်သည်။

ထူးထူးခြားခြား ဝတ်စားလာသော ကျောင်းသူတစ်ယောက်
စင်ပေါ်ရောက်လာပြန်သည်။ 'မက်စီ'ခေါ် ဂါဝန်ရှည်ကြီးလို အင်္ကျီ
ကြီးနှင့်။ ခန်းမတစ်လုံး ဝေါခနဲ ဆူညံသွားပြီး...

"ရှင်မီးအင်္ကျီကြီးနဲ့ဟေ့" ဟု အသံထွက်လာ၏။

ထို့နောက်တွင် ဆံထုံးပုံစံ၊ ဆံပင်ပုံစံမျိုးစုံ၊ ပိတ်ဆန်းမျိုးစုံ၊
အင်္ကျီပုံစံမျိုးစုံ၊ ထဘီအဆင်မျိုးစုံ၊ ဖိနပ်ပုံစံမျိုးစုံတို့ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး
ဖြတ်လျှောက်ကြသည်။ ရိုးရိုးတန်းတန်းပင် ဝတ်စားလာသူတွေလည်း
အများအပြားရှိပါသည်။ ယောက်ျားကလေးတွေထဲမှာလည်း အမျိုးမျိုး
အပုံပုံပင်၊ များသောအားဖြင့်ကတော့ ဖြစ်သလို ဝတ်စားလာခဲ့ကြသည်။
မင်္ဂလာဆောင် သတို့သားလို အကောင်းစားဝတ်လာသူ အနည်းအပါရှိ၏။

ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကတော့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို
အပြည့်ဝတ်လာ၏။ နက်ကတိုင်တောင် ပါသည်။ တော်တော် သပ်သပ်
ရပ်ရပ်ရှိသည်။ ကြည့်ကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုရမည်။

ဒီမိနိကပွဲတွေမှာဆိုလျှင် လူအများ၏ ဂရုတစိုက်ကြည့်ခြင်းကို
ခံရပြီး မိန်းကလေးတို့၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို အပြည့်အဝရရှိမည့် ပုံစံမျိုး
သည်နေရာမှာတော့ သူ့ခမျာ သိပ်မစားသာချေ။

"ငပေါကြီးဟေ့"

ဝေမိုးအောင်သည် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် လှည့်စကား
ပြောရင်း ဟားတိုက်ရယ်နေမိသဖြင့် နောက်ထပ်ခေါ်လိုက်သော နာမည်
တစ်ခုကို မကြားလိုက်မိ။ စင်ပေါ်သို့ ပြန်ကြည့်သောအခါ သူ
စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်သည် ခြေလှမ်းမှန်မှန် တက်

လာသည်။ ကချင်လုံချည်အဖြူ၊ အင်္ကျီလက်ရှည် အနီကလေးနှင့်။
ဆံပင်ပုံစံကိုလည်း သိပ်ထူးထူးဆန်းဆန်း လုပ်မလာ။ တင်ပါးလောက်
ထိ ဝဲကျနေသော ဆံပင်များကို အရင်းက ကလစ်ကလေးဖြင့်
ညှပ်ထားသည်။ ဖိနပ်က ပါးပါးကလေး။ ကိုယ်လုံးခပ်သွယ်သွယ်။
ပိန်သည်ဟုပင် ပြော၍ရနိုင်သည်။ အရပ်နည်းနည်းမြင့်သလား မသိ။
မျက်နှာက ရှင်းလင်းသည့်အလှ။ လူအများက လှပါသည်ဟု တညီ
တညွတ်တည်းဆိုရသော အလှမျိုးတော့မဟုတ်။ လူတစ်ကိုယ် အင်္ကျီကို
တစ်မျိုးဆိုသော စကားအရ လှနိုင်သော အလှမျိုးဖြစ်သည်။

သူ ဝတ်စားပြင်ဆင်လာပုံသည် ခုပွဲတွင် အရိုးဆုံးအတန်း
အစားထဲမှာ ပါဝင်နေသည်။ ခုနပြောသလိုပင် ဝေမိုးအောင်အဖို့
နှစ်သက်လောက်သော အလှအပ သူ့မှာရှိနေသည်။

"နာမည်က ဘာတဲ့လဲကွ"

ဝေမိုးအောင် သူ့ဘေးမှာ ထိုင်နေသော တင်ချိုကို မေးလိုက်
သည်။ တင်ချိုက ...

"ရာဇတ်(ခေါ်)လှမြင့်တဲ့"

"ဟာ ... ဒါပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုတက်လာတဲ့
ကောင်မလေး ပြောတာ"

"ငါလဲ သတိမထားလိုက်မိဘူးကွ"

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဝေမိုးအောင် စိတ်ဝင်စားမိပြီ။ ထိုကျောင်း
သူမလေးကို လှမ်းကြည့်မိပြန်သည်။ စင်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ခုံလွတ်
တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ အဖော်အပေါင်းလည်း မပါ။ တစ်ယောက်
တည်းပင် ခုစီးအေးအေး ထိုင်နေသည်။

ခန်းမအပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာကြသောအခါ ဝေမိုးအောင်သည်
သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လမ်းခွဲလိုက်သည်။ စောစောက ကောင်မလေး

နောက်ကို လိုက်ကြည့်ချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူစိတ်ကူးက ကောင်မလေးအပြန်တွင် မယောင်မလည် လိုက်သွားမည်။ ဒါဆို သူဘယ်မှာနေသလဲ ဆိုတာလောက်တော့ သိရနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့အကြံအစည် မအောင်မြင်၊ ကောင်မလေးကို ကားတစ်စီးက လာကြို သွား၏။ လာကြိုသူက သပ်ရပ်သားနားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ် တစ်ယောက်။ ဝေမိုးအောင် အတွေးတွေ ရှုပ်သွားပြန်သည်။

ဝေမိုးအောင်သည် ဟံသာဝတီအိုင်ကြီးနားမှာ နေသည်။ အိမ်ခန်းငှားနေခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ငှားနေသော အိမ်ခန်းမဟုတ်၊ ဘော်ဒါဆောင်လို အခန်းဖြစ်သည်။ သူငှားနေသော အိမ်တွင် အခန်းခြောက်ခန်းရှိ၍ တစ်ခန်းတွင် နှစ်ယောက်နေရသည်။ လခလေးဆယ်။ အခန်းက ကျဉ်းကျဉ်းကလေး။ ခုတင်နှစ်လုံးနှင့် စားပွဲခပ်သေးသေး နှစ်လုံးနှင့် ပြည့်နေသည်။ အိပ်ရုံလောက်သာ အသုံးဝင်သည့် အခန်းများ ဖြစ်လေသည်။

ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ သည်မှာနေသူများသည်လည်း ကိုယ့်အခန်းကို အိပ်ရုံလောက်သာ အသုံးချသူတွေ။ အိပ်ချိန်ကုန်မှသာ ပြန်လာတတ်သူတွေ ဖြစ်သည်။ ကျောချစရာ တစ်နေရာရလျှင် ပြီးရော၊ တချို့လူတွေအတွက်တော့ စားပွဲသည်ပင် အပိုလို ဖြစ်နေသေးသည်။ စာရေးစာဖတ်ဖို့ အချိန်ကြသူများမှ မဟုတ်ဘဲ။ နံနက်စောစော

ထ၊ ထွက်သွားကြပြီး ညနေမိုးချုပ်ခါနီးမှ ပြန်ရောက်တတ်သူတွေသာ များသည်။

သူတို့အဆောင်က လူဆယ်နှစ်ယောက်တွင် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားလည်း ပါသည်။ ရုံးဝန်ထမ်းလည်း ရှိသည်။ အရောင်း အစယ်လုပ်သူလည်း ပါသည်။ ပုံနှိပ်တိုက်တစ်ခုက စာစီသမားလည်း ပါသည်။ ဘာအလုပ်လုပ်မှန်း မသိရသူလည်း ရှိသည်။ ထိုအထဲတွင် ဘာလုပ်မှန်း မသိသေးသူတစ်ယောက်လည်း ရှိ၏။

ဝေမိုးအောင် ဖြစ်သည်။ သူ့အခြေအနေက မရေမရာ။ ဘူမိ ဗေဒဘွဲ့ ရပြီးသား။ အလုပ်ကတော့ မရှိသေး။ ရာတုနန်းမွှေတုန်း ဖြစ်သည်။ ခြံမြန်ရလျှင် ကောင်းမည်။ အလုပ်မြန်မြန်မှ မြန်မြန် နီးရမည်ဆိုသော အတွေးမျိုးတော့ သူ့မှာမရှိသေး။ ရှိလို့လည်း မရသေးချေ။ သူ့မှာ စိတ်ကူးယဉ်စရာလောက်သာ ရေးတေးတေးရှိသည်။ လက်တွေ့ အကောင်အထည် ပြုစရာမရှိ။

အလုပ်မြန်မြန်ရချင်သည့် အကြောင်းက အစ်မ နှမတွေကို အားနာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့က အဖေကို ကျွေးမွေးပြုစုထား ကြသည်။ သူ့ဆီကိုလည်း ငွေပို့ရသည်။ အဖေကို ကျွေးမွေးထားရ သည်ကတော့ အရေးမကြီး။ သမီးလေးယောက်က အဖေအိုကြီး တစ်ယောက်ကို လုပ်ကျွေးခြင်းသည် ဘာမျှအပန်းမကြီး။ သားသမီး ဝတ္တရားအတိုင်း ပြုစုခွင့်ရခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့မှာ အမေမရှိတော့။ ဆုံးပါး ခဲ့တာကြားပြီ။

မိမိကို ငွေထောက်ပံ့နေခြင်းကိုတော့ သိပ်မလိုလားမိ။ မိသားစုတွင် တစ်ဦးတည်းသော ယောက်ျားလေး ဖြစ်သဖြင့် တက္ကသိုလ် ပညာသင်ခွင့် ရခဲ့သည်။ အစ်မသုံးယောက်က ထောက်ပံ့သည်။ နှမကလေးထံမှ သူမလိုချင်၊ သို့တိုင်အောင် သူတစ်ခေါက်တစ်ခါ

မြို့ပြန်လျှင် အစ်ကိုလေးအတွက် လက်ဆောင်ဆိုပြီး ပုဆိုးနှစ်ထည် လောက်တော့ ပေးတတ်ပြီ။

တကယ်တော့ သူ့ကိုထောက်ပံ့နေသူများမှာ အစ်မများနှင့် နှမတို့မဟုတ်။ ယောက်ဖများဖြစ်သည်။ အစ်မသုံးယောက်ရော နှမ ကလေးပါ အိမ်ထောင်ကျနေပြီ။ ယောက်ဖများက သဘောကောင်း ကြသည်။ ပညာတတ်များ မဟုတ်ကြ။ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် အလုပ်ကြီး စားကြသဖြင့် အခြေအနေ အသင့်အတင့်ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ က ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ဖြစ်သော ဝေမိုးအောင်ကို အထင်ကြီးသည်။ ဝေမိုးအောင်ကို ထောက်ပံ့ဖို့ အစ်မတွေ၏အစီအစဉ်ကို သဘောတူ လက်ခံကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဝေမိုးအောင် ပို၍အားနာခြင်းဖြစ်၏။ ယောက်ဖများ၏ အထောက်အပံ့ဖြင့် မနေလို။ ကျောင်းတက်နေတုန်း က ဝါးစွဲရရှိ။ ခု ဘွဲ့ရပြီးသည့်နောက် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ချင် ချင်သည်။ အဖေအိုကြီး၏တာဝန်ကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းက ဝင်ယူ ချင်သည်။

သူသဘောအရဆိုလျှင် ကိုယ်မြို့ကိုယ်ပြန်ပြီး အလုပ်လုပ် ချင်သည်။ သင့်တော်သည့်အလုပ်မှန်သမျှ လုပ်မည်ဆိုလျှင် ကိုယ့်အရပ် မှာက ပိုပြီးအဆင်ပြေမည်ဟု သူထင်သည်။ ယုတ်စွအဆုံး ယောက်ဖ အလတ်၏ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းမှာပင် ဝင်ကူလုပ်ဦး။ သို့ရာတွင် အဖေနှင့်တကွ အစ်မများ၊ နှမလေးနှင့် ယောက်ဖများ၏ ဆုံးဖြတ်ချက် က တစ်မျိုး။

မိသားစုထဲက ရှားရှားပါးပါး ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ကို ရန်ကုန်မှာပင် အရာရှိအရာခံ ဖြစ်စေချင်သတဲ့။ သို့မဟုတ်လည်း ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ အမြင်ကျယ်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်သတဲ့။ သူတို့များ ရန်ကုန်ဆိုလျှင် အထင်ကြီးလိုက်ကြတာ။ လွယ်တယ်

မှတ်နေသလား မသိ။

သည်မှာတော့ ...

အစ်မသုံးယောက်က ခုနစ်ဆယ့်ငါးကျပ်စီ ဝိုသဖြင့် တစ်လ လျှင် နှစ်ရာအစိတ်ရသည်။ အခန်းလခ လေးဆယ်ပေးပြီး ကျန်သော တစ်ရာရှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ဖြင့် စားသောက်နေထိုင်ရ၏။ ထမင်းကို ဆိုင်မှာ ဝယ်မစားနိုင်။ တစ်နပ် လေးကျပ်လောက် အနည်းဆုံးကျမည်ဖြစ်၍ သူမတတ်နိုင်။ ထမင်းချိုင့်လည်း မှာမစားနိုင်။ တစ်လလျှင် တစ်ရာ လေးဆယ်လောက်တော့ ပေးရမည်။ သူ့ဘာသာပင် ချက်စားရ၏။

အစ်မတွေက ပြောသည်။ ဂုဏ်သရေရှိ အလုပ်တစ်ခုကိုသာ ရအောင်ရှာပါ။ အလုပ်မရမီအတွင်း စားရေးသောက်ရေးအတွက် ငွေ မှန်မှန်ပိုပါမည်။ အဖေအတွက် ဘာမျှမပူနှင့်။ မောင်လေးဘဝရှေ့ရေး သာယာဖို့သာ ဝဏ္ဏပါတဲ့။ သူ ဘာမျှပြန်မပြောချင်တော့။ အဖေကို တစ်လှည့် ပြန်လုပ်ကျွေးဖို့ကို ခေါင်းထဲမှာသာ ထည့်ထားလိုက်သည်။

သူ အလုပ်ရှာသည်။ နေ့တိုင်းရှာသည်။ အလုပ်သမား မှတ်ပုံ တင်ရုံးများတွင် စုံစမ်းခြင်း၊ သတင်းစာထဲမှာ ပါလာတတ်သည့် အလုပ် အကိုင်ကြော်ငြာများကို ရှာဖွေဖတ်ရှုခြင်း၊ အလုပ်လျှောက်လွှာ တင်ခြင်း၊ စာမေးပွဲဖြေခြင်း၊ လူတွေ့စစ်ဆေးခံခြင်းတို့သည် လောလော ဆယ်တွင် သူ့အလုပ် ဖြစ်၏။

“ရေမြေအနံ့၊ ခြေဆန့်ကာ ရှာခဲ့ပြန်သော် ... တစ်နေ့ဝင်လျှိုး ... တစ်မိုးပင် ချုပ်လေခဲ့ပြီနော်”

ဝေမိုးအောင်သည် အပြင်ပုံပြန်လာတိုင်း တွံတေးသိန်းတန်၏ သီချင်းထဲက အထက်ပါအပိုဒ်ကလေးကို ညည်းလာလေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတလေလည်း ထိုအလိုက်အတိုင်း လေညွှန်လာတတ်သည်။ သည်နေ့တော့ ခါတိုင်းလို အလုပ်ကိစ္စလျှောက်သွားပြီး ပြန်လာခြင်းမဟုတ်။ ဘွဲ့နှင်းသဘင် အစမ်းလေ့ကျင့်ပွဲမှ ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အကွင့်ပါနေသဖြင့် ‘ရေမြေအနံ့’ကို လေညွှန်လာခဲ့၏။

နွေလယ်ခင်းအချိန် ဖြစ်သဖြင့် အဆောင်မှာ ဘယ်သူမျှမရှိ။ သူ့အခန်းခေါ် ကိုကာစိန်လည်း မရှိ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေးခွင့်ရတော့မည်။ သူ့ဆီမှာ တွေးတောစရာတွေ ပါလာခဲ့၏။

အခန်းတံခါးသော့ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သည်။ ရှိအင်္ကျီကို ညွှတ်သည်။ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နှင့် လက်စကကို လဲလိုက်သည်။ ပုဆိုးတော့ မလဲတော့။ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲလိုက်သည်။ အစမ်းလေ့ကျင့် ပွဲမှာ တွေ့ခဲ့သော ကောင်မလေး၏ရုပ်သွင်ကို မျက်စိထဲမှာ ပြန်လည်ပုံဖော်ကြည့်သည်။ မြင်မြင်ချင်၊ စိတ်လှုပ်ရှားရသည့်အကြောင်းကို စဉ်းစားသည်။

ဝေမိုးအောင်သည် ရုပ်ဖြောင့်သူဟု ဆိုနိုင်သည်။ ချောမောခြင်းထက် ရုပ်ရည်သန်ပြန်ခြင်းက ပိုလိမ့်မည်။ သူ့မျက်နှာက ကြည်လင်ပြီး နှစ်လှိုဖွယ်ကောင်းသည်။ သူ့ကိုတွေ့လိုက်လျှင် ခင်မင်သွားတတ်သူသာ များ၏။ သဘောကောင်းခြင်း၊ ရိုးသားခြင်းကို ထင်ရှားစွာ မြင်သာသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းမှာတုန်းကတည်းက လူချစ်လူခင်ပေါများသည်။ ယောက်ျားကလေးများသာမက မိန်းကလေးများကပါ ခင်မင်ကြသည်။ တချို့ကျောင်းသူတွေဆိုလျှင် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားမိ

တတ်ကြသည်။ ထိုသို့ စိတ်ဝင်စားကြောင်းကိုလည်း အမှုအရာဖြင့် ဖြစ်စေ၊ စကားဖြင့်ဖြစ်စေ ဖော်ပြတတ်ကြသည်။ သူ့ကို အခွင့်အလမ်းတွေ ဖွင့်ပေးသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ရှောင်ခဲ့သည်။ ခုတော့လည်း ...

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားမိသည်။ ဤသို့ မဖြစ်စဖူးခဲ့။ ဒါကိုပင် နဖူးစာဟု ခေါ်လေမလား။ ပညာရေးကိစ္စ ပြီးစီးခဲ့သဖြင့် အချစ်ကို စတင်စိတ်ဝင်စားလာမိသည့် သဘောလား။ သို့မဟုတ် အခြားအကြောင်းတစ်ခုခု ရှိသေးသလား။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါပုန်း၊ ဘာမှန်းညာမှန်း မသိသေးဘဲ တစ်ခါတည်းမြင်ဖူးရုံဖြင့် စွဲလမ်းမိခြင်းသည် သင့်တော်သလား။ မသင့်တော်ဘူးလား။ သူ့များတွေလည်း သည်လိုပဲ ဖြစ်ကြဖူးတာပဲလား မသိ။

အတွေးထဲသို့ နောက်အချက်တစ်ခု ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။ ထိုမိန်းကလေးကို ကားဖြင့်သာကြိုသူက ဘယ်သူလဲ။ သူ့ယောက်ျား ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမည်။ သူ့ချစ်သူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမည်။ သူနှင့်စေ့စပ်ထားသူလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့အစ်ကိုကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဒါကလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရုပ်ချင်းက ခပ်ဆင်ဆင်တူသလိုပဲဟု ဝေမိုးအောင် လိုရာဆွဲတွေးမိပြန်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် သူသည် အလုပ်ကိစ္စကို ခေတ္တမျှ မေ့လျော့နေမိသည်။ မေ့ပါစေ။ မေ့ခွင့်ရှိပါသည်။ လူတစ်ယောက်အဖို့ အိပ်ချိန်မှလွဲ၍ ကျန်အချိန်အားလုံး၌ အလုပ်အကြောင်းကိုချည်း စဉ်းစားနေရမည်ဆိုလျှင် ခက်ရချည်ရဲ့။

... ၉၅၁၉ ...

သန်းသန်းဝင်းသည် နံနက်ငါးနာရီလောက်ကတည်းက အိပ်ရာမှ နိုးနေသည်။ သည်နေ့ ဘွဲ့ယူရမည့်နေ့။ ကိုးနာရီတွင် အခမ်းအနားစမည်။ ရှစ်နာရီခွဲ အရောက်သွားရမည်။ သူတို့နေသော ကျောက်ကုန်းမှဆိုလျှင် ရှစ်နာရီလောက် အိမ်ကထွက်နိုင်လျှင် ဖြစ်သည်။ သူ့အဖို့ သိပ်ပြီးပြင်ဆင်စရာလည်းမရှိ။ ခုလောက် အစောကြီး ထိုင်လည်း မလို။ သို့ရာတွင် သူစိတ်စောနေသောကြောင့် အစောကြီးနိုးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုတင်ပြင်ဆင် ထားတာကတော့ မမှားနိုင်။

ရေချိုးခန်းရှိရာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကြီးမေကို နှိုးမည်ဟု စိတ်ကူးပြီးမှ စောပါသေးတယ်လေဆိုပြီး မနှိုးဘဲနေလိုက်သည်။ အောက်ထပ်ရောက်တော့ မီးဖိုခန်းထဲမှာ မီးလင်းနေသဖြင့် ကြီးမေ နိုးနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

အိမ်သာဝင် ပြီးတော့ ရေချိုးသည်။ သနပ်ခါး ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး လိမ်းသည်။ မျက်နှာကိုတော့ ဘာမျှမခြယ်သသေး။ စားပြီးသောက်ပြီးမှ ပြင်ဆင်တော့မည်။ မီးဖိုထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထမင်းစား စားပွဲပေါ်မှာ

တော်ဖီဇာတ်ဘူ။ ဘီစကွတ်မုန့်ပန်းကန်၊ ကြက်ဥ မကျက်တကျက် ကြော်တို့က အဆင်သင့်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကော်ဖီနှင့် ဘီစကွတ်သု စားလေ့ရှိသည်။ သူ ကုလားထိုင်ကို ဆွဲထိုင်လိုက်သော အခါ ကြီးမေက ဆေးမှာလာထိုင်ပြီး ...

“ဒီနေ့ ထမင်းစား နောက်ကျမယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကြက်ဥကလေးပါ ကြော်ထားတာ၊ အစက ထမင်းကြော်ထားဦးမလို့ တော်ကြာ ရင်ပြည့်ပြီး ဟိုထဲရောက်မှ ဖျိုချင်အန်ချင်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ထမင်းကြော်က ရင်ခံတတ်တယ်”

“ဒါကြောင့်လဲ ကြီးမေကို လူတွေက ချီးကျူးကြတာပဲ”
ဟု သန်းသန်းဝင်းက ပြောသည်။ ကြီးမေက ...

“လူတွေက ချီးကျူးတာ မလိုချင်ပါဘူးကွယ်၊ ငါ့တူတွေ တူမတွေ ချီးကျူးရင် ပြီးတာပါပဲ။ အေးလေ ... မချီးကျူးရင်လဲ ကြီးမေကတော့ လုပ်ကိုင်ပေးမှာပါပဲ”

“အို ... ချီးကျူးတာပေါ့၊ ကြီးမေမို့နေလို့သာ ဒီအိမ်မှာ အားလုံးအဆင်ပြေနေတာ”

ကြီးမေ(ခေါ်)ဒေါ်အေးစိန်သည် အဖေအစ်မကြီး ဖြစ်သည်။ အရင်းမဟုတ်။ နှစ်ဝမ်းသုံးဝမ်း ကွဲမည်။ တကယ်ဆိုလျှင် အနေသာ ဤ။ သူ့မှာ မောင်အရင်းတွေ ရှိသည်။ စားနိုင်သောက်နိုင် အတန် အသင့် ကြွယ်ဝကြသူတွေ။ သို့ရာတွင် ကြီးမေက ယောက်မတွေနှင့် မတည့်။ သည်က ယောက်မ(သန်းသန်းဝင်းတို့အမေ)ကိုတော့ သူ တော်တော်ချစ်သည်။ သန်းသန်းဝင်းတို့အမေက ကောင်းကောင်း မကျန်းမာ။ ထိုခဲကြောင့် သနားသည်လည်း ဝါ၏။ ပြီးတော့ မမာသည် ဖြစ်သဖြင့် မီးဖိုချောင်ကိစ္စကို ကြီးမေအား အာဏာကုန် လွှဲအပ်ထား သည်။ သူ့လက်သူ့ခြေ လုပ်နိုင်သည်။ မောင်ဖြစ်သူရော မယောက်မ

ကပါ ကြီးမေကို အရေးလည်းပေးသည်။ ကြီးမေသည် သူ့ယောက်ျား ဆုံးပြီးနောက် သားထောက်သမီးခံလည်း မရှိသဖြင့် သည်အိမ်ကို ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် သန်းသန်းဝင်းတို့အဖေ ဆုံးသည်။ မကြာမီ အဖေပါ ဆုံး၏။ ထိုအခါမှစ၍ ကြီးမေသည် အဖေအရာကို ယူပြီး တူတွေတူမတွေကို ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့သည်မှာ ခုထိ။

ကြီးမေသည် သန်းသန်းဝင်း စားသောက်နေသည်ကို ထိုင်ကြည့် နေ၏။ သန်းသန်းဝင်းက မေးသည်။

“ကြီးမေ ... လိုက်မှာမဟုတ်လား”

“အိမ်စောင့်မယ်လူမှ မရှိဘဲ၊ ပြီးတော့ ချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့က”

“အို... ကြီးမေကလဲ အိမ်သော့ခတ်ခဲ့လို့ ရသားပဲ၊ နောက်ပြီး ကျတော့ ဒီနေ့ မနက်စာထမင်းက အပြင်မှာစားကြမှာ၊ ကြီးမေလဲ အိမ်မှာချည်းပဲ တကုပ်ကုပ် လုပ်နေရတာ၊ တစ်ခါတလေ အပြင်ကလေး ဘာလေး ထွက်မိဦး၊ တော်ကြာ ကြီးမေရဲ့ တရုတ်လုံချည်တွေ မဝတ်လိုက်ရင် နေဦးမယ်”

“အမယ်လေး ... ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ အဝတ်အစားတွေ ဘာတွေ မမက်မောတော့ပါဘူး”

“အဝတ်အစားက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကိုယ့်သမီးလေး ဘွဲ့ယူတဲ့နေ့မှ ကြီးမေ မပါလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒီမောင်နှမတွေမှာ ကြီးမေပဲအဖေ ကြီးမေပဲအဖေ မဟုတ်လား”

ကြီးမေ ဘဝင်ခိုက်သွားသည်။ မိတဆိုး၊ ဖတဆိုးကလေး တွေဆိုတော့ မိမိကိုပဲ အားကိုးရှာကြသည်။ သန်းသန်းဝင်းဆိုလျှင် အငယ်ဆုံးလည်းဖြစ်၊ မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်သဖြင့် ပိုပြီးအားငယ် ရှာပေမည်။ ခွဲစရာ ခွဲစရာဆိုလို့ မိမိနှင့်အစ်ကိုတွေသာ ရှိသည်။ ‘ဪ... သံယောဇဉ် ... သံယောဇဉ်’ ဟု သူ့ဘာသာ စိတ်ထဲက

သည်းနေသည်။ သူ့ကို အရာထားပြီး ခေါ်နေသဖြင့်လည်း သဘောကျ ကျေနပ်သွား၏။

“အင်းလေ ... ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ”

“ကဲ ... ဒါဆို ကြီးမေလဲ ပြင်ဆင်ထားပေါ့”

ဟု ပြောပြီး မီးဖိုခန်းမှ ထွက်ခဲ့၏။ အစ်ကိုတွေကို ဝင်နှိုးမည် ဟု စိတ်ကူးသေးသည်။ နည်းနည်းစောသေးသဖြင့် မနှိုးတော့။ ခုနစ် နာရီ ထိုးခါနီးလောက် နှိုးလိုက်ဖို့ ကြီးမေကို လှမ်းအော်ပြီး အပေါ်ထပ် တက်ခဲ့သည်။

မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်၏။ အလှပြင်ဖို့ဖြစ်သည်။ တချို့ လူတွေလို ဆိုင်မှာ သွားမပြင်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ တတ်သလောက်မှတ် သလောက် ပြင်မည်ဖြစ်၏။

မျက်နှာကို အရင်ပြင်သည်။ သိပ်ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်။ မိကို ခပ်ပါးပါးလေးလိမ်းပြီး ခရင်ပတ်တီရုံသာ ဖြစ်သည်။ မျက်ခုံးမွှေး ဆွဲသည်။ မျက်တောင်တု မတပ်တော့။ သူ့ပင်ကိုမျက်တောင်က ရှည်ရှည်ကော့ကော့ ဖြစ်ပြီသာ။ လိုင်နာသာ ဆွဲသည်။ နှုတ်ခမ်းကိုတော့ ခုံခုံကလေး ဆိုးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆံပင်ကို သိပ်ထွေထွေထူးထူး လုပ်မနေတော့။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေး စုဆံမ်းပြီး ခေါက်တင် လိုက်သည်။ ခြေသည်းလက်သည်းတွေကတော့ ညကတည်းက ဆိုးထားပြီးသား ဖြစ်သည်။

ကြီးကြီးချိုတ်ထုတ်အိမ်နှင့် အိမ်ထဲကိုလက်ရှည် ဖက်ဖူးစိမ်း ဝတ်သည်။ အပေါ်ထမူ ဘွဲ့ဝတ်စုံ၊ ရင်ဘတ်မှာ ကျောက်စိမ်းရင်တိုး ကလေး ထိုးသည်။ ဘွဲ့ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး ကလစ်နှင့် တွဲထားလိုက်၏။ ဒီနတ်က မန္တလေးဖြစ် ချယ်ရီသား ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကလေး။

သူ့မှာ လက်ဝတ်လက်စား များများမရှိ၊ ဝါသနာလည်း သိပ်မပါ။

ထို့ကြောင့် လောကတ်ပါသော ဆွဲကြိုးနှင့် မြလက်စွပ်ကလေးပဲ ဆင်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်၏။

မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရာ အတော်အဆင့် ပြေကြောင်း တွေ့ရသည်။ အဝတ်အစားတွေ ခဏပြန်လဲထား လိုက်သည်။ သွားခါနီးမှ ပြန်ဝတ်ရမည်။

သို့ဖြင့် ခုနစ်နာရီ ထိုးခါနီးသွားသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်သံ ကြားသည်။ ကိုဇော်ဝင်း ပြန်လာပြီ။ ဟိုကိုသွားလျှင်စီးဖို့ သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်၏ကားကို သွားငှားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခဏအကြာတွင် ...

“ကိုကျော် ... ထတော့လေကွာ၊ ခုနစ်နာရီ ထိုးတော့မယ်၊ ဟာ ... ဘယ်နယ်စောရမှာလဲ၊ မင်း အိမ်သာဝင်မှာက နာရီဝက်လောက် ကြာဦးမှာ ... ထကွာ”

ကိုဇော်ဝင်း၏အသံနှင့်အတူ ကိုကျော်ဝင်း၏ အခန်းတံခါးကို တခုနီးဒုန်းထုသံ ကြားရသည်။

သန်းသန်းဝင်း အောက်ထပ် ဆင်းခဲ့ပြန်သည်။ ထမင်းစားစားပွဲတွင် ကော်ဖီထိုင်သောက်နေသော ကိုဇော်ဝင်းကို တွေ့ရသည်။ ကိုဇော်ဝင်းက အဝတ်အစား လဲပြီးနေပြီ။ မလေးရှားလုံချည်၊ စတစ်ကော်လာနှင့် အင်္ကျီအဖြူ၊ တိုက်ပုံက နံ့သာရောင်၊ သူတို့မောင်နှမလေးယောက်ထဲတွင် ကိုဇော်ဝင်းက အလှအပ အသန်အပြန် အကြိုက်ဆုံး။ ကြော့ကြော့ကလေး အနေချင်ဆုံး။ ပြီးတော့ အချောဆုံး။ မိန်းကလေးဖြစ်သော သန်းသန်းဝင်းထက်ပင် ချောနေသေးသည်။

“အမယ် ... မိညီမ မျက်နှာပြင်ထားလိုက်တာ ဘယ်ဆိုလို့လဲ” ဟု ကိုဇော်ဝင်းက လှမ်းပြောသည်။ သန်းသန်းဝင်းသည် ရှိုးရိုသာမန်အချိန်များတွင် မိတ်ကပ်တွေဘာတွေ လိမ်းလေ့မရှိ။ သနပ်ခါး

လောက်နှင့်ပြီးသည်။ အိတ်ထဲတွင် ခရင်ပတ်ဘူး ဆောင်ထားရုံလောက်သာရှိသည်။ ဆံပင်ကိုလည်း ဖားလျားချလျှင်ချ၊ မချလျှင် ကလစ်နှင့် ဖုစည်းထားတာလောက်ပဲ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဘွဲ့ယူဖို့ကိစ္စတွင် ဆိုင်မှာ သွားပြင်ဖို့ ကိုဇော်ဝင်းက ပြောခဲ့သေးသည်။ သန်းသန်းဝင်းက သူ့ဘာသာပြင်မည်ဆိုတော့ ကိုဇော်ဝင်းက သိပ်စိတ်မချ။ သူ့ညီမသည် သူ့လောက်တောင် အလှပြင်တတ်မှာမဟုတ်ဟု ထင်နေသည်။

“ကိုယ့်ဘာသာ ပြင်တတ်ပါတယ်လို့ ကိုကိုဇော်ကို ပြောထားသားပဲ”

ကိုကျော်ဝင်းသည် မျက်နှာကို လုံချည်စဖြင့် သုတ်ရင်း အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ကိုဇော်ဝင်းက အတန်ငယ် နှာခေါင်းရှုံ့ လိုက်၏။

ကိုကျော်ဝင်းသည် ယမကာသမားဖြစ်၏။ ကော်ဖီကြမ်းသစ် သောက်လေ့ရှိသည်။ သူ့အတွက် ဓါတ်ဘူးသေးသေးလေးဖြင့် သီးသန့်ချော်ထားသော ကော်ဖီကြမ်းကို ငဲ့သောက်သည်။

“ကိုမော် ဘယ်သွားလဲ၊ သူ့အခန်းထဲမှာမတွေ့ဘူး” ကိုဇော်ဝင်းက မေးသည်။ ကိုကျော်ဝင်းက ...

“ငါလည်းမသိဘူး။ ညကတည်းက ပြန်မအိပ်တာ”

“ဟယ် ... ဒုက္ခပါပဲ၊ အဲဒီ ကိုကိုမော်ဟာ သိပ်ခက်တာပဲ၊ သေသေချာချာ ပြောထားလျှက်သားနဲ့”

သန်းသန်းဝင်းက ညည်းညူးမိသည်။ “ညက ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ ရောက်နေမှာပေါ့”

“ဘာဝိုင်းပဲရှိရှိ မိညီမကိစ္စပဲဟာ၊ ဒီကောင် နားလည်ရမှာပေါ့၊ ကိုကျော်တောင် ညက အစောကြီးပြန်လာတာပဲဟာ”

ကိုဇော်ဝင်းက ကိုမော်ဝင်းကို အိပ်နေသည်။ ခါတိုင်း အိမ်ပြန် နောက်ကျလေ့ရှိသော ကိုကျော်ဝင်းပင်လျှင် ညက စောစောပြန်လာ

ခဲ့သည်။ မိညီမ ဘွဲ့ယူမည့်ကိစ္စဖြစ်သောကြောင့် ဘာကြီးဖြစ်နေနေ ဂရုစိုက်ကြရမည်ဟု ကိုဇော်ဝင်းက ယူဆသည်။ သူတို့သိပ်ချစ်ကြသော တစ်ယောက်တည်းသော ညီမကလေး မဟုတ်လား။

“မိအောင် ပြန်လာမယ်လို့ ပြောသွားတယ်ဟေ့”

ကြီးမေက မီးဖိုခန်းနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော အခန်းကလေးထဲမှ လှမ်းအော်သည်။

“စောင့်လိုက်တာပေါ့ကွာ၊ မိညီမကိစ္စပဲ၊ ဒီကောင် မေ့နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့စိတ်ထင် ကျောင်းထဲကများ သွားစောင့်နေမလား မသိဘူး”

ကိုကျော်ဝင်းက ဝင်ပြောသည်။ ကိုဇော်ဝင်းက သိပ်မကျေနပ် သေး။ သန်းသန်းဝင်း သူ့အခန်းသို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ အဝတ်အစား ပြန်ဝတ်သည်။ ဘွဲ့ဝတ်စုံ ထပ်ဝတ်သည်။ မျက်နှာကို ခရစ်ပတ် နည်းနည်း ပြန်ဖို့သည်။

အောက်ထပ်မှ စကားပြောသံများ ကြားရသည်။ ကိုမော်ဝင်း ပြန်ရောက်လာသောကြောင့် ကိုဇော်ဝင်းက ဆီး၍ အပြစ်တင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုမော်ဝင်းကလည်း ပြန်ပြောနေသည်။

“မိညီမကိစ္စဆိုရင် ငါဘယ်တုန်းက မေ့ဖူးလို့လဲ၊ ခုလဲ အချိန်မီ ပြန်လာမယ်လို့ မှာသွားတာပဲ၊ မိရင်ပြီးရော မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်း ညက ပြန်မအိပ် တော့ မိညီမက မိမိပိုမလားလို့ စိတ်ပူနေတာပေါ့၊ ဘွဲ့ယူမယ့်နေ့မျိုးမှာ စိတ်အေးအေး မနေရရင် အယ်ကောင်းမလဲ”

“ဒါတွေက မင်းထွင်လုံးတွေပါကွာ၊ မိညီမက ငါ့ကို ဘာမှ ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ပါးစပ်ကတော့ ပြောမလားကွာ၊ စိတ်ထဲက”

“တော်စမ်းပါ ငါ့ကြားရာ”

“အောင်မာ... ဖဲသမားကများ”

သူတို့နှစ်ယောက်က သည်လိုပဲ။ အလယ်နှစ်ယောက် ဖြစ် သောကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေလို ဖြစ်နေသည်။ မကြာခဏ စကား များကြသည်။ ရန်တော့မဖြစ်ကြ။

ကိုကျော်ဝင်းက ဘာမျှ ဝင်မပြောချေ။ သူသည် အစ်ကို အကြီးဆုံး ဖြစ်သော်လည်း အငယ်တွေကို ဟိန်းလားဟောက်လား လုပ်လေ့မရှိ။ သူ့ဘာသာ ခပ်အေးအေး နေတတ်သည်။ သိပ်နားငြီးလာပြီ ဆိုမှ ‘စကားများလိုက်တာကွာ’ဟု တစ်ခွန်းလောက်သာ ပြောတတ်၏။

သန်းသန်းဝင်းသည် ဘွဲ့ဦးထုပ်ကို ဆောင်းသည်။ ရှေ့ နည်းနည်း ငိုက်ကြည့်၊ နောက်လှန်ကြည့်၊ ဘေးစောင်းကြည့် လုပ်ပြီး စိတ်ကြိုက်အနေအထား ရသောအခါ ကလစ်နှင့် တွယ်ထားလိုက် သည်။ ပြီးတော့ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

သူ လှေကားမှဆင်းလာသည်ကို မြင်သောအခါ ကိုမော်ဝင်း ရော ကိုဇော်ဝင်းပါ အသံတိတ်သွားကြသည်။ ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့် ခွဲညားလှပ နေသော မိညီမကို ညီအစ်ကိုသုံးယောက်စလုံး ငေးကြည့်နေကြ၏။

လမ်းမှာ ကိုမော်ဝင်းက သန်းသန်းဝင်းကို ရှမ်းပြနေသည်။

“မိညီမ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကိုမော် မိညီမကို အယ်လောက် ဂရုစိုက်သလဲ၊ မနေ့ညကပြန်မလာတာ ကိုမော် မေ့နေလို့ မဟုတ်ပါဘူး။

သတိရလျက်သားနဲ့ မိညီမကိစ္စကို ဂရုမစိုက်လို့ ပြန်မလာတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။”

ကိုဖော်ဝင်းက ကားမောင်းသည်။ ကိုကျော်ဝင်းက ကိုဖော်ဝင်း ဘေးမှာထိုင်ပြီး အပြင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ နောက်ခန်း မှာက ကိုဖော်ဝင်း၊ သန်းသန်းဝင်းနှင့် ကြီးမေတို့ ထိုင်ကြ၏။ ကိုဖော်ဝင်း၏ စိတ်ထဲတွင် မိညီမကို သူက ဂရုမစိုက်ဘူးဟု ထင်မှာ စိုးရိမ်နေသည်။

“အဲဒါကွာ၊ မနေ့ညက မသွားတော့ဘူးလို့တောင် စိတ်ကူး တာ၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အတင်းဆွဲခေါ်သွားတာနဲ့ ပါသွားတာ၊ ဝမ်းဆက်ရှင်လောက်ပဲထိုင်ပြီး ထပြန်မယ်လို့ပဲ။ အဲဒါ အခြေအနေ အရမ်း ကောင်းသွားတာနဲ့ အဟဲ... ပြီးတော့ ကိုဖော် စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါက် လာတယ်။ နိုင်ထားတဲ့ထဲက ငွေနှစ်ရာကို လုံးဝအထိမခံဘဲ ဖယ်ထား လိုက်တယ်။ မိညီမ ဘွဲ့ယူပြီး အပြန်ကျရင် နေ့လယ်စာ ကောင်းကောင်း ကျွေးမလို့”

လောင်းကစားလို့ နိုင်တဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ မစားချင်ပါဘူးဟု ပြော လိုက်မည်ဟု သန်းသန်းဝင်း စိတ်ကူးသေးသည်။ ကိုဖော်ဝင်း အားတက်သရော ပြောနေသည်ကို မဟန်တားလို့သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ကိုဖော်ဝင်း၏ တကယ့်စေတနာရင်းကို နားလည်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ကိုဖော်ဝင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရွံ တစ်ကြောင်း မပြောဖြစ်တော့။ ကိုဖော်ဝင်းက ဆက်ပြောသည်။

“မိညီမကို ကျွေးဖို့လို့ ရည်ရွယ်လိုက်လို့လားတော့ မသိဘူး။ ကိုဖော်အိမ်က ကောင်းလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုမှ ထလိုမဖြစ်တော့ ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ထပြန်လိုက်ရင် လူပိုက်ပဲ။ အရမ်းကို စီးနေတာ ကိုဖော်လေ့ ခြောက်ရာလောက်နိုင်တယ် သိလား။ အဲဒီအကြောင်းကြောင့် ညက ပြန်မအိပ်ဖြစ်တာပါ။”

ကိုဖော်ဝင်းက သူ ညက ပြန်မအိပ်ဖြစ်ခြင်းသည် ကစားပိုင်း မှာ စိတ်ပါပြီး သန်းသန်းဝင်းကိစ္စကို လျစ်လျူရှုထားသောကြောင့် မဟုတ်၊ သန်းသန်းဝင်းကို ကျွေးမွေးပြုစုချင်သော စိတ်ရင်းရှိကြောင်း အတင်း ရှင်းပြနေသည်။ သန်းသန်းဝင်းက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးနေလိုက်သည်။

“မင်း နိုင်တယ်ဆိုတာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးသေးတယ်၊ အံ့ဩ စရာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မင်းနိုင်တာ ကောင်းပါတယ်။ ဟိုလက ငါ့ဆီကယူထားတဲ့ ပိုက်ဆံတစ်ရာကို ပြန်ပေးဖို့ မမေ့ဘူးဆိုရင်ပေါ့။”

ကိုဖော်ဝင်းက ကားမောင်းနေရာမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြော လိုက်သည်။ ကိုဖော်ဝင်းက ကိုဖော်ဝင်းပခုံးကို လှမ်းပုတ်ပြီး...

“ပေးမယ် ဟေ့ကောင်း၊ မင်းပိုက်ဆံ”

“မင်း ဟိုတစ်ခါ ကိုကျော်ဆီကလဲ ငါ့ဆယ်ယူထားသေးတယ်”

“ဒါလဲ ပေးမယ်ကွာ”

ကိုကျော်ဝင်းက ‘အေးကွာ... ဒါဆို မဆိုးဘူး။ မင်း ငါ့ဆီက ယူထားတာ ငါတောင်မေ့နေတယ်။ ကိုဖော် သတိပေးလို့ ဟု ဝင်ပြော သည်။ ကိုဖော်ဝင်းကတော့...

“ကြီးမေကိုလဲ ပါတိတ်လုံချည်တစ်ထည် ဝယ်ပေးရမယ်။ မိညီမကိုတော့ မုန့်ဖိုးတစ်ရာ သတ်သတ်ပေးမယ်ကွာ”

သူတို့အားလုံး ရယ်ကြသည်။ ခုမှပင် ကြီးမေ စိတ်အေး သွားတော့သည်။ စောစောတုန်းက ကိုဖော်ဝင်းနှင့် ကိုဖော်ဝင်းတို့များ ရန်ဖြစ်ကြမလား၊ ကိုဖော်ဝင်း ညက ပြန်မအိပ်လို့ သန်းသန်းဝင်းများ စိတ်မကြည်မသာ ဖြစ်နေမလားဟု စိုးရိမ်ခဲ့ရ၏။ ခုတော့ အားလုံး ပျော်သွားကြပြီ။

ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမကိုရောက်တော့ ရှစ်နာရီဆယ် ငါးမိနစ်၊ ပြန်အထွက်ကျမှ ဝါတ်ပုံရိုက်ဖို့ စီစဉ်ပြီး ခန်းမထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ကိုမော်ဝင်းသည် ညက တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ရသဖြင့် မျက်ခွံ
တွေ လေးနေသည်။ မျက်စိတွေ ကျန်းစပ်နေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်
ငိုက်ခနဲ ငိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ကိုကျော်ဝင်းက ပန်းချင်း တိုက်တိုက်ပြီး
သတိပေးနေရ၏။

“ဆယ်မိနစ်လောက် မှေးလိုက်ရရင် ကောင်းမှယ်ကွာ”
“ဟာ... မင်းကလဲ အခမ်းအနားလုပ်နေတဲ့ အချိန်ကြီးမှာ”
သူတို့နှစ်ယောက်က နောက်နားခပ်ကျကျမှာ ထိုင်ရသည်။

ကြီးမေနှင့် ကိုဇော်ဝင်းက ရှေ့နားမှာ။ သန်းသန်းဝင်းအတွက် ဧည့်
လက်မှတ်က နှစ်စောင်သာရသဖြင့် ထိုနေရာတွင် ကြီးမေနှင့် ကိုဇော်ဝင်း
ထိုင်ကြသည်။ ကိုဇော်ဝင်း၏ အဆက်အသွယ်ဖြင့် ဧည့်လက်မှတ်
နှစ်စောင် ထပ်ရသောကြောင့် ကိုကျော်ဝင်းနှင့် ကိုမော်ဝင်းတို့ပါ နေရာ
ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုမော်ဝင်းသည် ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် ငိုက်နေ
သည်။ မိညီမ ဘွဲ့ယူသည်ကို ကြည့်ချင်လွန်းသောကြောင့်သာ အိပ်
ပျော်မသွားခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ချက် ငိုက်ခနဲဖြစ်သွားစဉ်တွင် သူ့ဘေးမှ
ကိုကျော်ဝင်းက တံတောင်နှင့် တွက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... မိညီမကွ”

ကိုကျော်ဝင်း လက်ခုပ်တီးသည်။ ကိုမော်ဝင်းသည် ပျာပျာ
သလဲ ပြန်မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ စင်ပေါ်တွင် ငှက်ခြေစွဲစွဲ လျှောက်
လှမ်းနေသော သန်းသန်းဝင်းကို မြင်ရသည်။ အိပ်ချင်နေသောစိတ်တွေ
ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ မသိ။ ချက်ချင်းပင် လန်းဆန်းလာသလို ထင်ရ
သည်။ သူ့ လက်ခုပ်တီးသည်။ သန်းသန်းဝင်း ဘွဲ့လက်မှတ်ယူ၍
ပါမောက္ခချုပ်နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး စင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာသည်
အထိ သူ့လက်ခုပ်တီးတာ မရပ်သေး။ ကိုကျော်ဝင်းက တော်လောက်

ပြိကွဟု ရယ်၍ပြောဆိုလိုက်ရသည်။

ကိုဇော်ဝင်းကတော့ ဘေးမှာထိုင်နေသော ကြီးမေကို တွေ့လား
ကြီးမေ တွေ့လားဟု တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။ ကြီးမေက ပြုံးပြီး
ကြီးလုပ်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်
ဘွဲ့ယူနေရသလို ရင်ထဲက တလုပ်လုပ်ဖြစ်လာပြီး မျက်ရည်တွေဝဲနေ၏။

ဝေမိုးအောင်သည် အစောကြီးကတည်းက ဘွဲ့နှင့်သဘင်
ခန်းမရှေ့မှာ ရောက်နေသည်။ လူအုပ်ကြားထဲတွင် မတ်တတ်
မတ်တတ်နှင့် လည်တဆန့်ဆန့် ဖြစ်နေသည်။ ဝင်လာလိုက်သည့်
ကားတွေက မနည်း။ တစ်စီးပြီးတစ်စီး။ ကားတွေကလည်း မျိုးစုံ၊
အသစ်ရော တစ်ပတ်ရစ်ရော အဟောင်းရော ပါသည်။

ကားပေါ်မှာပါလာသော လူတွေကို သေချာစွာကြည့်လျှင်
သိသာသော အချက်တစ်ချက်ရှိ၏။ ကိုယ်ပိုင်ကားလား၊ အသိမိတ်
ဆွေ၏ကားလား၊ အဖိုးအခပေးပြီး ငှားစီးလာတာလား၊ ကိုယ်ပိုင်ကား
စီးလာသူတွေက စီးနေကျမို့ အသားကျပြီး သက်သောင့်သက်သာ
ထိုင်လေ့ရှိသည်။ ကားစီးနေခြင်းကို အထူးသတိမမူနေကြဘဲ
ကိုယ်စီးထားသောဖိနပ်ကို ရှိနေမှန်း အမှတ်မထားသလို ဖြစ်သည်။
သူများကားကို အကူအညီတောင်းလာရသူမျိုးကျတော့ ကားပေါ်မှာ
ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး။ နောက်မှီမှာ အကျအနမမှီခုံ။ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့
ယို့ထားတတ်သည်။ တစ်နာရီ နှစ်ဆယ်အစိတ်ဖြင့် ငှားစီးလာသူတွေ
ကျတော့ ကိုယ်ပိုင်ကားစီးလာလေဟန် တမင်ဖြစ်အောင် လုပ်ကြသည်။
တာ့ကူရှင်ပေါ်မှာ ဖိပ်နှင့်နှစ်ထိုင်၍ဖြစ်စေ၊ ပြတင်းပေါ် လက်တင်၍
ဖြစ်စေ လိုက်ပါလာတတ်ကြသည်။ မျက်နှာကိုလည်း တင်းထား၏။
သို့ရာတွင် သူများအကျီ ငှားဝတ်လာသူလို အချိုးမကျဘဲ ထောင်းထောင့်
ကြီး ဖြစ်နေတတ်သည်။

ဆန့်ကျင်ဘက်တော့ ဒါတွေ စိတ်မဝင်စား။ ဝင်လာသော
 ကားဆန်းထဲတွင် ဖင်မလီယာကား အပြာရောင်ကို ရှာနေ၏။ အခမ်း
 ထောင့်သောနေ့က ကောင်မလေးကို လာကြိုသွားတာ အပြာရောင်
 ဖင်မလီယာကား မဟုတ်လား။ နံပါတ်မှတ်မထားမိသည့်အတွက်တော့
 သူ့ကိုယ်သူ မကျေနပ်။ ယာဉ်ထိန်းရဲ မဟုတ်သဖြင့် ကားမြင်တာနဲ့
 နံပါတ်မှတ်ဖို့ စိတ်မကူးခဲ့မိသဖြင့် အပြစ်တော့ မဆိုသာချေ။

ဖင်မလီယာကားအပြာ လေးငါးစီးတွေ့သည်။ သူတွေ့ချင်သူ
 မပါ။ ကားနှစ်စီးရှိလို့ တခြားကားနဲ့များ လာတာလားဟု စဉ်းစားမိ
 သည်။ သူ့အထင်က တစ်ပိုင်းတော့မှန်သည်။ ဖင်မလီယာအပြာနှင့်
 လာခြင်းမဟုတ်။ အခြားကားတစ်စီးနှင့် လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကား
 နှစ်စီး ရှိသည်ဟူသော အတွေးကမှားသည်။ တစ်စီးမျှမရှိ။ ဟိုနေ့က
 ဖင်မလီယာအပြာက ကိုဇော်ဝင်းသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီက ခဏ
 ဆွဲလာခြင်းဖြစ်ပြီး သည်နေ့တော့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ မတ်စတန်း
 ကားကို ငှားလာခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့ ကားရပ်ရမည့်နေရာက
 ဘွဲ့နှင်းသဘင်ဘက်မှာ မဟုတ်။ အင်းလျားလမ်းပေါ်မှာ။ ထို့ကြောင့်
 အင်းလျားလမ်းဘက်က မောင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ဝေမိုးအောင် မမြင်နိုင်
 ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှစ်နာရီခွဲပြီဖြစ်၍ အားလုံး ခန်းမထဲ ဝင်ကုန်ကြပြီ။
 ဝေမိုးအောင်သည် စားသောက်ဆိုင်တန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်သည်။ အနည်းဆုံး နှစ်နာရီလောက်တော့
 စောင့်ရဦးမည်။ အခမ်းအနားပြီး၍ ပြန်အထွက် ဓါတ်ပုံတွေဘာတွေ
 ရိုက်ကြတော့မှပဲ သွားကြည့်ရတော့မည်။

နာရီနှင့်ချီပြီး ကြာအောင် ထိုင်စောင့်နေရတာ အတော်ငြီးငွေ့
 ဖို့ ကောင်းသည်။ သည်နေ့ကျမှ သူငယ်ချင်းတွေလည်း တစ်ယောက်မျှ

မတွေ့။ မတွေ့တာကလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပင်။ သူတို့နှင့်တွေ့လျှင်
 လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြည့်ခွင့်ရမည်မဟုတ်။

ဆယ်တစ်နာရီထိုးသောအခါ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမဆီသို့
 ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ မပြီးသေး။ အုတ်ခုံတစ်ခုမှာ သွားထိုင်နေရ
 ပြန်သည်။ ဆယ်တစ်နာရီခွဲမှ ပြီးသည်။ ခန်းမထဲမှ ဘွဲ့ယူပြီးသူတွေ
 ရော ညှပ်သည်တွေပါ ပြန်ထွက်လာကြသည်။

ခန်းမရှေ့မြက်ခင်းပြင်တွင် လူတွေ ရှုပ်ထွေးသွားပြန်သည်။
 ဓါတ်ပုံရိုက်ကြသူတွေ၊ ဝိုင်းအုံကြည့်ကြသူတွေ၊ သူငယ်ချင်းရှာသူတွေ၊
 သမီးပျောက်သွားသဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်နေသူတွေ။

ဝေမိုးအောင်သည် ဒေါင်းတောက်နေ၏။ ကောင်မလေးကို
 တစ်ခါပဲမြင်ဖူးသည်။ ပြီးတော့ ဟိုစဉ်တုန်းက ရိုးရိုးအဝတ်အစားနှင့်။
 ကိုယ်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးသိသူတွေပင် ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့် ဘွဲ့ဦးထုပ်နှင့်ဆိုင်လျှင်
 ရွတ်တရက် မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိတတ်သည်။ ခုနေခါတွင် ဝေမိုးအောင်
 အဖို့ ဘွဲ့လာယူသော မိန်းကလေးအားလုံးမှာ တစ်ဆင်တည်းလို
 ဖြစ်နေလေသည်။

ရှုပ်ယှက်ခက်နေသော ဦးခေါင်းတွေ၊ မျက်နှာတွေကြားထဲမှ
 ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မျက်နှာလေးတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့
 ရှေ့မှ လူတစ်ယောက်က ဝင်ကွယ်သွားပြန်သည်။ သူ နေရာရွှေ့ပြီး
 ကြည့်သောအခါ မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို မြင်လိုက်ရပြန်၏။ ဟုတ်မှာ
 မိမိ ပြန်ကွယ်သွားသည်။ ထိုနေရာလောက်ကို မှန်း၍လာခဲ့သည်။
 ထိုအခိုက်တွင် ...

“ဟေ့ကောင် ... ဝေမိုး”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘွဲ့ဝတ်စုံကိုယ်စီ ဝတ်ယားသော
 သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်ကို တွေ့ရသည်။

“မင်း ကွန်ပိုကေးရှင်း မတက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... ငါ အဝေးရောက်ပဲ တင်လိုက်တယ်”

“တင်ချီကော”

“သူလဲ ငါ့လိုပဲ”

“ဒီကောင်ကြီး မလာဘူးလား”

“ရီဟာဇယ်နေက လာသေးတယ်ကွ၊ ဒီနေ့တော့ မတွေ့ဘူး။

ကဲ ... ငါ ဟိုဘက် လစ်လိုက်ဦးမယ်”

“နေပါဦးဟ ... ငါတို့နဲ့ တစ်ပုံလောက် ဝင်ရိုက်သွားပါဦး”

“ဟာ ... ငါမရိုက်ချင်ပါဘူး”

“လာစမ်းပါ ... အမှတ်တရပေါ့၊ မင်းကလဲ”

တစ်ယောက်က အတင်းလာဆွဲသဖြင့် ဝင်ရပ်လိုက်ရသည်။

ခါတ်ပုံဆရာက ‘ဟိုအစ်ကို ရှေ့နည်းနည်းတိုးပါ။ အင်္ကျီအဖြူနဲ့အစ်ကို မျက်နှာစောင်းမထားပါနဲ့၊ ဟုတ်ပြီ’ဆိုပြီး လှုပ်နေသဖြင့် တစ်အောင့် ကြာသွားပြန်သည်။

ခါတ်ပုံ ရိုက်ပြီးပြီးချင်း လစ်ထွက်ခဲ့သည်။ စောစောက နေရာလေးကို လှမ်းကြည့်သည်။ အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ချေ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲသည်ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ရှိရမည်။ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော လူတွေကို ကွေ့ပတ်ရှောင်ကွင်းပြီး လာခဲ့သည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်မိ။

“အိုကေ ... ရိုက်ပြီ”

ဖျတ်ခနဲ လက်သွားသည်။ ဝေမိုးအောင် လန့်သွား၏။ ခါတ်ပုံ ရိုက်နေသူတွေ ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်မိပါပေါ့လား။ ခါတ်ပုံဆရာက အသင့်ချိန်ပြီး ခလုပ်နှိပ်လိုက်သောအချိန်တွင် ဝေမိုးအောင် ကင်မရာ မြင်ကွင်းထဲ ရောက်ရှိသွားခြင်းဖြစ်သည်။

မျက်မှန်နှင့် ခပ်ပုပုခါတ်ပုံဆရာက ပြူးကြောင်ကြောင် ကြည့်နေရာမှ ‘ဟာ ... သွားပြီ’ဟု သွောင်နာနာအသံဖြင့် ပြောသည်။ ဝေမိုးအောင် သည်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ...

မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၊ လူရွယ်သုံးယောက်နှင့်မိန်းကလေး တစ်ယောက် တန်းစီရပ်နေကြသည်။ မိန်းကလေးက ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့်။

“ဪ ... ဟို ... မတော်လို့ပါခင်ဗျာ”

သူ အသာထွက်လာခဲ့သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ လူတွေ ကို အကာအကွယ်ယူပြီး အသာပြန်ချောင်းကြည့်သည်။ အစစ်ပါပဲ။ အစမ်းလေ့ကျင့်သည့်နေ့က တွေ့ခဲ့သည့် ကော်င်မလေး။ အဘွားကြီးက အမေလား အဒေါ်လား မသိ။ ဟိုလူကြီးသုံးယောက်ကတော့ အစ်ကို တွေဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားပြီ။ မျက်နှာတွေက လေးယောက်စလုံး တစ်မျိုးစီဆင်ကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုလူသုံးယောက်သည် မျက်နှာများ ဆင်ကြသည်ကလွဲ၍ အခြားအချက်များ အသွင်မတူကြချေ။

တစ်ယောက်က ဆံပင်နည်းနည်းရှည်ရှည်။ တမင်အရှည် ထားခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ မညှပ်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ လူက ပိန်ခြောက် ခြောက်။ မျက်နှာကတော့ နည်းနည်းဖောင်းနေ၏။ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး တိုနုနုနုနု။ အဝတ်အစားဝတ်ထားပုံက ဖရိုဖရဲ။ အားလုံး ထဲမှာ အရောင်အမွှေးဆုံး ဖြစ်သည်။ တိုက်ပုံအင်္ကျီကတော့ နည်းနည်း သစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူနှင့်သိပ်မတော်၊ ပွရောင်းရောင်း ဖြစ်နေသည်။ တိုက်ပုံအင်္ကျီ ဝတ်နေကျမဟုတ်မှန်း သိသာသည်။ မျက်နှာရပ်ပုံကို ကြည့်၍ အကြီးဆုံးဟု ခန့်မှန်းရသည်။

နောက်တစ်ယောက်က ပထမလူနှင့် အလုံးအရပ်ချင်း သိပ်မကွာ။ အနည်းငယ် ပို၍သပ်ရပ်သည်။ ဆံပင်မရှည်သော်လည်း

သေသေချာချာ ပြီးသင်ထားခြင်းမရှိ။ သူ့မျက်နှာက နည်းနည်း ချောင်ကျနေသည်။ အိပ်ရေးပျက်ထားသော မျက်လုံးမျိုးတွေနှင့်။

နောက်တစ်ယောက် ... သူက အထူးခြားဆုံး။ မျက်နှာဆင် တာကလွဲလျှင် ကျန်နှစ်ယောက်နှင့် တခြားစီ။ အရပ်လည်း ပိုပြင်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လည်း ပိုပြည့်၍ အချိုးအဆက်ကျသည်။ လူချော တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ခံပင် အတန်အသင့်ရှည်သည်။ အလယ်ခွဲ ခွဲထား သည်။ မျက်နှာပြည့်ပြည့်။ အသားအရေ စိုစိုပြည့်ပြည့်။ အဝတ်အစား တွေကလည်း အကောင်းစားတွေကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မျက်နှာအနုဆုံးဖြစ်၍ သုံးယောက်ထဲတွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်မည်။ သူ့ကို တော့ ဝေမိုးအောင် မြင်ခဲ့ဖူးပြီးသား။ အစမ်း လေ့ကျင့်သောနေ့က စောင်းမလေးကို လာကြိုတာ တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

တူညီသော အချက်တစ်ချက်က ထိုညီအစ်ကိုသုံးယောက် စလုံးသည် ဂုဏ်ယူသော၊ ဝမ်းသာသော၊ ကြည်နူးသောအပြုံးများ ကိုယ်စီရှိနေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့ညီမလေးကို တော်တော် ချစ်ကြဟန်တူသည်။

'ဟုတ်တာပေါ့ ... ကောင်မလေးကလဲ ချစ်စရာလေး' ဟု ဝေမိုးအောင် တွေးနေသည်။ ကြည့်ရတာ အားမရသဖြင့် ရှေ့နား ခပ်လှမ်းလှမ်းအထိ တိုးသွားသည်။ သူတို့တာသာ ဓါတ်ပုံရိုက်ဖို့ အလုပ် ရှုပ်နေကြသဖြင့် ဝေမိုးအောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် အကဲခတ်လိုရသည်။

အစမ်းလေ့ကျင့်သည့်နေ့က ရိုးရိုးကလေး ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။ ခုလည်း သူများတကာနှင့်စာလျှင် ရိုးရိုးကလေးပါပဲ။ မျက်နှာမှာ မိတ် ကပ်ကလေး တင်လာတာနှင့် နှုတ်ခမ်းနီခဲကလေး ဆိုးလာတာလောက် သာ ဟိုနေ့ကနှင့် ကွာသည်။ ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့်ဆိုတော့ ပို၍ခွဲညားသွားသည်။ ထင်းခနဲနေသော အလှမျိုးမဟုတ်။ ချစ်စရာကောင်းသော

အလှမျိုးဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုခုက ထူးခြားသော ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသည်ဟုထင်သည်။ ဘယ်နေရာလဲ ဘယ်လိုလဲတော့ ခွဲခြားမသိနိုင်သေးချေ။

ဓါတ်ပုံရိုက်ပြီးသွားသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကို လှမ်းနှုတ်ဆက် သည်။ ပြီးတော့ ထွက်သွားကြသည်။ ဝေမိုးအောင်သည် ခပ်လှမ်း လှမ်းမှပင် လိုက်သွား၏။ သူ့အကြံက ကားနားအထိ မယောင်မလည် လိုက်သွားမည်။ ဘာကားနဲ့လာသလဲ ကြည့်မည်။ ကားနံပါတ်မှတ်မည်။

ကားဆီသို့ လျှောက်သွားနေရင်း ကိုဇော်ဝင်းက 'မြို့ထဲက ဓါတ်ပုံဆိုင်မှာ ဝင်ရိုက်ဦးမလား ပီညီမ' ဟု မေးသည်။ ဝေမိုးအောင် နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်၏။ ပီညီမဆိုသော စကားလုံးကို သူ့နားက 'ဥ' ဟု ကြားလိုက်သည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင်...

"ဟော ... တစ်ခု သိလိုက်ပြီ။ သူ့နာမည်လေးက 'ဗြတ်' "

"မြနဲ့မောင်နဲ့ ခုမှတွေ့တာ ... လူလားမပြောက်ခပ်တုန်းက" လေဘာတီမမြရင်၏ သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို ညည်းလားခဲ့ သည်။ ခါတိုင်း အလုပ်ကိစ္စအတွက် အပြင်ထွက်ပြီး ပြန်လာလျှင် 'ချေမြအနံ့ ခြေဆန့်ကာ ရှာခဲ့ပြန်သော်' ကို ညည်းမြဲဖြစ်သော်လည်း သည်နေ့ တစ်မျိုးပြောင်းလာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏အခန်းဖော်

ကိုကာစိန်က ...

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ သီချင်းအသစ်တစ်ပုဒ် ဖြစ်သွားကြပြီ ဘာလဲ ... ဟေ့ကောင်၊ အလုပ်ရှာလို့မရတာနဲ့ မဟုတ်မဟတ် ကြနေ ပြီးလား”

“ဘာလဲဗျ ... ခင်ဗျားက”

“မသိဘူးလေ ... မိန်းမယောင်ဆောင်ပြီး အငြိမ့်မင်းသမီး လုပ်စားတော့မလို့လားလို့”

“ဘယ်ကလာမှာ ... နေပါဦး၊ ခင်ဗျား အဲဒီသီချင်းရလား၊ ကျွန်တော်တော့ ခုနဆိုတဲ့အကြောင်းပဲ ရတယ်၊ ရရင် ဆက်ဆိုပြစမ်းပါ”

“အေး ... နားထောင်၊ မြန့်မောင်နဲ့ ... ဟာ ... မဆိုအား သေးစွားကွာ၊ ထမင်းအိုး တည်ရဦးမယ်၊ ဆာပြီဟာ ... မင်း တည်ထား နှင့်မယ် မှတ်နေတာ”

“ချက်မနေနဲ့တော့၊ မြေနီကုန်းမှာ တင်အေးဒံပေါက် သွားစား ရအောင်”

ကိုကာစိန်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ထလာပြီး ဝေမိုးအောင်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လှုပ်၍ ...

“ဘာ ... ခွေးပါးစပ်က ဒီပေါက်စကား ထွက်တယ်ဟေ့၊ အလိုလိုကမှ ဆာနေရတဲ့အထဲ၊ မနောက်နဲ့ကွာ”

“နောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ကျွေးမှာပါ၊ ကျွန်တော် တို့ သတ်သတ်လွတ်အသင်းကြီး ဖွဲ့ထားရတာ တစ်ဖတ်လောက် ရှိ တော့မယ် ဒီတစ်နပ်လောက်တော့ ကောင်းကောင်းလေး ဖဲရအောင်ဗျာ”

“တကယ်လား”

“တကယ်ဗျေဗျ”

“ဒါဆို ငါ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“အမယ် ... နေဦးလေ၊ ခင်ဗျား ခုနသီချင်း ဆက်ဆိုပြရ ဦးမယ်”

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ၊ နားထောင်ကွာ”

ကိုကာစိန်က ချက်ချင်းမဆိုသေးဘဲ ရေတကောင်းထဲက ရေတစ်ခွက် ငဲ့သောက်ပြီးမှ ...

“မြန့်မောင်နဲ့ ခုမှတော့တာ၊ လူလားမပြောကင်ခင်တုန်းက၊ တရားမရလို့ မှားကြတဲ့သံသရာ ...”

“ဟေ ... ဟေ့လူကြီး၊ တေးဘုမ္မာနဲ့ ရောသွားပြီ”

“ဟုတ်လား ... ငါလဲ သေသေချာချာ မရပါဘူးကွာ”

ကိုကာစိန်က ရယ်မောပြီး ရေချိုးဖို့ ထွက်သွားသည်။ ဝေမိုးအောင်သည် ရုပ်အင်္ကျီကိုချွတ်၍ ကုလားထိုင်နောက်မှီမှာ ချိတ်လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ် ပစ်လိုချင်လိုက်သည်။

မျက်စိမှိတ်လိုက်သောအခါ မျက်နှာလေးတစ်ခု ပေါ်လာ၏။ ထိုနောက် ကချင်လုံချည်ကလေးနှင့် စင်မြင့်ပေါ် လမ်းလျှောက်နေဟန်၊ ငြိတော့ ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့်ပုံ၊ နောက်တော့ သူ့ဘာသာ စိတ်ကူးပြီး အဝတ် အစားတစ်မျိုး ပြောင်းကြည့်သည်။ သတို့သမီးဝတ်စုံနှင့်၊ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက သတို့သမီး ဝတ်ထားသော ဝတ်စုံကို သူ၏ပြအား ဆင်ပေးကြည့်သည်။

ပြသည် အလွန်အလွန် ကျက်သရေရှိစွာ လှသွားလေ၏။ ဆံထုံးက အမြင့်ကြီးမဟုတ်။ ခပ်ပုံပုံ၊ သစ်ခွပန်းတွေ ပန်ထားသည်။ စိန်ဆံထုံးနှင့် စိန်ပန်းခိုင်နှင့်။ မျက်နှာက ကြွေသားကလေးလို။ ထည်ပင်မှာ ပုလဲပုလဲ၊ စိန်တယက်၊ လက်ကောက်တွေ၊ လက်စွပ်တွေ အားလုံး စိန်တွေချည်။ (မျက်စိမှိတ်ထားရင်းကပင် မျက်စိကျိန်း လာ သယောင် ထင်ရသည်။) အင်္ကျီနှင့်ထဘီက ဇာအပါနုရောင် အကောင်း

စာ။ ငွေချည်တွေ ဘော်ကြယ်တွေ ထိုးထားသော ပဝါရည်ကြီးနှင့်။

သတို့သမီး၏စားတွင် သတို့သားအဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ မြင်ယောင်ကြည့်သည်။ မရ။ သူ့ရုပ်သွင်ကို သူ့ဘာသာ စိတ်ကူးထဲတွင် ပုံဖော်ကြည့်လိုမိရတဲ့ ဖြစ်နေသည်။ အတင်းကြိုးစားကြည့်သောအခါ ဖျက်ခနဲတော့ ပေါ်လာသည်။ သို့ရာတွင် သတို့သားဝတ်စုံနှင့်တော့ မဟုတ်။ သူဝတ်နေကျ ဂျင်းရှင်အပြာကွက်ကလေးနှင့်သာ ဖြစ်နေသည်။ သတို့သားဝတ်စုံကို အတင်းဝတ်ပေးကြည့်ရာ မရဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။

စိတ်ပျက်ပြီး မျက်စိဖွင့်လိုက်သည်။ အင်္ကျီမပါ၊ ရေလဲပုဆိုး အစုတ်ကလေးနှင့် ရပ်နေသော ကိုကာစိန်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက် လန့်သွားမိသေးသည်။

“ကောင်လေး... ရေချိုးတော့လေ”

ဝေမိုးအောင် စွပ်ကျယ် ချွတ်လိုက်သည်။ ရေလဲလုံချည် ဝတ်သည်။

“ရေခွက်နဲ့ဆပ်ပြခွက် ထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဟုမေးသည်။ ကိုကာစိန်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး...

“ရေတစ်ခွက် သောက်သွားဦး။ အပူလျှပ်နေဦးမယ်”

“ရယ်တယ်... ချွေးတောင်တိတ်နေပြီပဲ”

“မင်းရင်ထဲမှာ အပူမစင်သေးဘူးကွ”

ကိုကာစိန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကိုကာစိန်က ပြုံးဖြင့် လုပ်နေသည်။

“ဘာလဲဗျ... ခင်ဗျားက”

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွ... မင်း သိချမ်းစာစ်မျိုး ပြောင်ညည်းတယ်၊ ငါ့ကို ဒီပေါက်ကျွေးမယ် ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ စန့်စန့်ကြီးလှဲပြီး အတွေးဝင်နေတယ်၊ အဲဒီကတည်းက မင်းရင်ထဲမှာ

အပူတစ်ခု ကိန်းအောင်းနေတယ်၊ ငါ့ကို ပြောပြချင်နေတယ်ဆိုတာ သိသာတယ်”

“အလုပ်ကိစ္စ ပြောမလို့ပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျ”

“ဒီမှာ ကောင်လေး။ အလုပ်ကိစ္စဆိုရင် မင်း ရောက်ရောက် ချင်း ပြောမှာပေါ့ကွ၊ ပြီးတော့ အမြဲတမ်း သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေတဲ့ မင်းလိုကောင်မျိုးဟာ ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားတယ်ဆိုတော့...”

ဝေမိုးအောင်က ရယ်ပြီး ကိုကာစိန်၏လက်မောင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ထိုးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် အရှုံးပေးပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားထင်တာ မှန်တယ်၊ လမ်းကျမှပဲ ပြောပြတော့မယ်၊ အင်း... ဒါကြောင့်လဲ ကိုကာစိန်ကို ကာစိန်နဲ့ တစ်ချပ်မောက် ဖဲသမားလောကမှာ နာမည်ကျော်ပေတာပဲ”

ဆိုပြီး အမြန်လစ်ထွက်သွားသည်။ ကိုကာစိန်က “ခွေးကောင်လေး... ဒါနဲ့ပဲ အနိုင်ပိုင်းနေတာပဲ” ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြည်လမ်းမကြီးဘက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကားမှတ်တိုင် ရောက်ခါနီးတွင် ကိုကာစိန်က...

“လမ်းလျှောက်ရအောင်ကွာ”

ဝေမိုးအောင် ပြုံးလိုက်သည်။ သူပြောမည့်စကားကို ကိုကာစိန်က ဦးအောင် ပြောလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဝေမိုးအောင်က လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောချင်နေသည်ကို ကိုကာစိန်က သိနေ၏။

“ဓဲ... ပြောလေကွာ၊ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

ကိုကာစိန်က စကားစပေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုဗျာ... ကျွန်တော် မေးစရာတစ်ခုရှိလို့... ဥပမာဗျာ”

ကိုကာစိန်က ရယ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲဗျ”

ဟု ဝေမိုးအောင်က မေးသည်။

“လူတွေဟာ တစ်မျိုးပဲကွ၊ ကျွန်တော်တော့ ဘာဖြစ်လို့များ အကြံဉာဏ်ပေးစမ်းပါဦးလို့ မပြောကြဘူး။ ဥပမာများ ... တို့၊ ဆိုပါ တော့ ... တို့၊ တကယ်လို့ ... တို့ ကနေပဲ အစချီတတ်ကြတယ်။ တစ်ခါတလေလဲ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စတစ်ခု တိုင်ပင်ချင်လို့ဆိုတာမျိုး လုပ်သေးတယ်။ အဲဒီလိုစကားမျိုးတွေနဲ့ စလာပြီဆိုရင် မေးတဲ့လူကိုယ်တိုင် တကယ်ဖြစ်နေတာလို့ မှတ်ရမယ်”

“ကဲပါဗျာ ... ကျွန်တော့်ကိစ္စပါ ... ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီလိုဗျာ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း ကြိုက်သွားတာ ကောင်း သလား မကောင်းဘူးလား”

“ဘယ်လိုကွ ... ပြန်ပြောစမ်းပါဦး”

“သဘောကတော့များ ... အရင်က တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တစ်ခါတွေ့လိုက်ရုံနဲ့ ကြိုက်သွားမိတာနဲ့ တွေ့ရမြင်ရဖန်များလို့ တဖြည်းဖြည်း စိတ်ဝင်စားသွားမိတာ ဘယ်ဟာ က ပိုကောင်းသလဲလို့”

“ဘယ်ဟာမှ မကောင်းဘူး”

“ဟာ ... ခင်ဗျားကလဲ”

“ဟုတ်တယ်ကွ ... မိန်းမဆိုတာ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေနိုင် ရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ပေးခွန်းကို မတွေ့ခန်းတော့တူး ပေါ့”

“ဒါပဲရှိတာပဲ”

“ကောင်းပြီလေ”

ဆိုပြီး ဝေမိုးအောင် လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရပ်လိုက်၏။ ပြီး တော့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရန် ဟန်ပြင်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ပြန်မယ်လေ”

“ဒံပေါက်ကော”

“ဆောရီနဲ့”

“ဪ ... မင်းက မိုက် ဒံပေါက်ကျွေးမယ်ဆိုတာ တကယ် စေတနာရှိလို့မှ မဟုတ်ဘဲကွ၊ မင်းပြောချင်တာ နားထောင်မှ ကျွေးမှာ ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

ကိုကာစိန်က သူ့ကို မခံချင်အောင် စ.နေမှန်း ဝေမိုးအောင် သိသည်။ သူကလည်း သည်လူကြီးကို နည်းနည်းပြန်ကလီပေးမဟု စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“စေတနာမရှိလို့ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကို အထင်သေးသွား လို့”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ခင်ဗျားကြီး မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အာစိန်ကွ ... ဘာကိစ္စမဆို မသိတာမရှိဘူး။ သဘောလောက်တော့ နားလည်တာချည်းပဲဆို၊ ခုတော့ ခင်ဗျား ဘာသိလို့လဲ ... ”

ကိုကာစိန်သည် သူ့ကို ဗဟုသုတနည်းသည်ဟု ပြောလျှင် အလွန်စိတ်ဆိုးတတ်သည်။ ထိုအချက်ကို သိနေသော ဝေမိုးအောင်က ဆွမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အောင်မာ ... ဟေ့ကောင် ကာစိန်ကွ၊ မပြောချင်လို့ နေ နေတာ မင်းဒံပေါက်လဲ မစားဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းသိချင်တာတော့

ပြောပြသော်

“ဟဲဟဲ ... ဒီပေါက်ကျွေးမှာပါဗျာ၊ ခင်ဗျားကို စေတနာ နှိုးထားပါ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဗဟုသုတကို အားကိုးပြီး မေးတာပါဗျ”

ကိုကာစိန် ကျေနပ်သွား၏။ သူတို့နှစ်ယောက် မြေနီကုန်းဘက် ဆက်လျှောက်လာကြသည်။ လမ်းမှာ ကိုကာစိန်က ရှင်းလင်းပြောကြား လာသည်။

“ဒီလိုရှိတယ်ကွ၊ ဘယ်ကိစ္စမှာမဆို အကျိုးနဲ့အပြစ်ဆိုတာ ရှိကြတာချည်းပဲ၊ မင်းမေးတဲ့ ပြဿနာမှာလဲ ဒီလိုပဲ၊ အကောင်းနဲ့အဆိုး ခွန်တွဲနေတယ်။ မြင်မြင်ချင်း စွဲလမ်းမိတယ်ဆိုတာကို နဖူးစာ မှန်လိုလို အကောင်းဘက်က ပြောနိုင်တယ်။ တစ်ဖက်က ကြည့်ပြန်တော့လဲ ဒီ မိန်းကလေးရဲ့ စိတ်သဘောကို ဘယ်လိုမှန်း မသိရသေးဘဲနဲ့ မကြိုက် သင့်ဘူးလို့ ပြောရမှာပေါ့။ အဲ... ပြီးတော့ တွေ့ပါမြင်ပါများလို့ ကြိုက် သွားတယ်ဆိုတာမှာလဲ အကောင်းဘက်ကကြည့်ရင် အဲဒီ မိန်းကလေးရဲ့ သဘောထားကို အကဲခတ်ခွင့်မရှိဘဲ ကြိုက်တာဆိုတော့ မှန်သလိုရှိတာ ပေါ့။ ဒါပေမယ့် တကယ် လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ချစ်မိတာ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ်၊ အနေနီးစပ်လို့သာ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိသွားတာလို့လဲ ပြောနိုင်တာပဲ”

ဝေမိုးအောင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေ၏။

“ဒါနဲ့ မင်း ငါ့ကို ဘာလို့ အဲဒါမေးရတာလဲ၊ မင်းမှာ တွေ့ ထားလို့လား”

ဝေမိုးအောင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် သူတွေ့ခဲ့သည့် ကောင်မလေး အကြောင်းကို ပြောပြသည်။

“အေးလေ ... ငါပြောတာတွေ မင်းစဉ်းစားပေါ့၊ အလျှင်ပဲ လို့တော့ မဆုံးဖြတ်နဲ့ဦး၊ အဲဒီမိန်းကလေးကို ထပ်ပြီး လေ့လာကြည့် ခဲ့ပေါ့”

ကိုကာစိန်ကသာ ထပ်လေ့လာဖို့ ပြောနေသည်။ ဝေမိုးအောင် အဖို့ကတော့ မြဆိုသော ကောင်မလေးကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့ ခို့ပင် မလွယ်။ ဘွဲ့ယူသောနေ့က ကားနံပါတ်ကိုတော့ မှတ်ထားလိုက် သည်။ ၈၂-၂၈၈၃။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ကားပေါင်း ထောင်သောင်းချီ ခို့နေသဖြင့် ရှာဖွေတော့ခက်သည်။ ကိုယ် နေ့တိုင်းစီးနေကျ ဘတ်စ်ကား လိုင်းမှာပင် ကားတစ်စီးတည်းကို တစ်လအတွင်း နှစ်ခါပြန်စီးမိဖို့ မလွယ်။ ပြီးတော့လည်း ကားဆိုသည်က ဝိုးကနဲ ဖြတ်သွားတတ်သောအရာ။ စိမ်ပြေနပြေ ကြည့်နေဖို့ အခွင့်အရေးမရှိ။ နောက်ကနေ ပြေးလိုက်ပြီး ကြည့်လိုလည်း ရတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကားရပ်ထားတုန်း တွေ့ရလျှင်သာ ငြင်သာနိုင်သည်။ မြင်ရပြီပင်ထာဦး။ ရင်းနှီးအောင် ဝင်ရောဖို့ ဘယ်လို နှမဖြစ်နိုင်။ တစ်နည်းပဲရှိသည်။ သူတို့ကားနှင့် အတိုက်ခံလိုက်၊ ဒဏ် ရာရသဖြင့် ဆေးရုံလိုက်ပို့ပေး၊ လူနာလာမေးရင်း သံယောဇဉ်ဖြစ်။ ဒါတောင်မှ နည်းနည်းပါးပါး ပွန်းပဲ့ရုံ တိုက်မိအောင် ချိန်ဆဖို့မလွယ်။ ဝေမိုးအောင်သည် ခေတ်ဟောင်းမင်းသားကြီး ခင်မောင်ရင် လို့ ခေါ် ... မြမြ ဟူ၍သာ စိတ်ထဲက ညည်းမိရှာလေ၏။

... မင်းလှ ...

အချိန်ရှိသရွေ့ အလုပ်အကြောင်းချည်း စဉ်းစားမနေနိုင်သလို အချိန်ရှိသရွေ့ အချစ်အကြောင်းချည်း စဉ်းစားနေလိုလည်း မဖြစ်သေးချေ။ ထို့ကြောင့် မြဆိုသူကို ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး မရှာနိုင်။ အလုပ်ကိစ္စအတွက် သွားရင်းလာရင်း ကြည့်သလို ကြည့်ရ ရှာသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် ဝေဖိုးအောင် သတိမေ့နေသော အချက်တစ်ချက်ရှိသည်။ ဘွဲ့ရပြီးလျှင် အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင်ရုံ၊ ဝန်ထမ်းရွေးချယ်လေ့ကျင့်ရေးအဖွဲ့၊ အလုပ်အကိုင် နေရာလစ်လပ်သဖြင့် ကြော်ငြာထားသောရုံးများသို့ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့တော့ ရောက်လာတတ်စမြဲဆိုသည်အချက်ပင် ဖြစ်သည်။ ဘွဲ့ကလေး ရခါစဆိုတော့ အကင်းကလည်း မပါကြသေး။ မိမိ၏ အရည်အချင်းနှင့်ဆိုလျှင် ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးကို ရနိုင်သည်။ မရနိုင်သည် မခန့်မှန်းတတ်ကြသေး။ တွေ့သမျှပေါ်သမျှ အလုပ်မှန်လျှင် အကုန် ပြီး လျှောက်လိုက်ကြသည်ချည်းဖြစ်၏။ ထိုအချက်ကို နားလည်သဘောပေါက်ထားလျှင် ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည် အတော်နယ်ကျဉ်းသွားလေပြီ။ ခုလပိုင်းအတွင်း

အလုပ်လျှောက်လွှာခေါ်ထားသော ရုံးတွေကိုစုံစမ်း။ စာမေးပွဲဖြေရမည့် ရက်တွေသိလျှင် တွေ့နိုင်ဖို့ ပိုပြီးနီးစပ်လာပြီဟု ဆိုနိုင်သည်။

တကယ်တော့ ဝေဖိုးအောင်အဖို့ တမင်တကာ လိုက်စုံစမ်းနေစရာမလို။ သူကိုယ်တိုင်က အလုပ်ရဖို့အတွက် ရုံးတကာမှာ လိုက်အနံ့ခံနေရသည် မဟုတ်လား။ နည်းနည်းပါးပါး သတိထားပြီး နားမျက်စိစွင့်ထားမိဖို့သာ လိုသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချက်ကို သူ့ သတိမပြုမိ။ ပြီးတော့လည်း မြသည် သူ့လို အလုပ်လိုက်ရှာနေရ မည့်အဖို့ဟု သူယောင်ရွံ့ပင် မစဉ်းစားမိခဲ့ဖူးချေ။ ကိုယ်ပိုင်ကားရှိသည့် လူတန်းစားမျိုး မဟုတ်လား။ ထိုသို့ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေလိုက်မိသဖြင့်လည်း တစ်နေရာတွင် တော့လွဲကလေး လွဲခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အမှတ်လေးနယ်မြေ အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင်ရုံတွင် ဖြစ်သည်။ ဝေဖိုးအောင်သည် ရုံးဖွင့်ခါစမှပင် ရောက်ရှိသွားသည်။ သို့ရာတွင် ရုံးမဖွင့်ခင်ကတည်းက ရောက်ရှိနေသူတွေ ရှိနေသဖြင့် လေဘာကတ်ထပ်ရာတွင် သူ့ရှေ့က တစ်ထပ်ကြီး ဦးနေ၏။ တော်တော်ကြားအောင် စောင့်ပြီးမှ သူ့အမည် ခေါ်သည်။ ကတ်ပြားကို သင်္ကန်းတမ်းတိုးခြင်း ဖြစ်သည်။

စောင့်နေရသောအချိန်တွင် ကြော်ငြာသင်ပုန်းတွေ လိုက်ကြည့်ရသည်။ အလုပ်ခေါ်ထားသော ကြော်ငြာတွေက သိပ်တွေ့ တွေ့ထူးထူးမရှိ။ သူဝင်လျှောက်ဖို့ သင့်တော်သောအလုပ်များ မဟုတ်။

သစ်လုပ်ငန်းကော်ပိုရေးရှင်းအတွက် ညစောင့်များအလိုရှိကြောင်း၊ ပုံနှိပ်ရေးနှင့်စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး ကော်ပိုရေးရှင်းမှ ထုတ်ပေးသူများ အလိုရှိကြောင်းနှင့် ဗိုလ်စဉ်းငါးမှ သန်ရှင်းရေးအလုပ်သမား အလိုရှိကြောင်း။

သူသည် ရုံးခန်းထဲမှ ပိုက်ပိုက်ပိုက်ပိုက်နှင့် တွဲလာခဲ့သည်။

သောသီဝံယာကို မှက်စိကစားခြင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် သူနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မှ သာနေသော ခြင်္သေ့(သန်းသန်းဝင်း)ကို သူ မမြင်မိ။ သန်းသန်းဝင်း သည် သူ့ဘေးမှ ဖြတ်သွားသောအခါတွင် သူနှင့် နှစ်ပေလောက်သာ ကွာမည်။ သန်းသန်းဝင်းကလည်း အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင်ရုံးသို့ လာခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သန်းသန်းဝင်းသာ စောစောလာလျှင် (သို့မဟုတ်)ဝေမိုးအောင်သာ ငါးမိနစ်လောက် နောက်ကျပြီးမှပြန်လျှင် တွေ့ကောင်းတွေ့နိုင်လေ၏။

ဝေမိုးအောင်သည် ကျောက်ကုန်းလမ်းမှ ဖြတ်လျှောက်သည်။ ယင်းအဖြစ်သည်လည်း နောင်တစ်ချိန် ပြန်စဉ်းစားကြည့်လျှင် အူယား ဖွယ် ကောင်းလှသည်။ အကြောင်းမှာ ကျောက်ကုန်းလမ်းထဲတွင် သန်းသန်းဝင်းတို့နေသောအိမ် ရှိသောကြောင့်ပင်။

ကျောက်ကုန်းဈေးထဲ ဖြတ်အလျှောက်တွင် ပန်းပွင့်တွေ တွေ့သဖြင့် သူ သွားရည်ယိုသွားသည်။ ပန်းပွင့်ဆိုသည်မှာ နှင်းဆီတို့ စံပယ်တို့လိုဟာမျိုးကို ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်။ စားလို့ရသော ပန်းပွင့်၊ ဂေါ်ဖီပန်းပွင့်များ ဖြစ်သည်။ အနီးအနားတစ်ဝိုက်ရှိ စိုက်ခင်းများမှ တိုက်ရိုက်လာရောင်းခြင်းဖြစ်သဖြင့် လတ်ဆတ်လှသည်။ အပွင့်တွေ ကလည်း ကြီးကြီးလှလှ။ သူက ဂေါ်ဖီပန်းကို တော်တော်ကြိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ချည်း သုံးနပ်ဆက်တိုက် စားခဲ့သဖြင့် သည်ညနေ ဟင်းအပြောင်းအလဲကလေး လုပ်ရမည်။ ဈေးမေ့ကြည့် တော့ အကြီးက ငါးမတ်၊ အသေးက တစ်ကျပ်တဲ။ အကြီးကို တစ်ကျပ် ရအောင်ဆစ်ရာ မရသဖြင့် အသေးတစ်ပွင့်ပဲ ဝယ်ခဲ့သည်။

သူ အဆောင်ကို ပြန်ရောက်တော့ ကိုကာစိန် မရောက် သေး။ ကိစ္စမရှိ။ သည်နေ့ ထမင်းဟင်းချက်ဖိုက သူ့တာဝန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပုဆိုးစုတ်ကလေးနှင့် စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်ကလေးလဲပြီး

မီးဖိုခန်းသို့ လာခဲ့၏။

အားလုံး မီးဖိုလေးလုံးရှိသည်။ အရင်ကတော့ ရေနံဆီမီးဖို တွေ။ ခုတော့ မီးသွေးမီးဖိုတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ လူ့ဆယ့်နှစ်ယောက်မှာ လေးယောက်က ထမင်းချိုင့် မှာစားသည်။ သူတို့အဆောင်၏ ဟိုတက် မှာ အိမ်ကလေးတစ်လုံးနှင့် နေသော အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးနှင့် အဘွားကြီး တို့ဆီက မှာခြင်းဖြစ်၏။ တစ်လ တစ်ရာလေးဆယ် ပေးရသည်။ တချို့ကတော့ ထမင်းကို ကြုံသလို ဝယ်စားတတ်ကြသည်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားနှစ်ယောက်၊ ရုံးသမားတစ်ယောက်၊ ကိုကာစိန် နှင့် ဝေမိုးအောင်တို့က ကိုယ့်ဘာသာ ချက်စားကြ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်က စာစီအိုးတည်း ဖေါင်းစားသည်။ တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ကြုံသလို ချက်လိုက်ကြသည်ပင် ဖြစ်သည်။

ဟင်းကတော့ အသီးအရွက်ကြော်တစ်လှည့်၊ ဘဲဥကြော် တစ်လှည့် ဖြစ်သည်။ အရည်သောက်အဖြစ် ပဲကုလားဟင်း ငါးမူးဖိုး လောက် ဝယ်လေ့ရှိသည်။ များသောအားဖြင့်တော့ ဖြစ်သလိုပင်။ ထစ်ခါတစ်ရံ အခေါက်ကင်ကလေးဘာလေး ဝယ်စားသည်။ တစ်လ ထစ်ခါနှစ်ခါလောက်တော့ ထမင်းဆိုင်တွေမှာ ကောင်းကောင်းသွားစား ဖတ်သည်။ ဝေမိုးအောင်ဆီ အိမ်က ငွေရောက်လာသောရက်မျိုးနှင့် တိုကာစိန် ပိုက်ဆံနည်းနည်း အဆင်ပြေလာသောအခါမျိုး။

ဝေမိုးအောင်သည် ထမင်းအိုးအရင်တည်သည်။ ခါတိုင်း အန်တစ်လုံးခွဲသာသာလောက် ချက်လေ့ရှိသော်လည်း သည်နေ့တော့ နှစ်လုံးတိတိ ချက်လိုက်သည်။ ထမင်းစားကောင်းလိမ့်မည်ဟု ထင် သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ဂေါ်ဖီပန်း ကြော်သည်။ ကြော်ပုံကြော်နည်းက နှုတ်ကလေး။ ဒယ်အိုးထဲကို ဆီဆမ်းလိုက်၊ (ဆီလောင်းခြင်းမဟုတ်။

ဆီသစ်ခြင်ခြစ်သည်။ ဆီကျက်လျှင် ကြက်သွန်တစ်ဥလောက် လှီး ထည့်။ ငေါ်ဖိပန်းထည့်။ ပဲငံပြာရည် လောင်းထည့်။ ပြီးတော့ ထမင်း အိုးသုံးခုနှင့်အုပ်ထား။ ပန်းပွင့်နှစ်ခါနီးလျှင် ဘဲဥတစ်လုံး ဖောက်ထည့် ပြီးငွေ့ ဆားကလေးဖြူး ပြန်အုပ်ထား။ ဟင်းဖြစ်ရော။

ခါတိုင်း ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကြော်လျှင် ဘဲဥတောင်မှ မပါတတ်။ သည်နေ့တော့ ညနေစာအတွက် ကြော်ဖို့တဲဥက အဆင်သင့်ရှိ နေသဖြင့် ထည့်ငွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပန်းပွင့်တစ်ဖတ် ယူမြည်းကြည့်သည်။ တော်တော်လေး ကောင်းသည်။ ကိုကာစိန်ကို မစောင့်တော့ဘဲ ခုချက်ချင်း စားလိုက်ချင် စိတ်ပင် ဝေါ်လာ၏။ ကိုကာစိန်ပြန်လာ၍ ဟင်းကိုမြင်လျှင် ဝမ်းသာ သွားလိမ့်မည်။ မူလအစီအစဉ်က သည်ညနေ ဘဲဥကြော် ခပ်ခြောက် ခြောက်နှင့် စားကြရဖို့ မဟုတ်လား။ ခုတော့ သူ အကြံကောင်းလို့ ပြန်ပြန်လေး ဟဲလိုက်ရတော့မည်။

သန်းသန်းဝင်းသည် လေးနယ်မြေခုံမှာ အလုပ်သမားမှတ်ပုံ တင်(လေဘာကတ်) ပြုလုပ်သည်။ သူ့အစ်ကိုတွေကိုတော့ အသိမပေး ထားခဲ့။ အစ်ကိုတွေက သူ့ကို အလုပ်လုပ်စေချင်သည် မဟုတ်ချေ။ မိညီမကို တစ်သက်လုံး ကျွေးမွေးထားကြမည်ဟု ဆိုကြသည်။ သူက တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အားကိုးချင်သည်။

အစ်ကိုသုံးယောက်သည် သူ့ကို တော်တော်ချစ်ကြကြောင်းကို သူ့သိပါသည်။ သူတို့မောင်နှမလေးယောက်တွင် အစ်ကိုသုံးယောက်က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသက်သိပ်မကွာကြ။ တစ်နှစ်ခွဲစီလောက် သာ ကွာသည်။ ကိုဖော်ဝင်းနှင့် သန်းသန်းဝင်းကျမှ လေးနှစ်ကွာ သည်။ အငယ်ဆုံးလည်းဖြစ် အသက်လည်း ကွာသောကြောင့် သူ့ကို ကလေးလို သဘောထားကြသည်။ ထိုပြင် သန်းသန်းဝင်း ငယ်စဉ် ကပင် အမေဆုံးပါးခဲ့ရသည်။ အဖေကလည်း သူ ဆယ်တန်းအောင် သောနှစ်မှာပင် ဆုံးခဲ့ပြန်သဖြင့် သည်အစ်ကိုတွေကပဲ စောင့်ရှောက်ခဲ့ ကြသည်။ ကိုကျော်ဝင်း၊ ကိုဖော်ဝင်းနှင့် ကိုဖော်ဝင်းတို့သည် အိမ် ထောင်ပြုဖို့လည်း စိတ်မကူးကြဘဲ လူပျိုကြီးများအဖြစ်၌သာ ပျော်ရွှေ နေကြသည်။

ကိုကျော်ဝင်းက အရာရှိငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကိုဖော်ဝင်းက ထက်နိုင်စက်၊ စာကူးစက် ထောင်ထားသည်။ ကိုဖော်ဝင်းကတော့ အထွေထွေစားဖြစ်၏။ သူတို့သုံးယောက်သည် အိမ်အသုံးစရိတ်အတွက် စုပေါင်းထည့်ဝင်ကြသည်။ သန်းသန်းဝင်း သုံးစွဲရန်လည်း တတ်နိုင် သလောက် ထောက်ပံ့ကြ၏။ သူတို့ခင်ကြီးသည် ကွယ်လွန်ခါနီးတွင် သန်းသန်းဝင်း၏ ပညာရေးစရိတ်အတွက် ငွေအချို့ သတ်မှတ်ခဲ့ခြား ထားပေးခဲ့သည်။ ယခုအခါ ထိုငွေအနက်မှ လေးငါးထောင်လောက် တွေ့ရှိခဲ့သည်။ ပစ္စည်းအနေဖြင့်ဆိုလျှင် ယခုနေနေသော အိမ်နှင့် ထက်ဝတ်လက်စား အနည်းငယ်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် အခြေမပျက် နေထိုင်နိုင်သောအဆင့် မှာ ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ အခြေအနေကောင်းသည်ဟုတော့ ဆိုနိုင်သေး။ ခုခေတ်မိန်းကလေးများ၏ ထုံးစံအတိုင်း သန်းသန်းဝင်း အလုပ်လုပ်ချင်သည်။ အစ်ကိုတွေကို တစ်သက်လုံး အားကိုးနေ၍မဖြစ်။

အိမ်ထောင်ပြုချင်ပြုကြမည်။ ထိုအခါ သူတို့အပေါ် ဝန်မလေးစေချင်၊ မိမိကိုယ်တိုင် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကိုကား တစ်ခါမျှ မစဉ်းစားကြည့်မိဖူးချေ။

သူ့အစ်ကိုများသည် နမကို ချစ်သည့်နေရာတွင် သူမတူဟု ဆိုရည်ဖြစ်သည်။ သူကလည်း အစ်ကိုများကို အလွန်ချစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ချိုယွင်းချက်ကလေးတွေ ကိုယ်စီပါတတ်ကြသည့် လူထုံစံ အတိုင်း သူ့အစ်ကိုသုံးယောက်သည်လည်း စင်းလုံးချောများ မဟုတ် ကြချေ။

ကိုကျော်ဝင်းက အရက်ကြိုက်တတ်သည်။ ကိုမော်ဝင်းက လောင်းကစားကို ကြိုသလို ဝါသနာပါ၏။ ကိုဇော်ဝင်းကျတော့ ဒါတွေ မရှိ။ တစ်ခုပဲ။ ကောင်းကောင်းဝတ် ကောင်းကောင်းစားချင်သည်။ ကြော့ကြော့ကလေး နေချင်သည်။ အနည်းငယ် ကြွားဝါတတ်သည်။

ကိုကျော်ဝင်းနှင့် ကိုမော်ဝင်းက ဘွဲ့ရသည်။ ကိုဇော်ဝင်းက ဘွဲ့မရ။ ဆယ်တန်း သုံးလေးခါကျပြီး ပညာရေးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အစ်ကိုတွေကို သူချစ်သည်။ အစ်ကိုတွေက အလိုလိုက်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် သူမဆိုးခဲ့။ ထို့ကြောင့်လည်း အစ်ကို တွေက အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ဝါသနာပါရာ ကလေးတွေ လုပ်လေ့ရှိသော်လည်း မိညီမကိစ္စဆိုလျှင် လစ်ဟင်း လေ့မရှိပါ။ သည်ဝါသနာကလေးတွေသာ စွန့်လွှတ်လိုက်ကြလျှင် သူ့ အစ်ကိုများသည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ဟု သူယူဆသည်။

လေးနယ်မြေရုံးနှင့် သူတို့အိမ်က သိပ်မဝေးလှ။ ထို့ကြောင့် လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး အဝတ်အစား လဲနေတုန်း ကြီးမေက ...

“အချို့အပြုံးတို့ ရောက်နေတယ်ဟေ့”

ဟု အောက်ထပ်က လှမ်းအော်သည်။ တစ်ဆက်တည်း...

“မမဝင်း ဘွဲ့ယူတုန်းက ဓါတ်ပုံတွေ ယူခဲ့နော်”

ဟု လှမ်းမှာကြသည်။ ဟိုဘက်အိမ်က အမြှာညီအစ်မ နှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ လမ်းထဲမှာ အစွာဆုံး၊ မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ် ကြွကလေးတွေ။ သူတို့ကို ကောင်လေးတွေကပင် လန့်ရသည်။ သန်းသန်းဝင်းနှင့်တော့ တည့်သည်။ သူတို့က သန်းသန်းဝင်းကို တော်တော်ချစ်ကြ၏။

ဓါတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကိုယူပြီး အောက်ထပ် ဆင်းလာခဲ့သည်။ အပြုံးက ပြေးလာပြီး အရင်ဦးအောင် ဆွဲယူသွားသည်။ အချို့က လိုက်လုသည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... အယ်လ်ဘမ် စုတ်သွားဦးမယ်၊ တူတူ ကြည့်ကြမှပေါ့”

ဟု လှမ်းပြောရ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်ထိုင် ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပြီး ကြည့်ကြသည်။ သန်းသန်းဝင်းက လက်ဖက်သုပ်ရနံ့ မီးခိုးနံ့ထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

“မမဝင်းက လူတယ်ဟေ့”

အချို့က ပြောသည်။ လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်နှင့် ပြန်လွှက် ထားတော့ သူတို့မေးသမျှ ဖြေရသေးသည်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် စုရိုက် စားသောက်ပုံကိုပြ၍ သူက ဘယ်သူလဲ၊ သူကကောနှင့် လူစုံအောင် ဆေးကြ၏။ မိတ်ကပ်တွေက ဖွေးနေတယ်။ ပါးနီ များသွားတယ်။

ငွေရောင်ကြီး သွားဆိုးတော့ နှုတ်ခမ်းပြုပြင် ဖြစ်သွားတာပေါ့။ အိုင်း လိုင်နာက သိပ်ထူတာပဲ။ အဲဒီဆံထုံးနဲ့ မလိုက်ဘူး စသည်ဖြင့် တစ် ယောက်စီကို ဝေဖန်နေသည်။

“မမင်းကကော”

ဟု သန်းသန်းစင်းက မေးသည်။

“အလှဆုံးပဲ”

“အမယ် ... သူတို့လူကတော့”

“တကယ်ပြောတာ မမင်းခဲ၊ ကာလာနဲ့ဂိုက်လို့ရင် မျက်နှာ ကို ခပ်ပြေပြေလေး ပြင်ထားမှ ပုံထဲမှာလှတာ။ အရောင်တွေ အရမ်း တင်လိုက်ရင် ပုံထဲမှာ ရင့်တက်လာပြီး ပြူးပြူးကြောင်ကြောင်တွေ ဖြစ်ကုန်ရော။ ဒီဘက်က တစ်ယောက် ကြည့်ပါလား။ မမင်းကတော့ ပုံမှန်လောက်ပဲ လှပတာတော့ဆိုတော့ ကာလာက တက်လာတာနဲ့ဆို တော့ အတော်ပဲပေါ့”

“မမင်းကတော့ ဒါတွေဆိုလို့ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ သိပ်လဲ ပြင်ချင်စိတ်မရှိလို့ပါ”

“မမင်းကသာ မပြင်ချင်တာ၊ သူများတွေ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲနဲ့တောင် ပြင်တယ်”

အချိုက ပြောရာ အပြုံးက ထောက်ခံသည်။

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ မိန်းကလေးတွေပြောနဲ့ ယောက်ျား လေးတွေတောင် လှချင်ကြတာပဲ။ ကိုကိုသူငယ်ချင်း ကိုညိုမြင့်ကြီး ဘွဲ့ယူတုန်းက ကြည့်ပါလား။ သူ့မျက်နှာက ဝက်ခြံပုန်းတွေကြောင့် အမည်းစက်တွေ ဖြစ်နေလို့ဆိုပြီး မျက်နှာပေါင်းတင်တာလေး ပြီးတော့ လဲ ဘာမှမထူးဘူး”

“အဲဒီကိုညိုမြင့် မဟုတ်လား။ သူ့ကောင်မလေး ဖောင်ကြီး

သင်တန်းတက်တော့ ချစ်လှချည်ခဲ့ဆိုပြီး ဒီနပ်သွားသွားတိုက်ပေး တာလေး ကြောင်တယ်နော်”

အချိုနှင့်အပြုံးတို့သည် ဓါတ်ပုံတစ်ပုံ ကြည့်လိုက်၊ စကား ပြောလိုက် လုပ်နေကြသဖြင့်ခုထိ ငါးပုံခြောက်ပုံထက် ပိုမကြည့် ရသေးချေ။

“ဟယ် ... ကိုကျော်ကြီးက ဒီအထဲကျတော့ သားနားသား ခဲ တိုက်ပုံအင်္ကျီတွေတာတွေနဲ့၊ ကိုမော်ကတော့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မျက်လုံးကြီးမှေးလို့၊ အိပ်ချင်နေတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့”

“ကိုဇော်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲနော်၊ အိုက်တင်ကိုက ကြည့်ပါလား။ ဘွဲ့ယူတဲ့လူထက်တောင် သူက ပိုသားနားနေသေးတယ်၊ ဘာ ... ကြီးမေက တကယ်လှတယ် ဆရာ”

“အေးဟယ် ... ကြီးမေ ထဘီလေးက သိပ်သားနားတာပဲ၊ ဘာထဘီတဲ့လဲဟင်”

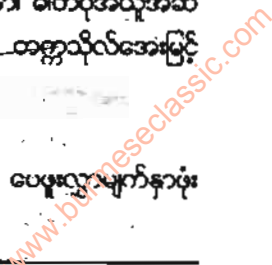
“တရုတ်ပွဲလို့ ပြောတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ငါးနှစ်လောက် အတည်းက ဝယ်ထားတာတဲ့”

ဟု သန်းသန်းစင်းက ဝင်ပြောရသည်။ အချိုက “ကြီးမေက ဆရာလည်လည် သားနားတယ်ဗျို၊ လက်ဖက်ကုန်ပြီ ကြီးမေ”ဟု အတွင်းခန်းဘက် လှည့်အော်သည်။ အပြုံးက ...

“ကာလာလေးတွေက ကောင်းတယ်နော်၊ ဓါတ်ပုံအယူအဆ ဝဲ မဆိုဘူး။ ဘယ်သူရိုက်တာလဲမင်း၊ ခွာနီးလား။ တက္ကသိုလ်အေးမြင့် ဘာ”

“ခွာနီး ရိုက်တာပါ”

“တက္ကသိုလ်အေးမြင့်လဲ မဆိုဘူးနော်၊ ပေပူးလူ့မျက်နှာပုံး ဆွဲ ကြည့်ပါလား”

“ခွာနီးက မမဝင်းနဲ့ သိလို့လား”

“ကိုကိုဇော်နဲ့ သိတာပါ”

“အဲဒီခွာနီးက စာလည်းရေးတယ်နော်”

အချိုက မေးသဖြင့် သန်းသန်းဝင်းက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်၏။ အပြုံးက ဝင်ပြောသည်။

“သူ့ဝတ္ထုလေးတွေက တစ်မျိုးပဲနော်၊ နာမည်ပေးပုံတွေကလဲ ဆန်းတယ်၊ အက္ခရာတူတွေချည်းပဲ ရွေးမှည့်တတ်တယ်၊ လွမ်းလွန်လွန်းလို့တဲ့၊ လအက္ခရာတွေချည်းပဲ၊ တမ်းတမ်းတတ တွယ်တွယ် တာတာကျတော့ တ အက္ခရာတွေချည်း၊ နောက်ထွက်မယ့် ဟာ ဝေးနဲ့ဝေးတဲ့၊ ဒါလဲ ဝ အက္ခရာပဲ”

“နောက် ဘာတွေရေးနေသေးလဲ၊ မမဝင်း သိလားဟင်”

“ကိုကိုဇော်ကို သူပြောသွားတာ ကြားလိုက်တာတော့ ဒီတစ်ခါ ရေးနေတဲ့ ဝတ္ထုနာမည်က အ အက္ခရာတွေချည်းပဲတဲ့”

“ဘာတဲ့လဲ”

“အောက်အီးအီးအွတ်တဲ့”

“ဟင် ... နာမည်လေးက တစ်မျိုးပါလား၊ ဘာအကြောင်းလဲ မသိဘူး”

“လူငယ်တွေဟာ ကြက်မကြီးလို ဝိရိယရှိရမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းလို့ ပြောတာပဲ”

ထိုနောက် အမြဲညီအစ်မနှစ်ယောက် ဓါတ်ပုံတွေ ဆက်ကြည့်ကြပြန်သည်။ နောက်ဆုံးပုံကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် ...

“ဟင် ... ဒါကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

သန်းသန်းဝင်းတို့ တန်းစီရပ်နေသည့်ရှေ့က လူတစ်ယောက် ဖြတ်လျှောက်ရင်း ကင်မရာဘက်ကို ပြူးကြောင်ကြောင် လှည့်ကြည့်

နေပုံ ဖြစ်သည်။

“အဲဒါလေ ... မမဝင်းတို့ ဓါတ်ပုံရိုက်ဖို့ တန်းမိပြီး အဆင်သင့် ဖြစ်နေတုန်း သူက ဖြတ်ဝင်လာတာ၊ ခွာနီးကလဲ ခလုတ်အနိုင် သူက လဲအဝင် ဖြစ်သွားလို့ပါ”

“ဒါ သက်သက်ဝင်ကြောင်တာ ဖြစ်ရမယ်၊ မမဝင်းက အပြတ် ဟောက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ကိုကျော်တို့ကကော မနိုင်လိုက်ဘူးလား”

“သူက တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာပါ”

“တမင်သက်သက်လုပ်တာ ဖြစ်မှာပါ မမဝင်းရာ၊ ယောက်ျားလေးတွေဟာ အဲဒီလိုပဲ”

ဟု အပြုံးက ပြောလိုက်သည်။ အချိုကလည်း ...

“ဟုတ်တယ် ... လမ်းထဲက အေးလွင်နဲ့ ဝင်းမြင့်ညီအစ်ကို ကြည့်ပါလား၊ အချို့တို့ဆို အမြဲလိုက်လျှောက်နေတာပဲ၊ ဟိုတစ်နေ့ကလဲ သူတို့ ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်နေတုန်း အချို့တို့က ဖြတ်လျှောက်သွားတော့ ကွမ်းယာဆိုင်ကလူကို ဘာလှမ်းပြောသလဲဆိုတော့ အချို့တစ်ယာ အပြုံးတစ်ယာနော်တဲ့”

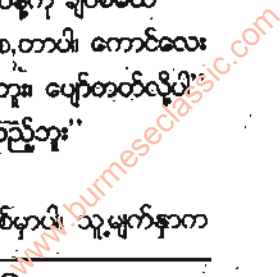
“အေး ... ဟိုတစ်ခါလဲ ကြည့်ပါလား၊ သူတို့အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားတုန်း အချို့နဲ့ မူစကီးပါလားတဲ့၊ မကြားတာကြား လှမ်းပြောထား၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ဂေါက်ကက်ဖိနပ်နဲ့ကို ချပစ်မယ်”

“ဟင် ... နင်တို့ကလဲ သူတို့က ခင်လို့စ၊ တာပါ၊ ကောင်လေးတွေ ကြည့်ရတာ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ပျော်တတ်လို့ပါ”

“အပြုံးတို့တော့ မျက်နှာကြောကို မတည့်ဘူး”

ဆိုပြီး ဓါတ်ပုံကို ထပ်ကြည့်ပြန်သည်။

“ဒီလူကတော့ မမဝင်းမြောသလိုပဲ ဖြစ်မှာပါ၊ သူ့မျက်နှာက

နားထောင်စဉ် အံ့ဩသလိုလို၊ အားနာသလိုလိုနဲ့ သနားစရာ
ဆင်တောင်သေး လှပုံကတော့ ခပ်ရိုးရိုးပါပဲ”

သနားသနားဝင်းသည် အပြုံး၏လက်ထဲမှ ဓါတ်ပုံကို ဆွဲယူပြီး
ပြည့်လိုက်မိသည်။

... ဇာတ်ကား ...

ဝေမိုးအောင်သည် ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်စောင့်နေသည်။
သူ့လိုပင် စောင့်နေသူ နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသည်။ အလုပ်အတွက် လူတွေ
စစ်ဆေးခံရန် စောင့်နေသူများ ဖြစ်လေသည်။

နံနက်ကိုးနာရီမခွဲခင်ကတည်းက လူစုံသလောက်ရှိနေပြီ
ဖြစ်သည်။ ကိုးနာရီခွဲကျော်ကျော်တွင် စာရေးတစ်ယောက် ရောက်လာ
ပြီး စာရင်းကောက်သွားသည်။ လူတွေ့စစ်ဆေးဖို့ နာမည်ခေါ်လျှင် တော့
လျှောက်လွှာတင်သည့် အမှတ်စဉ်အတိုင်းပင် ခေါ်မည်ဖြစ်သည်။ ဒါကို
ထချို အလုပ်လျှောက်သက်နသေးသူတွေ မသိကြ။ ခု စာရင်းအရင်
ဖေးနိုင်လျှင် နာမည်အရင်ခေါ်ခံရမည်ထင်ပြီး သူ့ထက်ငါဦးအောင်
စာရင်းပေးကြသည်။ ဝေမိုးအောင်နှင့် အခြားလေးငါးယောက်ကတော့
‘သန္တာ’တွေ ဖြစ်သဖြင့် ခပ်အေးအေးပင် နောက်ဆုံးမှ စာရင်းပေးကြ
သည်။ လူတွေ့စစ်ဆေးမည့်နေရာက အစည်းအဝေးခန်းမထဲမှာ။
သူတို့အတွက် ခုံတန်းလျားတွေ ချပေးထားသည်။

အလုပ်က ပုံသေလစာ နှစ်ရာငါးဆယ်နှင့် စ.ခန့်မည့်အလုပ်

ဖြစ်သည်။ ခြောက်လလောက် အစမ်းခန့်ပြီးလျှင် နှစ်ရာတစ်ဆယ် စကေးဖြင့် အမြဲတမ်းခန့်မည်။ တစ်နှစ်နှစ်ခန့်အတွင်း သုံးရာနှစ်ဆယ် စကေး ဖြစ်မည်ဟု သံတင်းထွက်နေသည်။ အခြေအနေကောင်းသော အလုပ်တစ်ခုဟု ဆိုနိုင်၏။ ခန့်ထားမည့်ဦးရေက ငါးယောက်ဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားသူ တစ်ရာနှစ်ဆယ်လောက် ရှိသည်။ ရေးဖြေစာမေးပွဲ လုပ်တော့မည်မဟုတ်ဘဲ လူတွေ့စစ်ဆေးခြင်းသာ ပြုလုပ်မည်ဖြစ်၏။ တစ်နေ့လျှင် လူနှစ်ဆယ်နှုန်း စစ်ဆေးမည်။

တချို့ကလည်း ပြောကြသည်။ သုံးယောက်စာအတွက်က ခန့်ပို့ လျာထားပြီးသားလူ ရှိနေပြီတဲ့။ ကျန်နှစ်နေရာအတွက်သာ မျှော်လင့်စရာ ရှိနေသည်တဲ့။ ဒါကတော့ ဘယ်သူမျှ သေသေချာချာ သိသည်မဟုတ်။ စိတ်ထင်ရာ ရမ်းသန်းပြောနေကြခြင်းသာ။ ဝေဖိုးအောင် ပြောနေကျ စကားဖြင့် ပြောရလျှင်တော့ ခန့်တာ မခန့်တာက သူတို့ကိစ္စ ဖြေပျောက် ကိုယ့်ကိစ္စ။

တခြားသူတွေကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ အသက်သုံးဆယ် နီးပါးက နှစ်ယောက်သုံးယောက်သာ ပါသည်။ ကျန်တာက လူငယ် တွေချည်း။ မိန်းကလေးခုနှစ်ယောက် ရှိ၏။ များသောအားဖြင့်တော့ မှတ်စာအုပ်ကလေးတွေဖြစ်စေ၊ အခြားစာအုပ်များဖြစ်စေ၊ ဖွင့်ပတ် နေကြ၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ဝေါဟာရတွေကို တတွတ်တွတ် အလွတ်ကျက်နေသည်။ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ရှင်းပြနေသည်။ အနည်းငယ်လောက်သာ ခပ်အေးအေး ထိုင်နေကြ၏။

ဝေဖိုးအောင်ကတော့ စကတည်းက ဘာစာအုပ်မျှ ယူမလာ ခဲ့။ သူက သိပြီးသား။ ခုလို စာမေးပွဲမစစ်ဘဲ လူတွေ့စစ်ဆေးပြီး အလုပ်ခန့်သောအခါမျိုးတွင် မေးခွန်းတွေက သိပ်များများစားစား

မရှိတတ်။ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်သော မေးခွန်းနှစ်ခုသုံးခု၊ လောလော ဆယ် ဖြစ်ပေါ်နေသော ကမ္ဘာ့အရေးအခင်းတစ်ခုအကြောင်း၊ ပြီးခဲ့သော တစ်လခန့်အတွင်း နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီးများ မိန့်ကြားခဲ့သည့် မိန့်ခွန်း ကောက်ရုတ်ချက်၊ မကြာမီကျင်းပမည့် အထိမ်းအမှတ်နေ့ကြီးတစ်ခု အတွက် နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်များ၊ ယင်းတို့ကို တိုတိုရှင်းရှင်း လိုရင်း အချက် ငုံမိအောင် လေ့လာထားဖို့သာ လိုသည်။

သူက လေးယောက်မြောက်တွင် အစစ်ဆေးခံရမည် ဖြစ်သည်။ ဆယ်နာရီထိုးခါနီးလောက်တွင် အရာရှိလူကြီးလေးယောက် ရောက်ရှိ ထာသည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် နာမည်စခေါ်သည်။

ပထမဦးဆုံး အလှည့်ကျသူက မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ သူ့နာမည်ကို ခေါ်သံကြားတော့ ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။ ဆယ့်ငါး မိနစ်ခန့်အကြာမှာ ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာက ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း။ နောက်တစ်ယောက် ခေါ်သည်။ ခပ်ရွယ်ရွယ် အမျိုးသားတစ်ယောက်။ ထိုသူ ထဲထွက်သွားသောအခါ အချင်းချင်း တီးတိုးပြောနေသံများ တျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အဲသည်လူက ကျိန်းသေပေါက် ရမှာတဲ့။ ငါးမိနစ် လောက်သာ ကြာမည်ထင်သည်။ ထိုသူ ပြန်ထွက်လာသည်။ မျက်နှာ ထားက ထူးထူးခြားခြားမရှိ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်သလို အေးအေးဆေးဆေး ရှိလှသည်။ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ခေါ်ပြန် သည်။ သူ့ခေါ်စံဖြစ်ဟန်တူသော လူငယ်တစ်ယောက် ပြုံးဖြဖြလှုပ်ရှင်း အခန်း ထဲထဲသွားသည်။ ပြန်ထွက်လာတဲ့အခါကျတော့ မျက်နှာက သူနုနုလျက်။ ခြေသံပြင်းပြင်း ဆောင်ခန်းပြီး ထွက်သွား၏။

“ဦးဝေဖိုးအောင်”

အလဲ့... ဦးဝေဖိုးအောင်ဆိုပါကလား။ သူ တည်ငြိမ်စွာပင် သရုပ်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဣန္ဒြေရရ ဝင်သွား၏။

စားခွဲရည်ကြီးတစ်လုံး ချထားသည်။ တစ်ဖက်တွင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
ငါဦး ထိုင်နေသည်။ သည်ဘက်မှာ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ချထား၏။
အလယ်ကောင်မှာ ထိုင်နေသော လူကြီးက 'ထိုင်ပါ' ဟု ပြောသည်။
ကုလားထိုင်ကို အသံမပြည်အောင်ခွဲပြီး သူထိုင်လိုက်သည်။

“ဦးဝေမိုးအောင်နော်”
ထိုလူကြီးကပင် မေးသည်။
“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”
“စာရွက်စာတမ်းတွေ အပြည့်အစုံ ပါတယ်နော်”
“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

သူသည် ဘွဲ့လက်မှတ်၊ အမှတ်စာရင်း၊ ဆယ်တန်းအောင်
လက်မှတ်၊ အကျင့်စာရိတ္တထောက်ခံစာ စသည်တို့ကို စက္ကူအိတ်ထဲမှ
ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမျှ ယူမကြည့်ကြ။

“ဘယ်မှာနေလဲ”
ညာဘက်ခွန်းမှာ ထိုင်နေသော လူကြီးက မေး၏။
“ဟံသာဝတီမှာပါ”
ဟု သူဖြေသည်။
“အိမ်ထောင်ရှိလား”
“မရှိပါဘူး”
“မိဘတွေနဲ့နေတာပေါ့”
ဟု အလယ်လူကြီးက ဝင်မေးပြန်၏။
“တစ်ယောက်တည်း နေတာပါ။ အပြင်ဆောင်မှာ ငှားနေ

တာပါ”

“မိဘရှိလား”
“အဖေရှိပါတယ်။ အမေတော့ မရှိတော့ပါဘူး”

“အဖေက ဘယ်မှာနေလဲ”
“နယ်မှာပါ။ အစ်မတွေနဲ့ နေပါတယ်”
“တခြားအလုပ် လုပ်သေးလား”
ဘယ်ဘက်က လူကြီးတစ်ယောက်က ဖြတ်မေးသဖြင့် သူ

ဦးခေါင်းက ချာခနဲလှည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းခါပြန်၏။ မရှိပါဘူးဟု တစ်
ဆက်တည်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် နေထိုင်စားသောက်တဲ့စရိတ်ကကော”
“အစ်မတွေက ထောက်ပံ့နေပါတယ်”
“အစ်မတွေက ဘာလုပ်သလဲ”

“သူတို့ခင်ပွန်းတွေက ရှေးသည်ပါ”
အမှန်အတိုင်းလည်းဖြစ်အောင် အခြေအနေကောင်းသည်ဟု
လည်း မထင်အောင် 'ရှေးသည်' ဟု ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီအလုပ်ကိုရရင်တော့ သူတို့ ထောက်ပံ့စရာ မလိုတော့
ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”
“ဒါနဲ့”

စောစောက မေးခွန်းများကို စိတ်ဝင်စားဟန်မပြဘဲ တစ်စုံ
တစ်ခုကို တစ်ချိန်လုံး ရေးမှတ်နေသော လူကြီးတစ်ယောက်က စကား
စလိုက်သည်။ ဝေမိုးအောင်၏ဦးခေါင်းသည် ထိုလူကြီးရှိနေရာ ညာ
ဘက်ခြမ်းဆီသို့ လည်သွားပြန်သည်။

“ဟိုတလောက နိုင်ငံခြားစည်သည်တစ်ဦး လာသွားတယ်။
အယ်သူလဲ”

“အိန္ဒိယ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးပါ”
“နာမည်က”

“နာရာဆင်ဟာရောင်း”

“ကောင်းပြီ ဒါပါပဲ သွားနိုင်ပါပြီ”

ဝေမိုးအောင် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်တစ်လှည့် ဝင်ရ
ည့်သူက ‘ဘာတွေမေးလဲဗျ’ဟု မေးသည်။ ‘သိပ်မမေးပါဘူး’ဟု
ဖြေလိုက်သည်။

သည်အလုပ်ကို သူရဖို့ အခွင့်အလမ်း သိပ်မရှိကြောင်း သူသိ
သွားပြီဖြစ်၏။ လူတွေ့စစ်ဆေးရာတွင် ခုလို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ
အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါးမေး၊ ဗဟုသုတ တစ်ခုနစ်ခုမေးပြီး
ပြန်လွှတ်ခြင်း သည်နှစ်ခုပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျိန်းသေအလုပ်ခန့်မည့်သူနှင့်
သိပ်စိတ်ဝင်စားမှုရှိခြင်း မခံရသူတို့ကိုသာ ခုလိုမေးတတ်သည်။ သူ့
အနေဖြင့် ကျိန်းသေဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို
စစ်ဆေးသည်ဆိုရုံမျှသာ မေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ခြင်းသည် သူ့အပေါ်
လူကြီးတွေ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်လိုက်၏။

အကြီးအကျယ် စိတ်ဝင်ကျသွားခြင်းမျိုးတော့ မဖြစ်မိ။
သို့ရာတွင် မျှော်လင့်ထားမိသောအလုပ်တစ်ခု လျော့ပါးသွားခြင်း
အတွက်မူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ ကိစ္စတစ်ခု ပြီးသွားပြန်တာပေါ့
လေဟု သူ့စိတ်ကိုသူ ဖြေလိုက်၏။ အခြားအလုပ်တစ်ခုအတွက်
ထပ်ကြိုးစားရဦးမှာပေါ့။

နူးအောက်ထပ်ကိုဆင်းလာပြီး သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ပေါ့ပါးသွား
အောင် ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်ရင်း လမ်းလျှောက်လာ၏။
အတန်ကြာသွားမိသောအခါ တော်တော်ဆာလာသည်။ နံနက်က
ထမင်းတစ်ပန်းကန်သာ ကသုတ်ကရက် စားလာရသည်။

ထမင်းတော့ ဝယ်မစားချင်။ လမ်းသုံးဆယ်နားတစ်ဝိုက်ကို
ရောက်လာသဖြင့် ‘မဆလားဘုရင် ဗမာ့ကြော်သုပ်’တစ်ပွဲ ဝင်စား

လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းရှင်းသွားအောင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်
လောက် သောက်လိုက်ချင်သည်။ ဘယ်ဆိုင်မှာ သောက်လျှင်ကောင်း
လေ စဉ်းစားနေတုန်း...

ကားတစ်စီးသည် မောင်ထော်လေးလမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်
သွားသည်။ ငွေပြာရောင်ဖြစ်သောကြောင့် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ကား
နောက်ပြေးကံသာ မြင်ရ၏။ နံပါတ်က ၈၇/၂၈၈၃ မတ်စတန်းကား။ သူသည်
မောင်ထော်လေးလမ်းထဲသို့ အလျင်အမြန် လိုက်ဝင်သွားသည်။ ထို
ထားသည် လမ်းထဲရှိ တစ်နေရာရာမှာ ရပ်ချင်ရပ်ပေလိမ့်မည်။ ခြေကျင်
လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ကားကို မီအောင်မလိုက်နိုင်။ မျက်ခြည်
တော့ ပြတ်မသွား။ ဟိုးရှေ့မှာ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဟိုဘက်ကလာ
နေသော ရိန်းဂျားကားကြီးတစ်စီးနှင့် ရှောင်လိုက်ပြီးနောက် ထိုကား
ကြီးနှင့် ကွယ်သွားသည်။ ကားကြီး လွန်သွားသောအခါ ကားလေးကို
တွေ့ရတော့။ ကိစ္စမရှိ။ တစ်နေရာရာမှာ ရပ်သွားတာ ဖြစ်မည်။

သူ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရာ မိုက်ခရိုဘတ်စ်တစ်စီးရှေ့တွင်
ခပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကားပေါ်မှာတော့ ဘယ်သူမျှမရှိတော့။
အနီးအနား တစ်နေရာရာမှ စောင့်ကြည့်မည်ဟု စိတ်ကူးသည်။
အဆင်သင့်ချင်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
တစ်ဆိုင်ကို တွေ့ရသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်ပြီး တစ်ခွက်
သောက်ရင်း စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။

‘မြ’ဆိုသော ကောင်မလေးသည် သည်ကားနှင့် ပါချင်မှပါ
တာမည်။ ပါချင်လည်း ပါလာနိုင်သည်။ နောက်တစ်ချက် စဉ်းစားဖို့
နီးသေးသည်။ ခု ကားရပ်ထားခြင်းသည် ခဏတစ်ဖြုတ် ရပ်ထားခြင်း
တစ်ခုပင်ဟုတ်မည်။ သူတို့နေသော တိုက်ခန်းရှေ့မှာ ရပ်ထားခြင်း
မည်။ ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့လျှင်တော့ သူသည် ‘မြ’ ကို ခြေရာခံ

မိလ္လာဟု ဆိုနိုင်သည်။ စားသည် သုံးထပ်တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သုံးထပ်တိုက်ဆိုတော့ အခန်းခြောက်ခန်းလောက် ရှိနိုင်သည်။ အခန်းနံပါတ်တွေ ဘာတွေ အတိအကျသိဖို့ မလိုသေး။ သည်တိုက်မှာ နေမနေ သေချာဖို့သာ စောင့်ကြည့်ရပေမည်။

သည်နေ့ သူ့အဖို့ သိပ်ကံမဆိုးသေးဟု တွေးလိုက်မိ၏။ အလုပ်ကိစ္စ သိပ်အားမရခဲ့သော်လည်း 'မြ'ကို ခြေရာခံဖို့ အခြေအနေ နီးစပ်နေပြီ။

လက်ဖက်ရည်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်နေ၏။ လက်ဖက် ရည်က တော်တော်ကောင်းသည်။ ကိုကာစိန် ပြောပြောနေသော 'ရွှေညာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်' ဖြစ်မည်ထင်သည်။ သူသည် နေ့စဉ် လက်ဖက် ရည်ဆိုင် ထိုင်တတ်သူမဟုတ်။ တစ်နေ့လျှင် လက်ဖက်ရည်ဖိုးတစ်ကျပ် အကုန်မခံနိုင်သောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ကိုတော့ သူ ကြိုက်၏။ ကျောင်းမှာတုန်းက ခဲဖန်ရုံခါ ဆိုသလို သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်သောအကျင့် ရှိခဲ့သည်။ ဟိုတုန်းက ပြဿနာမရှိ၊ ကိုယ့်မှာ မရှိသော်လည်း လက်ဖက်ရည်တိုက်နိုင်သော သူငယ်ချင်းတွေ သူ့အဖို့ မရှားချေ။ ခုနေခါကျတော့ ထိုအကျင့်ကို မနည်းပျောက်ဖျက် ထားရသည်။ ဒါတောင်မှ အချို့သောညနေများတွင် ကိုကာစိန် အတင်းခေါ်သဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ပါ၊ ပါသွားတတ်သေးသည်။ ကိုကာစိန်ကတော့ ထမင်းသာ မစားဘဲနေချင်နေမည်။ လက်ဖက်ရည် တော့ မသောက်ဘဲ မနေနိုင်။

ကားနားဆီမှ လှုပ်ပြင်သဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ 'မြ' မဟုတ်ချေ။ လူတစ်ယောက်သည် ကားတံခါးသော့ကို ဖွင့်နေ၏။ အသက်ငါးဆယ်နီးပါး။ အသာမည်းမည်း။ ခုံပင်ကောက်ကောက်၊ ခိုက်ရွဲ့ရွဲ့။ 'မြ'နှင့်လည်းကောင်း၊ 'မြ'၏အစ်ကိုသုံးယောက်နှင့်

လည်းကောင်း ဘယ်လိုမျှ အဆက်အစပ် မရှိနိုင်သောရှုပ်မျိုး။ 'မြ'တို့ အဖေများ ဖြစ်နေမလား။ မဟုတ်နိုင်။ 'မြ'ကဲ့သို့ သန့်စင်လှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဖခင်သည် ခုလို ပုံဆိုးပန်းဆိုးကြီး ဘယ် နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဟု သူ အလိုလိုသိနေသည်။

ခုမှပင် သူ တကယ်စိတ်ဝင်ကျသွား၏။ အလုပ်ကိစ္စ ကလည်း အခြေအနေမကောင်းခဲ့။ ခုလည်း 'မြ'နှင့်ပတ်သက်သည့် တစ်ခု ထည်းသော သဲလွန်စကလည်း အားကိုးစရာမရှိတော့။ ကားက ရောင်းလိုက်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘွဲ့ယူတဲ့နေ့က ငှားစီးခဲ့တာလား။ ဒီလိုရင် ခု သည်လူကြီးဆီမှာ နည်းနည်းပါးပါးလှည့်ပတ်ပေးကြည့်... မရတော့။ နောက်ကျသွားပြီ။ ကားသည် ဝှေးခနဲ မောင်းထွက် သွားလေ၏။ သည်နေ့သည် ကံမကောင်းသော နေ့တစ်နေ့အဖြစ် ခေမိုးအောင် သတ်မှတ်လိုက်တော့သည်။

ဒါမျိုး မကြာခဏ ဖြစ်လေ့ရှိ၏။ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ချိန်ဆိုထားပြီး ထိုသူက တော်တော်နှင့်မလာသဖြင့် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ထပြန်မည်လုပ်မှ ရောက်လာတာမျိုး အရမ်းဆာလောင်နေသောအဖို့နဲ့ သောကြာနှစ်ခုစား ရေအဝသောက်ပြီးခါမှ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲတို့နှင့် သူငယ်ချင်းနှင့် တွေ့ရသလိုမျိုး။

ခုလည်း သည်သဘောပင်။ တစ်ခုတော့ရှိ၏။ အချိန်မနှောင်း

သေး ဝေမိုးအောင်သည် 'မြ'ဆိုသော ကောင်မလေးကို ပြန်ဆုံခွင့်ရဖို့ စိတ်လျှော့လိုက်၏။ စကတည်းက သူ့ဘာသာ သိရှိကောင်း၏။ ဘယ်သူမှန်းမသိ။ ဘယ်မှာနေမှန်းမသိသော ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို တစ်နေရာရာမှာ ဆုံမိဖို့ ကြိုးစားခြင်းသည် စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု သူတွေ့မိလာ၏။

အလုပ်ကိစ္စကိုတော့ စိတ်မလျှော့သေး။ နောက်တစ်ခုဖြေဖို့ စီစဉ်ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါကတော့ သုံးရာနှစ်ဆယ်စကေးပေးမည့် အလုပ်။ လူမှုဖူလုံရေးအဖွဲ့အတွက် စစ်ဆေးရေးမှူးရာထူး။ နောက် တစ်လလောက်နေလျှင် စာမေးပွဲဖြေရမည်။

သူသည် ကျူရှင် တစ်ခါမျှ မယူခဲ့ဖူးချေ။ ယူလည်း မယူနိုင်။ သည်တစ်ခါတော့ ကျူရှင်ယူရလေ၏။ ကျောင်းသားများအတွက် ကျူရှင်၊ ရှေ့နေသင်တန်းဝင်ခွင့်ကျူရှင်၊ စက်မှုသိပ္ပံဝင်ခွင့်ကျူရှင်တွေ ရှိသလို အလုပ်ခွင်ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲအတွက် ကျူရှင်လည်းရှိ၏။ စာကူး စက်နှင့်လှည့်ထားသော မှတ်စုစာအုပ်များ ထုတ်ရောင်း၏။ တစ်အုပ် တစ်ရာ တစ်ရာငါးဆယ်၊ စာအုပ်ဝယ်သူတိုင်းသည် ရက်တိုသင်တန်း လာတက်ခွင့်ရှိ၏။

ဝေမိုးအောင်အဖို့ ငွေတစ်ရာ တစ်ရာငါးဆယ်ဖြင့် စာအုပ် တစ်အုပ် မဝယ်နိုင်။ သင်တန်းလည်း တက်ချင်၏။ ထိုအကြောင်းကို ကိုကာစိန်ရှေ့မှာ ညည်းမိ၏။ ကိုကာစိန်က သူကြိုးစားကြည့်ဦး မည်ဟု ဆိုသည်။ နောက်တော့ ကိုကာစိန်၏မိတ်ဆွေ ကျူရှင်ဆရာ တစ်ယောက်မှတစ်ဆင့် အကူအညီရ၏။ သင်တန်းကို အလကား တက်ခွင့်ရသည်။ သူကလည်း ပြန်လည်ကူညီမည့်အနေဖြင့် ကျူရှင် ကြော်ငြာတွေ လိုက်ဝေပေး၏။

ထိုသင်တန်းတွင် သူသည် 'မြ'ကို ပြန်တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ

သည်။ သင်တန်းစဖွင့်သည့်နေ့တွင် ဝေမိုးအောင် ခပ်စောစော ရောက်သွား၏။ ကိုယ်က အလကား တက်မည့်သူဆိုတာ နည်းနည်း ထီးပါး ကူစရာရှိ ကူညီရမည် မဟုတ်လား။ ဆရာက သူ့ကို သင်တန်း တက်ခွင့် ဖြတ်ပိုင်းစာရွက်များ စစ်ဆေးခိုင်းသည်။ ထို့ကြောင့် သူ အခန်းအဝင်ဝမှာရပ်ပြီး လာသမျှသင်တန်းသားများ၏ ဖြတ်ပိုင်းစာရွက် များကို စစ်ဆေးနေ၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ဝေမိုးအောင်က 'ဖြတ်ပိုင်းပါလား'ဟု မေးပြီး လက်လှမ်းလိုက်သည်။ မိန်းကလေး၏ နှုတ်နှာကို မြင်လိုက်ရသောအခါ သူ အံ့အားကြီးသင့်သွား၏။ အတန် ကြာအောင် ငေးကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ ဖြတ်ပိုင်းစာရွက် လှမ်းပေးနေ သည့်ကိုပင် ရုတ်တရက် မယူဖြစ်။ ပြီးမှ တစ်နေ့တာပတ်လုံး တစ်ခွက် အစ်ဖလားမှ မမော့လိုက်ရသေးသော အရက်သမားတစ်ယောက်လို အုန်းယင်သောလက်များဖြင့် လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဖြတ်ပိုင်းစာရွက်ပေါ်မှ နာမည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ပိန္နဲအုံ့ညှဲသွားသည်။ သူထင်ထားသလို 'မြ'ဆိုသော စကားလုံး တစ်လုံးတောင်မျှမပါ။

သန်းသန်းဝင်းတဲ့။ ဝေမိုးအောင်ခေါင်းရှုပ်သွား၏။ သူ့ကြား ထိုက်တုန်းက မြ ပါတဲ့။ အဲဒါက အိမ်နာမည်လားမသိ။ ဒါမှမဟုတ် သန်းသန်းဝင်းနှင့် မြပွဲဝင်းဆိုပြီး အပြောညီအစ်မများ ဖြစ်နေလေသလား။ ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်။ အပြောဆိုလျှင် ဘွဲ့ယူသောနေ့က နောက်တစ်ယောက် လိုက်လာရမည်။ ခုလောလောဆယ်မှာတော့ သူ နားကြားလွဲခဲ့တာ ထူသာ သတ်မှတ်ထားရပေမည်။

သင်တန်းချိန်အတွင်းမှာ စဉ်းစားဆန်းစစ်နေမိသဖြင့် တစ်ချက် အစ်ချက် စာသင်တာ လွတ်လွတ်သွားသေးသည်။ မလွဲစားလို့လည်း

မဖြစ်၊ အချိန်က သိပ်မရတော့ချေ။ သင်တန်းကာလမှာ ရက်သတ္တ နှစ်ပတ် ဖြစ်သည်။ ထိုဆယ့်လေးရက်အတွင်း ရင်းနှီးမှုရအောင် ကြိုးစားရမည်။ အခြေအနေကောင်းလျှင် စာမေးပွဲဖြေသောနေ့မှာ ဖွင့်ပြော။ စာမေးပွဲဖြေရဖို့က တစ်လလောက်လိုသေးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်းနှီးမှုကို အလျင်အမြန်ရရှိအောင် ကြိုးစား ဖို့က ပထမအဆင့် အရေးအပါဆုံး။ ထို့ကြောင့် သည်နေ့ပင် စတင်ပြီး ကြိုးစားရလိမ့်မည်။

သူသည် သန်းသန်းဝင်း ထိုင်နေသောခုံတန်းနှင့် နောက် ဘက်ကပ်လျက်ခုံတန်းမှာ တစ်နေရာရထားသဖြင့် သန်းသန်းဝင်း၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်ခွင့်ရသည်။ ပထမအဆင့်အနေဖြင့် သူ့ကို အကူအညီတစ်ခုပေးရင်း အသိအမှတ်ပြုခံရမည်။ ဘာကူညီရမလဲ ဖောင်တိန်တွေဘာတွေ ပါရဲ့လားကြည့်သည်။ ပါသည်။ ပါတာမှ တစ်ချောင်းတည်းတောင် မဟုတ်။ ဖောင်တိန်က တစ်ချောင်း၊ ဘောလ်ပင် က တစ်ချောင်း၊ အမှန်တော့ ဖောင်တိန်တွေဘာတွေ ပါမလာရင်တောင် ကိုယ်က အတင်ဖြတ်ကူညီဖို့မသင့်။ သူ့ဘေးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေတာပဲ။ သူတို့အချင်းချင်း အကူအညီ တောင်းလိမ့်မှာပေါ့။

ဆရာ စာသင်သည်ကို အာရုံပြန်စိုက်လိုက်သည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်မှာတော့ မျက်စိအာရုံကို အဝေးမှအနီးသို့ ပြောင်းကြည့်သည်။ ရှေ့မှာထိုင်နေသော သန်းသန်းဝင်းဆီသို့။ နက်မှောင်သန့်စွမ်းသော ဆံပင်များကို ဖားလျှားချထားသည်။ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရောက်နေသော မျက်နှာကိုတော့ တစ်စွန်းတစ်စပင် မမြင်ရ။ ပခုံးစွန်းနှင့် စားပွဲပေါ် တင်ထားသော တံတောင်ဆစ်ကို မြင်ရ၏။ လက်ဖျားပိုင်းက ကိုယ်နှင့် ကွယ်နေသည်။ နားရွက်များကိုတော့ ကောင်စွာမြင်နေ ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ့ခြေထောက်များက တစ်စုံတစ်ရာကို သွားထိ

မိသည်။ အတွေ့အထိအရ အဝတ်အစတစ်စမှန်း သိရသည်။
ခြေထောက်ကို အလျင်အမြန် ရှုပ်လိုက်၏။ ထဘီအောက် နားစကို သွားထိမိလေသလားဟု။ သူသည် ခုံအောက်ကို မသိမသာ ဝိုက်ညီလိုက်မိသည်။

ကဲ... ကံများကောင်းချင်တော့။ လက်ကိုင်ပဝါလေးတစ်ထည် ကြမ်းပေါ်မှာကျနေသည်။ သူ အသာငုံပြီး ကောက်ယူလိုက်သည်။ ပြီး တော့ 'ရွတ်... ရွတ်'ဟု အသံပြုရင်း ရှေ့ကိုလှမ်းခေါ်သည်။ လှည့် ကြည့်။ နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး...

"ရွတ်... ရွတ်"

သန်းသန်းဝင်းဘေးမှာ ထိုင်နေသော ခပ်ဝဝ အမျိုးသမီးက ထုညှိကြည့်သည်။ ဝေဖိုးအောင်က သန်းသန်းဝင်းကို လက်ညှိုးထိုး ပြသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက သန်းသန်းဝင်းကို လက်ကုတ်လိုက်၏။ သန်းသန်းဝင်းလှည့်ကြည့်သည်။ ဝေဖိုးအောင် မျက်နှာကို အတတ်နိုင် ဆုံး ရိုးသားဟန်ထား၍...

"လက်ကိုင်ပဝါ ကျနေလို့"

ဟု ဆိုပြီး ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သန်းသန်းဝင်းက ခေါင်းခါပြီး မြန်လှည့်သွား၏။ ဝေဖိုးအောင် ကြောင်သွားသည်။ ရုတ်သွားသောလက် ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းမည်အပြုတွင်...

"ဪ... အဲဒါ တို့လက်ကိုင်ပဝါ။ သိုင်းခယူးနော်"

ခပ်ဝဝ အမျိုးသမီးက လက်ကိုင်ပဝါကို ဆွဲယူသွားသည်။

သင်တန်းပြီးချိန်ရောက်တော့ သန်းသန်းဝင်းနောက်ကို အသော်မလည် လိုက်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးသေးသည်။ ဆိုရာတွင် သူ့အဖို့ အခွင့်မသာချေ။ သူသည် အခမဲ့သင်တန်းတက်သူ ဖြစ်သောကြောင့် အလိုက်သိတတ်ရမည်။ လူအားလုံး ဆင်းသွားကြတော့မှ ဆရာ့ကို

သွားပေးရသည်။ ဘာခိုင်းစရာရှိသေးလဲဟဲ့။ ဆရာက ခိုင်းစရာမရှိကြောင်း လမ်းကြိုလျှင် ကြိုသလို ဝေပေးဖို့ ကြော်ငြာစာရွက်တွေ လူသွားဖို့အကြောင်းသာ ပြောသည်။ သူ တိုက်ခန်းပေါ်မှဆင်းလာပြီး လမ်းပေါ်ရောက်သောအခါ သန်းသန်းဝင်းကို မတွေ့ရတော့။

နောက်တစ်နေ့ သင်တန်းပြီးပြီးချင်း ဆရာ့ထံသွား၍ ဘာခိုင်းမလဲမေးသည်။ ဆရာက ခေါင်းခါပြသည်နှင့် တစ်ချို့တည်း အောက်ဆင်းသည်။ သန်းသန်းဝင်း သွားသည်နောက်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်သွားသည်။ မှတ်တိုင်တွင် အမှတ်တစ် အပြန်ကားတစ်စီး စောင့်နေ၏။ နေ့လယ်အချိန်ဖြစ်၍ ကားမကျပ်ချေ။ သန်းသန်းဝင်း ကားပေါ်တက်သည်။ ဝေမိုးအောင် ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ရသည်။ နောက်တစ်နေ့ အတွက် မစောင့်နိုင်။ သည်ကားနှင့် တစ်ခါတည်းလိုက်မှ ဖြစ်မည်။

ခက်တာက အပြန်ဆိုသည်မှာ ကျဉ်းကျဉ်းကလေး။ ကားပေါ်ပါသူတွေ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလွယ်တကူ မြင်နိုင်သည်။ သန်းသန်းဝင်းသည် သူ့ကို မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိမှာပါဟု တွက်သည်။ သင်တန်းတက်တာမှ နှစ်ရက်ရှိသေးသည် မဟုတ်လား။ သူက ဖြတ်ပိုင်းတွေ စစ်ရတာဆိုတော့ မှတ်မိချင်လည်း မှတ်မိနိုင်သည်။ “ဪ... ငါ့နယ်နော်”ဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိ၏။ မှတ်မိတော့ကော ဘာဖြစ်သေးလဲ။ ကိုယ့်အကြောင်းတောင် သူသိသွားနိုင်သေး။ ရက်တိုတို

အတွင်းမှာ ရင်းနှီးမှုရအောင် ကြိုးစားရမည်ဆို။ သိပ်ရုပ် မပျက်ဖို့သာ အရေးကြီးသည်။

“မောင်းမယ်... နောက်ကားလာပြီ”

ကားထွက်တော့မည်။ သူ အကြိုတစ်ခုရ၏။ မျက်နှာလည်း မပူရအောင် အတွင်းထဲ ဝင်မထိုင်တော့။ ကားထွက်ခါနီးတွင် ခြေနင်းမှာ အသာတက်ရပ်လိုက်သည်။ အတွယ်အတာပေါ့။ တကယ်တော့ တွယ်လိုက်ရတာ ပိုတောင် မျက်နှာပူရသေးသည်။ နေထိုးလို့လေ။

လက်မှတ်ဝယ်ဖို့ ပြဿနာရှိလာသည်။ သန်းသန်းဝင်းက တစ်ကျပ်လမ်း သွားမှာလား။ ငါးမူးလမ်း သွားမှာလား မသိရသေး။ တိုက်က ကြိုပြီး တစ်ကျပ်လက်မှတ်ဝယ်ပြီးမှ ဟိုက ငါးမူးဆိုလျှင် ဆက်သက် ငါးမူးနှစ်နှာမည်။ သည်တော့...

“ခဏလေးနော်... လက်မအားသေးလို့”

ဟု လှမ်းပြောသည်။ လက်မှတ်ရောင်းက “ရပါတယ်”ဟု ခြောက်ပြီး အတွင်းထဲသို့ ခေါင်းငုံ့ဝင်ပြီး...

“အထဲက လက်မှတ်ဆုတ်ရအောင်၊ တစ်ကျပ်လား အစ်မ”

သေချာပြီ။ တစ်ကျပ်ပဲ။ သူလည်း တစ်ကျပ်လက်မှတ် ဆုတ်နိုင်သည်။ ကားသွားနေရင်း သန်းသန်းဝင်း ဆင်းမည့်နေရာကို ခန့်မှန်းကြည့်သည်။ ဝတ္တလစ်မှာဆင်းပြီး ရန်ကင်းဘက် သွားမလား။ ကျောက်ကုန်းမှာ ဆင်းမလား။ တောင်ဥက္ကလာလား။

သန်းသန်းဝင်းက ကျောက်ကုန်းမှာ ဆင်းသည်။ သူလည်း ဆက်ဆင်းသည်။ အမှန်က သူက တွယ်လိုက်သူဆိုတော့ အရင်ဆင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သန်းသန်းဝင်း ဆင်းလိုက်သောကြောင့် သူပေါ်ပြန်မတက်ဘဲ နေလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သန်းသန်းဝင်းသည် လမ်းတစ်ဖက်သို့ ကူးသွားသည်။ လိုက်

ဆင်းလိုက်သင့် သင့်နိမ့်သည်။ မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းတာက သူတို့ နှစ်ယောက် ထည်သာ ဖြစ်သည်။ သည်တော့ လိုက်သွားလို့ မသင့်သေး။ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်လို့မည်။

တစ်မတော်မှတ်တမ်းရုံးဘေးက လမ်းထဲဝင်သွားသည်။ ကျောက်ကုန်းလမ်း။ ဟိုတလောကတောင် သူ သည်လမ်းက ဖြတ်ပြန် ခဲ့ဖူးသေးသည်။ ခုချိန် နောက်ကလိုက်သွားဖို့ဆိုတာ နည်းနည်းတော့ ကြောင်သည်။ လမ်းမှာက သိပ်လူရှင်းလွန်းသည်။ မြင်ကွင်းကလည်း ပြောင်ပြောင်ကြီး။

တကယ်တော့ သူ့ဘာသာ စိတ်မလုံလို့သာပါ။ သူ့အနေဖြင့် ဓါတ်တိုင်တစ်တိုင်ခြားလောက်အကွာက လိုက်သွားလျှင် ဘာမျှ ပြဿနာ မရှိနိုင်။ ခုအဆင့်က လိုက်စကားပြောဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘယ်မှာ နေသလဲ၊ ဘယ်အိမ်လဲ သိရုံလောက်သာ။

သူ ဟိုဘက်သို့ကူးသည်။ ကျောက်ကုန်းလမ်းထဲ လိုက်ချိန် ဝင်သည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးကတည်းက ခပ်တည်တည် လိုက်ဝင် သွားလျှင် ဘာမျှမသက်သာစရာမရှိ။ ခုလို အခြေအနေစောင့်ကြည့်ပြီးမှ လိုက်သွားတာဆိုတော့ နည်းနည်းသိသာသွားသည်။ ကားမှတ်တိုင်နား က ဗဒံပင်အောက်ရှိ ခုံတန်းမှာ ထိုင်နေသော လူငယ်တစ်ယောက်က သူ့ကို အကဲခတ်နေကြောင်း ဝေမိုးအောင် မသိလိုက်ချေ။

ကျောက်ကုန်းလမ်း တစ်လျှောက်တွင် ဝေမိုးအောင်က ခပ် လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်လာသည်။ သန်းသန်းဝင်း အိမ်ထဲဝင်သွားသောအခါ သူက ဟန်မပျက် ဆက်လျှောက်သွားသည်။ အိမ်ကိုတော့ သိရပြီ။

သန်းသန်းဝင်းသည် ဝေမိုးအောင်ကို သင်တန်းတူတူ တက် နေသူအဖြစ် မှတ်မိသည်။ ကားပေါ်ပါလာသည်ကိုလည်း သိသည်။ မိမိနောက်ကို တမင်လိုက်လာတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သူ့ဘာသာ

တခြားအကြောင်းတစ်ခုခုဖြင့် လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မတော် တဆ လမ်းကြိုသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သူ လမ်းထဲချိုးဝင်ပြီးတော့ မသိမသာ လှည့်ကြည့်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက လိုက်လာ၏။ သူ့ကိုတော့ ကြည့်မနေ။ လမ်းဘေးက အိမ်တွေကို လျှောက်ကြည့်ရင်း လျှောက်လာနေသည်။ သန်းသန်းဝင်း အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ပြီးနောက် အပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့သည်။ ထိုသူ၏မျက်နှာ ကို အရင်က တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးသည်ဟု ထင်နေသည်။ ဘယ်မှာ မြင်ဖူးကြောင်း စဉ်းစားလို့မရ။ စာကြည့်တန်းပွဲပေါ်မှ ဓါတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကို မြင်မှ သတိရသည်။ အယ်လ်ဘမ်ကို လှန်ပြီး ဓါတ်ပုံတစ်ပုံကိုရှာသည်။ တွေ့ပြီ။ သူ့ပါပဲ။ သူတို့ ဓါတ်ပုံရိုက်နေတုန်း ရှေ့ကဖြတ်လျှောက်သဖြင့် ဓါတ်ပုံထဲပါလာတာ။ လူပုံကတော့ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းပုံမျိုး မဟုတ်။

ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့လှမ်းကြည့်ရာ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ရင်း အိမ်ဘက်သို့ တစုတစောင်း ကြည့်သွားသည့် ဝေမိုးအောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့နောက်ကို လိုက်ကြည့်ခြင်းဖြစ် ကြောင်း သေချာသွားပြီ။ ဘာလို့ လိုက်ကြည့်တာလဲ။

ဪ... တခြား ဘာအကြောင်းများ ရှိရဦးမှာလဲ။

တတိယနေ့တွင် ဝေမိုးအောင်အဖို့ ဘာမျှ တိုးတက်မှုမရှိချေ။ သန်းသန်းဝင်းကို ဝင်ရောဖို့ အခွင့်အရေးမရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သန်းသန်း

ဝင်းသည် မာနကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် မျက်နှာခပ်တင်းတင်းကြီး လှစ်နေသည်တော့ မဟုတ်။ ဖော်ရွေပျူငှာတတ်သော မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဘာသာ ခပ်အေးအေး ခပ်မှန်မှန် နေနေတတ်သဖြင့် အကြောင်းမဲ့သက်သက် ဝင်ရောမိတ်ဖွဲ့ဖို့ ခက်နေခြင်းပင်။ ထို့ကြောင့် ဝေရီးအောင် အကြောင်းရှာရ၏။

အကြောင်းရှာသည် ဆိုရာမှာလည်း တစ်ခုခု အကူအညီပေးဖို့ ကြိုးစားခြင်းသည် အလွယ်ဆုံးနည်းဖြစ်သည်။ ခက်တာက သန်းသန်းဝင်းသည် အကူအညီပေးစရာ မလိုလောက်အောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိနေပြီး ဖြစ်၏။ မလိုအပ်သော အကူအညီကို အတင်းပေးချင်လို့ မသင့်တော်ချေ။ ပြီးတော့ အတန်းထဲမှာ မိန်းကလေး ဆယ့်လေးငါးယောက် ရှိနေသည့်အထဲက သည်တစ်ယောက်ကို ကွက်ပြီး အကူအညီတွေပေးဖို့ ကြိုးစားလျှင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်မည်။

အကူအညီပေးလိုရအောင် အကြံအဖန်လုပ်ခြင်း (ဥပမာ ဖိနှပ်တို့ လွယ်အိတ်တို့ကိုဝှက်ထားပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ရှာပေးခြင်း) မျိုးကလည်း ကြောင်လွန်းသည်။ အပြန်ကျလျှင် တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမှာမို့ လိုက်စောင့်ရှောက်ပါရစေဟု ပြောဖို့ကလည်း ယုတ္တိမရှိ။ တတိယနေ့သည် ကြံစည်စဉ်းစားရင်းပင် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။

စတုတ္ထနေ့မှာတော့ အမြတ်တစ်ခုရ၏။ ထိုအမြတ်ကလည်း တစ်ခုတည်းဆိုပေမယ့် သိပ်မဆိုး။ ဝေရီးအောင်သည် အကြောင်း တစ်ခုခုပြုပြီး မိတ်ဖွဲ့ဖို့အကြံအစည်ကို လက်လျှော့လိုက်ပြီး အကောင်းဆုံးနည်းကို အသုံးပြုဖို့ စိတ်ကူးလိုက်၏။ ခပ်ပြောင်ပြောင်ပင် ဝင်ရောလိုက်ရန်ဖြစ်၏။

ကြားခံလူတစ်ယောက်ရှိမှ မိတ်ဖွဲ့ဖို့ဖြစ်နိုင်သည် ဆိုသည်မှာ အနောက်နိုင်ငံများ၏ ယဉ်ကျေးမှုသာ ဖြစ်သည်။ မြန်မာလူမျိုးများအဖို့

ကြားတစ်ဆင့် မလို။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဖွဲ့လို့ရသည်။ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ လွယ်ကူသည်။ ရန်ကုန်-မန္တလေးကို ရထားဖြင့် ခရီးသွားလျှင် ကိုယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကလူနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်သည် ဆိုပါစို့။

“ပဲခူးကို ဘယ်နှစ်နာရီလောက် ဝင်မလဲမသိဘူးနော်” ဟုသာ ပြောလိုက်။ စကားနည်းသူဆိုလျှင် ဘယ်နှစ်နာရီလောက် ဝင်မယ်ဆိုတာလောက် ပြန်ပြောမည်။ စကားအသင့်အတင့် ပြောတတ်သူဆိုလျှင်တော့ ...

“ရန်ကုန်နဲ့ပဲခူး အလွန်ဆုံးခုတ်ရရင် တစ်နာရီခွဲပေါ့၊ ဒတ်ဆန်းတွေဆို တစ်နာရီကျော်ကျော်လေး မောင်းတာကလား၊ ဒါပေမယ့် အန္တရာယ်တော့ အများသားပဲ”

ဆိုတာလောက် ပြောလိမ့်မည်။
တော်တော် စကားများတတ်သူဆိုလျှင်ကား ...

“ဟာ ... ရန်ကုန်နဲ့ပဲခူး တစ်နာရီသာသာ ကြာတော့မပေါ့၊ အင်း ... ပဲခူးတောင် မရောက်တာကြာပြီ၊ ဒါနဲ့ အစ်မကြီးက မန္တလေး ဆီအောင် သွားမှာလား”

ဆိုတာက အစပြုပြီး မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြရာ တောင်ငူ နဲ့မနား မရောက်ခင်မှာပင် တစ်ယောက်က ကော်ဖီခါတ်ဖူးဖွင့်လျှင် အစ်မယောက်က လက်ဖက်ချိုင့်ဆွဲထုတ်ပြီး ဘာကိစ္စသွားမယ်၊ ဘယ်သူ ဆိုရာတည်းမယ် စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် အတော်သိရလေပြီ။ မန္တလေးရောက်သောအခါမှာလည်း မန္တလေး ဆောင်တွေဘာတွေ အတူတက်ကြ၊ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့လည်း တစ်ယောက်အိမ် တစ်ယောက် လည်ပတ်ကြနှင့် ရာသက်ပန်ဖိတ်ဆွေ ဆွဲ ဖြစ်သွားကြတာတွေ ရှိသည်။

မြန်မာလူမျိုးအချင်းချင်း မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ အလွန်လွယ်လေ

သည်။ စကားစတင်ဖို့သာ အရေးကြီး၏။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။
တချို့လူတွေကျတော့ ဝင်ရောဖို့ခက်သည်။ ရထားပေါ် ထိုင်မိကတည်း
က စာအုပ်တစ်အုပ် ဖွင့်ပတ်လာတတ်သူမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

သန်းသန်းဝင်းသည်လည်း ထိုအတူ။ မည်သူနှင့်မျှ ရောရော
နှောနှော မရှိဘဲ သူ့ဘာသာ ခပ်အေးအေး နေနေသဖြင့် ခက်နေရ၏။
တစ်ဖက်က ပြန်ကြည့်ပြန်တော့လည်း ကောင်းကွက်ရှိသည်။ ထိုသူမျိုး
သည် အသိအကျွမ်း နည်းပါးတတ်သော်လည်း ခင်မင်မိပြီဆိုလျှင်
ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ရှိတတ်သည်။ ကိုယ်လိုရာ ဆွဲတွေးရမည်ဆိုလျှင်တော့
သန်းသန်းဝင်းလိုလူစားမျိုးက ချစ်မိပြီဆိုလျှင် ရာသက်ပန် စွဲစွဲမြဲမြဲ
သစ္စာရှိတတ်သည်ဆိုသော အချက်ပင်တည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကိုယ့်ကို အသိအမှတ်ပြုဖို့ကတော့ ပထမ
ဦးစွာ ကြိုးစားရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဝေဇိုးအောင်သည် သင်တန်း
ပြီးသောအခါ ကားမှတ်တိုင်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ကံကောင်းထောက်
သဖြင့် သူ ကားမှတ်တိုင်နားအရောက်တွင် သန်းသန်းဝင်းက လှည့်အံ
ကြည့်နှင့် ကြုံကြုံကံသွားသည်။

ဝေဇိုးအောင်က အပျူငှာဆုံး မျက်နှာထားဖြင့် ...

“ပြန်တော့မလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

သန်းသန်းဝင်းက အနည်းငယ်ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
အင်တာပျူတွေတုန်းက စစ်မေးသူပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ ပြုံးပြခြင်း
ခံရသည်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းသာသွားရလေသည်။

... အားအရ ...

ပြုံးခြင်းအမျိုးမျိုးအကြောင်းကို သူစဉ်းစားနေသည်။ အပြုံး၏
မူလအစသည် အလွန်ရိုးစင်းလေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို နှစ်သက်ကျေ
နပ်လျှင် ပြုံးမူလေ့ရှိသော လက္ခဏာတစ်ရပ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အသံ
ထိတ် ရယ်မောခြင်း။ ဣန္ဒြေဆည်၍ ရယ်မောခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် လူတို့သည် ပြုံးခြင်း၏ ပင်ကိုသဘာဝအပေါ်တွင်
ထပ်တွန့်တက်၍ တီထွင်ကြသောအခါ ဆင့်ပွားအဓိပ္ပါယ်တွေ ဖြစ်လာ
ရသည်။

လှောင်ပြုံး၊ မဲပြုံး၊ မထီတင်ပြုံး၊ အထေ့အငေါ့ပြုံး၊ ကျိတ်ပြုံး၊
မချိုပြုံး စသည်ဖြင့် မူကွဲတွေ ဖြစ်လာလေသည်။ ထိုအခါ ပြုံးသည်
ဆိုတိုင်း နှစ်လိုဖွယ် မရှိတော့ချေ။

ယခု သူတွေ့ခဲ့သော အပြုံးကား ပင်ကိုရိုးသားမရှိသော
သဘာဝအပြုံး။ မူလပထမအပြုံး။ သန်းသန်းဝင်းက သူ့ကို ပြုံးပြလို့က်
သောအပြုံးကို ဝေဇိုးအောင် ခပ်ရိုးရိုးပင် အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်သည်။

ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။ သန်းသန်းဝင်းသည် သူ့ကို သင်တန်း

အတူတူတက်နေသူ တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသည့် အနေဖြင့် သာမန်နှုတ်ဆက်ပြီးကလေး ပြီးပြလိုက်ခြင်းသား၊ ဝေမိုးအောင်အဖို့ကား အလွန်အမိုးတန်သော အောင်မြင်မှုဖြစ်သည်။ သန်းသန်းဝင်းနှင့် ရင်းနှီး ခွင့်ရရန် မှစ်ဦးတံခါးတစ်ချပ် ပွင့်သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

ထို့အပြင် အမြင်တစ်ခု ရလိုက်သေးသည်။ သန်းသန်းဝင်း၏ အပြုံးကို မြင်လိုက်ရာမှ မြှုပ်နေသော အချစ်တစ်ချက်ကို သိရှိလိုက်ရ ၏။ သန်းသန်းဝင်းကို တွေ့ခါစက သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ထူးခြားချက် တစ်ခုရှိကြောင်း တွေ့ခဲ့သည်။ မျက်နှာရှိ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုခုသည် စိတ်ဝင်စားမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဘာမှန်း ရှာလို့မရခဲ့။ ခုတွေ့ပြီ။

နှုတ်ခမ်း။

ဝေမိုးအောင်သည် ပြုံးခြင်းအမျိုးမျိုးအကြောင်း စဉ်းစား နေရာမှ နှုတ်ခမ်းအမျိုးမျိုးအကြောင်းကို ရောက်ရှိသွားလေသည်။ နှုတ်ခမ်းအပုံရှိ၏။ ထူသော၊ ပါးသော၊ စုသော၊ ကားသော၊ ကျဉ်းသော၊ ကျယ်သော၊ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကလည်း ခုံသည်။ တချို့က နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ တွင် အပေါ်နှုတ်ခမ်းနှင့် အောက်နှုတ်ခမ်း အရွယ်အစား တူသည်။ တချို့ကား အပေါ်ကထူပြီး အောက်ကပါးသည်။ အချို့ကျတော့ အပေါ် ကပါးပြီး အောက်ကထူသည်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းကလေး တိုဝင်နေသူ မျိုးလည်းရှိ၏။ အောက်နှုတ်ခမ်းက တိုသဖြင့် သွားကလေးတွေ ပေါ်ပေါ်နေတတ်တာလည်း တွေ့ရတတ်သည်။ ကြေးစည်ကလေးလို အစွန်းနှစ်ဖက်က ကွေးတက်နေသူ၊ လေးကိုင်းလို ကွေးကျနေတတ်သူ။

သန်းသန်းဝင်း၏နှုတ်ခမ်းများကား-

မထူလွန်း၊ မပါးလွန်း၊ မကျယ်လွန်း၊ မစုလွန်း၊ အထူးခြား ဆုံးက နှုတ်ခမ်း၏ ကောက်ကြောင်းပီပြင်မှု၊ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ ထပ်သည်

အကြားတွင် အရေးအကြောင်းတလေး ထင်နေသည်။ များသောအားဖြင့် နှုတ်ခမ်းစေ့ထားသောအခါ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာသည် တိတိခိုခို ညီညီညာညာ ဖြစ်တတ်ကြ။ သူ့ကျတော့ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာသည် စရွေးကိုက် ထပ်လျက်ရှိသည်။ ညီညီညာညာ တိတိကျကျရှိ၏။ နှုတ်ခမ်း၏အလှ သဏ္ဍာန်ကို ဖော်ပြနိုင်သော ကောက်ကြောင်းက ပီပြင်လွန်းလှသည်။ ပြုံးနေလျှင်ဖြစ်စေ၊ တည်နေလျှင်ဖြစ်စေ၊ စေ့ထားလျှင်ဖြစ်စေ၊ ဟထား လျှင်ဖြစ်စေ၊ စကားပြောနေလျှင်ဖြစ်စေ နှုတ်ခမ်း၏အသားစိုင်းများ ထွက်ရှားနေသော်လည်း ပီပြင်သောနှုတ်ခမ်း၏ ကောက်ကြောင်းပုံစံသည် သျှက်ချေ။ တနည်းအားဖြင့် သူ့နှုတ်ခမ်း လှုပ်ရှားမှုအမျိုးမျိုးကို နှုတ်ခမ်းကိုဖြင့် တစ်ကွက်ချင်းကို ပြကွက်အသေထား၍ ကြည့်လျှင်လည်း အတွက်တိုင်းသည် လှနေမည်ဟုထင်သည်။

ဝေမိုးအောင်သည် သန်းသန်းဝင်းကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စား သွားခဲ့ခြင်းသည် ထိုနှုတ်ခမ်းကြောင့် ဖြစ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချ ထင်သည်။

လူတစ်ယောက်၏တန်ဖိုးကို နှုတ်ခမ်းတစ်ခုတည်းကိုကြည့်ပြီး ခြုံငုံဖြတ်၍ မရနိုင်သည်မှာ မှန်ပါ၏။ အချစ်မှာကျတော့ ထိုသို့ဆုံးဖြတ် ခြင်းခွင့်ရှိ၏။ အချို့ဆိုလျှင် မျက်နှာကို မမြင်ဖူးသေးဘဲ အသံကလေး ကြားခံမှုဖြင့် စွဲလမ်းနေတတ်သည်ပင် ရှိဖူးသည်။ တကယ်တော့ အချစ်တွင် အကြောင်းပြနေစရာတောင် မလို၊ ချစ်သည်ဆိုသော စကား သိပ်မရှိတတ်ဘဲ အရာရာ ပြီးပြည့်စုံနေပြီ၊ လုံလောက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

(အချစ်တစ်ခုတည်း အတွက်သာ)

ဝေမိုးအောင်သည် အခွင့်အရေးရလျှင် ရသလို သန်းသန်းဝင်းအား နှုတ်ဆက်လေ့ရှိသည်။ သန်းသန်းဝင်းကလည်း အကြိမ်တိုင်းပင် ပြန်ပြီးပြန်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဟုတ်ကဲ့ဟုပင် ပြန်ပြောတတ်လာပြီ။ ဤသို့ဖြင့် ရက်သတ္တတစ်ပတ် ကုန်လွန်သွားသည်။

နောက်တစ်ပတ်ထဲတွင် အခြေအနေ ပိုကောင်းလာသည်။ ဖန်တီးလာသူက သန်းသန်းဝင်းဘေးမှာ ထိုင်သော ခပ်ဝဝ အမျိုးသမီး တစ်ရက် သင်တန်းပြီးချိန်တွင် ထိုအမျိုးသမီးက ဝေမိုးအောင် အကူအညီတစ်ခု တောင်းသည်။ ဆရာသင်သွားသောစာထဲမှ မရှင်းတာတစ်ခု မေးခြင်းဖြစ်သည်။ လူတန်းစား ပဋိပက္ခအကြောင်း၊ ဝေမိုးအောင်က သူ့သိသလောက် ရှင်းပြသည်။ သန်းသန်းဝင်းကလည်း မပြန်သေးဘဲ ထိုင်နားထောင်သည်။ အချို့နေရာများတွင် ဝင်မေးသည်။ ထိုအခါ ဝေမိုးအောင် အားတက်လာပြီး မမောနိုင် မပန်းနိုင် အားသွန်ခွန်စိုက် ရှင်းပြလေတော့သည်။

“ကဲ ... ကဲ ... အေးအေးသေးသေး ရှင်းပြလို့ရအောင် အအေးဆိုင်တစ်ခုခုသွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ကျွန်မ တိုက်ပါမယ်” ဟု ခပ်ဝဝ အမျိုးသမီးက ဖြတ်ပြောသည်။

“ဟာ ... ရပါတယ်၊ နေပါစေ”

ဝေမိုးအောင် ငြင်းရသည်။ စိတ်ထဲကတော့ တော်တော် ဝမ်းသာသွား၏။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ရှင်းပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ မိတ်ဖြစ်ချေဖြစ်ပေါ့။ ဒီမှာဆိုရင် သိပ်ကြာကြာနေလို့ မကောင်းဘူး တော်ကြာ ဆရာက သူသင်တာ မကောင်းလို့ ခုလို ပြန်ရှင်းပြခိုင်းရတာထို့ ထင်သွားဦးမယ်”

သို့ဖြင့် သူတို့ အအေးဆိုင်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အစ်မကြီးက

သန်းသန်းဝင်းကို ‘ညီမလဲ လိုက်ခဲ့လေ’ ဟု ဆိုပြီး လက်ဆွဲခေါ်လာသဖြင့် ပါလာသည်။ သန်းသန်းဝင်းကလည်း မငြင်းမဆန်ဘဲ လိုက်လာ၏။ အအေးဆိုင်တွင် ဝေမိုးအောင်က ဆက်ရှင်းပြသည်။

“ကိုဝေမိုးအောင်က နိုင်ငံရေးသိပ္ပံကို တော်တော်ပိုင်တာပဲ”

ဟု အစ်မကြီးက ပြော၏။ ဝေမိုးအောင် နည်းနည်းရှက်သွားသည်။ သန်းသန်းဝင်းရှေ့မှာ အချိုးကျူးခံရသဖြင့် ဝမ်းသာမှုနှင့်ယှဉ်သော ရှက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ပိုင်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ လေ့လာထားရတာပေါ့။

ကျွန်တော်က အလုပ်စာမေးပွဲ သုံးလေးခု ဖြေဖူးတော့ အလေ့အကျင့် များနေလို့ပါ”

“ကျွန်မက ဆိုင်းယုတ် ယူခဲ့တာဆိုတော့ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံက

ကျွန်မအတွက် အရမ်းစိမ်းနေသေးတယ်”

သန်းသန်းဝင်းက ဝင်ပြောသည်။

“တကယ်တော့ ဒီဘာသာက သိပ်ခက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။

စိတ်ဝင်စားမှုရှိလို့ပဲ လိုတာ၊ ပြီးတော့ အကျဉ်းချုပ်မှတ်စုကလေးတွေ ဆုတ်တတ်ဖို့လိုတယ်။ မေးခွန်းတစ်ခုခံအတွက် အဓိကကျတဲ့အချက် ဆွေကို သေသေချာချာမှတ်ထားပြီး တစ်ချက်ချင်းကို လိုအပ်သလို ခွဲဖေ့သွားရင် အဆင်ပြေပါတယ်”

ဝေမိုးအောင် ပြောရင်းက အကဲခတ်ကြည့်ရသည်။ သူက

ဒီဘာလေးတွေကြားထဲမှာ မင်္ဂလာယူတတ်သောသူမျိုးများ ဖြစ်နေသလားဟု။ အစ်မကြီးနှင့် သန်းသန်းဝင်းတို့ကတော့ သူ့စကားကို ဝေလေးတစား နားထောင်နေသည်။ သန်းသန်းဝင်းကဆိုလျှင် ...

“အင်းနော် ... မှတ်စုထုတ်ပြီး ကြည့်တော့ တစ်ဖန်းသာ

သေပေါ့”

ဟုပင် ပြောသည်။ ဝေမိုးအောင်က 'ကျွန်တော် မှတ်စုအကျဉ်းချုပ်တွေ ကူးပေးမယ်လေ' ဟု ပြောလိုက်ချင်သည်။ အစ်မကြီး နို့နေသဖြင့် မပြောရ။

အအေးမိုးရှင်ကြသောအခါ သုံးယောက်စလုံး ပိုက်ဆံထုတ်ပြီး လှရှင်းကြလေသည်။ ထိုအခါ အစ်မကြီးက ...

"ကဲ ဒီတစ်ခါတော့ အစ်မပဲ ပေးလိုက်မယ်၊ သင်တန်းနောက်ဆုံးနေကျတော့ တို့တစ်တွေ နှုတ်ဆက်ပွဲလေး လုပ်ကြရအောင်၊ အဲဒီတော့မှ ကိုဝေမိုးအောင်နဲ့ သန်းသန်းဝင်းတို့က တာဝန်ယူပေါ့"

ဝေမိုးအောင်က အစ်မကြီးကို ကျေးဇူးတင်စွာ လှမ်းကြည့်သည်။ အစ်မကြီးကလည်း နားလည်စွာ ပြန်ပြုံးပြ၏။ အမှန်စင်စစ် ထိုအစ်မကြီးသည် ဝေမိုးအောင်၏အဖြစ်ကို နှိပ်မိသဖြင့် ခရီးသွားဟန်လွှဲဝင်ရောက်ကူညီခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့်...

သင်တန်းနောက်ဆုံးနေ့တွင် သူတို့ ထပ်ဆုံကြပြန်သည်။ နှုတ်ဆက်ပွဲသည် ထူးထူးခြားခြား မဟုတ်။ ရွှေသရဖူ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့် စားသောက်ကြသည်။ စားသောက်ပြီး တော့လည်း ဝေမိုးအောင်နှင့် သန်းသန်းဝင်းတို့က ငွေလှရှင်းကြပြန်သည်။ အစ်မကြီးက တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီပေးရန် ဝင်၍ဖျန် ဖြေသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထွက်လာပြီးနောက် အစ်မကြီးက နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ သွားခါနီးတွင် 'ကိုဝေမိုးအောင်' အလုပ်ကိစ္စ အဆင်ပြေမှာပါ' ဟု ပြောပြီး အမိပွယ်ပါပါ ကြည့်သွားသေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သည်။

ထိုအခါကျမှ ဝေမိုးအောင်က စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ကို ထုတ်ပေးသည်။

"ဟိုလေ ... စာမေးပွဲမှာ အရေးကြီးမယ်ထင်တဲ့ မေးခွန်းတွေကို အကျဉ်းချုပ်ပြီး မှတ်စုထုတ်ထားတာ၊ မသန်းသန်းဝင်းအတွက် လိုအပ်မယ်ထင်လို့ ကူးလာတာပါ"

သန်းသန်းဝင်းက စာအုပ်ကိုလှမ်းယူပြီး 'ကျေးဇူးပဲ' ဟု ခြောက်သည်။

ဝေမိုးအောင် လုပ်ယိုက်ပုံက တော်တော်ရှင်းသည်။ သရုပ်လည်း မပျက်ဘဲနှင့် သူ့သဘောထားကို သိသာစေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုနဲ့ အစ်မကြီးရှိနေတုန်းကတော့ ထုတ်မပေးဘဲ ခုကျမှပေးခြင်းသည် သန်းသန်းဝင်း တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ကွက်၍ စေတနာထားကြောင်း ထင်ရှားနေ၏။ ထိုစေတနာကလည်း မောင်ရင်းနှမလို၊ သူငယ်ချင်းလိုထက် ပိုကြောင်း ပြောနေစရာမလို။

ဝေမိုးအောင်သည် လှေကား တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် မှန်မှန် ဆတ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

... ❄️ ...

www.burmeseclassic.com

အလုပ်စာမေးပွဲ ဖြေရမည့်နေရာက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် (ကြည့်မြင်တိုင်နယ်မြေ)မှာ ဖြစ်သည်။ ဝေမိုးအောင် အစောကြီးက တည်းက ရောက်နေသည်။ သန်းသန်းဝင်းက မရောက်သေး။ စာမေးပွဲ ဖြေရမည့် အခန်းနားတွင်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရိပ်များတွင် လည်းကောင်း၊ ခုံတန်းလျှားများတွင်လည်းကောင်း လူစုစုရှိသည့် နေရာအနှံ့ လိုက်ကြည့်သည်။ မရှိ။

အချိန်နီးလာသောအခါ သူ စိုးရိမ်လာသည်။ သန်းသန်းဝင်း သည်ကိုမှ လာတတ်ရဲ့လား။ စာမေးပွဲများ လာမပြေတော့ဘူးလား။

သန္တန်နေ့ စာမေးပွဲလာဖြေမှ ဖြစ်မည်။ သန်းသန်းဝင်းကို တွေ့နိုင်ဖို့အခွင့်အရေးက သည်နေ့တစ်ရက်သာ ရှိတော့သည်။ နောက် ဆိုလျှင် တွေ့ဖို့မလွယ်။ သည်နေ့မှ မလာလျှင် အိမ်ကို မျက်နှာပြောင် တိုက်ပြီး သွားလည်မှသာ တွေ့လိုရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် သည်နေ့ အရေးကြီးသည်။

သစ်ပင်ရိပ်အောက်တစ်ခုတွင် အစ်မကြီးကို သွားတွေ့သည်။

ဝေမိုးအောင် တော်တော် ဝမ်းသာအားတက်သွား၏။ အစ်မကြီးက သူ့ကိုမူမြင်။ စာခွဲဖတ်နေသည်။ သူက အနားသွားရပ်မှ မော့ကြည့် သည်။ 'တွေ့လား' ဟု သူ မမေးခင် အစ်မကြီးက အရင် ...

“သန်းသန်းဝင်း ရောက်ပြီလား”

“မတွေ့သေးဘူး”

“ကိုဝေမိုးအောင် စာမကြည့်တော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... မကြည့်တော့ပါဘူး”

“သိပ်ပိုင်တဲ့လူဆိုတော့ ဒီလိုပေါ့နော်”

“ဒီလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

အစ်မကြီးသည် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

ဘာကိုဆိုလိုမှန်း ဝေမိုးအောင် သိသည်။

“ဒီလိုပါပဲ”

“အဆင်ပြေမှာပါ”

ဟု ပြောပြီး ရယ်နေသည်။ ဝေမိုးအောင်သည် လိုက်ရယ်သည်။

“ဖြေပြီးလို့ ပြန်အထွက်ကျရင် ကျွန်မကို မရှာနဲ့နော်၊ ကျွန်မ စောစောထွက်ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

သူပါနေလျှင် မလွတ်လပ်မည်စိုး၍ တမင်ရှောင်ပေးသည့် တေးဖြစ်သည်။ ဝေမိုးအောင်က ...

“အစ်မကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“မလိုပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့အရွယ်တွေဆိုတာက ဒီလိုကိစ္စမျိုး

ဆွဲမှာ နားလည်စွာနဲ့ ကူညီရမယ့် အရွယ်တွေပါ။ ကဲ ... ကျွန်မလဲ စာဖတ်လိုက်ဦးမယ်၊ ဖတ်ပြီးသားစာတွေက ပြန်ပြန်မေ့ချင်နေလို့”

အစ်မကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ ကျောင်းဝင်း အဝ

နားထိပ်ပင် ရောက်လာသည်။ မှတ်တိုင်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်မိ၏။ စာမေးပွဲ စရန် ပိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်အလိုကျမှ သန်းသန်းဝင်း လေးဘီးအငှား ကားတစ်စီးဖြင့် ရောက်လာသည်။ ဝေမိုးအောင်ကို မြင်တော့ ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ဝေမိုးအောင်က ...

“ကျွန်တော်က လာမဖြေဖြစ်တော့ဘူးလားလို့တောင် ထင်နေတာ”

“ကျွန်မ ဒီကို မလာတတ်လို့ ဘတ်စ်ကားတောင် မှားစီးမိ သေးတယ်။ နောက်မှ လေးဘီးငှားပြီး လာရတယ်”

“မသန်းသန်းဝင်းတို့ အစ်ကိုတွေက လိုက်မပို့ဘူးလား”

“ညိုင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ သူတို့က ကျွန်မ အလုပ်ဝင်လုပ်မယ် ဆိုတာ ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ ခုတောင် ဒီစာမေးပွဲဖြေတာ သူတို့ မသိဘူး။ သိရင်တားကြမှာပဲ”

ဝေမိုးအောင်၏စကားသည် အတိုင်းအတာတစ်ခုထက် လွန်သွားသည်။ သန်းသန်းဝင်းမှာ အစ်ကိုတွေရှိကြောင်း သူ ဘယ်လို လုပ်သိသနည်း။ သန်းသန်းဝင်းကလည်း တစ်ခါမျှ မပြောခဲ့စဖူး။ စုံစမ်း ထားလို့သာ သိကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။ ဒါကို သူ့ရော သန်းသန်းဝင်းပဲ မသိလိုက် မသိဘာသာပင် ထားလိုက်ကြ၏။ ဝေမိုးအောင် ကျောင်းခွေ နားမှာ လာစောင့်နေခြင်းကိုလည်း ထိုအတူပင်။ သိသိကြီးနှင့် ဟန် မပျက်နေရင်း စာမေးပွဲခန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“စာတွေရပြီလား” ဟု ဝေမိုးအောင်က မေးသည်။

“ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင်မသိဘူး။ အတွေ့အကြုံမရှိတော့ ဘယ်ကဘယ်လို စပြောရမှန်းမသိဘူး။ ကြည့်ပြီးတော့လဲ အကုန်ဆော့ သွားသလိုပဲ”

“ကျွန်တော်ပေးထားတဲ့ မှတ်စုတွေကော”

“အဲဒါတွေရှိနေလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ကိုဝေမိုးအောင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဝေမိုးအောင် ဝမ်းမြောက်သွား၏။ သူပေးထားသော မှတ်စုကို သန်းသန်းဝင်းက အလေးကရပြုကြောင်း သိရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြေတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ အလုပ်စာမေးပွဲ တစ်ခါမှ မဖြေပူးသေးဘူး။ တျောင်းစာမေးပွဲလို မဟုတ်ဘူးနော်။ တစ်မျိုးပဲ”

“အင်း ... စဉ်းစားကြည့်ရင်တော့ ရယ်ဖို့ကောင်းသားပဲ။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ ကျောင်းစာမေးပွဲကိုကျရင် နောက်တစ်နှစ် ပြန်ဖြေရမယ်ဆိုတာသိလျက်နဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဖြေခဲ့ကြတယ်။ အလုပ် စာမေးပွဲကိုတော့ ကျရင်လဲ အလုပ်မရတာကလွဲလို့ ဘာမှ ထိခိုက်ဆုံးရှုံးမှာ ဆုတ်ပေးမယ့် ကြီးကြီးစားစား ဖြေချင်ကြတယ်နော်”

ဝေမိုးအောင်က လေးလေးနက်နက် ပြောနေသည်။ သန်းသန်းဝင်းကတော့ ဝေမိုးအောင် စကားကို နားလည်သော်လည်း သိသဘောမပေါက်။ သူကတော့ ကျောင်းစာမေးပွဲကို ကြီးကြီးစားစား ခြုံခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ခု အလုပ်စာမေးပွဲကိုမှ မရရအောင် ခြုံညှည်ဆိုသော စိတ်မျိုးမရှိ။ အလုပ်မရလို့လည်း သူ့အဖို့ အရေးမကြီး။ အတွေ့အကြုံတစ်ခုဟုသာ သဘောထား၏။

ဝေမိုးအောင်ကား သန်းသန်းဝင်းကိုလည်း သူ့လိုပဲ ထင်နေ သထား မသိ။ စာမေးပွဲခန်းထဲ ဝင်ခါနီးထိ ဖြေပုံဖြေနည်းများကို ဆတွတ်တွတ် မှာကြားနေသည်။ သူ့စေတနာကိုတော့ သန်းသန်းဝင်း အသိအမှတ် ပြုရပေလိမ့်မည်။

မေးခွန်းက အပိုင်းနှစ်ပိုင်း။ အတွေ့တွေ ဗဟုသုတနှင့် သဘော အရာရေးရာ။ မေးခွန်းတွေက ဆရာ ခန့်မှန်းပေးလိုက်တာတွေ

အတော်များများပါသည်။ အင်္ဂလိပ်စာမေးခွန်းတစ်ခုသာ နည်းနည်း ခက်သည်ဟု ဆိုရမည်။ ဝေမိုးအောင်သည် နဂါးအင်္ဂလိပ်စာ အခံလည်း သိပ်မကောင်းသဖြင့် ခက်သည်ထင်ခြင်း ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

ကျန်မေးခွန်းနှစ်မျိုးတွင် သူက တိုတိုရှင်းရှင်း လိုရင်းထိ ရောက်အောင် ဖြေတတ်သူဖြစ်၍ စောစောပြီးသည်။ အဖြေလွှာကို တစ်ခေါက်သာ ပြန်စစ်ပြီး အခန်းအပြင် ထွက်လာခဲ့၏။ သန်းသန်းဝင်း ဖြေရသော အခန်းနားက သွားစောင့်နေသည်။ အချိန်စေ့ဖို့ ဆယ့်ငါး မိနစ်လောက်အလိုတွင် သန်းသန်းဝင်း ထွက်လာသည်။

“ဖြေနိုင်လား”

ဝေမိုးအောင်က မေးရာ သန်းသန်းဝင်းက ခေါင်းခါပြသည်။

“မေးခွန်းကို ဖတ်ကြည့်ပြီး စ၊ ရေးမယ်လဲလုပ်ရော အကုန်မှ သွားတယ်”

ဝေမိုးအောင်က သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဟန် ဖြစ်သွား သော်လည်း သူကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးပင်။

“ကိုဝေမိုးအောင်ကတော့ ရှာပါ”

“မဟုတ်ဘဲ သိပ်မရဘူး”

“ဒါတော့ ဖြေတဲ့လူတိုင်း ညည်းကြတာပဲ၊ အားလုံးမရတာ ဆိုတော့ သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး”

ထို့နောက် စာမေးခွဲအကြောင်း ဆက်မပြောတော့ဘဲ ...

“ဟို ... အစ်မကြီး လာဖြေတာ တွေလား” ဟု မေး၏။

“တွေ့တယ် ... သူစောစောထွက်မယ်လို့ ပြောသွားတာပဲ”

ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။ ထိုအစ်မကြီးကို ရှာမတွေ့ချေ။

“မသန်းသန်းဝင်း အအေးသောက်မလား”

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို

နှစ်ယောက်တည်း အအေးဆိုင်ထိုင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခြင်းသည် သိပ်တော့ ကောင်းလှ။ သို့ရာတွင် အစ်မကြီးနှင့်တန်းက ထိုင်လက်စရှိသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အတော်အတန် ရင်းနှီးနေပြီဟု သူဆစရာရှိသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ခုအရွယ်မှာ ကျောင်းသား တောင်းသူကလေးတွေ မဟုတ်တော့ဘဲ အလုပ်စာမေးပွဲခံ ဖြေနေကြ ပြီဖြစ်သော လူကြီးတွေဖြစ်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ အအေးဆိုင် ထိုင်လို့ ဆင့်တယ်သည်ဟု ဝေမိုးအောင် လိုရာဆွဲတွေးလိုက်၏။ ထိုအကြောင်း မှားထက် ပို၍ပင်စာနကျသောအချက်မှာ သန်းသန်းဝင်းနှင့် နှစ်ယောက် တည်း စကားပြောလို့ ရနိုင်မည် ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ အခွင့်အရေးကလေး တို့ လက်လွှတ်မခံလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သန်းသန်းဝင်းက “ကျွန်မ တိုက်ပါမယ်” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“အို ... မဟုတ်တာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် တိုက်မှာပါ။ ကျွန်တော် အ စ၊ ခေါ်တာပဲ၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ ဟိုတစ်ခါလို တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ခုင့်ကြတာပေါ့”

နှစ်ယောက်စလုံး ရပ်ကြသည်။ ပို၍ရင်းနှီးသွားသည်ဟု ခံစား သိုက်ကြရ၏။ အအေးဆိုင်မှာ ထိုင်မိပြီးမှ ဝေမိုးအောင် သွားသတိ ရလိုက်သည်။

“ဆောရီးပဲဗျာ၊ အမှန်တော့ ဒီအချိန်မှာ အအေး မသောက် ဆင့်ဘူး၊ တစ်ခုခု စားသင့်တယ်၊ မသန်းသန်းဝင်း ဆာနေလောက် ဆရာပေါ့၊ ထမင်းစားချိန်ကြီး မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်၊ အိမ်ကျရင် စားလို့ရတာပဲ”

အဆင်ပြေသွား၏။ အအေးဆိုင်မှာ နန်းကြီးသုဂံရသဖြင့် မှာ စားကြသည်။ စားပြီး အအေးသောက်ကြသောအခါတွင် ဝေမိုးအောင်က စကားစ၏။

“မသန်းသန်းဝင်းကို ကျွန်တော် တောင်းပန်စရာတစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

သန်းသန်းဝင်း စဉ်းစား၍မရ၊ ဝေဖိုးအောင် သူ့အပေါ် တောင်းပန်ရလောက်အောင် အမှားမပြုမိသေးဟုပင် ထင်သည်။

“ဟိုဟာလေ၊ မသန်းသန်းဝင်းကတော့ မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိ မယ်၊ မသန်းသန်းဝင်း ဘွဲ့ယူတုန်းကလေ၊ ကွန်ဗတ်ရှေ့မှာ ဓါတ်ပုံရိုက် ကြတော့ မသန်းသန်းဝင်း အစ်ကိုတွေနဲ့လေ၊ အဲဒီတုန်းက ဓါတ်ပုံဆရာက ရိုက်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်က မသန်းသန်းဝင်းတို့ ရှေ့တည့်တည့် က ဖြတ်လျှောက်မိလို့ ရိုက်ကွင်းထဲ ပါသွားတာ”

“ဪ... ဒါလား၊ ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်၊ အဲဒီပုံတောင် ဓါတ်ပုံဆရာက ထည့်ကူးပေးလိုက်သေးတယ်”

သန်းသန်းဝင်းသည် “ဟင် ... ဘယ်ဟာပါလိမ့်၊ ကျွန်မ သတိမထားမိဘူး” တွေဘာတွေ မလုပ်တော့ဘဲ ခပ်ရိုးရိုးပင် ပြန်ဖြော လိုက်သည်။ ဝေဖိုးအောင်သည် သန်းသန်းဝင်း၏ ပွင့်လင်းရိုးသားမှုကို သဘောကျသွားပြန်သည်။ သန်းသန်းဝင်းက မူရာမာယာတွေ လုပ်ခဲ့ လျှင်လည်း ‘တစ်မျိုးလေးပဲ’ ဆိုပြီး သဘောကျချင် ကျမိမှာပါပဲ”

“အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မတော်တဆ ဖြစ်တာပဲဟာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဘွဲ့ယူတယ်ဆိုတာ မင်္ဂလာယူတဲ့အချိန် မဟုတ်လား၊ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ အနှောင့်အယှက်တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ကျွန်မ အနှောင့်အယှက်လို့ သဘောမထားပါဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ တော်တော်အားနာသွားတယ်၊ ဒါနဲ့ နောင်

တစ်ချိန်ချိန်များ တွေ့ရင် တောင်းပန်ရအောင်ဆိုပြီး မသန်းသန်းဝင်း တို့ ကားနံပါတ်တောင် မှတ်ထားလိုက်သေးတယ်”

“ဘာ ... ကျွန်မတို့ကား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်မတို့မှာ ...”

“နေဦးဗျ ... ကျွန်တော် အဲဒါပြောချဦးမယ်၊ တစ်နေ့တော့ မောင်ထော်လေးလမ်းထဲမှာ ...”

ဆိုပြီး သူ ကားရပ်ထားသည့်နားမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က စောင့်နေပုံ၊ ကားမောင်းသူက တခြားလူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပုံကို ဆက်ပြောပြသည်။ သန်းသန်းဝင်းက ရယ်ပြီး ...

“အဲဒါ ကျွန်မအစ်ကိုတစ်ယောက်ရဲ့ ဖိတ်ခေါ်ပေးပါ၊ သူကားကို အစ်ကို ခဏငှားလာတာ၊ ကျွန်မတို့ ဒီလောက်မချမ်းသာပါဘူး”

“ကျွန်တော့်ထက်စာရင်တော့ ချမ်းသာတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်ဆိုရင် ဘွဲ့နှင်းသဘင်တောင် မတက်နိုင်လို့ အဝေးရောက်ဘွဲ့ ချခဲ့ရတယ်”

သူဆင်းခဲ့ကြောင်းကို ကြိုကြိုထင်တင် အသိပေးထားတာ ဆာကင်းတယ်ဟု စိတ်ထဲက တွေးလိုက်မိသည်။

တကယ်တော့ သူ ခုနပြောနေသော စကားများသည် သိပ်တော့ သူ့စိတ်မရှိလှ။ သန်းသန်းဝင်းကို တောင်းပန်ဖို့ ကားနံပါတ် မှတ်ထား ထိတ်တယ်ဆိုတာ၊ ဓါတ်ပုံရိုက်နေတုန်း ရှေ့ကဖြတ်လျှောက် မိရုံဖြင့် သည်လောက်တောင် ကြိုးစားပမ်းစား လိုက်တောင်းပန်နေဖို့ မလို။ အဲဒီအကြောင်းကို ပြောလိုက်ခြင်းသည် ဝေဖိုးအောင်က သန်းသန်းဝင်း အပေါ် သူ့သဘောထားကို တစ်ဆင့်တိုး၍ ဖော်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အဲဒီအပြင် ပြန်ခါနီး နှုတ်ဆက်ကြရာတွင်လည်း ...

ပြန်လှည့်

သန်းသန်းဝင်းက အရင်စုနှုတ်ဆက်သည်။ နှုတ်ဆက်ပြီးပြီးချင်း ထွက်မသွားသေး။ သန်းသန်းဝင်း စိတ်ထဲတွင် တစ်ခုခု ထင်ပြောရဦးမည်လိုလို ထင်နေမိသည်။ ဘာပြောရမှန်းတော့မသိ။ “နောက်လမ်းမှာတွေ့လဲ ခေါ်ပါ” ပြောရမလား။ “ဆိုကြသေးတာပေါ့” ဟု ပြောရမှာလား။ “ကျွန်မတို့အိမ်လဲ လာလည်နိုင်ပါတယ်” ဖိတ်ရမှာလား။

ဝေမိုးအောင် တွေ့ပြီးရပ်နေသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့ကြိုဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်နိုင်။ နောက် အလုပ်စာမေးပွဲတစ်ခုတွင် ခုလိုပင် သန်းသန်းဝင်းကလည်း လာဖြေပြီး တွေ့ကြိုဆိုကြဦးမည်ဟု မည်သူပြောနိုင်ပါသနည်း။ ခုအခိုက်အတန့်ကလေးသည်သာ ဖွင့်ပြောမည်ဆိုလျှင် ပြောလို့အကောင်းဆုံး။ သို့ရာတွင် သူ ပြောမထွက်။ ရင်တွေအရမ်းခုန်လာပြီး ...

“အောင်စာရင်းထွက်ရင် အကြောင်းကြားမယ်နော်” သန်းသန်းဝင်းက “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ပြောမိသည်။

မိမိသည် ဝေမိုးအောင်ကို အိမ်လာလည်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့မိပါပြီကော။ စဉ်းစားကြည့်။ ဝေမိုးအောင်က အောင်စာရင်းထွက်လျှင် အကြောင်းကြားမယ် ဆိုသည်။ သူက ဟုတ်ကဲ့ပြော၏။ အောင်စာရင်းထွက်လျှင် ဝေမိုးအောင်က ဘယ်လိုနည်းဖြင့် အကြောင်းကြားမည်နည်း။

စာတိုက်မှတစ်ဆင့် အကြောင်းကြားမည်တော့ မဟုတ်။ သူတို့ အိမ်မှာ ထယ်လီဖုန်းမရှိသဖြင့် ဖုန်းဆက်လို့လည်းမရ။ လူကိုယ်တိုင် လာအကြောင်းကြားရမည်ပင် မဟုတ်လား။

သူသည် ဝေမိုးအောင်ကို စတင်မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်မိသည်တော့ မဟုတ်။ ငမ့်အတူ အမြင်ကတ်ခြင်းမျိုးလည်း ဖြစ်မသွား။ ရိုးရိုးတန်းတန်းပင် ရှိသည်။

ကျောင်းတက်ခါစက သူ့နောက်ကို ဝေမိုးအောင် လိုက်လာဖူးသည်။ သူ အိမ်ထဲဝင်လာတော့ အိမ်ရှေ့က မယောင်မလည် ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက ဝေမိုးအောင် မိမိကို စိတ်ဝင်စားနေကြောင်း သိရသည်။

သူသည် တချို့မိန်းကလေးတွေလို အတန်းထဲက ယောကျ်ားကလေးအားလုံးအပေါ် ဂရုတစိုက် အကဲခတ်တတ်သော မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်။ တချို့ရှိသည်။ အတန်းထဲက ယောကျ်ားကလေးတွေထဲက ဘယ်သူကဖြင့် နှာခေါင်းရှည်သည်။ ဘယ်သူလမ်းလျှောက်ပုံက ဘာနှင့်တူသည်။ ဘယ်သူကတော့ အင်္ကျီတစ်စည်ကို လေးမီးရက် ဆက်ဝတ်သည် စသည်ဖြင့် လိုက်မှတ်ထားသည်။ သူက ဒါမျိုးတော့ ဝါသနာမပါ။

ဝေမိုးအောင်အပေါ်ကျတော့ တစ်မျိုး။ မိမိကို စိတ်ဝင်စားနေမှန်း သိသဖြင့် ဘယ်လိုလူလဲဟု အကဲခတ်မိသည်။ မြန်လှန်စိတ် ခင်စားမိသောကြောင့် ဟုတ်လားမဟုတ်လား တစ်ခါမှတော့ မစဉ်းစားကြည့်ခဲ့မိပါ။ ဂရုတစိုက် လိုက်ကြည့်နေခြင်းမျိုးလည်း မဟုတ်။ မျက်စိချော့ရောက်လာလို့ မြင်ရသောအခါ တခြားယောကျ်ားကလေးတွေအပေါ်မှာလို သာမန်ကာလျှံကာသဘော မဟုတ်ဘဲ သတိထားမိတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ဝေမိုးအောင်ကို မြင်ရဖို့ဆိုသည်မှာ မိမိက အိမ်ထဲပန်းပန်း လိုက်ကြည့်စရာတောင် မလို။ ထိုသူသည် မိမိမျက်စိရှေ့

မရောက်ရောက်အောင် ကြိုးစားနေသူ မဟုတ်လား။

ဝေဇိုးအောင်သည် အတန်ငယ် နွမ်းပါးပုံရ၏။ စုတ်ပြတ်သတ် နေခြင်း မဟုတ်သော်လည်း အင်္ကျီလုံချည် ထည်လဲဝတ်နိုင်သူတော့ မဟုတ်။ သုံးလေးထည်လောက်ကို လှည့်ဝတ်နေကြောင်း သိသာသည်။ အဝတ်အစား နွမ်းပါးသော်လည်း ရုပ်က သန့်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ အစဉ်အမြဲလို ပျူငှာချိုသာနေတတ်၏။ မျက်နှာပြောင်ခြင်း၊ မျက်နှာဖူး ခြင်းမဟုတ်ဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းခြင်းသာဖြစ်၏။

တစ်ရက် ကျောင်းကအပြန် ကားမှတ်တိုင်မှာ တွေ့တော့ “ပြန်တော့မလား” ဟု ဝေဇိုးအောင် နှုတ်ဆက်ရာတွင် သူပြန်ပြန်ပြန် မိလေသည်။ ဝေဇိုးအောင်၏မျက်နှာသည် မြင်ရသူတို့ မခင်မိဘဲ မနေ နိုင်သော စွမ်းပကားရှိကြောင်း သူ့သိလိုက်ရ၏။

နောက် အစ်မကြီးကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် သိကျွမ်းသွားခဲ့ ကြသည်။ ဝေဇိုးအောင်သည် အနစ်ချည် မှတ်စုစာအုပ်ကို မိမိတစ် ယောက်တည်းအတွက် ဂရုတစိုက် ကူးယူလာပေး၏။ အလုပ်စာမေ့မို့ ပြေသော်နေ့တွင် ကျောင်းအဝန်းက လာစောင့်နေသည်။ စာမေ့မို့ ဖြေပြီးတော့ ဝေဇိုးအောင်က အအေးသောက်ဖို့ ခေါ်သောအခါ မငြင်းမီ ထိုသို့ မငြင်းမိသည့်အတွက် ငါ့ကို လွယ်တယ်လို့များ အထင်သေးသွား မလားဟုလည်း သူမစိုးရိမ်မိ။

ဝေဇိုးအောင်နှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ရှက်ရွံ့ဟန်မရှိဘဲ ပုံမှန် ဆက်ဆံနိုင်သည်။ သူသည် ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ရောရောနှောနှော ဟေးလားဝါးလား နေတတ်သူမျိုးတော့ မဟုတ်။ ကျောင်းမှာတုန်းက တစ်ခါတစ်ရံ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်အုပ်စုကြီး စားသောက်ဆိုင်မှာ တိုင်ဖူးသည်။ ထိုအခါမှာတော့ ယောက်ျားလေးတွေ ပါတတ်သည်။ သူသည် အစ်ကိုတွေကြားမှာ နေခဲ့ရသောကြောင့် ယောက်ျားလေးတွေ

ကြောက်လန့်ခြင်း မဖြစ်မိတာတော့ အမှန်။ သို့ရာတွင် ရောရောနှောနှော နေတတ်ဘဲ ခပ်မှန်မှန်ပင် ဆက်ဆံခဲ့သည်။

ဝေဇိုးအောင်နှင့်ကျတော့ စတင်သိကျွမ်းသည့် အချိန်အနည်း လယ်အတွင်းမှာပင် အတော်အတန် ရင်းနှီးပြီးသလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဤသည်မှာ ဝေဇိုးအောင်၏ လူမှုရေးကျွမ်းကျင်မှုကြောင့်လည်း ဖြစ် သည်။ ဝေဇိုးအောင်သည် သူနှင့်ရင်းနှီးခင်မင်ခွင့်ရရန် ကြိုးစားခဲ့၏။ သူ့ကြိုးစားပုံမှာ သရုပ်မဖျက်ဘဲ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လှသည်။

ဝေဇိုးအောင်၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းတွေ၊ ဝတ္ထု မျက်နှာပုံးတွေထဲက စာတ်လိုက်တွေလို ဂိုက်ဆိုက်ကောင်းကောင်း အထင်ထောင်မောင်းမောင်း အနောက်တိုင်းဟန် ပေါက်နေသည် မဟုတ်ချေ။

ဤနေရာတွင် တချို့ယောက်ျားတွေ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အထင်ကြီးပုံကို တွေးမိသည်။ မိမိတို့၏ ကြွက်သားအဖအထစ်များနှင့် ခြူးထွားသန်မာသော ကိုယ်ခန္ဓာကိုမြင်လျှင် မိန်းကလေးတွေက စိတ် ဆင်စားကြလိမ့်မည်ဟု ထင်တတ်ကြသည်။ တချို့လူကြီးတွေကလည်း “ခုခေတ်မိန်းကလေးတွေဟာ အရင်ကလို သန်သန်မာမာ ထွားထွား ခြူးထွား တွေ့ကိုမှ ကြိုက်တာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဘယ်နှယ်ဗျာ... ခုညောင်ချည်နဲ့နေတဲ့ ဆေးသမားပုံမျိုးမှ ကြိုက်တတ်ကြတာ အံ့ပါဗျဲ” ဟု စွပ်စွဲတတ်ကြပြန်သည်။

နှစ်ခုစလုံး မဟုတ်ပါ။ ကြွက်သားဖုဖုတွေကို သွားရည်ယို ဆတ်ခြင်း မရှိသလို ဖြူပြုခါအညှော်မိပြီး အာဟာရခါတ်ချို့တဲ့သည့်ပုံ ဆက်နေသောကြောင့် သနားချစ်ကလေး ချစ်တတ်တာမျိုးလည်း မရှိပါ။ ခြူးထွားလေးတစ်ယောက်က ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အပေါ် ချစ်မိ ညှစ်လိုရာဝယ် ထိုယောက်ျားကလေး၏ ရုပ်အဆင်း၊ အထူးသဖြင့်

ကိုယ်ကာယ အခြေအနေသည် အရေးပါသောအချက် မဟုတ်ချေ။ အရည်အချင်းကို ပဓာနထားကြသည်သာများ၏။ အသေးအဖွဲကလေးများဖြစ်သော စကားပြောကောင်းခြင်း၊ ရည်းစားစာ အရေးကောင်းခြင်း၊ အားကစားထူးချွန်ခြင်းတို့ကြောင့်လည်း ဖြစ်တတ်သည်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှ စတင်ကြသူများသည် အသေးအဖွဲကလေးများကြောင့်သာ ဖြစ်လေ့ရှိ၏။ ရင့်ကျက်သည့် အပိုင်းသို့ ကူးလာသောအရွယ်၌မူ ပညာတော်ခြင်း၊ စီးပွားအရှာကောင်းခြင်း၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်း၊ စိတ်သဘောထား တည်ကြည်ခြင်းတို့ကို ကြည့်လာကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘာကြောင့်ဟူ၍ မည်မည်ရရ အကြောင်းရှာမရဘဲ ချစ်သွားမိသည်လည်း ရှိလေသည်။

ဝေဖိုးအောင်ကား မြန်မာလူမျိုးအများစုတွင် ရှိတတ်သော အရပ်အမောင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မျိုးဖြစ်သည်။ သူ့လိုငါလို ပုံစံမျိုးပင်။

ဟော... မိမိသည် ဝေဖိုးအောင်အကြောင်းကို ဘာကြောင့်များ စဉ်းစားကြည့်နေမိပါသနည်း။ မိမိကို စိတ်ဝင်စားနေသော လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိခြင်းသည် မိမိကရာ မြန်လှန် စိတ်ဝင်စားမိလို့များလေလား။

ဝေဖိုးအောင်နှင့်ပတ်သက်၍ သိသိမှတ်မှတ် ဖြစ်ပူးတာ နှစ်ခု ရှိသည်။

တစ်ခုက မိမိကို သူက စိတ်ဝင်စားနေမှန်း သိပါလျက် ထိုသူကို အရေးတယူပြုမိခြင်း၊ မိတ်ဆက်ခွင့်ပေးမိခြင်း၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ အတူထိုင်ခွင့်ပေးမိခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်ပြီး ဝေဖိုးအောင်နှင့် စကားပြောရသည်ကို နှစ်သက်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ခုကား စာမေးပွဲဖြေသည့်နေ့က အဖြစ်အပျက်၊ အိမ်ပြန်ချိန်ရောက်၍ နှုတ်ဆက်ပြီးခါမှ ထွက်ခွာဖို့ ခြေလှမ်းတုံ့နေမိ

သည်။ ဒါမျိုးကို သူ အရင်က တစ်ခါနှစ်ခါသာ ဖြစ်ဖူးသည်။ ဆယ်တန်း စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့က တစ်ကြိမ်၊ တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲဖြေပြီးသည့်နေ့က တစ်ကြိမ်၊ ထိုစဉ်က စာမေးပွဲခန်းထဲက ထွက်လာသောအခါ ခြေလှမ်းတွေ နှေးနေသည်။ စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်ခဲ့ပါလျက် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ခြင်းကို အပြည့်အဝ မရရှိခဲ့။ ရင်ထဲက တစ်မျိုးကြီး။ လွမ်းသလိုလို ခံစားရ၏။ ကျောင်းအဆောက်အအုံကြီးကို မကြာခဏ လှည့်ကြည့်မိသည်။ စာမေးပွဲအောင်ပြီး ဘွဲ့ရပြီးလျှင် သည်ကျောင်းကြီးမှာ ပြန်တက်ရတော့မည် မဟုတ်။ ပျော်မွေ့ဖွယ်ကောင်းသော ကျောင်းသူဘဝနှင့် အပြီးဆိုင် ခွဲခွာရပြီး

ဝေဖိုးအောင်နှင့် လမ်းခွဲခဲ့တုန်းကလည်း ထိုအတူ ခံစားလိုက်မိသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် မြန်မာ့ဆုံပိတော့မလာဆိုသော စိုးခိုင်စိတ်က ကပ်ငြိလိုက်ပါလာခဲ့သည်။ သူ အိမ်ကိုလာလည်မှာပဲ ထင်ပါ့ရဲ့ဟု မျှော်လင့်နေမိပြန်၏။ အဘယ်ကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရသနည်း။

တကယ်တော့ ထိုအခြေအနေသည် ဝေဖိုးအောင်အဖို့ နောက်ဆုံး လှေကားထစ်ကို ခြေချမိခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ထိုအဆင့်သည် နည်းနည်းတော့ အလှမ်းကျယ်သည်။ အင်အားစိုက်ထုတ်၍ ဖြတ်ကျော်ရမည်။ သတိဖြင့် လှမ်းတက်ရမည်။

... ၉၂၅၅ ...

ကျောက်ကုန်းလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ စိတ်မချ
အောင်ကြောင့် ခြေလှမ်းနေသည်။ လမ်းက တော်တော်ကို ရှည်လျား
သည်ဟု ထင်ရသည်။ ခုထိ မရောက်နိုင်သေး။ လျှောက်ရင်း ကျော်များ
ကျော်လာခဲ့ပြီလားဟု တွေးမိပြန်သည်။ မဟုတ်။ ရှေ့သုံးလေးအိမ်
ကျော်မှာ။

အိမ်ရှေ့ ရောက်လာသည်။ ခြေလှမ်းနေလိုက်ပြီးမှ မရပ်ဖြစ်ဘဲ
ဆက်လျှောက်သည်။ အိမ်ကို ကျော်လာလေ၏။ ဝေဖိုးအောင်သည်
သန်းသန်းဝင်းတို့အိမ်သို့ သွားလည်ဖို့ ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့မှာ သွားလည်ဖို့ အကြောင်းပြချောတော့ ရှိသည်။ အောင်
စာရင်းထွက်ခါနီး အကြောင်းကြားမည်ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လား။
အောင်စာရင်းက နောက်အပတ်အတွင်းလောက် ထွက်မည်ဟု သိရသည်။
ရက်အတိအကျတော့ မသိရသေး။ တကယ်ဆိုတော့ အောင်စာရင်း
ထွက်မည်ဆိုတာ သေသေချာချာကြီးတော့ မဟုတ်။ 'ဘယ်တော့ အောင်
စာရင်းထွက်မယ်မှန်း မသိသေးပါဘူးဗျာ'ဟု ပြောလျှင် အမှန်ဆုံး

ဖြစ်မည်ထင်သည်။

သူ့ဘက်က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အကြောင်းပြချက် မဟုတ်သဖြင့်
ခံရုံပဲ မသွားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ တွေ့ချင်လွန်းလို့သာ လာခြင်း
ဖြစ်သည်။

ကျော်လာခဲ့ပြီးမှ ချက်ချင်း ပြန်လှည့်လို့မဖြစ်။ အိမ်ဘက်သို့
သွယ်သော လှည့်ကြည့်ပြီး ဆက်လျှောက်လာရသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ
အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့မှ ထွက်ထိုင်နေသော ကောင်လေးနှစ်ယောက်က အကဲ
ခတ်နေသည်ကို သူမသိလိုက်။ ဟိုတစ်ခါ သူ သန်းသန်းဝင်းနောက်ကို
လိုက်လာတုန်းက မှတ်တိုင်နားက ရပ်ကြည့်နေခဲ့သော ကောင်လေး
ဈားပင် ဖြစ်သည်။

ဝေဖိုးအောင်သည် ဟန်မပျက် ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရာ လမ်းဆုံး
သွားပြီး လမ်းမကြီးသို့ပင် ရောက်လာသည်။ ကားမှတ်တိုင်မှာ ခံစာ
သွားရပ်၏။ ဘတ်စ်ကားတွေ၊ အမြန်ကားတွေ တစ်စီးပြီးတစ်စီး
ရောက်လာသည်။ ကားတက်စီးပြီး အိမ်ပြန်ရလျှင်ကောင်းမလား။
မပြန်ချင်။ သန်းသန်းဝင်းနှင့် တွေ့ချင်သေးသည်။ ဒါဆို တစ်ခေါက်
ထပ်သွားဦးမလား။ လမ်းထဲကို နှစ်ခါဖြတ်လျှောက်ရမှာ ခပ်ကြောင်
ကြောင်နိုင်လှသည်။ ပြီးတော့ လမ်းထဲက အိမ်တွေက သူ့ကို သတိပြု
ချင်ပြုမည်။ ရှက်စရာများ ကောင်းနေမလား။ အို ... သည်လိုပဲ
ထချို့ အိမ်ရှာမတွေ့တဲ့လူတွေဆိုရင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ပြီး
ဧတတ်ကြတာပဲ။

သူ လမ်းထဲ ပြန်လျှောက်ဝင်ခဲ့သည်။ လမ်းက မြင်သာထင်သာ
ခင်းရှင်းကြီး။ လမ်းပေါ်က လျှောက်သွားလျှင် အိမ်တွေပေါ်က
အောင်းကောင်းမြင်ရသည်။ ခုနဖြတ်လျှောက်လာတုန်းက သူ့ကို အိမ်
ထဲက သန်းသန်းဝင်း မြင်ကောင်းမြင်သွားနိုင်သည်။ အိမ်ရှာမတွေ့လို့

ကော့သွားတာဟု ထင်ချင်ထင်မည်။ သူ့ကို ထွက်ခေါ်လိမ့်မည် မဟုတ် ဝန်းထော့ သိမ်း သည်လောက်တော့ မရင်းနှီးကြသေး။

နောက်တစ်ချက်က သူတို့အိမ်မှာ ဘယ်သူတွေ ရှိနေသနည်း။ သန်းသန်းဝင်းထံမှ တစ်စွန်းတစ်စ သိထားရသလောက် သူတို့မှာ ဝိတော့ မရှိတော့။ အစ်ကိုသုံးယောက်နှင့် ကြီးမေတစ်ယောက် ရှိသည်တို့။ ခုနေခါ အိမ်မှာ ဘယ်သူတွေရှိနိုင်သလဲ။ ပိတ်ရက် မဟုတ်သဖြင့် အစ်ကိုတွေတော့ မရှိတန်ရာ။ ကြီးတော်ကြီးရှိမည်။ ထိုကြီးတော်ကြီးကကော ယောက်ျား လေးတစ်ယောက် အိမ်လာလည်တာ ကြိုက်ဖို့မလား။ ပြဿနာတော့ ရှိမည်မထင်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပုံစံမျိုး သွားမှာပဲ။ ပြီးတော့ အိမ်ကိုမှ မသွားလျှင်လည်း တခြား တွေ့စရာနေရာမရှိ။

စဉ်းစားရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ချွန် လျှောက်လာရာ နောက်မှ 'ရွတ် ... ရွတ်' ဆိုပြီး ခေါ်သံလိုလို ကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် ကောင်လေးနှစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ သူတို့ချင်း စကားပြောနေကြသည်။ ဝေမိုးအောင်ကို လုံးဝမကြည့်။ ခုနအသံက တော့ သူတို့ထိုကလာတာ သေချာသည်။ ခုခေတ်ကောင်လေးတွေ ဒါမျိုး အကြောင်ရိုက်တတ်သည်။ နောက်ကနေ လက်ခုပ်လှမ်းတီးပြီး လှည့် ကြည့်မှ မသိချင်ယောင် ဆောင်ချင်ဆောင်နေတတ်သည်။ မိမိကိုရွတ် လိုက်တာလားဟု တွေးမိသည်။ ဟုတ်ချင်မှလည်းဟုတ်မည်။ သူတို့ဘာ သာ စကားပြောနေတာကို မိမိနားကြားလွှဲတာ ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မည်။

သန်းသန်းဝင်းတို့အိမ်ရှေ့ ရောက်လာသည်။ အိမ်ကိုဝင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဝင်းတံခါးဝမှာ ရပ်လိုက်၏။ တံခါးမှာ ဘဲလ်တွေတာ တွေ နှိပ်စရာရှိမလား ကြည့်သည်။ မရှိ။ ဝင်းတံခါးက ချိတ် ချိတ်မထား။ နည်းနည်း ဟနေသည်။ 'ခွေးကိုက်တတ်သည်' ဆိုင်းဘုတ်ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့။ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ သံဆန်ခါတစ်ထားသောတံခါးမှ

ထဲသို့ မြင်ရသော်လည်း အလင်းရောင်နည်းသဖြင့် ကောင်းကောင်း မမြင်သာချေ။

ထို့ကြောင့် ဝင်းတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်လိုက်၏။ 'ကချီ' ကနဲ ခြည်သွားသဖြင့် လန့်သွားသေးသည်။ ပြီးမှ 'ဒါလဲ တစ်မျိုးကောင်းတာပဲ။ ဝင်းတံခါးဖွင့်သံကြားရင် အထဲကလူ ဧည့်သည်ရောက်နေကြောင်း သိ သွားနိုင်တယ်' ဟု တွက်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဘယ်သူမျှ ကြားဟန်မတူ။

သံတံခါးမှာတော့ ဘဲလ်ရှိမှာပဲဟု ရှာ၏။ မတွေ့သဖြင့် ကြိုးစားလေး ဘာလေးများ ရှိမရှိ ကြည့်သည်။ အချို့အိမ်များတွင် ကြိုးစား ဆတ်ထားတတ်ပြီး ကြိုးဆွဲလျှင် အထဲက ခေါင်းလောင်းမြည်တတ်သည် မဟုတ်လား။ ဘာကြိုးမျှ မတွေ့ချေ။ အတွင်းသို့ အသာချောင်းကြည့် သည်။ လူရိပ်လူယောင်တောင် မမြင်ရ။

တစ်နည်းပဲ ရှိတော့သည်။ 'ဗျို ... အိမ်ရှင်တို့' ဟု အော်ခေါ် နှိပ်သူ မခေါ်ရဲချေ။ 'အဟမ်း ... အဟမ်း' ဆိုပြီး ချောင်းဟန်လိုလည်း အကြောင်းထူးမည်မထင်။

ရိုမှုရှိကြရဲ့လား။ အပြင်တွေဘာတွေ သွားနေသလား။ ဒါဆို သည်း အပြင်က သော့ခတ်သွားရမည်။ အထဲမှာ လူရှိနေတာတော့ သေချာသည်။ အပေါ်ထပ်မှာ ရောက်နေလို့လား။ အိမ်များပျော်နေ သလား မသိ။

သည်အတိုင်း အကြာကြီးဆက်နေလိုတော့ မဖြစ်။ တစ်ခုခုတော့ သိရမည်။ တော်ကြာ သူ့ကို အိမ်ဖောက်တွင်းဖို့ ကြံစည်နေတယ် သင်္ဃာလျှင် အခက်။ ထိုသို့စဉ်းစားမိမှ စိတ်ထဲက မလိုမလဲ ဖြစ် သည်။ 'ငါ့ကို သူများတွေ အက်ခတ်ကြည့်နေသလား' ဟု။ ဟိုးဘက် သည်ဘက် အိမ်ဝင်းတွေထဲ ကြည့်သည်။ ဘယ်သူမျှမရှိ။ လမ်းမ ထက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

သူဖြူသွားသည်။ စောစောက ကောင်လေးနှစ်ယောက်သည် လမ်း၏ ဟိုဘက်ခြမ်းမှာရပ်ရင်း သူ့ကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ် ကြည့်နေသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် သူ သည်လောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား ဖို့မကောင်း။ 'မသန်းသန်းဝင်း ရှိပါသလားခင်ဗျာ' ဟု အိမ်ထဲသို့ လှမ်း အော်လိုက်လျှင် ပြီးသည်။ ကောင်လေးတွေလည်း သက်ဘက်ကင်းသွား လိမ့်မည်။ ခုတော့ မဟုတ်။ ကောင်လေးတွေကို မြင်သောအခါ လူမိမိ ရပြီဆို ရှက်ပြီး အယောင်ယောင်အမှားမှား ဖြစ်ကုန်သည်။ ခြံဝင်းအပြင် သို့ အလျင်အမြန် ပြန်ထွက်လာခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါတွင်မကသေး။ ကောင်လေးတွေကို ပြုံးပြပြီး ဖားလိုက်မိသည်။ ကောင်လေးတွေက ပြန်ပြီးမပြဘဲ သူ့ဆီ လျှောက်လာသည်။ သူကလည်း ရပ်စောင့်နေမိ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာကူညီရမလဲခင်ဗျာ”

ကောင်လေးတွေက မေးသဖြင့် သူ့ကြောင်သွားသည်။ ပြီးမှ

“ဪ... ရပါတယ်၊ ပြီးပါပြီ”

ဟု ပြီးစလွယ် ဖြေလိုက်သည်။ မပြီးသေး။

“ဪ... မိတာ လာဖတ်တာလား”

သူ့ကို လှုပ်စစ်မိတာနဲ့ပါတ်မှတ်သူနှင့် မှားနေပြီဟု ထင်လိုက် သည်။ ကောင်လေးတွေ မျက်နှာထားကို အကဲခတ်ကြည့်သောအခါ သူ့ကို ချွတ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ ပုံစံလေးတွေကတော့ မိုက်တိမိုက်ကန်းမျိုး မဟုတ်။

ဝေမိုးအောင်၏ခေါင်းထဲတွင် လှုပ်တပြက် စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါ် လာသည်။ သည်ကောင်လေးတွေကို စည်းရုံးထားရမည်။ ကိုယ်က သည်လမ်းထဲကို နောက်လည်း လာနေရဦးမှာဆိုတော့ သူတို့နှင့် အဆင်ပြေမဖြစ်မည်။ ထို့ပြင် သူတို့နီးက အကူအညီတောင် တောင်း

သင့်လျှင် တောင်းရမှာ။ ဆို့ကြောင့် ...

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဒီအိမ်က သန်းသန်းဝင်းရဲ့ သူ ယေချင်းပါ။ ကျောင်းပြီးကတည်းက တစ်ခါမှ မဆုံဖြစ်ကြတာနဲ့ အဟဲ ခု ကျောက်ကုန်းဘက် လမ်းကြိုရင်း ဝင်လာတာပါ”

ဟု ပြောပြီး သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်သော ချိုသာသည့်အပြုံးကို တစ်ဆက်တည်း ပြုံးလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ကောင်လေးတွေလည်း ဖော်ရွေပျူငှာသော မျက်နှာထား ဖြစ်လာပြီး တစ်ယောက်က ...

“ဪ... မမဝင်း သူငယ်ချင်းကိုး၊ ခု တွေ့ပြီးပြီလား”

“ခေါ်လို့မရဘူးဗျ”

“ကျွန်တော်တို့ အော်ခေါ်ပေးရမလား”

“ဟာ ... ရပါတယ်၊ အထဲမှာ လူမရှိဘူးထင်တယ်၊ သော့ ခတ်ထားတာ တွေ့တယ်”

သော့ခတ်ထားတာ မဟုတ်ဘဲနှင့် သူ့ညာပြောလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ မတော်လို့ ကောင်လေးတွေက ခေါ်ပေးလို့ တွေ့ပြီထား။ ကောင်လေးတွေက ‘မမဝင်းသူ့ဇယ်ချင်းတဲ့၊ ကျောင်းနေဖက်ဆို’ ဘာ ညာ ဝင်ပြောနေလျှင် ခက်မည်။ သန်းသန်းဝင်းနှင့် တိုက်ရိုက်တွေ့လျှင် တော်သေးသည်။ တခြားလူတွေနှင့် သွားတွေ့လျှင် ရှုပ်ကုန်နိုင်သည်။

“သွားဦးမယ်ဗျာ၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

ဝေမိုးအောင်က သူတို့စကားမဆက်ခင် ဦးအောင်ပြောပြီး အလျင်အမြန် ပြီးပြုလှည့်ထွက်လုပ်ရ၏။ ထိုအခါ ကောင်လေးနှစ်ယောက် သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လှမ်းကြည့် မျက်စပစ်ပြပြီး ...

“အစ်ကိုကြီး ... နေပါဦး”

ဝေမိုးအောင် ရပ်လိုက်ရသည်။ အခြေအနေက သိပ်တော့ ဟုတ်ပုံမပေါ်။ ထပ်ပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းနေဦးမှာလား။ ကောင်လေး

တွေကို ကြည့်လိုက်တော့မှ သူ့အထင် မှားသွားကြောင်း သိရသည်။
ကောင်လေးတွေမျက်နှာက စောစောကထက်ပင် ပျော့ပျောင်းနေ
သေးသည်။ ကောင်လေးတစ်ယောက်က “ဟဲ ... ဟဲ” ဆိုပြီး ရယ်ပြ
သဖြင့် သူ ပြန်ဟဲလိုက်ရသည်။ နောက်တစ်ယောက်က ...

“အစ်ကိုကြီး အားလား”

သူမေးပုံက တစ်မျိုးကြီး။ ဝေမိုးအောင်တို့ ကျောင်းတုန်းကလဲ
သည်လိုပဲ။ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် “အားလား” ဟု
မေးလို့ “အားတယ်” ဆိုလျှင် “အားရင် ငါ့ခြေသလုံး နှိပ်ပေးစမ်းပါ”
ဆိုပြီး ချွတ်တတ်သည်။ ခုလည်း သည်ကောင်လေးတွေ ယုံရသည်
မဟုတ်။ သို့ရာတွင် “ရပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရသည်။

“ဒါဆို လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခဏထိုင်ရအောင်”

ဪ ... သည်လိုကိုး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခေါ်သွားပြီး
ကောင်းကောင်း ‘ညှဉ်း’ ကြတော့မည် ထင်သည်။ မတတ်နိုင်။
“ကောင်းသားမ” ဆိုပြီး လိုက်သွားရ၏။

ဆိုင်ရောက်လို့ လက်ဖက်ရည်မှာပြီး ရောက်လာသောအခါ
တစ်ယောက် မုန့်တစ်ခုစီ ကောက်ကိုင်ကြ၏။ ဝေမိုးအောင်ကတော့
ဘာမျှမကိုင်။ တစ်ယောက်က ပြောသည်။

“မုန့်စားပါ အစ်ကိုရ၊ ဒူးယား သောက်မလား”

“နေပါစေ ... ရပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မသောက်တတ်တူးလား”

“တစ်ခါတလေမှ ဖွာတာပါ။ ခု မသောက်ချင်လို့”

“ဒါဖြင့် မုန့်စားပါအစ်ကိုရ၊ ကျွန်တော်တို့က ကြိုတုန်း
မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ပြုစုချင်လို့ပါ”

ဝေမိုးအောင် အံ့သြရပြန်သည်။ သူတို့က ပြုစုမှာဆိုပါ

လား။ ဘာသဘောမှန်းမသိ။ ဆက်ပြီးပြောကြည့်တော့မှ သိရသည်။
ကောင်လေးနှစ်ယောက်က သူတို့ကိုယ်သူတို့ အရင်မိတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဟန်ခင်ပါ”

ဟု တစ်ယောက်က ပြောပြီး တစ်ယောက်က ...

“ကျွန်တော်က ခင်ဌေးပါ”

ဝေမိုးအောင်ကလည်း သူ့နာမည်ကို ပြောပြီး မိတ်ဆက်ရသည်။
ဟန်ခင်က အသားဖြူဖြူ၊ ဂင်တိုတို၊ ဆံပင်က ကျိုးတိုးကျ
အဲ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ထိပ်ပြောင်မည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ခင်ဌေးက
အသားလတ်လတ်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်၊ ဖျတ်
ဖျတ်လတ်လတ်၊ မျက်နှာကတော့ ဖြောင့်ကြသည်။

ဝေမိုးအောင်ကလည်း သူ့အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး ပြန်
ပြောပြရသည်။ သန်းသန်းဝင်းနှင့် ဘယ်လောက်ထိ ရင်းနှီးသည်ကိုတော့
ထုံးစမပြောဘဲ ချန်ထားလိုက်၏။ ပြောလို့လည်း ဖြစ်မှမဖြစ်ဘဲ။

ကောင်လေးတွေကလည်း မမေးပါ။ ဝေမိုးအောင်က
သန်းသန်းဝင်းနှင့် သူငယ်ချင်းဟု ပြောထားသည်ကို လုံးဝယုံကြည်
သွားကြဟန် တူသည်။ ထိုမျှမကပင် ထင်ထားကြသလားမသိ။

သန်းသန်းဝင်းတို့အိမ်မှာ နေ့လည်ဆိုလျှင် သူ့အစ်ကိုတွေ မရှိ
ကြောင်း၊ သန်းသန်းဝင်းတို့ ကြီးတော်ကြီးသည် ညနေလေးနာရီ
ဆောက်ဆိုလျှင် ဈေးသွားတတ်ကြောင်း စကားပြောရင်း တစ်စွန်းတစ်စ
အသိပေးကြလေသည်။

ထို့အပြင် ...

“ကျွန်တော်တို့က ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဖြေထားတယ်လေ၊ အခြေ
အနေ ကောင်းပါတယ်။ အခြေအနေ မကောင်းတာက ဘာခြားကိစ္စ
ပင်။ အဟဲ ...”

ဟန်ခင်က ရယ်၍ပြောပြီး ခင်ဌေးကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တွင် ဟန်ခင်က သွက်၍ ခင်ဌေးက နည်းနည်း ရှက်တတ်ခဲ့ရသည်။

“ခင်ဌေး... မင်း ပြောလေကွာ”

ဟန်ခင်က ခင်ဌေးကို တံတောင်နှင့် လှမ်းတွက်သည်။ ခင်ဌေးက ဘာမျှမပြောဘဲ မထုံတက်သေး လုပ်နေ၏။ ဟန်ခင်ကပင် ...

“ဒီလိုဗျ... အစ်ကို့ကို အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့”

ပိုက်ဆံများ ချေးမလို့လားဟု ဝေမိုးအောင် စိုးရိမ်သွားရ၏။ သူ့အိတ်ထဲမှာ တစ်ဆယ်လောက်သာပါသည်။ သူထင်ထားသလို မဟုတ် ပြန်။ ဟန်ခင်က ဆက်ပြောသောအခါတွင် သူ အကြောင်းစုံ သိရသည်။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟုပင် အော်လိုက်ချင်သည်။ ရယ်ချင်စိတ် ကိုလည်း မနည်းကြီး ကြိုတ်မှိတ်ထားရ၏။

သည်လိုတဲ့ ...

ဟန်ခင်နှင့် ခင်ဌေးတို့အမြင်တွင် ဝေမိုးအောင်သည် သန်းသန်းဝင်းနှင့် အတော်ရင်းနှီးသည်။ သို့တည်းမဟုတ် ထို့ထက်မ ကပင် အခြေအနေကောင်းနေသည်။ ဝေမိုးအောင်က သန်းသန်းဝင်း အပေါ် ဝိုင်သည်ပင် ဆိုပါစို့။ ထို့ကြောင့် ဝေမိုးအောင်ကတဆင့် သန်းသန်းဝင်းကို ချဉ်းကပ် အကူအညီတောင်းခိုင်းသည်။ သူတို့လမ်း ထဲတွင် သန်းသန်းဝင်းကို အလွန်ချစ်သော အချိုနှင့်အပြုံး အဖြူ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရှိသည်။ ထိုညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ဟန်ခင်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ကြိုက်နေသဖြင့် ကူညီပြောပေးဖို့ကိစ္စပင် ဖြစ်ပေသတည်း။

ဝေမိုးအောင်အဖို့ သန်းသန်းဝင်းကို အမြန်ဆုံးဖွင့်ပြောရန် ထိုအပ်လာလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သန်းသန်းဝင်း၏ အချစ်ကို သူရဦးမှ တာဝန်တစ်ရပ် ထမ်းဆောင်ရန် ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဟန်ခင်နှင့် ခင်ဌေးတို့ကိစ္စ။

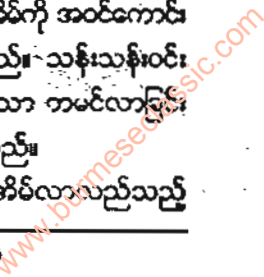
သည်ကောင်လေးတွေနှင့်ကလည်း ကြုံမှကြုံတတ်ပလေ သည်။ ကိုယ့်အတွက်တောင် ဘယ်လိုကြံစည်ရမှန်းမသိတဲ့ အချိန်ကြီးမှာ သူတို့က လာအကူအညီတောင်းနေသေးသည်။ အင်း... ချောများက ဆော့ ကိုယ့်ကို အထင်ကြီးရှာကြပေလို့သာပဲပေါ့။ သည်က ကောင်ရဲ့ အခြေအနေမှန်ကို သူတို့မသိကြ။ ‘မင်းတို့က ငါ့ကို အရင်ကူညီဦးလေ’ ဟု ပြောရမလို့ ဖြစ်နေသည်။

တစ်ခုတော့ ကောင်းသည်။ သူတို့နှင့် သိက္ခာမီးခွင့်ရသဖြင့် ဘစ်ချိန်ချိန်မှာ အကူအညီရနိုင်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့လမ်းထဲကို ခဲခြံ ခဲသွားလာနိုင်သည်။ ခုလောလောဆယ်ပဲကြည့်။ သူတို့ကို အကြောင်း ဖြည့် သန်းသန်းဝင်းတို့အိမ် သွားလည်နိုင်ခဲ့ပြီ။

“ဒီလမ်းထဲမှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ ရှိတယ်လေ။ သန်းသန်းဝင်း သိမှာပေါ့။ ဟန်ခင်တို့ ခင်ဌေးတို့လေ။ သူတို့ဆီလဲ ဘာရင်း မသန်းသန်းဝင်းကို ပြောစရာလဲရှိလို့ ဝင်လာတာ”

သူ့စကားတွေသည် သိပ်ယုတ္တိယုတ္တာ ရိုသေသည်တော့ မဟုတ်။ သူ့သူငယ်ချင်းဆိုသူတွေက ဆယ်တန်းဖြေထားတဲ့ ကောင်လေးတွေ။ အထွန်ဆုံရုံမှ အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်။ သန်းသန်းဝင်းအိမ်ကို အဝင်ကောင်း ဆောင် အကြောင်းပြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ သန်းသန်းဝင်း ထံသို့ သွားပါသည်။ သို့တိုင်အောင် မိမိဆီကဲ့သို့ ကမင်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိနေသဖြင့် ကျေနပ်ခြင်း ဖြစ်မိပါသည်။

နောက်တစ်ခုက ဝေမိုးအောင်သည် အိမ်လာလည်သည်

အချိန်ကို ရွေးတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုတွေ တစ်ယောက်မှ မရှိသောအချိန်၊ ကြီးမေ ဈေးသွားနေသောအချိန်၊ ထိုအချိန်အတွင်းမှာ ကွက်တိကျအောင် သူ့လာတတ်သည်။ ရှင်းပါသည်။ ဟန်ခင်နှင့် ခင်ဇော် တို့ကို စည်းရုံးမိတ်ဖွဲ့ပြီး စုံစမ်းထားခြင်းဖြစ်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အိမ်ကို ဝေဖိုးအောင် လာလည်ခြင်းအတွက် သူစိတ်ပျော်မိပါသည်။ ပြီးတော့လည်း ခုလို အိမ်မှာ ဘယ်သူမျှ နေ သည့်အချိန်ကို ရွေးချယ်စုံစမ်းပြီးမှ လာခြင်းအတွက်လည်း ကျေနပ် တင်မိပါသည်။ သူ့ကို အလိုလိုက်တတ်သော ကြီးမေပင်ဖြစ်စေ အိမ် မှာရှိနေလျှင် မေးလားမြန်းလား လုပ်ချင်လုပ်နေဦးမည်။

ဪ... မိမိသည် ဝေဖိုးအောင်နှင့် ပတ်သက်လျှင် အကောင်းချည်း မြင်နေမိပါကလား။

“ကျွန်တော် ဟိုတစ်ပတ်က တစ်ခေါက်လာသေးတယ်”

“ဟုတ်လား”

“အင်း... ဘယ်နေ့ကလဲဆိုတော့ ကြာသပတေးနေ့ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ ညနေပိုင်းလောက်ပဲ”

“ဪ...”

“အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိလို့ ပြန်သွားတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနေ့က ကြီးမေလဲ ဈေးသွားနေတယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်မကလဲ ဟိုဘက်အိမ်ရောက်နေလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဝေဖိုးအောင်သည် ဟိုကောင်လေးတွေ အကူအညီ တောင်း ထားသောကိစ္စပြောလျှင်ကောင်းမလား စဉ်းစားကြည့်သည်။ မဖြစ်သေး ကိုယ်ကိုယ်တိုင်တောင်မှ သည်အိမ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် လာလည်မှုတော့

“ဒါနဲ့ စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ဘယ်တော့လောက် ထွက်မယ် ကြားသလဲ”

“ကျွန်တော်လဲ အဲဒါ လာပြောတာပဲ၊ တနင်္လာနေ့လောက် ထွက်မယ် ကြားတာပဲ”

“ကိုဝေဖိုးအောင်ကတော့ အောင်မှာပါ၊ ကျွန်မတော့ ကျမယ် ထင်တယ်၊ သွားတောင် မကြည့်ချင်တော့ဘူး”

“ဟာ... ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ သွားတော့ ကြည့်ရမှာပေါ့၊ အောင်မယ် မအောင်ဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မပြောနိုင်ဘူး။ အလုပ် စာမေးပွဲက ကျောင်းစာမေးပွဲနဲ့ မတူဘူးလေ၊ သိပ်မပြေနိုင်ပေမယ့် အောင်ချင်လဲ အောင်သွားနိုင်တယ်”

ဝေဖိုးအောင်က ပျာပျာသလဲ ဝင်ပြောသည်။ သန်းသန်းဝင်း အောင်စာရင်း လာမကြည့်မှာကို စိုးရိမ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အောင်စာရင်းလာကြည့်မှာသာ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့နိုင်မည် မဟုတ် ထား။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုနေ့မှာ ဖွင့်ပြောမည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။

“အင်းလေ... အတွေ့အကြုံတစ်ခုရအောင် သွားတော့ ကြည့်ရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော် ရုံးရှေ့က စောင့်နေမယ်လေ၊ ကိုးနာရီခွဲ ဆယ်နာရီလောက် လာခဲ့ပေါ့”

ဟောကြည့်။ ဝေဖိုးအောင်က ဘယ်လောက် လူရည်လည်သ လဲလို့ သန်းသန်းဝင်းကိုများ သူ့ရည်းစားကျနေတာပဲ။ အပိုင်ကြီးကို ဒီနဲ့လို့နေပြန်ပြီ။ သူ့ကိုချည်း ပြောမနေနှင့်ဦး။ သန်းသန်းဝင်းကကော ဝေဖိုးအောင်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့ဖို့ ဝန်မလေးမိရိုး အမှန်ပါ။

ဝေဖိုးအောင် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ သည်နေ့မှာ ချည်း သူ ပါးရည်နှပ်ရည် ရှိသွားပြန်၏။ ကြီးမေ ဈေးသွားလျှင် ဝေဖိုးအောင်က သွားလာလောက် ကြာတတ်သည်။ ဝေဖိုးအောင်က လေးဆယ့် နှစ်လောက် ထိုင်ပြီး ပြန်သွားသည်။ ကြီးမေပြန်လာရန် အချိန်

အနည်းအငယ်အလိုတွင် ...

သည်လိုမျိုး ခဏခဏ မလာအောင်တော့ ထိန်းသိမ်းရမည်။ သူတို့လမ်းက အိမ်များသည် ကိုယ်ဝင်းနှင့်ကိုယ်သာများ၍ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် အနည်းငယ်တော့ လှမ်းသည်။ ပြီးတော့ အိမ်တစ်အိမ်၏ လူဝင်လူထွက်ကို စပ်စပ်စုစုလုပ်ပြီး စောင့်ကြည့်တတ်ကြသူများလည်း မဟုတ်ကြ။ သို့ရာတွင် ကိုယ့်ဘက်ကလုံအောင် ခပ်မှန်မှန်တော့ နေတတ်ရပေမည်။

ဝေမိုးအောင် ပြန်သွားသောအခါ သူ့ရင်ထဲက ဟာပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဟိုအရင်တစ်ခါလိုပါပဲ။ အလုပ်စာမေးပွဲဖြေပြီး အပြန်တုန်းက ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်တုန်းကတော့ မိမိက နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာသူ၊ ခုတစ်ခါတွင်ကား မိမိက ကျန်ရစ်ခဲ့သူ။ သို့ရာတွင် ခံစားရပုံချင်းက အတူတူပင် ဖြစ်၏။

သူသည် တနင်္လာနေ့မတိုင်မီ ရက်များအတွင်း ဝေမိုးအောင်ကို သတိရနေရဦးတော့မည်ဟု စိုးရိမ်မိသည်။ စိုးရိမ်သည်ဆိုရာတွင် သတိမရချင်သောကြောင့်တော့ မဟုတ်။ သတိရသည်ဆိုခြင်းမှာ တွေ့ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းနှင့် တူတူဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ ဤသည်မှာ ဝေမိုးအောင်အပေါ် စိတ်ဝင်စားမိခြင်းကြောင့် ဖြစ်မလားမသိ။ ကိုယ့်ကို တရားဝင်ဖွင့်ပြောခြင်း မရှိသေးသူတစ်ယောက်အပေါ်တွင် ခုလိုမျိုး ဖြစ်နေခြင်းသည် သင့်တော်ပါ့မလားဟု သံသယ ဖြစ်ရသည်။ ဪ... မိန်းကလေးဆိုသည်မှာ ကိုယ့်စိတ်ကိုပင် ကိုယ်ပြန်၍ ရှက်တတ် ရပါသလားကွယ်။

... ၀၆၆၆ ...

ဘိုးဝေမိုးအောင်ရှင်...

ကျွန်မ သန်းသန်းဝင်း စာပြန်ကြားလိုက်ပါသည်။ ကို ဝေမိုးအောင်ရဲ့စာကို ကျွန်မ ဖတ်ပြီးပါပြီ။ ကိုဝေမိုးအောင်ရဲ့ အကျင့် စာဆိုတာ စိတ်သဘောထားတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်မအနေနဲ့ မနှစ် သက်စရာ မရှိပါ။ ဒါပေမယ့် ခုလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် အချိန်ယူ စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်သင့်တယ်လို့ ထင်ပါသည်။ စဉ်းစားရာ မလည်း ကိုဝေမိုးအောင်ရဲ့ အကြောင်းတစ်ခုတည်းသာ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မတက်က အခြေအနေကိုပါ ထည့်သွင်းစဉ်းစားရမှာ ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင့် ခုမှပဲ စာပြန်လိုက်ရပါသည်။ အချိန်ပေး စဉ်းစားနေရလို့ အပြန်နောက်ကျရတာကို ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါသည်။

ကျွန်မ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ မပြောတတ်ပါ။ ကို ဝေမိုးအောင်ကို ကျွန်မ လက်ခံပါတယ်လို့သာ ပြောချင်ပါသည်။ ကျွန်မ ဒီလိုစာမျိုး မရေးဖူးလို့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါရှင်။

ခင်မင်လျက်
သန်းသန်းဝင်း

ဝေမိုးအောင်ထံ သန်းသန်းဝင်း စာပြန်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အလုပ်စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းထွက်သောနေ့က သူတို့ နှစ်ယောက် ထပ်တွေ့ကြသေးသည်။ အောင်စာရင်းတွင် နှစ်ယောက် စလုံး၏နာမည်တွေ မပါချေ။ သို့ရာတွင် ကျောင်းစာမေးပွဲ ကျသလိုတော့ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ကြ။ ပွဲဈေးတန်းမှာ မဲနှိုက်ရာတွင် ဗလာကျသည့် သဘောမျိုးလောက်သာ ရှိ၏။

သန်းသန်းဝင်းမှာ အလုပ်လုပ်ချင်သောစိတ်၊ အလကားမနေ ချင်သောစိတ် ရှိ၍သာ အလုပ်စာမေးပွဲကို ဖြေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အလုပ် ရမှဖြစ်မည်ဆိုသော အခြေအနေမျိုး မဟုတ်သဖြင့် စာမေးပွဲကျခြင်း အတွက် ဝမ်းနည်းစရာမလိုချေ။ ဝေမိုးအောင်ကတော့ အလုပ်လိုချင် သည်မှာ မှန်သည်။ သို့တိုင်အောင် အရင်ကလည်း အလုပ်စာမေးပွဲတွေမှာ ကျခဲ့ဖူးပြီဖြစ်၍ သိပ်မထူးတော့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့က အပြန်တွင် ဝေမိုးအောင်က စာတစ်စောင် ပေးလိုက် သည်။ ကာပေးပုံက ခပ်ရိုးရိုးပင်ဖြစ်သည်။ ပြန်ကြာဖို့ လမ်းခွဲခါနီးတွင် “သန်းသန်းဝင်း... ဒါလေးဖတ်ကြည့်ပါ” ဆိုပြီး ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သန်းသန်းဝင်းကလည်း “ဟင့်အင်း... မယူချင်ပါဘူး။ ဒါမျိုး လုပ်တာ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူးနော်” တွေ ဘာတွေ မပြောတော့ဘဲ ယူလာ ခဲ့သည်။ ဝေမိုးအောင်၏စာထဲမှာ ဘာတွေပါမည်ဟု သူသိပြီးသား ဖတ်တော့ ဖတ်ကြည့်လိုက်မည်။ ဖတ်လည်း ဖတ်ကြည့်ချင်နေ၏။ စာ ထဲမှာ သူ့မေတ္တာအကြောင်း ပွဲပွဲနဲ့နဲ့ ရေးထားသည်က တစ်မျက်နှာ တောင်မပြည့်။ နောက်ပိုင်းစာရွက်များတွင် ...

“ကျွန်တော်က ဆင်းရဲပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အမေ မရှိတော့ ဘူး။ အဖေပဲ ရှိပါတော့တယ်။ အဖေကလည်း အသက်ကြီးလှပါပြီ။ အဖေက အစ်မတွေညီမတွေနဲ့အတူ နယ်မှာနေပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ

ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် တက္ကသိုလ်ပညာကို ချို့ချို့တဲ့တဲ့ သင်ကြား ခဲ့ရတာပါ။ ဒါတွေ ပြောပြနေရတာကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်လို့ သိထားသင့်တာတွေမို့လို့ပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ စီးပွားရေး ချို့တဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ ကြွယ်ဝတဲ့အရာတွေ ရှိပါသေးတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ သန်းသန်းဝင်းအပေါ်မှာထားတဲ့ မေတ္တာပါပဲ။ မသန်းသန်းဝင်းကို ကျွန်တော် အဆုံးစွန်သော မေတ္တာတရားနဲ့ ကြင်နာမှုကိုတော့ ပေးနိုင် သိတယ်လို့ ရဲရဲကြီး အာမခံနိုင်ပါတယ်”

စသည်ဖြင့် သူ့ဘဝအကြောင်းကို ရေးပြထားသည်။ သန်း သန်းဝင်းသည် နဂိုကတည်းက ဝေမိုးအောင်အပေါ် ကြည်ဖြူသည့်စိတ် နှစ်နှစ်ခြင်းဖြစ်နေရာမှ ထိုစာကို ဖတ်လိုက်ရသောအခါ ပို၍ပင် သနား သွားသိသေးသည်။

သို့ဖြင့် ဝေမိုးအောင်၏စာကိုရပြီး တစ်လခန့်အကြာတွင် စာ ပြန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူ့အနေဖြင့် “ကျွန်မ စဉ်းစားပါရစေဦး” ဆို၍ အချိန်ချို့ပြီး မူမနေချင်တော့။ ခုလို စာတစ်စောင်ပဲရှိပြန်ပြန် ဆက်လိုက်ခြင်းကြောင့်လည်း ဝေမိုးအောင်က လွယ်လှသည်လားဆိုပြီး သူ့ကို အထင်သေးလိမ့်မယ်ထင်။ တကယ်တော့ စာသုံးလေးစောင်အထိ သိမ်းနေလို့လည်း ခုခေတ်ယောက်ျားလေးတွေက အထင်မကြီးတတ် တော့။ သူတို့ကရော သည်လိုပုဂ္ဂိုလ်များမှာယားမျိုးတွေ မသိဘဲနေပါ့မလား။ သူတို့က သည်လိုနည်းမျိုးဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးမြှင့်တာမျိုး မရှိဘူး။ ဝေမိုးအောင်လို လူမျိုးအပေါ် မကျင့်သုံးချင်ပါ။ မိမိတို့နှစ် ယောက်သည် စတင်တွေ့ဆုံခဲ့သည့်အချိန်ကပင် တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် နားလည်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်သည်။

“ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတယ်”

ဝေမိုးအောင်သည် အူယားဖားယား ရောက်ရှိလာပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်မိသည်နှင့် ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ အထက်ပါ အံတိုင်း ပြောမိသည်။ သန်းသန်းဝင်းက ဝေမိုးအောင်ကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သန်းသန်းဝင်း၏စာကို စာတိုက်မှထည့်လိုက်ပြီး တစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင် ဝေမိုးအောင် လက်ခံရရှိသည်။ စာရရချင်း သန်းသန်းဝင်းအိပ်ပြေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ရှက်ရမည်ကိုပင် မေ့နေသည်။ သန်းသန်းဝင်းကတော့ ဝေမိုးအောင် ရောက်လာလျှင် ရှက်ရတော့မည်ကို ကြီးတင်တွေးထားမိပြီး ဖြစ်သည်။ ခု တကယ်တွေ့ရတော့လည်း ရှက်နေရသည်ပင်။ သူသည် ခုလို တစ်ခါမျှ မရှက်ဖူးသဖြင့် ဘယ်လိုနေရထိုင်ရမှန်း မသိ။ ဘာတွေပြောရမှန်းလည်းမသိ။ စာအကြောင်းကို သူက စပြီး ပြောသင့်မပြောသင့် မစဉ်းစားတော့ဘဲ

“စာရတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ယောင်ယမ်း ပြောမိသည်။ ပြောပြီးမှ ရှက်ရပြန်၏။ ဝေမိုးအောင်က အလျင်အမြန် ခေါင်းညှိတ်ပြီး ...

“ရတယ်၊ ဒီနေ့ပဲရတာ၊ ရရချင်း ကျွန်တော် ပြေးလာတာပဲ”

ဟု တကယ်ပင် ပြေးလာရသလို မောကြီးပန်းကြီး ပြော၏။ သန်းသန်းဝင်းက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့နေသဖြင့် သူကပင် ဆက်ပြောသည်။

“တကယ်လို့သာ စာက စာတိုက်မှာ ကြာမနေဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် ခုထက်စောပြီး ဝမ်းသာရမှာပဲနော်”

သန်းသန်းဝင်း ခေါင်းငုံ့လျက်က ပြုံးမိသည်။ ပြီးတော့ ဝေမိုးအောင်ရှေ့မှာ ထိုင်နေရသည်ကို အနေရခက်လာပြန်သည်။

သူကမိမိကို စိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်လား။ ထိုအခါကျမှ ကော်ဖီ ဖျော်တိုက်ဖို့ သတိရလာသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“ခဏလေးနော်”

ဟု ပြောပြီး မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို အကောင်းဆုံး ဖျော်သည်။ ယောက်ျားကလေးဆိုတော့ ကိုကိုကျော် တို့လိုပင် ခါးခါးကြိုက်လိမ့်မည်ဟု တွက်၍ ကော်ဖီမှုန့် များများထည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့လာလျှင် ကျွေးရအောင်ဆိုပြီး ဝယ်ထားသော ကိတ်မုန့်ခြောက်ကို ပန်ကန်ပြားထဲမှာ လှပစွာစီထည့်ပြီး ယူခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ကိုလည်း တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားလာသည်။ ဝေမိုးအောင်ကို ပြောစရာတွေ ရှိသေးသည် မဟုတ်လား။

ဝေမိုးအောင်သည် ဧည့်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့မှ ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်လာသည်။ စောစောတုန်းကတော့ ဝမ်းသာစိတ်က လွှမ်းမိုးနေသဖြင့် ကြောက်ရလန့်ရမှန်း မသိခဲ့။ တကယ်တော့ သူသည်လည်း ခုလိုအတွေ့အကြုံမျိုး တစ်ခါမျှ မရှိခဲ့ဖူးသေး။ သန်းသန်းဝင်း ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသည်ကို သူ လှမ်းမကြည့်ရဲတော့။ ကော်ဖီနှင့် မုန့်ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်ချပြီး ...

“ကော်ဖီသောက်လိုက်ဦး မုန့်လဲစားနော်” ဟု သန်းသန်းဝင်း ထ ပြော၏။

ဝေမိုးအောင်သည် ကော်ဖီပန်းကန်ကို လှမ်းယူလိုက်ရာ ဆက်တုနံနေသဖြင့် ပန်းကန်လုံးက ပန်းကန်ပြားပေါ်မှာ တခွင်ခွင် ဖြည့်ပြီး ထခုန်နေသည်ထင်ရ၏။ ကော်ဖီသောက်မည်မျှပြီးမှ ပူလွန်းနေသဖြင့် ပြန်ချရသည်။ မုန့်ကို လှမ်းမယူရဲ။

ခုတစ်ခါတွင် ဝေမိုးအောင်က ရှက်၍ဟန်ရှိနေပြီး သန်းသန်းဝင်း ထ တည်ငြိမ်နေသယောင် ထင်ရ၏။ ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။ အရေးကြီး

သည်ဟု ဆိုနိုင်သော စကားတစ်ခွန်း ပြောစရာရှိသဖြင့် သန်းသန်းဝင်း စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းထား နိုင်သည်။ လေသံမှန်မှန်ဖြင့် ...

“ကျွန်မ ကိုဝေမိုးအောင်ကို ပြောစရာရှိတယ်”

ဝေမိုးအောင်ကတော့ သန်းသန်းဝင်းကို တည့်တည့်မကြည့်ရဲဘဲ ...

“ပြောပါ” ဟု ဆိုသည်။ သန်းသန်းဝင်းက ခေတ္တမျှ ဆိုင်းငံ့နေပြီး ...

“ကျွန်မ ကိုဝေမိုးအောင်ကို လက်ခံဖို့ အချိန်တိုကိုအတွင်းမှာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မကို အထင်သေးသွားလား”

“ဟာ ... မသေးပါဘူး”

ဟု ပျာပျာသလဲ ဖြေသည်။

“ကျွန်မ ကိုဝေမိုးအောင်ကို ယုံကြည်တယ်။ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်တာ မှန်လိမ့်မယ်လို့လဲ ထင်တယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

ဝေမိုးအောင် သန်းသန်းဝင်းကို တစ်ချက်မော့ကြည့်၏။ သန်းသန်းဝင်း ဆက်ပြော၏။

“ကျွန်မ ကိုဝေမိုးအောင်ကို လက်ခံတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟိုအဆင့်အထိတော့ ကတိမပေးနိုင်သေးဘူး”

သန်းသန်းဝင်းသည် နှုတ်မရဲသဖြင့် ‘ဟိုအဆင့်’ ဟူ၍သာ ပြောလိုက်သည်။ ဝေမိုးအောင် အတွေးရှုပ်သွားသည်။ ဘာကိုဆိုလိုကြောင်း မသိသဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်စဉ်းစားသည်။ “ဘာကိုလဲဟင်” ဟု ခပ်တိုးတိုးလေး ပြန်မေးသည်။

ပြောပြီးသားစကားကို ကုန်အောင်ရှင်းအောင် ဖြေရမည်ဖြစ်၍ သန်းသန်းဝင်း နှုတ်ရဲရပေတော့မည်။

“ကျွန်မ ပြောတာက ဟို ... လက်ထပ်ဖို့ ကတိမပေးနိုင်

သေးဘူးလို့”

“ခင်ဗျာ”

အံ့ဩသွားရ၏။ ချစ်ပါတယ်ဟုလည်း ဆိုခဲ့ပြီးပြီ။ လက်ထပ်ဖို့တော့ ကတိမပေးနိုင်သေးပါတဲ့။ ဘာသဘောလဲ။ မိမိကို လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးဘဲ တွံ့ရုံသက်သက် သဘောထားနေသလားဟု သူ မတွေးရက်။ သန်းသန်းဝင်းသည် သည်လောက် ပေါ့ပျက်သော စိတ်နေစိတ်ထားရှိသူ ဟုတ်ကြောင်း သူသိသည်။ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရပေမည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကိုဝေမိုးအောင်မှာ ကျွန်မ နှစ်သက်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ရှိနေလို့ လက်ခံခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် အိမ်ထောင် တစ်ခုအဖြစ် ထူထောင်ဖို့ကတော့ အရေးကြီးတာတစ်ခု ရှိနေပါ သေးတယ်”

ဝေမိုးအောင် နားလည်သွားပြီ။ ထိုအခါ သူ့မျက်နှာသည် ညိုညိုသွား၏။

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်မရှိ သဘောကို ပြောတာမဟုတ်လား။ ဟုတ်ပါတယ်လေ ... ကျွန်တော် ဆန္ဒစောသွားမိတာပါ။ တကယ်တော့ အလုပ်အကိုင်တောင် မထည့်တကျ မရှိသေးဘဲနဲ့ ဒါမျိုးကိစ္စကို ဦးစားပေး စဉ်းစားနေ ကြတာ ကျွန်တော် မှားသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် မသန်းသန်းဝင်းအပေါ်မှာ နှစ်သက်စိတ်က လွမ်းမိုးသွားလို့ အရေးကြီးတာတစ်ခုကို သတိ မထားရတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... ကျွန်တော့်စာကို ပြန်ရပ်သိမ်း ခဲ့လိမ့်မလို့လဲ”

ဝေမိုးအောင်သည် ဇရာမာယာ လုပ်နေခြင်းမဟုတ်။ သူ့အိမ်ထောင်ဘဝ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် သတိလစ်နေသောအချက်ကို သန်းသန်းဝင်း အစော်ပေးသဖြင့် သတိရလာပြီး ဝန်ခံပြောကြားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သန်းသန်းဝင်းသည် ဝေမိုးအောင်ကို သနားသွားသည်။ သူ့ ရည်ရွယ်သည်ကလည်း သည်လောက်မဟုတ်ပါ။ အချစ်တစ်ခုတည်းကို ဦးစားပေးပြီး ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ကြိုးစားမှုဘက်တွင် အလေး လျော့သွားမည်စိုး၍ သတင်းထောက်ပေးလိုခြင်းမျှသာ။

ထို့ကြောင့် ...

“ဒီသဘောမျိုး ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုဝေမိုးအောင်ကို ကျွန်မ လက်ခံတယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ။ ပြန်ရုပ်သိမ်းစရာ မလိုပါဘူးလေ။ ကျွန်မ ဆိုလိုတာက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ အရွယ်ရောက်ပြီးတဲ့ အချိန်ကျမှ လက်တွဲခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့မှာ ပျော်ဖို့ပါးစို့ ချည်းပဲ စိတ်ကူးနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဘဝရှေ့ရေးအတွက်လဲ ကြိုးစား ကြရဦးမယ်ဆိုတာ သတိပေးတဲ့သဘောပါ။”

ဝေမိုးအောင်၏မျက်နှာ ပြန်လည်ကြည်လင်လာသည်။

“ကျွန်တော် သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ”

“ရှင်”

“ဪ ... ကျွန်တော် ပျော်လွန်းလို့ သတိလစ်သွားမိတဲ့ အချက်ကို မသန်းသန်းဝင်း အစဖော်ပေးဖော် ရလို့ပေါ့။ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်။ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါမယ်။ အဲ ... မသန်းသန်းဝင်း ကလဲ ကတိပေးလေ။ ကျွန်တော် အခြေအတကျ ရှိတဲ့အခါကျရင် လက်ထပ်ဖို့မယ်လို့”

သန်းသန်းဝင်းက ခေါင်းညှိတ်ပြီး ...

“ကျွန်မ အံ့စကတည်းက ဒီသဘောမျိုးပဲ ပြောတာပဲ”

ဟု ပြောသည်။ ဝေမိုးအောင်က “ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာ တာပဲ” ဆိုသော စကားကို ထပ်ပြောပြန်သည်။ သူသည် ချစ်သူချင်း ပြောလေ့ရှိသော စကားလုံးလှလှပပများကို လျှောက်စဉ်းစားကြည့်

နေသည်။ ဘယ်ကဘယ်လို စ.ပြောရမှန်း မသိသေးခင်မှာပင် သန်း သန်းဝင်းက ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ ကိုဝေမိုးအောင်ကို ပြောစရာတစ်ခု ရှိသေးတယ်”

ဝေမိုးအောင် လန့်သွားပြန်၏။ လာပြန်ပြီ ... ပြောစရာ နောက်တစ်ခု။ ရွှင်လန်းနေသော မျက်နှာထားက လျော့ကျသွား သည်။ ဒါကို သန်းသန်းဝင်းကလည်း သိလိုက်သဖြင့် သွားပေါ်အောင် ဝင် ပြုံးမိသည်။

“စကားလဲ ဆုံးအောင် နားထောင်စမ်းပါဦး။ မျက်နှာပျက် သွားတာက အရင်ပဲ”

ဟု ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး ပြောပြီး မျက်စောင်းထိုးကြည့် လိုက်၏။ မျက်စောင်းမှာ အပြုံးမျက်စောင်း ဖြစ်သဖြင့် ချစ်စရာပင် စကားသေးတော့သည်။

“ကြီးမေ ပြန်လာခါနီးပြီလို့ ပြောမလို့”

ဝေမိုးအောင်လည်း ပြုံးလာပြီး ...

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ပြန်တော့ပေါ့”

“ဘယ်တော့ လာရဦးမလဲ”

“အဲဒါပဲ ပြောရဦးမယ်။ အိမ်ကို ခဏခဏ မလာနဲ့။ သူများ ဆွေ ရိပ်မိကုန်ရင် မကောင်းဘူး။ ပြီးတော့ ကြီးမေ မရှိတဲ့အချိန် ကုန် လာတယ်ဆိုတော့ ပိုပြီးတော့ မသက်စရာ ဖြစ်မယ်”

“ကြီးမေ ရှိတဲ့အချိန် လာမယ်လေ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... ကြီးမေက ဘယ်လို သဘောထားမှန်းမှ မသိသေးဘူး”

“စည်းရုံးထားပေါ့”

“တဖြည်းဖြည်း ကြိုးစားရမှာပဲ၊ ခုလောလောဆယ်တော့
၆၀၀ သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ပြောတာ”

“ဒါဆို အပြင်မှာ တွေ့မယ်လေ၊ ဘယ်တော့ ထွက်လာခဲ့မလဲ၊
မေ့နေမယ်”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“ကျွန်တော်ကတော့ နေ့တိုင်းတွေ့ချင်တာပဲ”

“ခုချိန်မှာတော့ အခြေအနေအရ နေရမှာပဲ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် စာရေးမယ်နော်”

“ဟင့်အင်း ... မဖြစ်ဘူး၊ တခြားလူတွေလက်ထဲ ရောက်သွား
ရင် ပြဿနာတက်ကုန်မယ်”

“တခြားလူတွေ မရှိတဲ့အချိန် စာရောက်အောင် ပို့မှာပေါ့”

“ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့အချိန်ကို စာပို့သမားက
ဘယ်သိမလဲ”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စာလာပို့မယ်လေ”

“ဘာထူးသေးလို့လဲ”

“ဒီလိုလုပ်လေ ... ဒီလမ်းထဲက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ
လိပ်စာနဲ့ ပို့လိုက်မယ်၊ သူတို့ လာပို့မှာပေါ့”

“အို ... မဖြစ်ပါဘူး၊ သူများတွေသိလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဒါဆိုလဲ မသန်းသန်းဝင်း သူငယ်ချင်း မရှိဘူးလား၊ သူ
လိပ်စာနဲ့ ထည့်လိုက်မယ်”

“မကောင်းပါဘူး ... ဘယ်သူမှ အသိမပေးချင်သေးဘူး”

“ကျွန်တော့်ဆီတော့ စာထည့်လို့ရပါတယ်၊ ဘယ်သူမှ
ဖောက်မဖတ်ပါဘူး၊ ရေးမယ် မဟုတ်လား”

“မရေးချင်ဘူး ... ရေးလဲမရေးတတ်ဘူး”

“ခု ကျွန်တော့်ဆီ ရေးလိုက်တဲ့ စာကတော့”

“အဲဒါတောင် မနည်းစဉ်းစားပြီး ရေးရတာ၊ အဲဒီလောက်
ဖြစ်ဖို့ကို တစ်နေ့လုံး စဉ်းစားပြီး ရေးရတယ်၊ ကျွန်မက စာရေးဆရာမ
မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို ပြတ်ကရောပေါ့”

“ဘာပြတ်တာလဲ”

“အဆက်အသွယ်လေ၊ အိမ်လဲ မလာရဘူး၊ စာလဲ မရေးရဘူး၊
ကျွန်တော့်ဆီလဲ စာမထည့်ဘူးဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ် အဆက်အသွယ်
ရတော့မှာလဲ၊ ဒီလိုလုပ်လေ၊ အပြင်ထွက်မယ့်နေ့ကျရင် ကျွန်တော့်ဆီ
စာကြိုထည့်လိုက်၊ ဟာ ... ဒါလဲ မဖြစ်သေးဘူး၊ စာက အချိန်မီ
မရောက်လာရင် ခက်မယ်၊ အကောင်းဆုံးက တစ်ပတ်ခြား တနင်္လာ
နေ့တိုင်း တာမွေမှတ်တိုင်က ကျွန်တော် စောင့်နေမယ်၊ မနက်ဆယ်နာရီ
နဲ့ ဆယ်တစ်နာရီကြား အဆင်ပြေရင် ထွက်လာခဲ့ပေါ့”

“မစောင့်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ မလာဖြစ်ရင် စောင့်ရတာ ပင်ပန်း
နေမယ်”

“ပင်ပန်းတယ်လို့ သဘောမထားပါဘူး၊ တစ်ရက်ရက်တော့
လာဖြစ်မှာပေါ့၊ တွေ့လိုက်ရရင် ပင်ပန်းတာတွေအားလုံးနဲ့ ကျေပါ
တယ်၊ စောင့်မယ်နော်”

“မဖြစ်သေးပါဘူး”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ လာလာ မလာလာ ကျွန်တော်ကတော့
စောင့်နေမှာပဲ၊ ကျွန်တော် ပင်ပန်းမှာစိုးရင် လာခဲ့ပေါ့”

“ပြန်တော့လေ”

“ဘယ်လိုလဲ၊ လာမှာလား”

“အခြေအနေအရပဲ”

“အင်းလေ ... ကျွန်တော်ကတော့ စောင့်နေမှာပဲ”

“ကဲ ... ပြန်တော့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဝါရင့်ချစ်သူတွေလို စကားအချို့ အချို့ ပြောနေကြ၏။ အထွေအထွေကလေးတွေ၊ ချစ်စရာ စကားလုံး လှလှလေးတွေ ပြောဖို့ ကြိုးစားကြည့်ကြသည်။ သိပ်တော့ အထာ မကျသေး။

ဝေမိုးအောင်က “ပြန်ဦးမယ်” ဟု နှုတ်ဆက်သည်။ ‘လာခဲ့နော်’ ဟုလည်း ပြောသည်။ တံခါးဝနားအရောက်တွင် ပြန်လှည့်၍ ...

“ကျွန်တို့ကို စာနဲ့ပဲ အဖြေပေးရသေးတယ်၊ ပါးစပ်နဲ့ အဖြေမပေးရသေးဘူး။ ခု ပြောပါလား”

သန်းသန်းဝင်းက ဘာမျှပြန်မပြော။ ဝေမိုးအောင်က ‘ပြောလေ’ ဟု ဆိုသည်။ ထိုအခိုက်တွင်မှ သန်းသန်းဝင်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရ၏။ မိမိ၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ချစ်သူနှင့် ချိန်းတွေ့နေခြင်းပါလား။ ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွားသည်။ ‘သွားပါတော့’ ဟူ၍သာ ပြောလိုက်နိုင်၏။

ဝေမိုးအောင်အပေါ် မေတ္တာထုံပြန်ရန်ကိစ္စကို တွေ့ဝေခြင်း မရှိဘဲ ခုလို ဇာတိပြတ်နိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချနိုင်ခြင်းမှာ အဘယ့်ကြောင့် ဖြစ်ပါသနည်း။

တစ်ကြောင်းက ဝေမိုးအောင်၏ရိုးသားမှု၊ မိမိအပေါ် ကြွင်းနားစွာ ဂရုစိုက်မှုတို့ကို ကျေနပ်သာယာမိခြင်း၊ ဝေမိုးအောင်၏ မျက်နှာဆွင်ပြင်သည် အစဉ်ချိုသာ၍ နှစ်လိုဖွယ်ရှိပြီး မြင်လိုက်သည်နှင့် လူကောင်းတစ်ယောက်မှန်း ချက်ချင်းသိသာနိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ကြောင်းကတော့ သန်းသန်းဝင်း၏ လက်ရှိအခြေအနေကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအချက်သည်လည်း တစ်နည်းတစ်လမ်း အရေးပါသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

သူ၏ အထီးကျန်ဆန်သောဘဝ။

သည်အိမ်ကြီးမှာ ကြီးမေရယ်၊ အစ်ကိုသုံးယောက်ရယ်၊ သူရယ်၊ လူငါးယောက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် လူငါးယောက်စလုံး ဆုံသည်ချက်ကား အတော်ရှားလေသည်။ သူ ဘွဲ့ယူသည့်နေ့ကစ၍ ခုနောက်ပိုင်းတွင် အိမ်ရှိလူအားလုံး ဆုံမိသည့်ရက်ဆိုလို့ သုံးလေးရက်ထက် မပိုသေး။

အထူးသဖြင့် အစ်ကိုသုံးယောက်။ တစ်ယောက်တစ်ချိန်စီ အိမ်ရာထဲ၌ တစ်ယောက်တစ်ကွဲစီ အပြင်ထွက်ကြပြီး တစ်ယောက်တစ်ချိန်စီ အိမ်ပြန်ရောက်တတ်ကြသည်။ ညဆိုလျှင် အားလုံး အိမ်ပြန်နောက်ကျသည်ချည်း။ ကိုဇော်ဝင်းတစ်ယောက်သာ စောစော ပြန်ရောက်သည့်ရက် ရှိတတ်၏။

သူကလည်း နံနက်ကျတော့ အစောကြီးထပြီး ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစား လှပစေရန် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်၊ ရေမိုးချို၊ ကော်ဖီသောက်ပြီးလျှင် အသားနားဆုံး အဝတ်အစားတွေဝတ်ပြီး အပြင်ထွက်သွား၏။ ကားပွဲစားတွေနှင့်ပေါင်း၊ ဆိုင်ကယ်သမားတွေနှင့်ပေါင်း၊ ညနေကျလျှင် ရေကူးကန်သွားလျှင်သွား၊ ကြက်တောခိုက်လျှင်ခိုက်၊ ဝင်းနစ်ကစားချင်ကစား၊ အိမ်ပြန်ရေမိုးချို၊ ထမင်းစား၊ ထမင်းတစ်အိမ်လျှောက်၊ ပြီးသည်နှင့် အိမ်ရာထဲ တန်ဆင်သည်။ အစားအသောက်၊

အအိမ်ထောင်မခံသူ၊ ကျန်းမာရေး အထူးဂရုစိုက်သူ ဖြစ်သည်။

ကိုကျော်ဝင်းကတော့ နံနက်ရှစ်နာရီလောက်တွင် အိမ်ရာမှ ထတတ်သည်။ ပို၍နောက်ကျသည့်နေ့သာ ရှိသည်။ စောသည့်နေ့ မနိုး အိမ်ရာမှနိုးလျှင် အလျင်အမြန် မျက်နှာသစ်၊ ရေခိုးချိုး ကော်ဖီသောက် ထမင်းဘူးကလေးဆွဲပြီး ရုံးချိန်မီအောင် တက်သုတ်ဆင်းသွားတော့သည်။ ညဆိုလျှင် အစောဆုံး ကိုးနာရီ ဆယ်နာရီမှ ပြန်ရောက်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘယ်အချိန်ပြန်လာမုန်းပင် မသိရ။ ပြန်လာလျှင်လည်း အမြဲထွေလာတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က တွဲပွဲရသည်။ သူ့အခန်းထဲရောက်လျှင် မယ်ဒလင်နှင့် တစ်ပုဒ်တည်း သောသီချင်းကို ဆိုတီးနေတတ်၏။ ဘယ်တော့မှ သီချင်းဆုံးသည်မရှိ ဆိုနေရင်းက တပြည်းပြည်း အသံတိမ်ဝင်သွားပြီး ခဏအကြာတွင် သီချင်းသံ ရပ်သွားတော့သည်။ ခပ်လေးလေး သက်ပြင်းချသံ တစ်ချက် ပေါ်လာပြီး ဘာသံမျှ ထပ်မကြားရတော့။

သူဆိုနေကျသီချင်းက ရေနံသာစိုးလှိုင်၏ 'ကမ္ဘာကုန် ကျယ် သရွေ့ဝယ်' သီချင်း။ သည်သီချင်းကို ဆိုရသည်ကလည်း ရာဇဝင်ရှိ၏။ သူ တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို အသေအလံ ကြိုက်ဖူးသည်။ ညဆိုလျှင် ထိုအမျိုးသမီး၏ အဆောင်ရှေ့မှာ မယ်ဒလင် ကလေးဖြင့် ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ် သီချင်းကို သွားဆိုလေ့ရှိသည်။ အမျိုးသမီးက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားသယောင် ပြုသည်။ ပုဂံလမ်း၊ သထုံ လမ်း စသည်တို့မှာ ညနေဘက် သုံးလေးခေါက် အတူလျှောက်ဖူးသည်။ နောက်တော့ အမျိုးသမီးက သူတို့ခေတ်က ပညာအတိုင်း အိမ်က စေ့စပ်ထားသူရှိဘယ်ဆိုပြီး အသာအယာ ခါထုတ်လိုက်၏။ သူ အဆွေ ကြီး ဆွေးရသည်။ ထိုအခါမှစ၍ အရက်ကို အဖော်ပြုနေခဲ့ရသည်ဟု သန်းသန်းဝင်း ကြားဖူးနားဝ ရှိထားသည်။

နောက်တစ်ယောက်က ကိုမော်ဝင်း။ သူ့ဝါသနာက တစ်မျိုး။ အလောင်းအစား ဝါသနာပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖဲဝိုင်းမှာ။ တစ်ခါတစ်ရံ လေးကောင်ဂျင်ဝိုင်းမှာ။ သူ၏ထူးခြားမှုမှာ ကစားလျှင် အမြဲလိုလို ဖွဲ့တတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူက ကိုယ်ပိုင် စာကူးစက်လုပ်ငန်းလုပ်သူဆို တော့ အလုပ်ချိန်ကို သူ့ဘာသာ ကြိုက်သလို သတ်မှတ်နိုင်သည်။ ဖွင့်ချင်သည့်အချိန်ဖွင့်ပြီး ပိတ်ချင်သည့်အချိန် ပိတ်တတ်သည်။ တချို့ ရက်တွေမှာ အလုပ်ကို လုံးဝမဖွင့်ဘဲ ထားချင်ထားသည်။

ညနေကျလျှင် ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းသို့ ရောက်သွားတတ်သည်က များသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ဝိုင်းက အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီး ဘယ်ဝိုင်းမှာ ဘယ်သူက ဘယ်လောက် ထိပြီး ဘယ်သူက ဘယ်လောက်ရသွားကြောင်း ပြောနေတတ်သည်။ တစ်ခါ တစ်လေလည်း ဘောလုံးပွဲထိ သွားထိုင်နေတတ်၏။ ညဘက်မှာတော့ အပြင် အိမ်ပြန်နောက်ကျတတ်လေသည်။ ဝိုင်းကောင်း တွေသည့်အခါ အိမ်ပင် ပြန်မအိပ်တော့။ နံနက်ဆိုလျှင်လည်း နေအတော်မြင့်မှ အိမ်ရာထလေ့ရှိ၏။ သူ အိမ်ရာကထချိန်မှာ ထမင်းစားချိန် ရောက်နေပြီ။

သန်းသန်းဝင်း ကျင်လည်နေရသော ပတ်ဝန်းကျင် အနေ အထားသည် အထက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

သူ၏အစ်ကိုများသည် သူ့ကို တုန်နေအောင် ချစ်ကြသည်မှာ မှန်ပါသည်။ သူ့အား လိုလေသေးမရှိအောင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် ထားသည်ကိုလည်း ငြင်းစရာမရှိပါ။ နေစရာ၊ စားစရာ၊ ဝတ်ဆင် စရာအပြင် သုံးစွဲရန်ငွေကြေးပါ ပြည့်စုံအောင် ဖန်တီးပေးထားသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအခြေအနေသည် လူတစ်ယောက်အဖို့ လုံးဝပြီးပြည့်စုံ ဖြီဟု မဆိုနိုင်သေး။

မေမေဆုံးတော့ သူ ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးသည်။ မေမေ့ကို

မှတ်တောင် မမှတ်မိလိုက်။ မေမေဆိုတာကလည်း သူ့ယေခဉ်ကပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သဖြင့် သိမိလိုက်သည်ဆိုရုံသာ ရှိသည်။ သူသည် မိဘ နှစ်ပါး၏မေတ္တာကို လုံလောက်အောင် မခံယူခဲ့ချေ။ မိဘ၏ အရိပ် အာဝါသအောက်မှာ ခိုလှုံ့ခြင်းအရသာကို မခံစားခဲ့ရဖူးချေ။ သူ့ အဖို့ သည်အစ်ကိုတွေသာ မိဘသဖွယ်။

သူ အတောင့်တဆုံးအရာမှာ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် နေလိုခြင်းဖြစ်သည်။ အစ်ကိုတို့သည် ခုလိုမနေကြဘဲ အလုပ်ကို ကြီးကြီးစားစားလုပ်၊ အိမ်ကို အချိန်မှန်မှန်ပြန်၊ ညနေကျလျှင် မောင်နှမ တစ်တွေ စုပြီးစကားပြောကြ၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကျီစယ်ကြ၊ တိုင်ပင်စရာရှိတာ တိုင်ပင်ကြဆိုလျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းမည်နည်း။

ကိုကိုကျော် တက္ကသိုလ်မှာတက်နေတုန်း အချိန်ကာလကို သတိရမိသည်။ ထိုစဉ်က သူ ငါးတန်းကျောင်းသူကလေးသာ ရှိ သေးသည်။ အစ်ကိုသုံးယောက်က သူ့ကို မငိုငိုအောင် ပိုင်းစကြပြီး တစ်ယောက် တစ်မျိုးစီ ချောကြသည်။ တစ်ခါတလေကျလျှင် သူက မဲလိပ်သုံးလိပ်လုပ်ပြီး အစ်ကိုတွေကို တစ်ယောက်တစ်လိပ်စီ နှိုက်ခိုင်း သည်။ ဗလာမဲ မရှိ။ အားလုံး ပေါက်မဲတွေချည်း။ တစ်ယောက်က ရုပ်ရှင်ပြသည်။ တစ်ယောက်က တစ်နေ့လုံး စားချင်တာမှန်သမျှ အတုန် ဝယ်ကျွေးရသည်။ တစ်ယောက်က အကျိုးစတို့ ပိုက်ဆံအိတ်တို့ ပေါင်းခါ တို့ ဆံညှပ်တို့ ဝယ်ပေးရသည်။ ထိုစဉ်တုန်းက သိပ်ပျော်စရာ။

ခုတော့ အခါများစွာတို့တွင် ကြီးမေနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း အစ်ကိုတွေက အိမ်ကပ်သည်မရှိ။ သူတို့ဝါသနာပါသည် ကိစ္စတွေတို့ လည်း သန်းသန်းဝင်း လုံးဝမကြိုက်ချေ။

သူသည် ကြီးမေကိုသာ အဖော်ပြုနေရသည်။ ကြီးမေ ဆိုတာကလည်း စကားတောင် သိပ်များများပြောတတ်သူ မဟုတ်။

မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ပြီး တူတွေတူမတွေ ကောင်း ကောင်းစားရလျှင် ကျေနပ်နေတတ်သည်ပင်။ ကိုကျော်စင်းတို့အပေါ် တွင် ဘယ်တော့မှ အပြစ်မမြင်တတ်။ တစ်ခါတလေ သန်းသန်းဝင်းက မကျေမနပ် ပြောလျှင်ပင် 'ကွယ်... ခမျာများကလဲ အလုပ်ပင်ပန်းရှာ ကြတော့ ပျော်စရာကလေးများ ရှာကြထင်ပါရဲ့' ဟူ၍ ဖာဖာထေးထေး ပြန်ပြောတတ်သည်။ ပြီးတော့ ကြီးမေကဲ့သို့သော အဘွားကြီးတစ် ယောက်သည် သူပြောသမျှ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်နေမည့် သူမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ကြီးမေနှင့်ဆိုတော့ ပြောစရာအကြောင်းအရာ တလည်း ပေါ့ပါးသွက်လက်တာမျိုး မဖြစ်နိုင်။ ကြီးမေက ပြန်ပြော ဆိုက်လျှင် သံဝေဂ ရစရာတွေချည်း။ တစ်ခါတစ်လေ ကြီးမေနှင့် အပျင်း ချေ စကားထိုင်ပြောရာ ပြောရင်းကပင် ပို၍ပျင်းလာတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် သည်အိမ်ကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်း နေရသလို အထီးကျန် ဆန်လှ၏။

သူသည် ကျောင်းမှာကတည်းက သူငယ်ချင်းနည်းနည်းသာ ရှိသည်။ ကျောင်းပြီးတော့ အားလုံး တကွတပြားစီ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ တချို့ သည်း နယ်ပြန်ကြ။ တချို့လည်း အိမ်ထောင်ကျကုန်ပြီး သုံးလေးလ သို့ တစ်ခါ မဆုံမိကြတော့ချေ။

လမ်းထဲမှာတော့ သူနှင့်အဖွဲ့ကျတာ ရှိသည်။ အချို့နှင့်အပြီး ထို အမြဲညီအစ်မ။ သို့ရာတွင် သူတို့က ငယ်လွန်းလှသည်။ ခုမှ ဆယ် သန်းပြပြီးခါစ။ သူတို့နှင့် စကားပြောရသည်ကလည်း အပျင်းပြေရုံသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ကား သန်းသန်းဝင်း ပြောသမျှကို 'ဟုတ်တယ်' မမင်း ခဲ့ဘဲ လိုက်ထောက်ခံကြသူများသာ ဖြစ်လေသည်။ သန်းသန်းဝင်း ဆွတ် လိုအပ်နေသော 'အဖော်'မှာ ထိုသူမျိုး မဟုတ်ပြန်။

ထိုအချိန်တွင် ဝေမိုးအောင်နှင့် တွေ့သည်။ သူ့၏လက်တွေ့

ဘဝအခြေအနေ၊ သူ၏အသက်အရွယ်တို့နှင့် အလိုက်ဖက်ဆုံး 'အဖော်' အဖြစ် သူ လက်ခံလိုက်သည်။ ဝေမိုးအောင်ကို သူချစ်မိသည်။

အထက်ပါ အကြောင်းအချက်များကား ဝေမိုးအောင်အပေါ် သန်းသန်းဝင်း ပိုမိုတွယ်တာလာစေသော အချက်များပင် ဖြစ်ပေသည်။

... ❦ ...

ဝေမိုးအောင်က ဟန်ခင်နှင့်ခင်ဌေးတို့ကိစ္စကို ပြောပြလိုက်
သောအခါ သန်းသန်းဝင်းက ရယ်သည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ကိုဝေတို့ လုပ်လိုက်ရင် အဲဒီအတိုင်းချည်းပဲ”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ သူတို့က ကိုဝေကို စစ်ဆေးမေးမြန်းနေ
တာ အဝင်းက ကိုဝေနဲ့ ကျောင်းနေဖက်လို့ ပြောလိုက်ရတာပေါ့၊
ဒီထဲပေမယ့် သူတို့က မယုံဘူး”

“မယုံဘူး ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့များ”

“မယုံဘူးဆိုတာက သူငယ်ချင်းလို့ပြောတာကို မယုံတာ၊
သူတို့က ကိုဝေက ရှက်နေလို့ သူငယ်ချင်းလို့ ပြောတာနေမှာပဲ၊ တကယ်က
ကိုဝေဟာ အဝင်းနဲ့ ကျောင်းမှာကတည်းက တွဲခဲ့ကြတာလို့ ထင်သွား
တာနို့”

“အဲဒါနဲ့ ကိုဝေကို အထင်ကြီးပြီး ချဉ်းကပ်ကြရာ ဆိုပါတော့”

“အင်းပေါ့၊ လက်ဖက်ရည်တွေတိုက် မုန့်တွေကျွေးပြီးတော့
ပြောကြတာပဲ၊ ကိုဝေလဲ မှင်နဲ့နေရတာပေါ့၊ သူတို့ အကူအညီတောင်း

ထဲကိစ္စကိုလဲ ကူညီပါ့မယ်ပေါ့။ ခုချက်ချင်းတော့ ပြောလို့ မကောင်း သေးဘူး ဘာညာနဲ့ ညာထားရတာပေါ့။”

“ဟိုကိုညာပြီးတော့ ကျွန်မကို လာညာသေးတယ် မဟုတ် လား။ ခင်ဌေးတို့ ဟန်ခင်တို့က ကိုဝေနဲ့ အရင်ကတည်းက သိနေသ လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့”

ဝေမိုးအောင်က ရယ်၍သာနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြို့ထဲသို့ စွန့်စွန့်စားစား ထွက်လာခဲ့ ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အရင်ကဆိုလျှင် မြို့လယ်ကောင်နေရာများကို လုံးဝရှောင်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဆူးလေဘုရားလမ်း။ မဟာ ဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်း။ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းတစ်ဝိုက်သည် ကိုဇော်ဝင်း ကျက်စားရာနေရာများ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ ပြီးတော့ ကိုမော်ဝင်း၏ စာကူစက်လုပ်ငန်း တည်နေရာက မဟာဗန္ဓုလလမ်းပေါ်မှာ။ ကိုကျော်ဝင်း ၏ ရုံးက ကုန်သည်လမ်းပေါ်မှာ။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်အဖို့ မြို့လယ်ကောင်သည် စိုးရိမ် ရသော နှယ်မြေဖြစ်သည်။

သူတို့သည် နှစ်ပတ်ခြားတစ်ခါလောက် ဆုံဖြစ်ကြသည်။ ချိန်း တွေကြည့်နေရာကလည်း လူရှင်းသည် အအေးဆိုင်လို့နေရာမျိုး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လို့နေရာမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ တိရစ္ဆာန်ရုံ၊ ဗိုလ်ချုပ် ပန်းခြံတို့ကို တစ်ခါမျှသွားဖြစ်သေး။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘုရားသွားကြသည့် သန်းသန်းဝင်းတို့အိမ်ကိုတော့ ကြားထဲမှာ တစ်ခေါက်သာ ရောက်သေး သည်။ ကြီးမေ ဈေးသွားနေတုန်း...

ချစ်သူများဖြစ်လာသည် သက်တမ်းတွင်း ရှုပ်ရှင် တစ်ခါမျှ မကြည့်ရသေးသဖြင့် ဝေမိုးအောင်က ပူဆာသည်။ သန်းသန်းဝင်း မြို့ထဲ မထွက်ခဲ့။ အစ်ကိုတွေ တွေ့သွားမှာ ကြောက်သည်။ ဝေမိုးအောင်

အကြိတ်တစ်ခုပေးသည်။

သို့ဖြင့် ရွှေလမင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ချိန်းကြသည်။ ဝေမိုး အောင်က ဆိုင်ထဲအရင်ဝင်ပြီး ထိုင်စောင့်နေနှင့်သည်။ သန်းသန်းဝင်းက နောက်မှလိုက်ဝင်သည်။ ထောင့်အကျဆုံးစားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး စားရင်း သောက်ရင်း စကားပြောကြသည်။

“သူတို့ကိစ္စလဲ ပြောပေးလိုက်ပါဦး”

ဟု ဝေမိုးအောင်က စကားဆက်သည်။ သန်းသန်းဝင်းသည် ဧရာဝတီကို ဝါးနေသဖြင့် ချက်ချင်း စကားမပြန်ဖြစ်။ လက်ဖက်ရည် တစ်ခုံငုံ၍ ဈေးချပြီးမှ ...

“ကောင်းပါ့မလား။ ကောင်လေးတွေ ကောင်မလေးတွေက ထယ်ငယ်လေးတွေ ရှိသေးတယ်”

“မငယ်တော့ပါဘူးလေ။ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းအောင်ရင် တက္ကသိုလ် မဲ တက်တော့မယ့်ဟား လွန်လွန်ကျွန်ကျွန် မဖြစ်အောင်တော့ အဝင်းက ထိန်းသိမ်းပေးပေါ့”

“စဉ်းစားဦးမယ်လေ။ တော်ကြာ ကိုယ်က ရည်းစားထားဖို့ သင်ပေးသလို ဖြစ်နေရင် မကောင်းဘူး”

“အဝင်းတုန်းကရော ဘယ်သူက သင်ပေးလို့လဲ”

“အခု ရှေ့မှာထိုင်နေတဲ့လူလေ။ သူပဲ သင်ပေးပြီးတော့များ” သန်းသန်းဝင်း ပြောလိုက်သော ဟန်ပန်ကလေးသည် အလွန် ချစ်စဖွယ်ကောင်းရကား ဝေမိုးအောင်သည် သန်းသန်းဝင်း၏ လက်ဖျား တလေးကိုပင် ဆုပ်ကိုင် ဖျစ်ညှစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် မဖြစ်သေး။ သူ့တွေ ရှုပ်ယှက်ခက်နေသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ။

ဝေမိုးအောင်က မချင့်မချဲ လေသံဖြင့် ...

“တို့နှစ်ယောက်လဲနော်။ ခုထိ တစ်ခါမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ်

မတွေ့ရသေးဘူး”

“ခု လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ရတာပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ နှစ်ယောက်ချင်းပေါ့”

“အင်းလေ ... ဒါ နှစ်ယောက်ချင်းပေါ့”

“ဘယ်မှာ နှစ်ယောက်ချင်းလို့လဲ၊ လူတွေ ဒီလောက်ရှုပ်နေ တဲ့ကြားထဲမှာ”

“ကျွန်မတော့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေတယ်လို့ပဲ သဘော ထားတယ်”

“အဝင်းက သိပ်လည်တာပဲ၊ စကားကို ရှောင်တတ်တယ်၊ ကိုဝေပြောတာက တခြား ဘယ်သူတွေမှ မရှိတဲ့နေရာမှာ လွတ်လွတ် လပ်လပ် နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ချင်တာကို ပြောတာ”

“တွေ့တော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ဟု ပြောပြီးမှ သန်းသန်းဝင်း ရှက်သွားသည်။ ဝေမိုးအောင်က ‘အဲဒီတော့လား’ ဆိုပြီး ပြုံးနေလိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ခု ဆက်ပြောမလို့ ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် စားပွဲနားမှာ ရပ်နေသော စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က ‘ဝမ်းခေါက်၊ ဝမ်းခဲ၊ တူးလိုက်တီးဆွဲမယ်’ ဟု အော်လိုက်သဖြင့် ဝေမိုးအောင် စကားမဆက်ဖြစ်။ တခြားစားပွဲထိုးတွေက အင်္ကျီလက်မောင်း၏ အနားရစ် တစ်ရစ်သာပါပြီး သူက နှစ်ရစ်ဖြစ်သောကြောင့် စားပွဲထိုးခေါင်းဆောင် ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။ ‘ထွင်လဲထွင်တတ်တဲ့ လူတွေပဲ’ ဟု ဝေမိုးအောင် စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

စကားဆက်ပြောမည်ဟု သည်ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်သောအခါ သန်းသန်းဝင်းသည် ဘေးကစားပွဲထိုးအင်္ကျီခတ်နေသည်ကို တွေ့လိုက် ရ၏။ ထိုစားပွဲထွင် လူလေးယောက် ထိုင်နေသည်။ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တို့က ဘေးချင်းယှဉ်လျက်

ထိုင်နေသည်။ ကျန်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဆိုင်နေသည်။ ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေး အတွဲက အသက်ချင်း ခွယ်တူလောက်ရှိမည်။ နှစ်ဆယ်လောက်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်က အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်က အသက်ကြီးသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်အစိတ်ခန့် ခြစ်ပြီး လည်လည်ဝယ်ဝယ် ရှိဟန်တူသည်။

ကောင်လေးနှင့် ကော်မလေးကို သူတို့ အောင်သွယ်ပေးပြီး ခု ချိန်းတွေ့ဖို့ စီစဉ်ကြခြင်းဖြစ်မည်။ ကောင်မလေးက နှစ်ယောက် တည်းတွေ့ရန် ရှက်နေသောကြောင့် သူတို့ပါ လိုက်လာခြင်းပင်။

ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေး စကားသိပ်မပြောကြ။ တစ်ခွန်း ဘစ်လေလောက်သာ ပြောပြီး ခေါင်းကလေးတွေ ငုံ့နေကြသည်က နားသည်။ ထိုနှစ်ယောက်ကသာ စကားတွေ ဖောင်လောက်အောင် ပြောနေကြသည်။

ကောင်လေးက ဘာမျှမစား။ သူ့ရှေ့မှာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် နှိသည်။ ကောင်မလေးက အုန်းနီခေါက်ဆွဲကို တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်း သုပ်နေ၏။ ကျန်နှစ်ယောက်တွင် တစ်ယောက်က အုန်းနီခေါက်ဆွဲ၊ တစ်ယောက်က ကီးမားပလာတာတို့ကို အားပါးတရ စားနေကြလေသည်။ အထအကြာ၌ သူတို့နှစ်ယောက်အနက် ခပ်တောင့်တောင့် အမျိုးသမီးက အိမ်ပြုပြု ခပ်ပိန်ပိန်တစ်ယောက်ကို တစ်စုံတစ်ခုမေးရာ ခေါင်း ညှိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ ကောင်မလေးဘက် လှည့်မေးပြန်သည်။ ကောင်မလေးက ခေါင်းခါပြလိုက်၏။ ခပ်တောင့်တောင့်က စားပွဲထိုး တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး ‘စထရောဗယ်ရီ’ ဟု ပြော၍ လက်နှစ် ချောင်း ထောင်ပြသည်။ စားပွဲထိုးက “တူးစထရော့” ဟု အော်လိုက်၏။ ကောင်လေးက ဘာမျှဝင်မပြော။ ခေါင်းပင် ပို၍ပုဝင်သွားသလို ထင်ရသည်။

“ဒီကောင်လေးတော့ အပြတ် အညှဉ်းခံနေရပြီ”

ဟု ဝေဖိုးအောင် တွေးနေသည်။ သန်းသန်းဝင်းက ဝေဖိုးအောင် တို့ ကြည့်ပြီး မျက်စိပစ်လိုက်သည်။ ဝေဖိုးအောင်က ပြုံးပြီး ပခုံးတွန့် လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ စရိတ်စကကို တစ်ယောက် တစ် ဝက်စီ တာဝန်ယူရန် သဘောတူကြသည်။ ဝေဖိုးအောင်က သူတစ်ဦး တည်း တာဝန်ယူမည်ဟု ပြောသေးသည်။ မရ။ သန်းသန်းဝင်းက သူ တစ်ဝက်မကျခံရဘူးဆိုလျှင် ဘယ်မျှမသွားဟုဆိုသောကြောင့် သဘော တူရ၏။ မိမိကို ညှာတာသည်သဘော ဖြစ်သည်ဟု ဝေဖိုးအောင် နားလည်သည်။ သန်းသန်းဝင်းတစ်ယောက်တည်း ကျခံရမည် ဆိုလျှင် လည်း ဝေဖိုးအောင် သိက္ခာကျမည်။ ဝေဖိုးအောင်ကချည်း ကျခံခို လည်း မတတ်နိုင်။ ခုအစီအစဉ်က မျှတမှုရှိသည်။

သည်နေ့ အစားအသောက်တာဝန်ကို သန်းသန်းဝင်းက ယူပြီး ဝေဖိုးအောင်က ရုပ်ရှင်ပြရမည်ဖြစ်သည်။ ဒါတောင် ဝေဖိုးအောင်အဖို့ သိပ်လွယ်သည်တော့မဟုတ်။ ရုပ်ရှင်ဖိုးက တစ်ဆယ်၊ လမ်းစရိတ် ငါးကျပ်ထား အားလုံး ဆယ်ငါးကျပ်။ ထိုမျှသောငွေသည် သူ့အတွက် တစ်ပတ်စာ အသုံးစရိတ်လောက် ရှိသည်။ သူသည် နဂိုကတည်းက ချွေချွေတာတာ သုံးတတ်သူဖြစ်သည့်တိုင် ထိုထက်ပို၍ ထပ်မံပြီး ဆယ်ရက်လောက် ချွေတာသုံးစွဲခဲ့ရသေးသည်။

အချစ်သည် လူတို့ကို အသုံးအစွဲ ချွေတာစေသလော။ သို့ တည်းမဟုတ် (တစ်နေ့တည်း ဆယ်ငါးကျပ် သုံးပစ်လိုက်သဖြင့်) အတန် အကျ များစေသလော။ သူကဖြင့် ဘာကိုမျှမတွေးပါ။ သန်းသန်းဝင်းနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရသဖြင့် တန်ပါပေသည်ဟုသာ တွေးသည်။

စောစောကအုပ်စုသည် စားသောက်ပြီးစီးသွား၏။ သူ့ထံ

ထပြီးထွက်သွားသောအခါ စားပွဲထိုးခေါင်းဆောင်က ‘နှစ်ဆယ့်တစ် တစ်မတ်လာမယ်’ဟု ငွေသိမ်းကောင်တာဆီ လှမ်းအော်သည်။ ကောင် လေးသည် အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်သည်။ ‘ရုပ်ရှင်ပါ ကြည့်မယ် ဆိုရင်တော့ ဒီကောင် အနည်းဆုံး ငါးဆယ်လောက် ထိမှာပဲ’ဟု ဝေဖိုး အောင် တွက်လိုက်ပြန်၏။ ကောင်လေးပုံစံက သိပ်ချမ်းသာသည့်ပုံမျိုး မဟုတ်။ ကောင်လေးကိုယ်စား ကျောချမ်းသွားမိသည်။ ‘ငါ ဒီလိုဟာမျိုး တွေ့နဲ့ မတွေ့ရတာ ကံကောင်းလေစွ’ဟု တွေးမိသဖြင့် သန်းသန်းဝင်းကို ခြိတ်ပင် ကျေးဇူးတင်ရသည်။

“ကိုဝေ ... ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

သန်းသန်းဝင်းက မေးသည်။ သူ့တွေးနေသည်ကို မပြော တော့ဘဲ ...

“နောက်တစ်ပတ်ကျရင် အဝင်းတို့အိမ်မှာ ဆုံရအောင် လာခဲ့ ခုမလား”

“မဖြစ်သေးဘူး ထင်တယ်၊ ကြီးမေမရှိတဲ့ အချိန်ချည်းပဲ ထာလာနေရင် ဘေးက ရိပ်မိကုန်မယ်၊ ခုတောင် ဟန်ခင်တို့က ရိပ်မိ ပြီးနေပြီ မဟုတ်လား”

“သူတို့ကတော့ ဘာမှမဖြစ်ခင်ကတည်းက ကြိုပြီးရိပ်မိနေ ဘာပဲဟာ”

“အဲဒီလိုနဲ့ အကုန်သိကုန်မှာစိုးလို့”

“ကြီးမေ ရှိတဲ့အချိန် လာမယ်လေ”

“ပိုဆိုးမှာပေါ့”

“ကြီးမေကို စည်းရုံးကြည့်ပေါ့”

“မကောင်းသေးပါဘူး”

“နောက်လဲ သိမှာပဲ၊ ကြီးမေက တို့ဘက်ပါလာရင် တအားပဲ၊

ကြီးကော အဝင်းရဲ့လူဆို ပြောလိုရမှာပေါ့”

“ကြီးမေထက် အရေးကြီးတာ ရှိသေးတယ်နော်”

“ဘာလဲ... အလုပ်ရရှိလား”

“အလုပ်ရရှိခဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ အရေးကြီးတယ်၊ မသိဘူးလား ကိုကိုကျော်တို့က သဘောတူဖို့လေ”

“ဖွင့်ပြောလိုက်လေ၊ သူတို့ သဘောတူမှာပါ”

“အမယ်လေး... မပြောရဲပါဘူး၊ မလွယ်ဘူးနော်၊ သူတို့က ကျွန်မကို သိပ်ချစ်တာ၊ သဘောတူဖို့ မပြောနဲ့ ခုလိုတွဲနေတာ သိသွားရင်တောင် ဘာဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ မတွေးဝံ့ဘူး”

“သိလဲ မပူပါနဲ့လေ၊ ကိုဝေလဲ တတ်နိုင်သလောက် အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားကြည့်ပါဦးမယ်”

“ကျွန်မတော့ ကိုဝေ အလုပ်မရခင်အတွင်းမှာ မသိစေချင်သေးဘူး၊ အလုပ်ပြေဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ဘက်က ပြောအားရှိတာပေါ့”

“ကိုဝေ ကြိုးစားပါမယ်”

ဝေမိုးအောင်က ပြောပြီး သန်းသန်းဝင်းလက်မှ နာရီကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သန်းသန်းဝင်းက နာရီကြည့်ပြီး ‘အချိန်နီးနေပြီ’ ဟု ပြန်ပြော၏။

“သွားကြည့်လေ”

“သွားတာက အရေးမကြီးဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ် သွားမှာလဲ”

“ဒီနားကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ လူတွေရှုပ်နေတာပဲ၊ တော်နဲ့ မတွေ့နိုင်ပါဘူး၊ ဂုဏ်ရုံနဲ့က သိပ်ဝေးတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟင့်အင်း မသွားရဲဘူး၊ အဲဒါမျိုးက တွေ့သွားတတ်တယ်”

“ကဲ ... ဒါဆို ကိုဝေ ရှေ့ကသွားမယ်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းက လိုက်ခဲ့ပေါ့”

ဝေမိုးအောင်က အရင်ထွက်သည်။ သန်းသန်းဝင်းက ငွေရှင်ပြီး လိုက်လာသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ဝင်ဖို့ကတော့ အတူတွဲမဝင်လို့ မဖြစ်ချေ။ ကြီးတင်လက်မှတ်က တစ်စောင်တည်းပေါ်မှာ နှစ်ခုံစာ ရေးထားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် နှစ်ယောက်အတူ ဝင်ရသည်။ သည်လောက်ကတော့ ကိစ္စမရှိ။

ကြီးတင်လက်မှတ်ကို ရုံဝင်လက်မှတ်နှင့် လဲနေတုန်း သန်းသန်းဝင်းက လက်ကုတ်ပြီးပြသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ စောစောက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့သော ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေး။ သူတို့ချည်းမဟုတ်။ ဟိုနှစ်ယောက်ပါ ပါသည်။ ယင်းကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးကို ထိုကောင်မကြီးနှစ်ယောက်က ခြံရံ၍ အပေါ်ထပ်သို့ စာက်သွားကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရုပ်ရှင်က အချစ်ကားဖြစ်သည်။ သိပ်အကောင်းစားကြီး ဟောတ်သော်လည်း ကြည့်လို့ကောင်းသည်။ ဝေမိုးအောင်သည် တစ်ချိန် ထိုး ရင်ခုန်နေရ၏။ ရုပ်ရှင်ပြနေတုန်း သန်းသန်းဝင်း၏ လက်ကလေး ခေါ်သို့ သူ့လက်ကို တင်ထားခွင့် ရလိုက်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ ရုပ်ရှင်ကို အပေါ်ထပ်အထူးတန်းမှ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြည့် နှုတ်ခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်လေသည်။

ဝေမိုးအောင်သည် သူတို့အဆောင်ရှေ့မှာနေသော ဓာတ္တုဆိုင်လ် ဆျာရှင်းသားနှစ်ယောက်၊ ရုံးစာရေးတစ်ယောက်တို့နှင့်အတူ ခြင်းလုံး

ခတ်နေသည်။ အဆောင်ရှေ့ကွက်လပ်ကလေးမှာ ညနေကျလျှင် ခြင်းဝိုင်းရှိတတ်သည်။ ပါဝင်ကစားသူတွေကတော့ ပုံမှန်မဟုတ်။ ကြုံလျှင်ကြုံသလို ဝင်ခတ်ကြသူများသာ ဖြစ်သည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားနှစ်ယောက်သည် အဆောင်ကို ရောက်ခါစက ဘယ်သူနှင့်မျှ သိပ်ရောရောနှောနှော မလုပ်ကြ။ သူတို့ ဘာသာ သီးသန့်နေလေ့ရှိသည်။ သူတို့သည် အဆောင်ရှိ တခြားလူများကို သာမန်လက်လုပ်လက်စားများ(သို့မဟုတ်)ပညာသိပ်မတတ်သူများဟု တွက်ပြီး အထင်သေးနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်မှ ဝေမိုးအောင် ဘွဲ့ရပြီးသားမှန်းသိပြီး အခေါ်အပြော ရှိလာသည်။ ကြာတော့လည်း တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိသွားကြပြီး အားလုံးနှင့် ခင်မင်လာ၏။

ကျောင်းသားက ပေးလိုက်သောခြင်းကို စာရေးက ဒူးနှင့် တော့ပြီး ခြေဖျားဖြင့် ထပ်ခတ်သည်။ ခြင်းလုံးက ဝေမိုးအောင်ဘက် ဝဲလာသည်။ ခေါင်းပေါ်က ကျော်ပြီး နောက်ဘက်အကျတွင် သူက စလွယ်ရိုက်ပြီး တင်လိုက်၏။ ခြင်းလုံးနှင့်ခြေထောက် ထိသော်လည်း အပေါ်ပြန်တက်မလာဘဲ ဘေးသို့လည်ထွက်ပြီး ပြေပေါ်ကျသွားသည်။ ရုံးစာရေးက 'မင်း စလွယ်ချည်းပဲ လုပ်နေတာပဲ၊ တစ်ခါမှလဲ မရဘူး' ဟု ပြောသည်။

ကိုကာစိန် အပြင်မှ ပြန်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဝေမိုးအောင် က ခြင်းလုံးကိုကောက်၍ ဝိုင်းထဲသို့ ပြန်ပစ်ပေးလိုက်ပြီး 'တော်ပြီ ဗျာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကစားရတာ မကောင်းဘူး။ ခင်ဗျားတို့က ခြေခွင် လောက် ခြေဖျားလောက်ပဲ ခတ်တတ်တဲ့လူတွေ'ဟု ပြောကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က 'ဝိုင်းသန့်သွားတာပေါ့ ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ရွေးတိတ်အောင်စောင့်ပြီး ရေချိုးသည်။ သူ့ရေချိုးနေတုန်း ကိုကာစိန်လည်း ရေလဲပိုင်းဝတ်ပြီး ရောက်လာ၏။

"မင်း ဘယ်မှမသွားဘူးလား"

ကိုကာစိန်က မေးသည်။

"ဒီနေ့ နားတယ်ဗျာ၊ ဘယ်မှမထွက်ဘူး၊ အပြင်ထွက်ရင် ဖိုက်ဆံကုန်မှာစိုးလို့"

"သိပ်ချွေတာနေတာပေါ့လေ"

"ဒါပေါ့ဗျာ ... အခြေအနေအရပေါ့"

"စိတ်မကောင်းစရာပဲ၊ နာမိပိုင်းလေးလောက် ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ လျှောက်လည်ဖို့အတွက်များကွာ၊ တစ်ပတ်လောက် အဝတ်အပြတ်ခံပြီး စုဆောင်းရတယ်ဆိုတော့ မင်းအဖြစ်က သနားစရာ ဝဲလားကွာ"

"အင်း ... ဖဲချစ်ကလေးငါ့ချစ်ကို မိနစ်ပိုင်းလောက် ကိုင်ခွင့် ချို့အတွက် ငွေငါးဆယ် တစ်ရာနဲ့ လဲသလိုနေမှာပဲနော်"

"ဟေ့ကောင် ... တော်ပြီ ... တော်ပြီ ... သွားတော့၊ အအေးဆီနေဦးမယ်"

ကိုကာစိန်က ရယ်ရင်း ဝေမိုးအောင်ကို တွန်းလွှတ်သည်။

"နေပါဦးဗျာ၊ ပုဆိုးတောင် မလဲရသေးဘူး"

ဝေမိုးအောင် ပုဆိုးရေစိုနှင့် ရေလဲလုံချည်ကို လဲဝတ်ပြီး အခန်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။

ကိုကာစိန် ရေချိုးပြီးတော့ ထမင်းစားကြသည်။ သည်နေ့ ထမင်းပွဲကတော့ နည်းနည်းရှိပြည်သည်။ ခရမ်းသီးနဲ့၊ မရမ်းသီး သူနှင့် ဘူးညွန့်ဟင်းချို၊ ဝေမိုးအောင် အပြင်မထွက်သဖြင့် ဖွယ်ဖွယ် ချရာ ပြင်ဆင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီနေ့တော့ ဟင်းတွေစုံလှချည်လားကွ”

“အေးဗျာ... ရာသီစာလေး စားချင်တာနဲ့”

“ကောင်းတယ် ... ခရမ်းသီးနှပ်ကလဲ အိနေတာပဲ။ သီကို အတော်စွန့်စားပြီး ထည့်ထားပုံရတယ်”

“လက်လွန်သွားလို့ပါ”

ထမင်း အတော်မြိန်၏။ ခါတိုင်းက ဆန်နို့သီးနှစ်လုံးလျှော့ လျှော့ ချက်ရာ အမြဲပိုတတ်သည်။ သည်နေ့တော့ ပြောင်သွားသဖြင့် နံနက်အတွက် ထမင်းကြမ်းပင် မကျန်တော့။ ထမင်းစားပြီးနောက် သူတို့ နှစ်ယောက် လှည်းတန်းဘက်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက် လာခဲ့ကြသည်။

“ပြောစမ်းပါဦးကွာ ... မင်းအခြေအနေ”

“ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ကျွန်တော် အလုပ်ရတဲ့ အခါကျရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြမှာပေါ့”

“ဒါဆို မင်းတို့လက်ထပ်ဖို့က ကြာဦးမှာပေါ့”

“ဟာဗျာ ... ခင်ဗျားကလဲ။ အလုပ်ကိစ္စကို ကျွန်တော် ဒီ လောက် ကြိုးစားနေတာပဲဟာ”

“အေးပါကွာ ... ငါ သိပါတယ်။ ကဲ ... မင်း အလုပ်ရပြီ ဆိုပါတော့။ လက်ထပ်ပြီးရင် မင်းတို့ ဘယ်မှာသွားနေကြမှာလဲ”

ဝေမိုးအောင် ချက်ချင်းပြန်မဖြေနိုင်။ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ အတော်ကြာအောင် လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ မြန်မာ့အသံ အဆောက်အုံရှေ့ ရောက်လာသည်။ ရုပ်မြင်သံကြားတာဝါတိုင်ကြီးကို လွန်လာတော့မှ ...

“နေရင်တော့ သူတို့အိမ်မှာ သွားနေရမှာပဲ”

“သူတို့အိမ်နဲ့ မင်းနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အဲဒါပြောမလို့ပဲ”

ဝေမိုးအောင်က သန်းသန်းဝင်းတို့ အိမ်အခြေအနေကို ပြော ပြ၏။ အထူးသဖြင့် သန်းသန်းဝင်း၏ အစ်ကိုသုံးယောက်အကြောင်း။

“ဒါဆို သိပ်တော့ မလွယ်ဘူးပေါ့”

“အဲဒီလိုပဲပြောရမှာပဲ။ ကျွန်တော့်ကိစ္စက အဆင်နှစ်ဆင့်ရှိတယ်။ တစ်ဆင့်က အလုပ်ရဖို့၊ တစ်ဆင့်က သူ့အစ်ကိုတွေနဲ့ အဆင်ပြေဖို့”

“စိတ်မောစရာပဲ ... ဒီလူတွေနဲ့ အဆင်ပြေအောင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကြည့်လုပ်ရမှာပဲ ... ခုထိတော့ ဘာလုပ်ရမယ်မှန်း မသိ သေးဘူး”

“ငါ့စိတ်ထင်တော့ မင်းစည်းရုံးတာထက် မင်းကောင်မလေး ဣ ဗည်းရုံးတာက ပိုကောင်းမလားလား။ မင်းဆိုရင် သူတို့နဲ့ မိတ်ဖွဲ့ ချီးမယ်။ အထာမသိတော့ ချောချောမောမော ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ်။ သူကတော့ သူ့အစ်ကိုတွေအကြောင်း သိပြီးသားဆိုတော့ သူ့နည်း သူ့ဟန်နဲ့ စည်းရုံးကြည့်ခိုင်းပေါ့”

“သူကလဲ ကြိုးစားကြည့်မှာပါပဲ။ ခက်တာက သူက လောလော ဆယ်မှာ သူ့အစ်ကိုတွေကို အသိမပေးရဲသေးဘူး”

“တော်တော် ကြောက်ရလို့လား”

“သိပ်ကြောက်ရတယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကြောက်တော့ ကြောက်တာပဲ။ သူစိုးရိမ်နေတာက သူ့အစ်ကိုတွေက သူ့ကိုသိပ်ချစ် တော့ ခုလို ကျွန်တော်နဲ့ တွဲနေတာသိရင် ဆူဆူပူပူတွေ ဖြစ်လာမှာကိုပဲ ဗျ ပြီးတော့ ကျွန်တော် အလုပ်မရခင်အတွင်းမှာပဲ သူ့အစ်ကိုတွေ ထေရီချင်သေးဘူးတဲ့”

“ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ။ ကိုမဲ့ဘက်က ပိုင်ဖို့လိုတာပေါ့။ ပြော သာပြောနေတယ်။ မင်းကောင်မလေးကို ငါ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး”

“အရမ်းလှတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဝင်းက ချစ်စရာကောင်းပါတယ်”

“ဘာရွယ်ကွ ... မင်းက သူ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“အဝင်းလေ ... ကျွန်တော်က သူ့ကို အဲဒီလိုခေါ်တာပဲ”

“သူကကော မင်းကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ကိုတော့”

“ဘာ ... ကဝေ ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားကြီးကလဲဗျာ ... ကိုဝေပါဗျ”

“ဪ ... ကိုတော့လား”

ဆိုကာစိန်သည် ဝေမိုးအောင် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားအောင် အရွန်းဖောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝန်ထမ်းရွေးချယ်လေ့ကျင့်ရေးအဖွဲ့ရုံးသို့ သွားရောက်စုံစမ်းသည်။ လေးရာငါးဆယ်စကေးပေးမည့် အလုပ်တစ်ခုအတွက် ဖြစ်၏။ အခြေအနေက အားရစရာ သိပ်မကောင်း။ အားလုံး လူဆယ်နှစ်ဦး လောက် ခန့်မည့်အလုပ်ကို လျှောက်ထားသူ တစ်ထောင်ကျော်သည် ဟု သိရသည်။ လျှောက်လွှာတော့ တင်ဖြစ်ခဲ့၏။

လျှောက်လွှာတင်ပြီး အခြေခံပညာမှာ သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ ကြောင်း သိရသဖြင့် ဝင်ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့။ ဆက်သွယ်ရေတံ

ပြောင်းသွားသည်ဟု ဆိုသည်။ တစ်ယောက်ကတော့ ကျောင်းဆရာမ ဖြစ်သွားသည်ဟု သိရ၏။

ရုံးပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာသောအခါ ရုံးဆင်းချိန် နီးနေပြီဖြစ်သည်။ သူ အထက်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားပြီး ကုန်သည်လမ်းပေါ် အရောက်မှာပင် ရုံးဆင်းလာသူအချို့ကို စတင်တွေ့ရသည်။ လမ်းသုံးဆယ် မှတ်တိုင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ရာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာနေသော ကိုကျော်ဝင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရုတ်တရက်မို့ သူ ယောင်ပြီး ကိုကျော်ဝင်း သူ့ကိုမမြင်စေရန် ဆူတစ်ယောက်နှင့် ကွယ်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ သတိရသည်။ ကိုကျော်ဝင်းသည် သူ့ကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသဖြင့် မှတ်မိစရာအကြောင်းမရှိ။ ပြီးတော့ သူနှင့် သန်းသန်းဝင်းအကြောင်းကို ကိုကျော်ဝင်း ဘာမျှမသိသေးသဖြင့် မှတ်မိတာတွေ မမှတ်မိတာတွေသည် အဓိပ္ပါယ် ဘာမျှမရှိချေ။ သူ့ဘေးမှာ သန်းသန်းဝင်း ပါလာလို့ဆိုလည်း ထားပါတော့။ ခုဟာက သူ့ဘာသာ မလုံမလဲဖြစ်ပြီး သက်သက်မဲ့ ကြောင်ခြင်းဖြစ်၏။

ကိုကျော်ဝင်း သူ့ကို လွန်သွားသည်။ ဝေမိုးအောင် စိတ်ကူးတစ်ခုခုရသဖြင့် နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ကိုကျော်ဝင်းနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းက လျှောက်လိုက်သွားသည်။ ကိုကျော်ဝင်းသည် ကုန်သည်လမ်းမကြီးတိုင်းပင် တည့်တည့်ကြီး သွားနေသည်။ မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်း၊ နန်းတန်းလမ်း၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းတို့ကို ဖြတ်၏။ ဗိုလ်ကလေးရွေးကို လွန်သောအခါ လေးဆယ့်နှစ်လမ်းထဲ ချစ်လိုက်၏။ ဝေမိုးအောင်လည်း လိုက်ဝင်သည်။

ရှေ့နားက ဆိုင်စုစုကို မြင်သဖြင့် အရက်ဆိုင်ကို သွားဖော်ရန် သိလိုက်သည်။ ‘ဘိုကလေး’ ဟု ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသော တိုက်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ဝေမိုးအောင် လိုက်မဝင်တော့။ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ခုနေခါ ကိုကျော်ဝင်း ဝင်သွားသောဆိုင်ထဲ လိုက်ဝင်သွားပြီး စိတ်ဖွဲ့ရကောင်းမလား စဉ်းစားကြည့်သည်။ မဖြစ်။ ဆိုင်က အစား အသောက်နှင့် အရက်တို့ရောင်းသည်ဆိုပါက ကျောင်းမှာတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရောက်ဖူးသည်။ ခက်တာက သူ အရက်မသောက် တတ်။ သည်လိုဆိုင်မျိုးမှာ အရက်မသောက်တတ်ဘဲ ထိုင်လို့ ဘာမှ အခါပွယ်မရှိ။ ပြီးတော့ ကိုကျော်ဝင်းကို ဝင်မိတ်ဖွဲ့ဖို့ဆိုတာက စိတ်ကူး သက်သက်လောက်သာ ကောင်းသည်။ ဘာအကြောင်းကိုစွဲမှ မရှိဘဲ ပြောင်ပြောင်ကြီး ဝင်မိတ်ဆက်လျှင် အတော် ကြောင်စိစိနိုင်ပေမည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဝေမိုး”

သူ လန့်တောင်လန့်သွားသည်။ အသံပြာခြင်း၊ အသံအက် ခြင်းနှင့် စူးရှကျယ်လောင်ခြင်း စသော ဆန့်ကျင်ဘက်တို့ ပေါင်းစည်း နေသည့် အသံကို ပြုတတ်သူမှာ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။ သူ့ပခုံးကို လာပုတ်သောအခါ လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ့သိနေပြီ။

“တင်ချို”

“မင်းကွာ ပျောက်နေလိုက်တာ၊ ငါတို့နဲ့တောင် အဆက် အသွယ် မလုပ်ဘူး”

“မင်းတို့ကကော ငါ့ကို အဆက်အသွယ် လုပ်လို့လား ငါ့အခန်းလာရင် ရသားနဲ့”

“ဒါဆို ကျေရောပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တိုင်ပင်ထားသလိုပင် ဗဟိုစာတိုက်ကြီး အောက်သို့ လျှောက်သွားပြီး လှေကားအုတ်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“အေးကွာ ... ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေလဲ ကျောင်းပြီးသွား ကတည်းက ကွဲသွားကြတာ၊ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ လှုပ်ရှားရုန်းကန် နေကြရတာကိုး”

တင်ချိုက စပြောသည်။ ဝေမိုးအောင်က ...

“မင်း အခု ဘာလုပ်နေသလဲ”

“မင်း ဆယ်တန်းတုန်းက ဘိုင်အိုသင်ဖူးတယ် မဟုတ်လား”
မေးခွန်းကိုမဖြေဘဲ တလွဲတွေ လျှောက်ပြောသဖြင့် တင်ချိုသည်

သူ့ဝသီအတိုင်း ပေါက်တတ်ကရ ပြောတော့မည်မှန်း ဝေမိုးအောင် သိလိုက်၏။

“ဘာဆိုလို့လဲကွ”

“ဆိုင်တာပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ ဘိုင်အိုထဲမှာ ပါတယ်မဟုတ် သေး၊ သတ္တဝါတွေမှာ အသားစားသတ္တဝါ၊ အသီးအရွက်စားသတ္တဝါ နဲ့ အစုံစားသတ္တဝါရယ်လို့ ရှိတယ်လေ၊ လူက အစုံစားသတ္တဝါ မဟုတ် သေး”

“ဘာဖြစ်လဲ ... အဲဒါ”

“ငါက အစုံစားသတ္တဝါပီပီ အလုပ်ကို အစုံလုပ်တာပဲ”

“ဒါပြောဖို့ အရေးများကွာ၊ ထားပါတော့ ... ဘာတွေလုပ် ဆာလဲကွ”

“အဓိကလုပ်ငန်းကတော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောရရင် အထွေထွေ ပါမစ်ပွဲစား ဆိုပါတော့”

“ဘာကွ”

“ဒီလိုလေ ... ပစ္စည်းဝယ်ခွင့်ပါမစ် ရောင်းချင်တဲ့လူနဲ့ ဝယ်ချင် ဆဲလူကို ကြားထဲက စပ်ပေးတာပေါ့”

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

“မဆိုးပါဘူးကွာ၊ ပုံမှန်ဝင်ငွေရှိတဲ့အလုပ်မျိုးတော့ မဟုတ် သေး၊ တစ်ခါတလေလဲ မြီးမြီးမြက်မြက် ရတတ်တာပဲ၊ ပင်သော့ပင်ပန်း ဘာပေါ့ကွာ”

တင်ချီက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ တွန့်ကြဲနေသော ခူးယားနှစ်လိပ်
တို့ ထုတ်လိုက်သည်။ ဝေမိုးအောင်ကို တစ်လိပ် ကမ်းပေးသည်။
ဝေမိုးအောင်သည် ဆေးလိပ်ကို စွဲသောက်တတ်သူ မဟုတ်။ တစ်ခါ
တစ်ခါ ပျင်းပျင်းရိုလျှင် ဖွာတတ်သည်။ တင်ချီက ယမ်းမီးခြစ်ကို ခြစ်ပေး
သဖြင့် မီးညှို့လိုက်ရ၏။

“မင်းကကော ဘာလုပ်နေသလဲ”

သည်မေးခွန်းကို တင်ချီမေးမည်မှန်း သိသည်။ တခြားသူဆို
လျှင်တော့ သူ အနေရခက်ပေမည်။ တင်ချီနှင့်ကတော့ သူငယ်ချင်း
ဖြစ်နေသဖြင့် ...

“ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်သေးဘူးကွာ။ အလုပ်တွေ လိုက်လျှောက်၊
စာမေးပွဲတွေ လိုက်ဖြေ၊ ဒါပဲ”

“ငါလုပ်တာမျိုး လုပ်မလား။ ငါ အကူအညီပေးမယ်”

“မဖြစ်ပါဘူးကွာ ... ငါနဲ့ ကိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အလုပ်ရွေးနေလို့ မဖြစ်ဘူးနော် သူငယ်ချင်း”

“မလုပ်လို့မဖြစ်တော့တဲ့ အခြေအနေမျိုးဆိုရင်တော့ လုပ်
မယ်ကွာ။ အခုတော့ ရုံးအလုပ်တစ်ခုခု ကြိုးစားကြည့်ချင်သေးတယ်”

“ဟုတ်တော့လဲဟုတ်တာပဲ။ မင်းက ရိုးရိုးအေးအေး နေတတ်
တဲ့ကောင်၊ ငါတို့အလုပ်ကတော့ တစ်ခါတလေ နည်းနည်း လူလည်
ကျရတယ်ကွာ။ ဒါနဲ့ မင်း အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အခန်းပြန်မယ်လေ”

“မပြန်နဲ့ဦးကွာ ... ငါတို့ မတွေ့တာလဲကြာပြီ။ မင်းကို ငါ
တစ်ခုခုကျွေးမယ်။ ငါတို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်”

ဟု ပြောပြီး တင်ချီက ထရပ်လိုက်သည်။ ဝေမိုးအောင်
မငြင်းဘဲ နေလိုက်သည်။ သူတို့ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ဟန်ဆောင်စရာ

မလို။ သူ့ဆာနေပြီ။

“မင်းချမလား ဟေ့ကောင်”

တင်ချီက လက်သီးကိုဆုပ်၊ လက်မထောင်ပြီး ပုလင်းမော့ဟန်
လုပ်ပြသည်။

“ဟာ ... ငါမှ မသောက်တတ်ဘဲ၊ မင်း သိသားပဲ”

“အေးပါ ... ငါသိပါတယ်။ ခု သောက်များသောက်နေ
ပြုလားလို့”

ဝေမိုးအောင် ခေါင်းခါပြသည်။

“မင်းက ခေါက်ဆွဲကြော်ဖြစ်ဖြစ်၊ ထမင်းကြော်ဖြစ်ဖြစ် စားပေါ့”

“မင်း နေ့တိုင်းချနေပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ပတ်တစ်ခါလောက်ပါပဲ”

“ဒါလဲ များတာပဲ”

“လုံးဝမချတဲ့လူထက်စာရင်တော့ များတာပေါ့လေ။ ကံပါ
သွားရအောင်”

“ဘယ်ဆိုင်သွားမှာလဲ”

“ဒီနားတင်ပါဟ”

ဝေမိုးအောင်စိတ်ထဲတွင် ခုန ကိုကျော်ဝင်း ဝင်သွားသော
ချိုင်များ ဖြစ်နေမလားဟု တွေးလိုက်သည်။ ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။

တင်ချီသည် လေးဆယ့်နှစ်လမ်းထဲသို့ ချိုးကျွေဝင်လိုက်လေသည်။
ဆန်းအောင် ဘာမှမပြောဘဲ လိုက်သွားသည်။ ကိုကျော်ဝင်း ဆိုင်ထဲမှာ

နီးနီးနီးနီးအတွက် ဘာမှပြဿနာမရှိ။ ကိုကျော်ဝင်းသည် သူ့ကို ဘယ်သူ
နဲ့ သိမည်မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကံအားလျော်စွာဟူ၍ပင် ပြောရမည်။ ဆိုင်ထဲမှာ စားပွဲလွတ်
နေပြီး အားလုံးလိုလို လူပြည့်နေသည်။ ဟိုးချောင်ထဲက စားပွဲတစ်လုံး

မှာသာ နေရာလွတ်ရှိသည်။ ထိုစားပွဲတွင် လူတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။ ကိုကျော်ဝင်း။

တင်ချီက ထိုစားပွဲသို့ပင် လျှောက်သွား၏။ ဝေမိုးအောင်လည်း လိုက်သွားရသည်။ ကိုကျော်ဝင်းသည် သူ့ကို သိမည်မဟုတ်မှန်း သေချာ ပါလျက် ခပ်ရွံ့ရွံ့ ဖြစ်နေရသေးသည်။ အနားရောက်သောအခါ တင်ချီက 'အစ်ကိုကြီး ရောက်နေတာကြာပြီလား' ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ တင်ချီနှင့် ကိုကျော်ဝင်း သိနေသဖြင့် ဝေမိုးအောင် အံ့ဩသွားရသည်။ ကိုကျော်ဝင်းက မော့ကြည့်ပြီး ...

“ဪ မင်း မလာတာ ကြာပါပဲကောလား၊ ထိုင်ကြကွာ”

ဟု ဆိုသည်။ ကိုကျော်ဝင်းက တော်တော် ခရီးရောက်နေနှင့် ဟန် တူသည်။ စားပွဲပေါ်က ဘီလပ်ရည်ပုလင်းဖြင့် ထည့်ထားသော အရက်မှာ လက်တစ်လုံးသာသာလောက်သာ ကျန်တော့သည်။ အပြည့် အဖြစ် သိပ်များများစားစားမရှိ။ ကန်စွန်းရွက်ကြော်တစ်ပွဲနှင့် ခြေပဲ တစ်ပွဲသာ ရှိ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ဝင်ထိုင်ပြီး စားသောက်စရာ မှာသည်။ ထမင်းကြော်နှင့် အစိမ်းကြော်။ ဝေမိုးအောင်က အရက်မသောက်သဖြင့် တင်ချီအတွက် အရက်တစ်စိတ် မှာသည်။ စားရင်းသောက်ရင်း စကား ပြောကြသည်။ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေလည်း ပါသည်။ သူငယ်ချင်း တွေ အကြောင်းလည်း ပါသည်။ အလုပ်ကိစ္စလည်း ပါသည်။

ကိုကျော်ဝင်းက စကားနည်းဟန် တူသည်။ သူတို့ဝိုင်းထဲသို့ ဘာမျှဝင်မပြော။ သူ့ပုလင်းထဲက လက်ကျန်ကို ရှင်းလိုက်ပြီးနောက် တစ်စိတ် ထပ်မှာသည်။ 'ညီလေးတို့လိုရင် ဇါခစ်က ယူချနေ' ဟုသာ ပြောသည်။ တင်ချီက 'ထမင်းကြော် စားပါလား' ဟု ပြောသည်ကို ခေါင်းခါပြ၏။ ပြီးတော့ သူ့ဘာသာ ခပ်အေးအေး တစ်မိစိပ် သောက်

နေသည်။

ဝေမိုးအောင် စဉ်းစားကြည့်သည်။ ခုနေခါ ကိုကျော်ဝင်းကို စကားလေးဘာလေးပြောပြီး မိတ်ပွဲကြည့်ရကောင်းမလား။ သည်လူကြီး ပုံ ကြည့်ရတာကလည်း သူနှင့်တင်ချီ စကားပြောနေသည်ကို သိပ်စိတ် ဝင်စားပုံမရ။ တင်ချီနှင့် ကိုကျော်ဝင်းက ဘယ်လိုပုံစံနှင့် သိကျွမ်းနေ ကြသလဲဆိုတာလည်း မသိရသေး။

ခဏအကြာတွင် ကိုကျော်ဝင်း ထထွက်သွားသည်။ ဆိုင်ပြင် ထွက်သွားခြင်း မဟုတ်။ ဆိုင်၏မီးဖိုခန်းဘက် ဝင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ အပေါ့အပါးသွားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုအချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် တင်ချီကို အလျင်အမြန် မေးမြန်းစုံစမ်းလိုက်ရသည်။

“မင်းနဲ့ ဒီလူကြီးနဲ့ ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ”

“သိပ်တော့ မကြာသေးပါဘူး”

“ဘယ်မှာ သိသွားတာလဲကွ”

“ဒီမှာပဲလေ၊ ဒီဆိုင်မှာပဲပေါ့။ သူက ဒီဆိုင်ကို နေ့တိုင်းလိုလို ထာတယ်လေ၊ ဟိုတလောတုန်းက ငါကလဲ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ကျွေးမွေး ရာ ရှိတဲ့သူတွေ ဒီကိုခေါ်ခေါ်လာတော့ တစ်ပတ်နှစ်ခါလောက် ရောက် ဖြစ်နေတယ်။ စားပွဲတစ်ခုတည်း ဆိုဆိုမိကြတော့ သိသွားတာပေါ့။ အရက်ဆိုင်ဘော်ခါဆိုတာ ဒီလိုပဲကွ၊ တစ်ဆိုင်တည်းမှာ သောက်နေကျ သူချင်းဆိုတော့ အနည်းဆုံး မျက်မှန်းတော့ တန်းနေမိကြတာပေါ့။ ဒီလောက်ပါပဲ”

“ဘယ်လိုနေလဲကွ၊ ဒီလူကြီးက”

“မဆိုးပါဘူး။ ခပ်အေးအေးပါပဲ။ သူ့ဘာသာ သောက်စရာ နဲ့သာ သောက်၊ လုံလောက်ရင် ထပြန်သွားတာပဲ။ စကားလဲနည်း တယ်။ ငါတို့အတွက် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး။ မင်းက ဘာဖြစ်လို့

သေတာလဲ

ဝေမိုးအောင်က သူ့ဇာတ်လမ်းကို အကျဉ်းချုံးပြောပြမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။ မပြောဖြစ်လိုက်ချေ။ ကိုကျော်ဝင်း ပြန်ထွက်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့် လျှောက်လာပြီး ပြန်ထိုင်၏။ နောက်ထပ်မှာသော တစ်စိတ်ကလည်း ကုန်လုနေပြီ။

ဝေမိုးအောင်သည် ကိုကျော်ဝင်းရှေ့မှာ အနေကျနေသည်။ ကိုကျော်ဝင်းသည် သူ့ကို ဘယ်လိုမျှ မသိနိုင်သော်လည်း စကားများမှာ စိုးရိမ်နေရသည်။ သို့ရာတွင် ကိုကျော်ဝင်းကို အကဲခတ်ရသမျှ သူများ ကိစ္စတွင် ဝင်စပ်စုတတ်သူ၊ စွက်ဖက်တတ်သူမျိုး မဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ သူတို့စကားပိုင်းမှာလည်း ဝင်မရောချေ။ သူတို့ပြောနေသည်ကိုပင် ကြားမှကြားရဲလားမသိ။ စားပွဲပေါ်တွင် တံတောင်ဆစ်ကို ထောက်ထားသည်။ ခေါင်းက ခပ်ပိုက်ပိုက်ဖြစ်နေပြီး တစ်ချက် တစ်ချက်မှ ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ မင်္ဂလာတတ်၏။

ထိုအခါတွင် ဝေမိုးအောင် နည်းနည်း စိတ်ရဲလာသည်။ စောစောတုန်းက တင်ချိုကသာ စကားတွေပြောပြီး သူ အတန်ငယ် နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ရ၏။

ဝေမိုးအောင်က တင်ချိုကို မေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုလဲ၊ တစ်ယောက်တည်းပဲလား၊ ဖုန်ဆစ်က ဟာကြီးကလွဲရင် လုံးဝစိတ်မကူးတော့ဘူးပေါ့။ ဟိုက ခုလော့ကီဆို ကလေးသုံးယောက်လောက် ရရောပေါ့။ အဲဒီတုန်းက မင်း အသုံးမကျ တာပါ။ ဟိုကောင် ဝင်ရှုပ်တဲ့အချိန်မှာ မင်း အပြတ်အသတ်ရှင်းရမှာ မင်းက ရူးသလိုလိုပေါသလိုလို သွားလုပ်တော့ ခံရတာပေါ့။ တစ်သက် လုံး ခုလိုနေသွားလို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး။ မင်းအနေနဲ့...”

တင်ချိုက အားရပါးရ ရယ်သည်။ တခြားပိုင်းတွေက ဆူဆူ

ညညံ စကားပြောသံတို့ကိုတောင် ခဏမျှ လှမ်းမိုးသွား၏။ ဝေမိုးအောင် စကားမဆက်နိုင်ဘဲ တင်ချိုကို ကြောင်ကြည့်နေသည်။ တင်ချိုက ...

“မင်းကလဲ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ငါ အခု မိန်းမ ရနေပြီကွ”

“ဟေ ... ဟုတ်လား”

“အေး ... ခြောက်လလောက်တောင် ရှိပြီ”

“ငါတို့တောင် မသိလိုက်ရဘူး”

“အေးကွာ၊ ငါလဲ အလုပ်ကရှုပ်နေတော့ ဘယ်သူမှ အကြောင်း မကြားနိုင်တော့ဘူး။ ဒီလိုကွ၊ ငါနဲ့အတူတူလုပ်တဲ့လူရဲ့ ညီမလေး၊ သူတို့က သဘောမတူလို့ ခိုးပြေးတာ၊ ခုထိ သူတို့ဘက်နဲ့ အဆင်မပြေသေးဘူး”

“မင်းကော တစ်ယောက်တည်းပဲ မဟုတ်လား” ဟု တင်ချိုက ပြန်မေးသည်။ ကိုကျော်ဝင်းရှေ့မှာ ဖြစ်နေသောကြောင့် အမှန်ကို မပြောသာ။

“ဒီလိုပါပဲကွာ”

“ငါထင်သားပဲ၊ မင်းက ကျောင်းမှာကတည်းက မိန်းကလေး တွေကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မင်းဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ တစ်သက်လုံး တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်မှာ မဟုတ်လား”

ကိုကျော်ဝင်းထံမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ ထွက်လာသည်။ ခေါင်းငုံ့ ထွက်ကပင် ‘ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်’ ဟု ပြောသည်။ ဝေမိုးအောင် နှင့် တင်ချိုတို့ ကိုကျော်ဝင်းအား ပြိုင်တူကြည့်မိ၏။ ကိုကျော်ဝင်းသည် အပြည်းပြည်း ခေါင်းမော့လာသည်။ သူ တော်တော်မှန်နေကြောင်း သိသာ၏။ မျက်လုံးတွေက စင်းနေသည်။ မျက်နှာကနီပြီး ရွှေးစေးတွေ ပြန့်နေလေသည်။ ‘ကောင်းတယ်’ ဟု တစ်ခွန်းပြောပြီး ခေါင်းတညိတ်

ညီထံ ထုတ်ပြန်သည်။ ဝေဖိုးအောင်ကို ကြည့်ပြီး...

“ကောင်းတယ်ကွ၊ တစ်သက်လုံး မိန်းမတွေနဲ့ ကင်းနိုင်သမျှ ကင်းအောင်နေနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

ဝေဖိုးအောင်သည် အောင်သီးအောင်သက်နှင့် ခေါင်းညှိတ်ပြ လိုက်သည်။ နည်းနည်းတော့လည်း ရယ်ချင်သွားမိ၏။ သူနှင့် သန်းသန်း ဝင်းတို့အကြောင်း ကိုကျော်ဝင်းသိလျှင် ဘယ်လိုနေမလဲဟုလည်း တွေးမိသည်။

“အေး... မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သွားပတ်သက်မိလို့ ကတော့ အဲဒီလူရဲ့နည်းသားဟာ ခွေးလျက်ခံရတဲ့ ထန်းလျက်ခံလို့ လုံးပါးပါးရတော့တာပဲ”

တင်ချိုနှင့်ဝေဖိုးအောင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မသိ မသာ ကြည့်သည်။ တင်ချိုက ကိုကျော်ဝင်း မမြင်အောင် မျက်စိမှိတ်ပြ ၏။ ကိုကျော်ဝင်း နောက်တစ်စိတ် မှာထားတာလည်း ပြောင်သွားပြီ။ သူက စားပွဲထိုးကောင်လေးကို လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် နောက်တစ်စိတ် မှာလိုက်သည်။ သည်တစ်စိတ်ပါဆိုလျှင် တစ်လုံးတိတ် ရှိပြီ။

“အစ်ကိုကြီး တော်လောက်ပြီထင်တယ်”

ဟု တင်ချိုက ဝင်တားသည်။ ကိုကျော်ဝင်းက ‘ရပါတယ်’ ဟု လက်ကာပြရင်း ပြောသည်။ စားပွဲထိုးကောင်လေးက ပုလင်းအလွတ် တစ်ခုကို ယူသွားပြီး ခဏအကြာတွင် တစ်စိတ်ထည့်လာပြီး ပြန်နဲ့ သည်။ ကိုကျော်ဝင်းက သူ့ဖန်ခွက်ထဲ နည်းနည်းငဲ့ထည့်၏။ ပြီးတော့ ပုလင်းကို တင်ချိုဘက် တိုးပေးသည်။ တင်ချိုသည် ထပ်သောက်ပြီး မရည်ရွယ်သော်လည်း ကိုကျော်ဝင်း များသွားမည်စိုး၍ အကျန်အားကို သူ့ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်လိုက်၏။ ကိုကျော်ဝင်းက ‘ချ... ချ’ ဟု ပြောပြီး ဝေဖိုးအောင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ညီလေးရော တော်ပြီလား”

“ကျွန်တော် မသောက်တတ်ပါဘူး”

“ဖြော်... ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ဒါလဲကောင်း တာပဲ ဒီလိုပြောလိုက်လို့ သောက်တတ်ရင်တော့ မကောင်းဘူးလို့ ပြောတာ သို့မထင်နဲ့နော်၊ မသောက်တတ်ရင် ကောင်းတယ်၊ သောက်တတ်ရင် ပိုကောင်းတယ်၊ ဒါပဲ”

ကိုကျော်ဝင်း အခြေအနေက အတော်ဆိုးနေပြီ။ နောက်ဆုံး အညှစ်လိုက်သောခွက်ကို ရေပင်မရောဘဲ မော့ချလိုက်သည်။ သူသည် အပြင်းလည်း သိပ်မစား။ မြေပဲကိုသာ ကုန်လုနီးပါး စားသည်။ ကန်စွန်း ချက်ကြော်ပန်းကန်က တစ်ဝက်ပင် မကျိုးသေး။ ကိုကျော်ဝင်း ကတော့ စက်ကျိုးနေပြီ။ သူ့ဦးခေါင်းသည် အတော်ကြီး စိုက်ကျနေရာ နဖူးနှင့် စားပွဲ ထိလုလုဖြစ်နေ၏။

ဝေဖိုးအောင်က ‘ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’ ဆိုသော သဘောဖြင့် တင်ချိုကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေးဆတ်ပြသည်။ တင်ချိုက ခပ်တိုးတိုး “တို့စွမရှိပါဘူး။ သူ့ဘာသာ ပြန်မှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်လဲ ဒီဆိုင်ထဲမှာ ဘာသောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက် လိုက်ဖို့လိမ့်မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ သူတို့အချင်းချင်း ဒီလိုပဲ တစ်ယောက် တစ် ညည်း ပိုနေကျပဲ၊ ငါတို့က ပိုလို့မဖြစ်ဘူးလေ၊ သူ့အိမ်မှ ငါတို့မသိဘဲ”

“ငါသိတယ်”

ဟု ဝေဖိုးအောင်က ပြောလိုက်သည်။ တင်ချိုက ဟောဆိုပြီး အပြစ်သွား၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလိုက်ဖို့လိုက်မယ်”

တင်ချို ပို၍အံ့ဩသွားရသည်။ ဝေဖိုးအောင်က တင်ချို

နားနားနားနားနား နောက်မှ ငါပြောပြမယ်၊ ခု မင်း ကားတစ်စီးသာ ငှားသွားလိုက်တော့ ဟု ပြောလိုက်၏။

တွေ့ရုံပဲသောအခါမှာတော့ ကိုကျော်ဝင်းက သတိရှိသေးသည်။ သူ့အတွက် အရင်းမခံဘဲ အစိတ်တန်တစ်ရွက်ကို အတင်းထုတ်ပေးသည်။

ဝေမိုးအောင်နှင့် တင်ချိုက ကိုကျော်ဝင်းကို တစ်ဖက်စီ ထိန်း ကိုင်ရင်း ဆိုင်ပြင်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းထိပ်အရောက်တွင် ဝေမိုးအောင် က ကိုကျော်ဝင်းကို ဆွဲထားတုန်း တင်ချိုက ကားသွားငှားသည်။ လေးဘီး သုံးဘီးငှားလျှင် ဆယ်ငါးကျပ်လောက်တော့ ပေးရမည်။ ထားတော့ ကိုယ်က ရင်းနှီးမှု လိုချင်နေတော့ အကုန်အကျ ခံရပေလိမ့်မည်။ သို့ရာ တွင် သူကကောင်းသွား၏။ တင်ချိုက သုံးဘီးတစ်စီး ငှားလိုက်ပြီး ကားခေါ် တစ်ခါတည်း ရှင်းပေးလိုက်သည်။

ကားထွက်သောအခါ ကိုကျော်ဝင်းက ဝေမိုးအောင်ကို မှီပြီး လိုက်လာသည်။ ဝေမိုးအောင် ပြုံးမိသည်။ ခုလိုမြင်ကွင်းကို သန်းသန်းဝင်း သာ မြင်လျှင် ဘယ်လိုနေမလဲ မသိ။

ဆူးလေခုံးတံတားကြီးကို ကျော်လာသောအခါ ကိုကျော်ဝင်း က လူးလွန်လိုက်ပြီး.....

“ဘယ်သွားတာလဲ”

“အိမ်ပြန်တာပါ”

“ဪ... ခု လိုက်ဖို့တာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ ဝေမိုးအောင်၊ တင်ချိုရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ ဆိုင်ထဲမှာ တစ်စားပွဲတည်းထိုင်ခဲ့ကြတာ”

“ဟုတ်လား... ဒုက္ခရာလို့ကွား ဘာလို့ လိုက်ဖို့ရတာလဲ”

“အစ်ကိုကြီးကို စိတ်မချလို့ပါ”

“အင်... စိတ်မချလို့ ဟုတ်လား”

ကိုကျော်ဝင်းအသံက သူ့ကို စိတ်မချဘူးဆိုသဖြင့် မကျေ နပ်သံ ပေါက်သွားသည်။ ဝေမိုးအောင် လန့်သွား၏။ ကိုကျော်ဝင်းက ‘ဒါဆိုလဲ ကျေးဇူးပါပဲကွာ’ဟု ဆက်ပြောလိုက်မှ သက်ပြင်းချနိုင် တော့သည်။

ကိုကျော်ဝင်း ခေါင်းထောင်ထလာပြန်သည်။ သူ့ကိုယ်က ယိုင်ကျသွားသဖြင့် ဝေမိုးအောင် လှမ်းထိန်းလိုက်ရသည်။ ကိုကျော်ဝင်း တ ဝေမိုးအောင်၏ပခုံးကို ကိုင်ပြီး...
“ဒီမှာ ငါ့ညီ၊ အစ်ကိုကြီး ပြောမယ်ကွား အေး... စေတနာနဲ့ ပြောတာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းမှာ ရည်းစားရှိလား”

ဝေမိုးအောင် တွန့်သွားပြန်သည်။ အသံတုန်တုန်ဖြင့် ‘မရှိပါ ဘူး’ဟု ပြောလိုက်ရသည်။

“အေး... ကောင်းတယ် သိပ်ကောင်းတယ်၊ မိန်းမတွေကို ဆေးဝေးကရှောင် ကြားလား”

‘ဟုတ်ကဲ့’ဟု ပြောပြန်သည်။ ကိုကျော်ဝင်း တစ်ဖက်ခုံတန်း သို့ ပြောင်းထိုင်သည်။ ဝေမိုးအောင် လိုက်ပြောင်းထိုင်ပြီး မထိန်းရဲသဖြင့် အသာကြည့်နေရသည်။

“အချစ်ကို မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ရှုတ်တရက် မေးလိုက်သဖြင့် ဝေမိုးအောင် ကြောင်သွားသည်။ ထက်ရှိအခြေအနေကို သုံးသပ်ပြီး...
“ကျွန်တော် အတွဲအကြုံ မရှိသေးလို့ မပြောတတ်ဘူး”

“အင်း... ဟုတ်တာပေါ့၊ ကိုယ်ကတော့ အတွဲအကြုံ ရှိဖူး ဘယ် ဟဲ... ဟဲ... တစ်ခါတည်းပါ”

ကိုကျော်ဝင်း အတန်ကြာအောင် ရယ်နေသေးသည်။ အသံ
တွေ့ မထွက်ချေ ငြိမ့်မှ ...

“တစ်ခါဆို ဆိုသလောက်ပဲပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု စကားထောက်ပြန်၏။

“အခါးသီးဆုံး အတွေ့အကြုံပေါ့၊ ဒီမှာ ညီလေးရ ...”

ဆိုပြီး ဝေမိုးအောင်ထိုင်နေသော ခုံတန်းဘက် ပြောင်းထိုင်
သည်။ ဝေမိုးအောင်၏ပခုံးကို ဖက်သည်။

“အချစ်ဆိုတာ ဒန်သတ္တုလိုပဲကွ၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်း ညီလေး။
ဒန်သတ္တုဆိုတာ သူ့အတိုင်း ရှိနေတဲ့အခါမှာ ဘာမှ မထူးခြားဘူးနော်
အဲ... သူ့ကို ပုံသွင်းလိုက်တဲ့အခါကျတော့ ပုံသတ္တုနဲ့အမျိုးမျိုး အခေါ်
ဝေါ်အမျိုးမျိုး ဖြစ်လာတယ်။ ဒန်လို့ခေါ်တဲ့ သတ္တုတစ်မျိုး တည်းက
လုပ်တာချင်းအတူတူ တချို့က ထမင်းအိုးဖြစ်လာပြီး တချို့ ကတော့
သေးအိုးဖြစ်သွားရတာတယ်။ ကိုင်းကွာ ဘယ်လိုတွေလဲ၊ ဟေ့ကောင်
ထမင်းအိုးဖြစ်ရလို့ဆိုပြီး စားသာမယ် မထင်နဲ့၊ သူလဲ မီးဖိုပေါ်မှာ
အပူခံရပြီး အိုးမဲတော့ ပေရသေးတာပဲ၊ ဘယ်ဟာမှ မကောင်းပါဘူးကွာ”

ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားပြန်လေသည်။ နောက်ထပ် စကား
မပြောတော့၊ ကျောက်ကုန်းလမ်းထိပ် ရောက်သောအခါ သုံးဘီးဆရာ
က လမ်းမကောင်းဘူးဆိုပြီး အထဲထိဝင်ပေးဖို့ ထစ်နေသည်။

ဝေမိုးအောင်က တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောမှ ဝင်ပေးတော့၏။
အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်ပြီးသောအခါ ကိုကျော်ဝင်းကို ကားပေါ်မှ
တွဲချရသည်။ ကိုကျော်ဝင်းက ‘ကားခပေးရမယ်’ဆိုသော စကားကို
မစီမံသပြောရင်း အကျီအိတ် နှိုက်သည်။ ဝေမိုးအောင်က ...

“ပေးပြီးပြီ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ပေးလိုက်တယ်”

“ဟာ... ဟုတ်ဘူးလေ၊ မဟုတ်သေးဘူးလေ”

ကိုကျော်ဝင်းက ဆယ်တန်တစ်ရွက်ကို ဝေမိုးအောင်အိတ်ထဲ
အတင်းထိုးထည့်နေ၏။ ဝေမိုးအောင်က ကိုကျော်ဝင်းလက်ကို ဆုပ်ကိုင်
ပြီး ‘ပေးပြီးပြီ ... ပေးပြီးပြီ’ ဟု ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောနေရသည်။
ကိုကျော်ဝင်းက ခေါင်းတခါခါ လက်တယမ်းယမ်းလုပ်ရင်း ပါးစပ်
ကလည်း ‘ရွတ်၊ ရှက်၊ ရှစ်’ စသည်ဖြင့် ဘာတွေမှန်းမသိ ရေရွတ်နေသည်။
ကြာလျှင် အခြေအနေ ပိုဆိုးမည်ဖြစ်၍ ဝေမိုးအောင် ပိုက်ဆံတစ်ဆယ်ကို
ယူထားလိုက်ရသည်။

“အိုကေ ... သိုင်းကယူး၊ သွားမယ်နော်”

ကိုကျော်ဝင်းသည် ဝင်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်သွားသည်။ ဝင်းထဲ
ရောက်တော့ အိမ်ဘေးသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်၏။ သူ့မှာ သီးခြားဝင်ပေါက်
တစ်ခု ရှိဟန်တူသည်။

ဝေမိုးအောင် အပေါ်ထပ်သို့ မော့ကြည့်သည်။ ပြတင်းမှန်
ဈားမှ မီးရောင်အချို့ လျှံထွက်နေသည်။ သန်းသန်းဝင်း မအိပ်သေး
ဘူးလား မသိ။ စာဖတ်နေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ဒါမှမဟုတ် မိမိ
အကြောင်းကိုများ စဉ်းစားနေလေသလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သည်နေ့အဖို့ မိမိကံကောင်းသည်ဟု
ဆိုနိုင်လေသည်။ ကိုကျော်ဝင်းနှင့် ရင်းနှီးမှုရခဲ့သည် မဟုတ်လား။
အဲ... ပြီးတော့ ကားခကို တင်ချီက ပေးပြီးသားဖြစ်သော်လည်း ကို
ကျော်ဝင်းက အတင်းထပ်ပေးသဖြင့် ငွေတစ်ဆယ်တောင် မြတ်လိုက်သေ။

www.burmeseclassic.com

ညက ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရသည်။ အကြောင်းထွေထွေထူးထူး ဖြစ်လာမဟုတ်။ စောင်စဉ်းစား မြောက်စဉ်းစားနှင့် မျက်စိကြောင်ပြီး အိပ်မပျော်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဝေမိုးအောင်အကြောင်းကို ကျော်ဝင်း၊ ကိုမော်ဝင်း၊ ကိုဖော်ဝင်းတို့အကြောင်း။

သူ့မှာက တစ်နေ့တစ်နေ့ အချိန်တွေ ပိုနေတတ်သည်။ မီးဖိုချောင်ကိစ္စကလည်း ကြီးမေတစ်ယောက်လုံး ရှိနေသဖြင့် သူက ဘေးမှ ကူညီရုံလောက်သာ ဝင်လုပ်ပေးရသည်။ အိမ်သန့်ရှင်းရေးအလုပ်ကလည်း တစ်နေ့ပတ်လုံး လုပ်နေဖို့ လိုသည်မဟုတ်။ အဝတ်လျှော်ရန် ကုလားမလေးတစ်ယောက်ကို ငှားထားပြီး သူက မီးပူတိုက်ဖို့သာ တာဝန်ရှိသည်။

သို့ဖြင့် နေ့လည်ခင်းအချိန်များနှင့် ညဉ့်အချိန်များသည် သူ့အတွက် ပျင်းမိငြီးငွေ့ဖွယ် ဖြစ်နေရလေသည်။ မနေ့က ညကလည်း စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်ပြီးသွားချိန်တွင် အိပ်ခွင့်စိတ် မရှိသဖြင့် သူ လျှောက်စဉ်းစားနေမိသည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့မှ သုံးဘီးကားသံ ကြားရ၏။ အိမ်ရှေ့လောက်မှာ ရပ်သွားသည်။ ခဏအကြာ စကားပြောသံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ ကိုကျော်ဝင်း(သို့မဟုတ်)ကိုမော်ဝင်း ပြန်လာတာဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။ ခဏအကြာ အိမ်ဘေးပေါက်ဖွင့်သံ ကြားရသည်။ ကုလားထိုင်၊ စားဖွဲ့ စသည်တို့ကို တိုက်သံခိုက်သံ ကြားရသဖြင့် ကိုကျော်ဝင်းဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားသည်။ ကိုကျော်ဝင်း သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး မကြာမီ မယ်ဒလင် လက်ကွက်စမ်းသံ ကြားရသည်။ ပြီးတော့ သီချင်းသံ ခပ်တိုးတိုး။

“ပင်ထက်ဟိုဆီ ဘယ်အရေးကို ဆိုမည်၊ နွေးတေးရှင် ငှက်မောင် တစ်ကိုယ်ရည် ... လွမ်းတေးကို သူပင် သီရော့မည်

... ရော်ရည်မှန်းဆသည် ... အိမ်မက်ဆန်တဲ့ နွေညပန်းချီ ... နွေညပန်းချီ နှင်းမြူရိပ်ကို မြင်လျှင် ... အမှတ်မထင် ဝေဝေဝါး ... ဘဝပမာလေလား ... တင်စားမိသည် ဆီးတားကာဂုက် ... လရက်နာရီ ...”

ကိုကျော်ဝင်းအသံက တဖြည်းဖြည်း တိမ်ဝင်သွားပြီး မယ်ဒလင် သံသာ ကျန်ရစ်သည်။ နောက် တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

သန်းသန်းဝင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် သံတံခါးလှုပ်သံ ကြားရသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူ အံ့ဩသွားသည်။ တံခါးဝတွင် ဝေမိုးအောင် ရပ်နေ၏။ သန်းသန်းဝင်း ကြောင်ကြည့်နေတုန်း ရှေ့မှထိုင်၍ သတင်းစာ ဖတ်နေသော ကြီးမေက ထ, လျှောက်သွားသည်။ သန်းသန်းဝင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ထရပ်ပြီးမှ ပြန်ထိုင်နေရသည်။

- “ဘယ်သူ့... ဘူး တွေ့ချင်လို့ပါလဲကွယ်”
- ကြီးမေက မေးသည်။ ဝေမိုးအောင်က ...
- “ကိုကျော်ဝင်းတစ်ယောက်များ ရှိပါသလား ခင်ဗျာ”
- “ဪ ... မရှိဘူးကွယ်၊ ရုံးသွားပြီ”
- “ဟုတ်လား ... ကျွန်တော် နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”
- “အထဲဝင်ပါဦးလားကွယ်”
- “ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲ”

ကြီးမေက တံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် ဝေမိုးအောင် အိမ်ထဲဝင်လာသည်။ ဝေမိုးအောင်သည် သန်းသန်းဝင်းကိုမြင်သောအခါ ‘မသန်းသန်းဝင်း ... နေကောင်းတယ်နော်’ ဟု လှမ်းမေးလိုက်သေးသည်။ သန်းသန်းဝင်းသည် ရုတ်တရက် လန့်သွားပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဂူးနွဲ့စည်၍ ‘ဘုတ်ကဲ့’ ဟု ကတုန်ကယင်ကြီး ပြောလိုက်သည်။ စိတ်ထဲကတော့

ကြီးမေ့နေတဲ့အချိန်ကြီးကို မလာပါနဲ့ဆိုတာ တော်တော်အတင့်
ရဲတဲ့ ကိုဝေပဲဟု မချဉ်မရဲ ဖြစ်နေ ရသည်။

ဝေမိုးအောင်ကား ဂျာမန်စစ်ဌာနချုပ်ထဲသို့ ခပ်တည်တည်
ဝင်လာသော မဟာမိတ်စပိုင်တစ်ယောက်လို ခပ်အေးအေး အမှုအရာဖြင့်
အိမ်ထဲဝင်လာပြီး ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သန်းသန်းဝင်းကို
တောင် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သေးသည်။ သူ့လုပ်ပုံက ပီရိသည်။
ကိုကျော်ဝင်းနားမည် မေးသည်။ သန်းသန်းဝင်း ကိုလည်း နှုတ်ဆက်သည်။
သဘောက သူသည် ကိုကျော်ဝင်းဆီ လာခြင်းဖြစ်သည်။ သန်းသန်းဝင်း
နှင့်လည်း ကိုကျော်ဝင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သိသည်ဆိုသော သဘော။

သန်းသန်းဝင်းသည် ထွက်သွားရ ကောင်းမလား၊ ကုလား
ထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်ရကောင်းမလား စဉ်းစားနေရသည်။ ဝေမိုးအောင်က
ပြုံးပြလိုက်တော့မှ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ကြီးမေလည်း ဝင်ထိုင်ပြီး ...

- “မောင်ကျော်နဲ့ ကိစ္စထူးများ ရှိသလားကွယ်”
- “ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ”
- “မောင်ကျော်တို့ ရုံးကလားကွယ်”
- “မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော်က တခြားပါ”
- “ဒါနဲ့ ငါတူနာမည်က”
- “ဝေမိုးအောင်ပါ”
- “ဪ... အေး... အေး”

ကြီးမေက ကော်ဖီဖျော်ရန် နောက်ဖေးသို့ ဝင်သွားသည်။
ထိုအခါကျမှ သန်းသန်းဝင်းက ...

- “ကိုဝေရယ် ... အတင့်ရဲလှချည်လား”
- “တွေ့ချင်လွန်းလို့ ကြံဖန်လာခဲ့ရတာပဲ”
- “တွေ့ချင်တာကလဲ ကြီးမေ့နေတဲ့အချိန်ကြီး”

“တမင်လာတာ၊ ကြီးမေ့နဲ့ စကားပြောကြည့်ချင်လို့၊ နည်း
နည်းပါးပါး စည်းရုံးလို့ရရင်လဲ မနည်းဘူး မဟုတ်လား”

“သိပ်အတင့်မရဲပါနဲ့နော်၊ ကိုကိုကျော်တို့သိရင် ပြဿနာ
ထက်မှာ၊ ခုလဲ ကိုကိုကျော်နားမည်ပြောပြီး လာတာ၊ တကယ်လို့
ကိုကိုကျော်သာ အိမ်မှာရှိနေရင် ခက်မယ်၊ သူနဲ့လဲ မသိဘဲနဲ့”

“သိပါတယ်၊ ခု သိသွားပြီ”

ဝေမိုးအောင်က မနွေညက ကိုကျော်ဝင်းကို လိုက်ပို့သည့်
အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟယ် ... ညက လိုက်ပို့တာ ကိုဝေပေါ့”

ဝေမိုးအောင် ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

“ကျွန်မ မအိပ်သေးဘူး၊ အိမ်ရှေ့က အသံတွေတော့ ကြား
သားပဲ၊ သိသိကွဲကွဲ မဟုတ်တော့ ကိုဝေမှန်း မသိဘူး”

“အဝင်းက ကိုကျော်ဝင်းတို့နဲ့လဲ အဆင်ပြေမှ ဖြစ်မယ်ဆိုလို့
ခင်စည်းရုံးကြည့်တာပဲ”

“ကြည့်လဲလုပ်ဦး၊ ဒါနဲ့ ခု ကိုကိုကျော်နဲ့ ကိုဝေနဲ့ သိသွားကြ
ဦးချေ”

ဝေမိုးအောင်က ခေါင်းခါပြသည်။

“ဘယ်လို ...”

“မသိသေးပါဘူး”

“ဒါနဲ့ ညကတောင် လိုက်ပို့တယ်ဆို”

“အင်းလေ ... ဒါပေမယ်”

ကြီးမေ ပြန်ထွက်လာသဖြင့် စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်ရသည်။
အထက်စကို ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လျှင်လည်း ကြီးမေ တစ်မျိုးထင်
ငြိမ်း၍ ...

“ကျောင်းတိုင်းက သူငယ်ချင်းတွေကတော့ မတွေ့တာကြာပါပြီ”

ဟု စိတ်ကူးတည်ရာ ပြောလိုက်သည်။ သန်းသန်းဝင်းက ရယ်ချင်သော်လည်း ကြီးမေရှေ့မှို ဣန္ဒြေဆည်နေရ၏။ ကြီးမေက ...

“ခဏထိုင်ဦးနော် ... ကော်ဖီသောက်ပြီးမှပြန်၊ ဟိုမှာ ရေနေဆွခါနီးပါပြီ”

“အို ... ကိစ္စမရှိပါဘူး ကြီးမေ၊ ဘာမှလုပ်မနေပါနဲ့ ကျွန်တော် ခုပြန်မှာပဲ”

“အို ... မဟုတ်တာကွယ်”
ဆိုပြီး မီးဖိုထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။

“ကိုဝေက သိပ်လည်တာပဲ၊ ကြီးမေ လာတာနဲ့ စကားပြောင်းပစ်တယ်”

“အဲ ... ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်”

ဝေမိုးအောင်က နံနက်က အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြသည်။ နံနက်က ရှစ်နာရီလောက်ကတည်းက လမ်းထိပ်က ကားမှတ်တိုင်ကို ရောက်နေခဲ့သည်။ မှတ်တိုင်ကို မြင်သာသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က စောင့်နေသည်။ ကိုးနာရီလောက်တွင် ကိုကျော်ဝင်း သုတ်သုတ်ပျာပျာ ထွက်လာ၏။ ဝေမိုးအောင်လည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထပြီး မှတ်တိုင်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကိုကျော်ဝင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကျအောင် မယောင်မလည် ရပ်နေသည်။ ကိုကျော်ဝင်းကတော့ သတိမပြုမီ ဝေမိုးအောင် ကိုကျော်ဝင်းနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိအောင် ကြိုးစားပြီး ပြီးပြလိုက်သည်။ ကိုကျော်ဝင်းက ပြန်ပြုံးမပြုံး ကားလာမည့်ဘက်သို့သာ မျှော်ကြည့်နေပြန်သည်။ သူ့ကို မမြင်လို့များလားမသိ။ မတတ်သာ သည့်အဆုံး သူကပင် စ၍ ‘အစ်ကိုကြီး ... ရုံးသွားတော့မလို့လား’ ဟု

နှုတ်ဆက်လိုက်ရ၏။ ထိုအခါတွင်လည်း ကိုကျော်ဝင်းက ကြောင်စိစိ တြည့်၍ ‘ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ အင်း ... အဲ’ ဆို လုပ်နေပြန်သည်။ ဦးတော့ ထိုးဆိုက်လာသော နံပါတ်တစ်ကားပေါ် တက်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှသာ ကိုကျော်ဝင်းသည် သူ့ကို လုံးဝ မမှတ်မိကြောင်း သိလိုက်ရတော့သည်။

ထိုအကြောင်းကို ပြောပြသောအခါ သန်းသန်းဝင်းက ပြီးသည်။

“ကိုဝေ ချဉ်းကပ်မှုက မအောင်မြင်ဘူးပေါ့”

“အင်းပေါ့၊ သူကမှ ကိုဝေကို မမှတ်မိတာ”

“ကိုဝေပြောတော့ မနေ့ညတုန်းက ဆိုင်ထဲမှာ တစ်ချိန်လုံး အတူတူရှိနေတယ်ဆို၊ ဒါနဲ့တောင် မမှတ်မိဘူးလား”

“မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိမှာပေါ့၊ အရက်သောက်တဲ့လူတွေဟာ ဒီလိုပဲ သောက်ပါများလာတဲ့အခါကျတော့ သတိမေ့တတ်လာတယ်။ သောက်နေတုန်းအချိန်မှာ ဘယ်သူတွေနဲ့တွေ့တယ်၊ ဘာတွေပြောတယ်၊ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ နောက်တစ်နေ့ကျရင် မေ့ကုန်တတ်တယ်”

“အင်း ... ဟုတ်မယ် ... ဟုတ်မယ်၊ ဟိုတစ်ခါလဲ ကျွန်မ ကြည့်ဖူးတယ်၊ တစ်ည ကျွန်မကလဲ မအိပ်ချင်သေးတာနဲ့ အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်က ကြည့်နေတာ၊ ကိုကိုကျော်ကို လူတစ်ယောက်က အိပ်ပျော်တယ်၊ လိုက်ပို့တဲ့လူကို ကျွန်မ သိတယ်၊ ကိုကိုကျော်သူငယ်ချင်း ထင်ကျော်တဲ့ အဲဒါ ကိုကိုကျော်က နှုတ်ဆက်တော့ ဝှုတ်နိတ် ... သိန်းဝင်းရေတဲ့”

ဝေမိုးအောင်က ရယ်လိုက်ရာ သန်းသန်းဝင်းက သူ့စကား မသေးကြောင်း လက်ကာပြ၍ အသိပေးလိုက်သည်။

“အဲဒါတင် မဟုတ်သေးဘူး၊ ကိုထင်ကျော်ကြီးကလဲ ကိုကို ဦးပဲခုံးကို ပြန်ပုခဲပြီး ပြောလိုက်တာက အိုကေ ... အိုကေ

ကိုလှဆောင်ရော့”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒါမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်”

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး။ ကိုဝေက ကြီးမေကို ကိုကိုကျော် အသိလို့ ပြောပြီး လာတာမဟုတ်လား။ တကယ်လို့ ကိုကိုကျော် ပြန်လာတဲ့အခါကျတော့ ကြီးမေက မင်းသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်တောင် လာသွားသေးတယ်။ မောင်ဝေမိုးအောင်တဲ့၊ သမီး သန်းသန်းဝင်းနဲ့လဲ သိတယ်ကွယ် ... ဘာညာဆိုပြီး လျှောက်ပြောရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အေးဟာ ... ဟုတ်သားပဲ။ ကြည့်စမ်း ... ကိုဝေ အဲဒါကို မစဉ်းစားမိဘူး။ ဒုက္ခပါပဲ ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“မသိဘူးလေ ... ဒါတော့ ကိုဝေစတဲ့ ပြဿနာပဲ။ ကြီးမေက တဆင့် ကိုကိုကျော်သိရင် မိုးမီးလောင်မှာ အမှန်ပဲ ...”

“ကြီးမေကို ကြည့်ကျွန်ပြောထားပေါ့”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“အဲဒါတော့ ...”

ထိုအချိန်တွင် ကြီးမေ ထွက်လာသည်။ ကော်ဖီပန်းကန်ချပြီး “သောက်ဦးကွယ်” ဟု ပြော၏။ ထို့နောက် အာလာပသလ္လာပ ဧည့်ခံ စကားပြောသည်။ ဝေမိုးအောင်က အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောနေရ၏။ ကြီးမေ၏စကားများထဲတွင် “မောင်ကျော်နဲ့ ကိစ္စရှိလား။ မှာလို့ဖြစ်ရင် မှာခဲ့ပေါ့ကွယ်” ဆိုတာ နှစ်ခွန်းသုံးခွန်းလောက် ပါသည်။ ဝေမိုးအောင် ကလည်း ခေါင်းသာ တွင်တွင်ခါရင်း ကိစ္စခေါ်ပါဘူး လုပ်နေရလေသည်။

စကားသာ ပြောနေရသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ကြီးမေ ကို ကျော်ဝင်းကို သူ့အကြောင်းပြန်ပြောလျှင် အခက်ပဲဟု တွေးနေသည်။ ဘယ်လိုလို့ရှိရပါမလဲဟုလည်း အပူတပြင်း အကြံထုတ်နေ၏။ စိတ်ကူး တစ်ခုခုသဖြင့် ...

“ဪ ... ကိုကျော်ဝင်းက ဝေမိုးအောင်ဆိုရင် သိမှာမဟုတ်ဘူး ကြီးမေရဲ့။ သူက ငယ်နာမည်ပဲ သိမှာ။ တင်ချို့ဆိုမှ သိမှာ”

မတတ်သာသဖြင့် တင်ချို့နာမည်ကို အလွဲသုံးစား လုပ်လိုက်ရ၏။ ဒါတောင် စိတ်မချရသေး။ ကြီးမေက သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တွေပါ လျှောက်ပြောလျှင် အကုန်လွဲကုန်မည်။ ပြီးတော့ သန်းသန်းဝင်းနှင့်ပါ သိသည်ဆိုသောကိစ္စ။ သည်လောက်ထိ လျှောက်မပြောပါစေနှင့် ဟုသာ ဆုတောင်းရပေတော့မည်။ သန်းသန်းဝင်းအနေနှင့်လည်း တစ်နည်းနည်းတော့ ကြံဦးမှာပါဟု စိတ်ဖြေကြည့်ရသည်။ မိမိ အတင့်ရဲမိတာ နာသည်။ နောင်ဆိုလျှင် သတိထားမှ။

သန်းသန်းဝင်းသည် ကြီးမေနှင့် ဝေမိုးအောင်၏ စကားပိုင်းထဲ ဝင်၍မပြောချေ။ တစ်ခုခုဝင်ပြောလျှင် အမှားပါမည်ဟု စိုးရိမ်နေသည်။ သို့ဖြင့် ဝေမိုးအောင်သည် ကြီးမေနှင့် ကြာကြာစကားပြောလျှင် သူ့စကားတွေထဲမှာ ကြီးမေ မသက်စရာတွေ တွေ့သွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်သည်။ ခုခု သူတို့ စကားပြောဆိုနေခဲ့ကြစဉ်က အမူအရာတွေပင် ကြီးမေ ခိုင်မိခဲ့ပြီလား မဟုတ်နိုင်။

ဒါကို ဝေမိုးအောင်ကလည်း ခန့်မှန်းတတ်သည်။ ခဏအကြာတွင် ကြီးမေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ သန်းသန်းဝင်းကိုလည်း ဘန်မပျက် နှုတ်ဆက်သွားသေးသည်။

ဝေမိုးအောင် ထွက်သွားသောအခါ ကြီးမေက သန်းသန်းဝင်း ဘက်လှည့်ပြီး မျက်နှာမူလိုက်သည်။ သန်းသန်းဝင်း မလုံမလဲ ဖြစ်ရ၏။

“သမီးနဲ့ သူနဲ့ သိတာကြာပြီလား”

ကြီးမေ မေးခွန်းသည် တာသွားလှသည်။ ဂရုတစိုက် ဖြေမည်။ “ကျောင်းတုန်းကပဲ”

“ဪ... မောင်ကျော်နဲ့ကကော ဘယ်လိုသိကြတာတဲ့ ထဲ...”

“ဟို... ကိုကိုကျော်နဲ့မှာ သူက လုပ်အားပေး လုပ်ဖူးတယ် တဲ့”

လှုပ်တစ်ပြက် အဖြေရလိုက်သည်ကိုပင် ဝမ်းသာရသေးသည်။ သို့ရာတွင် ကြီးမေ၏ နောက်မေးခွန်းတစ်ခုက ...

“ဒါဆို မောင်ကျော်နဲ့က နောက်မှသိတာပေါ့”

ကြီးမေ့ကို သူ ဖြုံလာသည်။ ကြီးမေသည် ခပ်အေးအေး နေတတ်သည်။ စတားနည်းသည်။ စကားနည်းခြင်းကပင် တစ်ခွန်းဆို ဆိုသလောက် ထိမိစေသလားမသိ။ ဝေဖိုးအောင်သည် သန်းသန်းဝင်း နှင့် အရင်သိပြီးမှ ကိုကျော်ဝင်းနှင့် သိရသည်။ သည်တော့ ခုလာတာ ကိုကျော်ဝင်းဆိုဟု ဆိုခြင်းထက် သန်းသန်းဝင်းဆိုလာခြင်းက ပို၍ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကြီးမေ ကောက်ချက်ချသလို ဖြစ်နေသည်။

“သမီးနဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးလား”

အလွန်ဖြေရခက်သော မေးခွန်း။ ဖွင့်ဟဝန်ခံခြင်း(သို့မဟုတ်) ခြောင်ခြင်းပယ်ခြင်းမျိုး မဖြစ်အောင် သတိထား ဖြေသင့်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကြီးမေက သက်သေကင်း ဖြစ်နေသည်။ သေချာပြီ။

“သိပ်ရင်းနှီးတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တက္ကသိုလ်မှာဆို သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးစုပြီး စားကြသောက်ကြ စာကျက်ကြ လုပ်တတ်တယ် မဟုတ်လား။ သူလဲ တစ်ယောက်အပါအဝင်ပေါ့”

ကြီးမေက ဘာမှပြန်မပြောသေး။ အတန်ကြာ စဉ်းစား သည်။ ပြီးတော့မှ ...

“ကောင်လေးက ရိုးသားပုံရပါ့ကယ်”

သန်းသန်းဝင်း ဝမ်းသာသွားသည်။ ဝေဖိုးအောင်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ဝေဖိုးအောင်သည် တွေ့တဲ့လူကို ကျေနပ်အောင် ဝေါင်းသင်းတတ်သည် မဟုတ်လား။ ကြီးမေ့ကိုလည်း သူက အလိုက် အထိုက် ပြောဆိုသွားခဲ့သေးသည်။ သန်းသန်းဝင်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။

“ကြီးမေ ... သူ လာသွားတဲ့အကြောင်း ကိုကိုကျော်ကို ပြန်မပြောပါနဲ့နော်”

“ဟေ”

ခုမှ ကြီးမေ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သန်းသန်းဝင်းက ကြီးမေ၏လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လိုက်လေသည်။

... အားအရ ...

www.burmeseclassic.com

ဝေဖိုးအောင် အပြင်မှပြန်လာသည်။ ခဏနားပြီး ရေချိုးသည်။
ရေချိုးပြီးသည်နှင့် ဆာလောင်ခြင်းသည် နှစ်ဆတိုးလာ၏။ ကိုကာစိန်
က မီးဖိုခန်းထဲမှာပင် ရှိသေးသည်။ ချက်လို့ပြုတ်လို့ ပြီးသေးဟန်မတူ။
ဝေဖိုးအောင် မီးဖိုခန်းထဲ လိုက်ဝင်သွားသည်။

“မပြီးသေးဘူးလားဗျာ ... ဆာလာပြီ”

“ထမင်းအိုးကျက်ရင် ပြီးပါပြီ”

“ဟင်းကကော”

“ဒီမှာ ဟေ့ကောင် ... အိုးတစ်အိုးထဲမှာ ထမင်းရောဟင်းဖို
တစ်ချိန်တည်းမှာ တစ်ပြိုင်နက် ချက်နိုင်တဲ့နည်းကို ငါတွေ့ပြီကွ”

ဝေဖိုးအောင်က နားလည်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဘဲတစ်ကောင်လုံး အသုံးချနည်းကို အခြေခံပြီး
တီထွင်ထားတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“အေးကွ”

ထမင်းအိုးတည်ပြီး ကျက်ခါနီးတွင် ဘဲဥပါ ထည့်ပြုတ်ထား

ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကြော်လိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်ဗျာ”

“ဆီမရှိတူးဟ၊ ဒီနေ့တော့ ဘဲဥပြုတ် ဆာဖြူးပြီး ထမင်းရည်
ကို ဟင်းချိုလုပ်သောက်ရုံပဲ ရှိတယ်”

“ကလေး ... ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ စားကြရအောင်ဗျာ၊ ထမင်း
အိုးက မနပ်သေးဘူးလား”

“ရလောက်ပါပြီ ... ငါ ရေသွားချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ တူတူစား
တာပေါ့”

“ဟောဗျာ ... ဆာလှပြီ၊ ရေချိုးမနေပါနဲ့တော့၊ ဒါမှ မဟုတ်
ရင်လဲ ခင်ဗျား သွားချိုးရင်ချိုး၊ ကျွန်တော်တော့ မစောင့်နိုင်တော့ဘူး၊
စားတော့မယ်”

“နေပါဦးဟ ... မင်းကို ငါ ပြောစရာတစ်ခုလဲ ရှိသေးတယ်”

“နောက်မှပြောဗျာ”

ကိုကာစိန် ရေချိုးရန် ထွက်သွားသည်။ ဝေဖိုးအောင် ထမင်း
အိုးကိုဖွင့်၍ ဘဲဥတစ်လုံးကို ဖွန်းဖြင့်ခပ်ယူပြီး ရေတစ်ခွက် ခပ်၍စိပ်
လိုက်သည်။ ထမင်းတစ်ပန်ကန်ခူးပြီး အအေးခံလိုက်၏။ ဘဲဥကို
အနွံခွာသည်။

“ဝေဖိုးအောင် ... ဧည့်သည်လာတယ်ဟေ့”

သူ စိတ်ပျက်သွားသည်။ ထမင်းဆာနေရတဲ့ကြားထဲများ။
အဆောင်ရှေ့က ဧည့်ခန်းကလေးကို ထွက်လာခဲ့သည်။ ဧည့်သည်ဆို
သူ့တွဲက ဟန်ခင်နှင့်ခင်ဌေး။ ဝေဖိုးအောင် ပို၍စိတ်ခါတ်ကျသွား၏။

သူတို့လာလျှင် တော်တော်နှင့် ပြန်ကြမည်မဟုတ်။ သူ့ဘဝသည်
အဆောင်ကို နှစ်ခါသုံးခါ လာဖူးသည်။ လာတိုင်းလည်း လောက်တော်နှင့်
ပြန်၊ လက်ဖက်ရည်ခိုင် ခေါ်ပြီး စကားပြောသည်။ အချိန်နှင့် အပြား

တို့သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြီးရည်ရှည်နှင့် လှန်ထားကြောင်း အခြေ
ဝေးဖို့ အချိန်ခွဲနေကြောင်း သူတို့ကို မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးပြီးမှ
ကပ်ဖြတ်ပြီး အရှာလုပ်ဖို့ ကြံစည်နေသည်ထင်ကြောင်း သန်းသန်းဝင်းမှ
တစ်ဆင့် ထပ်ပြောတုန်းအားပေးလျှင် ကောင်းမည်ထင်ကြောင်း လာလာ
ပြီး ငိုပြလေ့ရှိသည်။ ဝေဖိုးအောင်က နှစ်သိမ့်ရ၏။

သည်နေ့လည်း ဒါမျိုးပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကောင်းလေးတွေကို
ခဏစောင့်မိုင်းပြီး ထမင်းစားလျှင် ကောင်းမလား။ မဖြစ်သေး။
ဧည့်သည်တွေ ပစ်ထားသလိုဖြစ်မည်။ ပြီးတော့ သူတို့လည်း ထမင်း
စားရသေးဟန် မတူ။ ထိုအခါ ထမင်းစားပါဦးဟု ဖိတ်ခေါ်ရမည်။
သည်ကောင်းတွေက ယုံရတာမဟုတ်။ တကယ် ဝင်အုပ်ချင်အုပ်မှ။
စားမည်ဆိုလျှင် ဘဲဥဖြုတ်နှစ်လုံးနှင့် မျက်နှာဖျက်ရပေမည်။

ဝေဖိုးအောင်က ပြုံးပြီး ဝင်တိုင်လိုက်သည်။ ဟန်ခင်က...

“အပြင်သွားရအောင် အစ်ကို”

ဟု ပြောသည်။ ဝေဖိုးအောင်လည်း ‘သွားတာပေါ့’ ဟု ပြော
လိုက်သည်။ ခင်ဋ္ဌေက ‘ဟိုအစ်ကိုကြီးပေါ့ ခေါ်ခဲ့ရင်ကောင်းမယ်’ ဟု
ကိုကားစိန်ကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောသည်။ ဝေဖိုးအောင်သည် သူတို့မျက်နှာ
ထားတွေ နည်းနည်းထူးခြားနေကြောင်း အကဲခတ်မိသဖြင့်...

“ကဲ... ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ ပြောပါဦးကွ”

ဝေဖိုးအောင်သည် ဟန်ခင်နှင့် ခင်ဋ္ဌေတို့ကိုစွဲအတွက် အကျ
အညီပေးရန် သန်းသန်းဝင်းကို တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ သန်းသန်းဝင်းက
လူငယ်တွေကို မြှောက်ပေးသလို ဖြစ်မှာမို့၍ အင်တင်တင် လုပ်နေ
သည်။ ဟန်ခင်တို့ကလည်း လာလာနားနားပူသည်။ ဝေဖိုးအောင်ကလည်း
သန်းသန်းဝင်းကို ဓာတ်ဆင့်ထပ်ပြီး နားပူရ၏။ သန်းသန်းဝင်းက ကြည့်
လုပ်မည်ဟု ဆိုသည်။ သည်လောက်ထိ ဝေဖိုးအောင် သိထား၏။

ခုနောက်ပိုင်း အခြေအနေက ...

အချို့နှင့် အပြုံးတို့က သဘောထား ပျော့ပျောင်းလာပုံရ
သည်။ အရင်ကလို ဟန်ခင်တို့ကိုတွေ့လျှင် နှုတ်ခမ်းစုသွားခြင်း၊ ခြေ
ဆောင်ခြင်း၊ တစ်ဖက်လှည့်သွားခြင်းတို့ကို မလုပ်တော့ချေ။ နောက်
ဆော့ မေးထူးခေါ်ပြော ရှိလာသည်။ လမ်းမှာတွေ့လျှင် ပြုံးပြုံးနှုတ်
ဆက်ဖော် ရလာသည်။ အခြေအနေသည် တစ်စထက်တစ်စ
ညိုကောင်းမွန် လာ၏။ သန်းသန်းဝင်းက မျှမျှတတဖြစ်အောင် စီစဉ်
ထိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ အောင်စာရင်းတွေ ထွက်လို့
အောင်လျှင် အဖြေပေးမည်ဆိုသော အကြောင်းပြန်ကြားချက်ကို ရရှိခဲ့
ထေသည်။

“ဒါကြောင့် အစ်ကိုကို ပြုစုချင်လို့ လာခေါ်တာပါ”

ဟု ဟန်ခင်က ပြောသည်။ ဝေဖိုးအောင်က ‘နေပါစေတွာ’
ဟု ပြန်ပြောရာ ခင်ဋ္ဌေကလည်း...

“ဟာ ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လိုက်ခဲ့ပါ။ အစ်ကိုကို တမင်လာ
ခေါ်တာပဲဟာ။ ကျွန်တော်တို့ကိုစွဲက အစ်ကိုကြောင့် ပီပြင်သွားတာ
မဟုတ်လား။ အစ်ကိုကို ကျေးဇူးတင်လို့ပါ”

“အဲဒီလို ပုံစံမျိုးကြီးနဲ့တော့ မလိုက်ချင်ဘူးကွာ။ ငါ မင်းတို့
အိစ္စ ကူညီခဲ့တာက ရိုးရိုးစေတနာနဲ့ပဲ။ ဒါတွေမလိုပါဘူး”

“ဆော့နိုး အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တို့က ဒီလိုသဘောမျိုး မဟုတ်
ဘူး။ အစ်ကိုကို ခင်မင်တာက အဓိကပါ”

ဟန်ခင်နှင့်ခင်ဋ္ဌေတို့က အတမ်းခေါ်သည်။ မဓာတ်သာသဖြင့်
ကိုကားစိန်ကိုပါ ခေါ်ပြီး လိုက်သွားရသည်။ ခြေနီကုန်းရိုး ‘မိုးနတ်မယ်’
ဆုတ်စားရုံတွင် ဖြစ်သည်။ ဟင်းခန်းလေးမျိုးဖြင့် ခြိန်ရှက်ခွာ စားကြ
သည်။ ဝေဖိုးအောင်နှင့် ကိုကားစိန်တို့က ဝိသွဉ်ပြန်သည်။ ခဏနေသော

ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ဘဲပြုတ်နှင့် စားရတော့မည်ဟု အားလျှော့ထားကြရာမှ သူတို့အနေဖြင့် လေးငါးခြောက်လနေလို့ တစ်ကြိမ်ကြည့်ခဲ့ယဉ်းသော ဟင်းလျာများနှင့် လာတွေ့ရသောကြောင့် တစ်ကြောင်း။

ထမင်းစားရင်း စကားပြောကြသည်။ ဟန်ခင်နှင့် ခင်ဌေးတို့သည် တော်တော်ပျော်နေကြပုံရသည်။ ဝေမိုးအောင်တို့ကို 'အစ်ကိုတို့ သောက်ချင်သောက်ပါလား' ဟု စေတနာရှိကြသေး၏။ ကိုကာစိန်ဆရာသူပါ မသောက်တတ်သဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်ရသည်။

"မင်းတို့ကော သောက်နေကြပြီလား"

ကိုကာစိန်က မေးသည်။ ခင်ဌေးက ခေါင်းခါပြသည်။

ဟန်ခင်က ...

"ကျွန်တော်တို့က လူငယ်ပီပီ ပျော်တတ်တာ လှောင်တတ်တာပါ။ အရက်လဲ မသောက်ဘူး။ ဆေးတွေ ဘာတွေလဲ မကိုင်ဘူး"

"ကစားရော ကစားသလားကွ"

ဝေမိုးအောင်က ကိုကာစိန်ကို ကလိလိုသဖြင့် ဖဲတွေတာတွေ ခိုက်တတ်သလားဟု မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုကာစိန်က ဝေမိုးအောင်ကို လုပ်ထားဦးပေါ့ဆိုသော မျက်နှာဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ကောင်လေးတွေကတော့ ဝေမိုးအောင် မေးသည်ကို နားမလည်။ တစ်ခုအစိပွယ်ကောက်ပြီး ...

"ကစားတာပေါ့၊ ပယ်ရယ်ဘား၊ ညွဲတယ်၊ ကြက်တောင်နို့စ်တယ်၊ ပိုက်ကျော်ခြင်း ခတ်တယ်"

ဝေမိုးအောင်၏တိုက်ကွက် မအောင်မြင်သဖြင့် ကိုကာစိန်က ရယ်သည်။ ဝေမိုးအောင် စကားမဆက်နိုင်မီ သူက ဦးအောင်ပြောသည်။

"အေး .. ကောင်တယ်ကွ၊ လူငယ်ဆိုတာ အဲဒီလိုမှ" ဟု အချို့ပြီး အတော်ရှည်လျားစွာ ဆုံးမသြဝါဒ ပေးနေသည်။ ဟန်ခင်နှင့်

ခင်ဌေးတို့က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဝိုသေစွာ နားထောင်နေကြသည်။ ဝေမိုးအောင်က ရယ်ချင်နေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုကာစိန်၏ ဩဝါဒများတွင် ပညာရေးကို နှိပ်တတ်ထား၍ အချစ်ရေးကို ဒုတိယနေရာမှာသာ ထားသင့်ကြောင်း၊ အရက်သေစာ မသောက်စားသင့်ကြောင်း၊ မူးယစ်သေးဝါး မသုံးစွဲသင့်ကြောင်းတို့သာပါပြီး လောင်းကစားကိစ္စ မပါသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

စားသောက်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာပြီးနောက် ဟန်ခင်နှင့် ခင်ဌေးတို့က နှုတ်ဆက်ပြီး လမ်းခွဲသွားသည်။ ဝေမိုးအောင်နှင့် ကိုကာစိန်တို့ကတော့ ခိုက်တင်းနေကြသဖြင့် လမ်းလျှောက်ပြန်ရန် သဘောတူကြသည်။ လမ်းတွင် ဝေမိုးအောင်က မေးသည်။

"နေပါဦးဗျာ ခင်ဗျား အိမ်မှာတုန်းကပြောတာ ဘာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာ"

"နက်ဖြန်မှ ပြောမယ်ကွာ"

"ဟာ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"ဒီနေ့ ခိုက်သိပ်တင်းနေပြီလေ၊ လက်ဖက်ရည်သောက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး"

"ဟေ့လူကြီး ... လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီသုံးလေးရက်အတွင်းမှာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ဖက်ရည် မတိုက်နိုင်ဘူး၊ မပြောချင်လဲနေ"

"အေးပေါ့ကွာ၊ ပြောရတော့မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းအိမ်က ငွေရောက်လာရင်တော့ တိုက်ဖို့ မမေ့နဲ့ပေါ့"

"တိုက်မယ်ဗျာ"

"ဒီလိုကွ၊ မင်းကောင်မလေးမှာ အစ်ကိုသုံးယောက် ရှိဟယ် ဖဟုတ်လား၊ အဲဒီထဲက ဖဲခိုက်တယ်ဆိုတဲ့ လူနာမည်က ဘာပဲသူလဲကွ"

"ကိုမော်ဝင်း"

“အေး အဲဒီလူကို ငါတွေ့ခဲ့တယ်ကွ”

“ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ”

“ဟ... ငါနဲ့သူနဲ့ တွေ့တယ်ဆိုကတည်းက ဖဲပိုင်းမှာပဲ ဖြစ်ရ တော့မှာပေါ့ကွ”

“ခင်များနဲ့ ခင်လိုလား”

“တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတာ။ ဒါပေမယ့် ကစားသမားဆိုတာက မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ တစ်ခါလောက် တစ်ပိုင်းတည်း ကစားဖူးရင် ခင်သွားတတ်တာပဲလေ။ ဒီမှာ လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို အမြန်ဆုံး သိချင်ရင် ဖဲအတူတူ ကစားကြည့်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ခရီးအတူတူ သွားကြည့်”

လောင်းကစားသမား နှစ်မျိုးရှိသည်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အဖြစ် ကစားသူနှင့် ဝါသနာအရ ကစားသူတို့ ဖြစ်၏။ နှစ်မျိုးစလုံးပင် အပျော်ဆိုပြီး စကစားရာမှ စွဲလမ်းသွားခြင်းအပေါ်တွင် အခြေခံသည်။ အပျော်ကစားရာမှ ဝါသနာပါလာ တို့မှာတစ်ဆင့် စီးပွားဖြစ် ကစားသည့် အဆင့်သို့ ရောက်လာတတ်သည်။ စီးပွားဖြစ် ကစားသူ (သူတို့အခေါ် ကျား)က နည်းတော့နည်းသည်။ ဝါသနာပါသဖြင့် ကစားသူတွေသာ

များသည်။ ကွာခြားချက်မှာ ဝါသနာသမားသည် အရုံးအနိုင်က အရေးမကြီး။ ကစားရရှိသော ပမာဏဖြစ်၍ စီးပွားဖြစ်သမားက အရုံး အနိုင်ကို မမာနထား ကစားသည်။ နိုင်နေလျှင် ပွဲကိုဖြတ်ပယ်။ အနိုင်နှင့် ပိုင်းမည်။ ရှုံးနေလျှင် ဆက်ကစားမည်။ များများရှုံးလာလျှင် ညစ်မည်။

ကိုမော်ဝင်သည် ဝါသနာသမား ဖြစ်သည်။ ကျောင်းတုန်းက အပျင်းပြေကစားရာမှ စွဲသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် ကြေးကြီးကြေးငယ် မရွေး။ ကစားနေရလျှင် ကျေနပ်နေတတ်သည်ပင်။ ကစားစရာ ငွေမရှိ တော့လျှင်ပင် ဘေးက ထိုင်ကြည့်ချင်နေတတ်သောသူမျိုး။ မြို့လယ် ကောင် တိုက်ခန်းများ၊ မြို့စွန်ရှိ ကြံကျယ်ကြီးများမှစ၍ အသုဘအိမ် လိုက်ရှာကစားတတ်သည်။ ပိုင်းရှာမတွေ့လျှင် ဘောလုံးပွဲထဲဖြစ်ဖြစ် သွားထိုင်နေရမူ။

ကိုကာစိန်သည်လည်း ဝါသနာသမား ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူက တခြားသူတွေနှင့် မတူသည့်အချက် ရှိသည်။ သိပ်အရုံးမခံ ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်က ငွေမလိုက်နိုင်သောကြောင့် ရွှေတာနေရ ခြင်းလည်း ပါသည်။ နိုင်ပြီဆိုလျှင်လည်း သိပ်လောဘမကြီး။ တော်ရုံ ထန်ခုံနိုင်လျှင် စိတ်ကို ဖြတ်နိုင်သည်။ သည်လိုလူမျိုးကတော့ ရှား၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လောင်းကစားသမားတို့တွင် တူညီသော အချက်တစ်ချက် ရှိသည်။ ထိုအမှု၌ ခုံမင်စွဲလမ်းတတ်ခြင်းပင်။

ကိုကာစိန်ဆိုလျှင် သူ့ပင်ကိုစိုက်ကိုက် အလောင်းအစား ဝါသနာပါသည်။ ဘယ်လောက်ဝါသနာပါသလဲဆိုတာ တစ်ခါက ဝိညာကြီးတစ်ယောက် အသည်းအသန် ဖြစ်နေသည်။ ဆရာဝန်က ဝေးငါးဆယ်ရက်သာ ခံတော့မည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုအခါ သူနှင့် သူ့ ချွယ်ချင်းတစ်ယောက် အလောင်းအစားလုပ်သည်။ လောင်းကြေးက ချိန်ယူရာ အဝကျော့ကြေး၊ လောင်းသည် အကြောင်းအရာက သူ့ဘကြီး

နှစ်ခုအတွင်း သေမသေ၊ ကိုကာစိန်က သေမည် ဆိုသောဘက်က နေသတဲ့

ကိုကာစိန်က ဝေဖိုးအောင်ကို ခေါ်သွားသည်။ ကစားပိုင်း တစ်ပိုင်း ရှိရာသို့ ဖြစ်၏။ အရင်က တစ်ခါမျှ ခေါ်မသွားခဲ့ဖူးချေ။ ထိုအချက်တွင်တော့ ကိုကာစိန် စည်းကမ်းရှိသည်။ သူက ကစားတတ် သော်လည်း ဝေဖိုးအောင်ကို ကစားဖို့ ဘယ်တော့မျှ မဆွယ်။ ဝေဖိုး အောင်က တစ်ခါလောက် လိုက်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုတာ တောင်မရာ 'လောင်းကစားဆိုတာမျိုးက နတ်ကြီးတယ်ကွ၊ ဘုရားကို ဆယ်ခေါက် လောက်သွားတာတောင် ဘာသာရေထက် စိတ်ပါချင်မှ ပါတတ်ပေမယ့် လောင်းကစားကျတော့ တစ်ခါတည်းနဲ့ စိတ်ပါချင်ပါ သွားတတ်တာ' ဟု ဆိုသည်။

ခုဟာကတော့ ကိုမော်ဝင်းနှင့် ဝေဖိုးအောင်ကို တွေ့ပေးချင် သောကြောင့် ခေါ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဝေဖိုးအောင်အနေဖြင့် ကိုမော်ဝင်း ကို လေ့လာခွင့်ရမည်။ အဆင်သင့်လျှင် သိက္ခန်းခင်မင်သွား နိုင်သည် ဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်လည်း ရှိသည်။

လမ်းမှာ ကိုကာစိန်က ကိုမော်ဝင်းအကြောင်း ထပ်ပြောပြ သွားသေး၏။

“လူက နည်းနည်းတော့ ရွတ်ထယ်ကွ၊ စိတ်ရင်းကတော့

ကောင်းမယ့်ပုံပဲ၊ ဒီလူရဲ့ထူးခြားချက်က ကစားတိုင်းလိုလို ရှုံးတတ်တယ်၊ နိုင်တာ သိပ်နည်းတယ်၊ ရှုံးမှာပေါ့ကွ၊ သူက တခြားကစားဖော်တွေကို ညှာတတ်တာကို။ ကစားပိုင်းမှာ တစ်ဖက်လူကို ဘယ်တော့မှ မညှာရ ဘူး။ အရင်းနှီးဆုံး အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်ပေစေ၊ တခြားနေရာမှာ လျှော့ပေးရင်ပေး။ ဝိုင်းထဲမှာ လာဆုံရင်တော့ အပြတ်အသတ် လုပ်ရတယ်။ ဒါ ထုံးစံပဲ။ သူကတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ သူ့အိမ်က သိပ်စီးလာပြီဆိုရင် ပြန်လျှော့ပေးလိုက်ရော၊ တခြားလူတွေက နာလန် ထူလာတဲ့အခါကျတော့ သူ့ကို ပြန်မညှာတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ သူ အရှုံးများရတာ၊ သူကတော့ ရှုံးရင်လဲ ‘ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ’”

“ခင်ဗျားက တစ်ခါနှစ်ခါ ဆုံဖူးရုံနဲ့ ဒီလောက်တောင် သိနေရ သလားဗျ”

“သိတာပေါ့ကွ၊ ငါပြောသလို တစ်ခါလောက် တူစွာကစား ခုနင် သိနိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူနဲ့ မကြာခဏ ဆုံဖူးတဲ့ လူတွေကိုလဲ နည်းနည်းပါးပါး မေးစမ်းကြည့်ရတာပေါ့”

ဗြဲထဲက လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ လှူရသည်။ ဆို့နောက် သုံးဘီးကားတစ်စီးငှားပြီး ဗြဲဆင်ခြေစုံရုံ ဆိတ်ငြိမ် ရန်ကွက်တစ်ခုသို့ သွားကြသည်။ ဗြဲကျယ်ကြီးထဲမှ အိမ်အိုကြီးတစ်လုံး တွင် ကစားပိုင်း ဖြစ်ကြမည်။ ကြေးနည်းနည်းကြီးသည်။ အလယ် အလတ်လောက် ဖြစ်မည်ဟု ကိုကာစိန်က ပြောသည်။ ကိုမော်ဝင်းလို ထူးချွန်ပင် သည်ပိုင်းမျိုး၌ တစ်လတစ်ကြိမ်၊ နှစ်လတစ်ကြိမ်သာ ပါဝင် နိုင်သည်။ ကိုကာစိန်လိုလူမျိုးတော့ အနားမကပ်နိုင်၊ သည်နေ့တွင် ထိုကာစိန်က သက်သက်မဲ့ လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကစားပိုင်းမှာ အပျော်သဘော။

ကိုမော်ဝင်းသည် ကိုကာစိန်ကို လေးလေးစားစားပင် ဆက်ဆံ

သည်။ ကိုကာစိန်က ကိုမော်ဝင်းနှင့် ဝေမိုးအောင်ကို မိတ်ဆက်ပေး
လိုက်၏။

“ဒါ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခန်းတည်းနေတဲ့ ဝေမိုးအောင်တဲ့”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကစားမလိုထင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး... သူက မကစားတတ်ဘူး၊ တစ်ခါမှ မကြုံ
ဖူးတဲ့ မဟုတ်သလိုဖြစ်အောင် ခေါ်လာတာ”

“မကစားတတ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောပြီး ကိုမော်ဝင်းက ရယ်လိုက်သည်။ ဝေမိုးအောင်
လည်း ပြုံးပြလိုက်၏။ လူကြီးတွေ သည်လိုပဲ။ သူတို့ကတော့ လုပ်ချင်
တာလုပ်ပြီး လူငယ်တွေကျတော့ ‘ကစားနဲ့ သောက်တာ မကောင်းဘူး’
စသည်ဖြင့် ဆုံးမတတ်ကြ၏။

ကစားပိုင်း ၈, သည်။ အိမ်ကြီး၏နောက်ဘက်ရှိ စတိုခန်းလို
အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ဖျာတွေခင်းပြီး အလယ်မှာ စားပွဲပိုင်း ချထား
သည်။ စားပွဲပေါ်မှာ စားပွဲခင်း ခင်းထားပြီး ပန်းကန်တစ်ချပ်ပေါ်တွင်
ဖဲထုပ်ရှိသည်။

ကိုကာစိန် ပြောသည်မှာ မှန်၏။ လူတစ်ယောက်အကြောင်း
အမြန်ဆုံးသိချင်လျှင် ခရီးအတူတူသွားကြည့်။ ဒါမှမဟုတ် ဖဲအတူတူ
ကစားကြည့်ဆိုတာ။

လူတို့သည် တခြားအချိန်များမှာ ဟန်ဆောင်၍ နေနိုင်သည်။
ခရီးအတူတူသွားလို့ အတူစား အတူအိမ်နေရသောအခါ ဟန်မဆောင်
နိုင်တော့။ ပင်ကိုစိတ်ထား ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည်။ အနစ်နာခံ
ထတ်သလား၊ အခွင့်အရေးယူတတ်သလား၊ ဖိစားကြောင်းသလား၊ ဇွဲရှိ
သလား၊ စိတ်ဓါတ်ကျလွယ်ပြီး ညည်ညူတတ်သလားဆိုတာအထိ သိလာ
ရသည်။

ထို့အတူ ဖဲကစားရာတွင်လည်း လူတစ်ယောက်သည် စိတ်
တိုတတ်သလား၊ ဒေါသကြီးတတ်သလား၊ သူများအပေါ် တင်စီးတတ်
သလား၊ ရိတ်တတ်သလား၊ ကပ်စေးနဲ့တတ်သလား၊ လက်ဖွာတတ် သလား၊
တွေဝေတတ်သလား၊ ပြတ်သားတတ်သလား၊ စိတ်ဓါတ် ပျော့ညံ့သလား၊
ကြံ့ခိုင်သလား၊ ရိုးသားသလား၊ ကောက်ကျစ်သလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
အထင်ကြီးတတ်သလား၊ သူများကို ယုံလွယ်တတ်သလား၊ စသည်တို့ကို
အချိန်တိုတိုအတွင်း သိနိုင်သည်။

ကံကိုယုံတတ်သူ၊ ဥဏ်သမား၊ ပညာသမား၊ အတွက်အချက်
သမား စုံနေ၏။

ကစားသမားအချင်းချင်း အကြောက်ဆုံးလူမျိုး ရှိ၏။ ကို
မော်ဝင်းလို လူမျိုး။ ကိုမော်ဝင်းက ကစားလျှင် အလွန်တည်ငြိမ်သည်။
ကစားနေတုန်း စကားသိပ်ပြောလေ့မရှိ။ သူ့ဖဲကောင်းမကောင်း သူ
ချက်နာကိုကြည့်ပြီး အကဲဖမ်းလို့မရချေ။ ဟိတ်ဟန်ထုတ်ပြီး ညာစား
တတ်သူတို့သည် နစ်လှည့်သုံးလှည့်သာ ရမည်။ နောက်ပိုင်း အကြောင်း
သိသွားရသည်ပင်။ ကိုမော်ဝင်းကျတော့ ဖြေဖို့ကောင်းသည်။ ခြောက်လို့
လည်း မကြောက်၊ စကားနိုက်ကြည့်လို့လည်း မရ၊ တစ်ချက်တစ်ချက်
သူ ထလုပ်လိုက်လျှင် အားလုံးလန့်ရသည်။

သို့ရာတွင် ကိုမော်ဝင်း၌ အကြီးမားဆုံး ချွတ်ယွင်းချက်တစ်ခု
ရှိသည်။ ဖဲကစားရာတွင် ညီအစ်ကို၊ သားအဖ၊ သူငယ်ချင်းပင် ဖြစ်စေ၊
ရန်သူလိုပင် သဘောထားရမည် ဆိုသော ဖဲသမားတို့၏သိဝီရိကို မလိုက်
နာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ကိုယ့်ကပိုင်လို့ အပြတ်အသတ် ဆော်ရမည့်
အခါမျိုးတွင် သူတော်ကောင်းစိတ် မွေးတတ်သည်။ ကိုကာစိန်သည်
ဘေးကကြည့်ရင်း အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရလေသည်။

နေ့လည်တွင် အိမ်ရှင်တွေက လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ၊

အအေးနှင့် ဖုန်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံသည်။ ကစားနေသော အချိန်အတွင်းမှာ လည်း နူးယားနှင့်အေးပေါ့လိပ်များ မပြတ်အောင် ဂရုစိုက်သည်။ သူတို့ အတွက်လည်း အကောက်ကံ နှင့်နေအောင် ရတာကိုး။

ညနေ ပွဲသိမ်းသောအခါ ထုံးစံအတိုင်း ကိုမော်ဝင်း ရှုံးသည်။ သိပ်များများတော့ မဟုတ်။ နှစ်ရာကျော်ကျော်၊ ထောင်ဂဏန်းလောက် ရှုံးသူတွေလည်း ပါသည်။ သည်နေ့မှာ တစ်ယောက်တည်းသာ နိုင်သည်။ သုံးထောင်နီးပါးလောက် ရသွားသည်။ ကစားတိုင်းတိုင်းတွင် ကျိန်းသေ နိုင်သူကတော့ အကောက်ရသော အိမ်ရှင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ တချို့ ဆိုလျှင် သပိတ်ဝင်အိတ်ဝင် ရသော အကောက်ကိုပင် ခပ်အေးအေး မယူဘဲ ထိုငွေနှင့် ဝိုင်းထဲ ဝင်ကစားမိသဖြင့် ကိုယ့်ရှိတာလေးပါ ပါသွားတတ်သေးသည်။

နိုင်သွားသောသူက ကိုကာစိန်အား 'အော်နာ' ဆိုပြီး ငွေအစိတ် ပေးသွားသည်။ ကိုကာစိန်က ညနေ ဟင်းဝယ်စားမယ်ကွာဟု ဝေဖိုး အောင်ကို ပြောသည်။

ကိုမော်ဝင်းသည် ပြန်ခါနီးတွင် ကိုကာစိန်နှင့် ဝေဖိုးအောင် တို့ကို သတိတရ နှုတ်ဆက်သွားသည်။ သူက ရှုံးသော်လည်း ခပ်အေး အေးပင် ရှိနေသည်။ 'ဒီလူကြီးဟာ ကစားတတ်တာကလွဲရင် စိတ် သဘောထား ကောင်းမယ့်လူပဲ' ဟု ဝေဖိုးအောင် စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချ လိုက်သည်။

... အေးအေး ...

"ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဒီထဲရောက်နေမှန်း ကိုဝေလဲ မသိပါ သူ့ကွာ၊ တကယ်ပါ"

သန်းသန်းဝင်း စိတ်ကောက်နေသည်။ ဖြစ်ပုံက ဝေဖိုးအောင် ဆီမှာ ပိုက်ဆံပြတ်နေပြီမှတ်၍ သန်းသန်းဝင်းက သည်နေ့ ကုန်ကျ ဇနီတ် သူရှင်းမည်ဟု ဆိုသည်။ ဝေဖိုးအောင်ကလည်း သူ့အိမ်က ခွေရောက်နေသဖြင့် 'ကိုဝေမှာ ပိုက်ဆံရှိပါတယ်' ဟု ပြောသည်။

"မယုံဘူး... ပြ"

ဆိုပြီး ဝေဖိုးအောင်အိတ်ထဲ နှိုက်ကြည့်သည်။ ဆယ်တန် ထစ်ရွက်၊ ငါးကျပ်တန်သုံးရွက်နှင့် ကျပ်တန်များ ထွက်လာသည်။ ထိုပြင် မော်ပုံတင်ကတ်ပြားနှင့် အခြားစာရွက်စာတမ်းတွေ ထည့်ထားသော အထိတ်တစ်အိတ်ကလေးပါ လက်ထဲမှာ ပါလာ၏။

"ကိုဝေ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြား ကြည့်ချင်တယ်"

"မယုံလို့လား၊ ကြည့်လေ... အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေ ဆီတို့နေရာမှာ မရှိ၊ ပျိုလို့ ရေးထားပါတယ်"

“အမယ် ... ဒါက ဆယ့်နှစ်နှစ်သားတုန်းကပဲဟာ၊ ခုရှိချင် ရှိမှာပေါ့”

“ရှိတယ်လေ၊ ဒီမှာ”

သန်းသန်းဝင်း၏ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်၍ပြောသည်။

“သိပ်အသားယူမနေနဲ့၊ ငယ်ငယ်ကခါတိပုံ ကြည့်ချင်လို့”

သန်းသန်းဝင်းက မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို ဖြန့်ကြည့်သည်။

“ကိုဝေ ငယ်ငယ်ကပုံပဲ တော်တော် ရယ်စရာကောင်းတာပဲ ကြည့်ပါဦး ... စပ်ပြီပြန်၊ ဆံပင်ကလဲ ထိုးထိုးထောင်ထောင်၊ မျက်လုံး တစ်ဖက်မှာ မှေးထားသေးတယ်”

“အဲဒါတိုက်ပုံရိုက်တုန်းက သိပ်ရယ်ရတယ်၊ ကိုဝေက ဘော လုံး ကန်နေတုန်းကြီး အစ်မတွေက ငါတိုက်ပုံရိုက်ဖို့လာခေါ်ရာ၊ ဘောလုံး ပွဲကလဲ အစာနီးချင်း ချိန်းကန်တာဆိုတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပေါ့၊ ကိုဝေ လဲ အစ်မတွေကို စောင့်ခိုင်းထားပြီး ဘောလုံး ဆက်ကန်၊ ပွဲပြီးတော့ အချိန်က သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒါနဲ့ အိမ်ပြန်ရေရိုးချိုး အဝတ်အစား လဲမနေတော့ဘဲ ဘောလုံးကန်အဝတ်အစားကြီးနဲ့ သွားရိုက်ခဲ့တာ”

ဟု ပြောပြီး ဝေမိုးအောင် ရယ်သည်။ သန်းသန်းဝင်းက လိုက်မရယ်၊ ခပ်တည်တည်ကြီး လုပ်နေသည်။ ဝေမိုးအောင်လည်း သူ့စကား မှားသွားသလားဟု ပြန်စဉ်းစားရ၏။ မမှား။ သန်းသန်းဝင်း ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သောအခါ မှတ်ပုံတင်ထည့်ထားသော ပလတ်စတစ် အိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို ရှိုက်ထုတ်နေသည်။

“ဒါက ဘာလဲ”

ဝေမိုးအောင်လက်ထဲသို့ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ထိုး ထည့်ပေးလိုက်၏။ ကလစ်တစ်ချောင်း။

“ပြောလေ ... ဒါက ဘာလဲ”

‘ကလစ်’ ဟု ယောင်ယမ်းမြေလိုက်သည်။

“ဒါတော့ သိတော့ပေါ့၊ ဘယ်ကောင်မက အမှတ်တရ ပေး ထားတာလဲ”

“ကိုဝေ မမှတ်မိတော့ဘူး”

“ဘာပြောတယ်၊ ကောင်မတွေက များလွန်းလို့ ဘယ်သူ ပေးတာမှန်းတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်ကောင်မလေးဆီကမှလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုကဘယ်လို ဒီအိတ်ထဲရောက်နေမှန်း မမှတ်မိ ထာကို ပြောတာပါ”

“အယုံအကြည် မရှိဘူး”

“ကိုကာစိန်များ နောက်ပြီး ထည့်ထားတာလားပဲ”

ဝေမိုးအောင်က စိတ်ကူးဆွဲရာပြောရင်း မြေသိန်ကြည့်သည်။ ခေ့ သူကိုယ်တိုင်လည်း ထိုကလစ် ဘယ်ကရောက်လာကြောင်း စဉ်းစားလို့မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“ဟင်း ... ကလစ်တို့ ဘာတို့ဆိုတာ မိန်းကလေးတွေသာပဲ ဆုံးတဲ့ပစ္စည်း။ ယောကျ်ားလေးတွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ အမှတ်တရ ပေးထားလို့သာ ခုလို ဂရုစာစိုက် သိမ်းထားတာပေါ့၊ ဘယ်သူပေး ထားလဲ၊ မှန်မှန်ပြော”

“ဘယ်သူမှ မပေးပါဘူး၊ တကယ်ပါ”

“ဘယ်သူမှ မပေးဘဲနဲ့ သူ့အလိုလို ရောက်လာမလား”

ဝေမိုးအောင်သည် သန်းသန်းဝင်း စိတ်ဆိုးပြီး ငေါက်ငေါက် ဆတ် ပြောတာ သည်တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်း သူ့ သန်းသန်းဝင်းက သူ့အား ဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မျှ မတ်သက်စေ ချင်ကြောင်း သိရသဖြင့်လည်း ဝမ်းသာမိသည်။ ခက်တာက လော

လောဆယ် ဘယ်လိုရှင်းရမန်း မသိခြင်းပင်။

သန်းသန်းဝင်းက နှုတ်ခမ်းစုထားသည်။ ဘာစကားမျှ ထပ်မပြောတော့။ ဝေမိုးအောင်က သူ့ကို စချင်လာသည်။ ဒါဆို သူ စိတ်ပြေသွားတန် ကောင်း၏။

သန်းသန်းဝင်း၏လက်ဖမိုးကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သန်းသန်းဝင်း လက်ရုပ်သွား၏။ ပန်းကို ကိုင်သောအခါ ကိုယ်ကို ခါထုတ်သည်။ လက်မောင်းကို ထိသောအခါ ရုန်းဖယ်သည်။ ပါးကလေးကို လက်ညှိုးဖြင့် အသာကလေး ထိလိုက်၏။ ဟိုဘက်လှည့်သွားသည်။ ဝေမိုးအောင်သည် လက်ညှိုးနှင့်လက်မကို တံတွေးဆွတ်ပြီး သန်းသန်းဝင်း၏ နားရွက်ဖျားကလေးကို ကိုင်သည်။ လက်နှင့်ပတ်ချလိုက်ပြီး 'ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ' ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောသည်။

သန်းသန်းဝင်း၏ နားရွက်ကိုမြင်မှ ဝေမိုးအောင် ရုတ်တရက် သတိရလာသည်။

“ဟာ ... ဟုတ်ပြီ၊ ခုမှသတိရတယ်၊ ကြည့်စမ်း၊ ဟိုတစ်ခါလေ အဝင်းတို့အိပ်မှာပဲ၊ ကိုဝေ နားယားလို့ နားဖာကလေးဖို့ဆိုပြီး အဝင်းဆီက ကလစ်တောင်းတာလေ၊ ပြီးတော့ နောက်လဲ သုံးရအောင်ဆိုပြီး ယူထားတာ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ထိုအခါကျမှ သန်းသန်းဝင်းလည်း သတိရလာသည်။ ချက်ချင်းကြီး စိတ်ပြန်ပြေဖို့ ခက်နေသဖြင့် 'ဟုတ်လို့လား' ဟု ပြောပြီး ခပ်တည်တည် ဆက်လုပ်နေ၏။ အသံကတော့ တော်တော်ကြည်လင်သွားပြီ။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အစစ်ပေါ့၊ ကိုဝေ အမှတ်တရ သိမ်းထားတာ”

“ဪ ... အမှတ်တရ သိမ်းထားတဲ့လူကလဲ၊ မေ့တတ်

လိုက်တာ လွန်ရော”

“ဟာ ... ကိုဝေ အစောကြီးကလည်းက သိပါတယ်၊ အဝင်းကို စချင်လို့ တမင် မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေတာပါ”

သန်းသန်းဝင်း ကျေနပ်သွားသည်။ မျက်နှာက ရွှင်ပြလာသည်။

“ဟင်း တခြားကောင်မက ပေးထားတာသာဆို တစ်သက်အပြတ်ပဲ သိလား”

“ဪ အဝင်းရယ်၊ ကလစ်ကလေးတစ်ချောင်းကိုများ”

“သူ ဘာသိလဲ၊ ကလစ်တစ်ချောင်းပေးမယ့် တစ်ခါတလေ သိပ်အရေးပါလာချင် ပါလာတတ်တာ၊ မောင်ဝဏ္ဏဇေတဲ့ ... ရယ်စရာကောင်းနေမလား မသိဘူး၊ ဒီလိုလေ ... မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုထဲမှာ ဇာတ်လိုက်ကောင်လေးက သူ့စွဲလန်းခဲ့ဖူးတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ ကလစ်ကလေးကို သိမ်းထားတဲ့အကြောင်းလေ၊ အဲဒီ ဝဏ္ဏဇေကလေးက ဇာတ်လမ်းရဲ့သော့ချက်ပဲ၊ ကလစ်ကလေးကို ဘယ်လိုရပြီး ဘာကြောင့် ကျောင်လေးက သိမ်းထားရတယ်ဆိုတာ မဖော်ပြဘဲ ပဟေဠိလေးနဲ့ သိမ်းထားတာ”

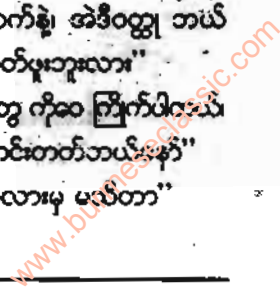
“သူကလဲ ကိုဝေလိုပဲ နားဖာကလေးဖို့ သိမ်းထားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟင်း ... ကိုဝေ၊ ရွတ်နောက်နောက်နဲ့၊ အဲဒီဝတ္ထု ဘယ်လောက် ကောင်းတယ် မှတ်သလဲ၊ ကိုဝေ မဖတ်ဖူးဘူးလား”

“ဖတ်ဖူးပါတယ်ဟာ၊ မောင်ဝဏ္ဏဝတ္ထုတွေ ကိုဝေ ကြိုက်ပါလား၊ ဘုရားက အစ်မကြီးတွေအကြောင်းရေးရင် ပိုကောင်းတတ်တယ်နော်”

“သူမှာ အစ်မကြီးခံစားချက် ရှိခဲ့သလားမှ မသိတာ”

“ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့”

ထို့နောက် အခြားစာရေးဆရာများ၊ ဝတ္ထုများအကြောင်းသို့ ရောက်သွားကြပြန်သည်။ သုမောင်က ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ၊ ရုပ်မြင်သံကြား ဘက်မှာ အလုပ်များနေသဖြင့် စာအရေးနည်းသွားကြောင်း၊ ဟို တစ်နေ့က ရုပ်မြင်သံကြားတွင် သီချင်းဆိုတာ ကြည့်လိုက်ရကြောင်း၊ ဆေးရောင်စုံဖြစ်သဖြင့် အရုပ်ဆိုတာ ပိုမိုပေါ်လွင်လာကြောင်း၊ အောင်ပြည့်ဝတ္ထုများ ကောင်းသော်လည်း စာရေးပျင်းသည် ထင်ကြောင်း၊ ပြီးခဲ့သည့်အပတ်ထဲက သုံးဆယ့်ရှစ်လမ်းထဲမှာ တွေ့လိုက်ကြောင်း၊ ရုပ်တော်တော်အိုစာသွားကြောင်း၊ ငြိမ်းကျော် လေဖြတ်သွားသည့်သတင်း ကြားရ၍ စိတ်မကောင်းကြောင်း စသည်ဖြင့် ...

“ကဲ ... သူ လေရှည်နေတာနဲ့ ခုနပြောမယ့်စကားတောင် မေ့သွားပြီ”

“ကိုဝေကို ချစ်တဲ့အကြောင်း မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါဘူး ဟိုညစွာလေ... ဘာလဲ၊ ကြီးမေအကြောင်း”

“ကြီးမေက ဘာတဲ့လဲ”

“ကိုဝေလုပ်သွားတဲ့ ပြဿနာပေါ့၊ ကိုဝေပြန်သွားတော့ မေးခွန်းတွေ ထုတ်လိုက်တာ စုံနေတာပဲ၊ ကြီးမေ မသင်္ကာတာ သိသာတယ်၊ ကိုဝေနဲ့ကျွန်မနဲ့ ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ၊ ကိုကိုကျော်နဲ့က ဘယ်လို သိတာလဲနဲ့၊ မနည်း၊ လှည့်ပတ်ဖြေရတယ်၊ ကြီးမေက ပြောသေးတယ်၊ ကောင်လေးက မဆိုပါဘူးတဲ့၊ ရည်ရည်မွန်မွန်ကလေးပါတဲ့”

“အမယ် တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ကြီးမေကိုတော့ ပိုင်သွားပြီပေါ့”

“ပိုင်လား မပိုင်လားတော့ မသိဘူး၊ ကြီးမေက လန်နေတယ်”

“ဘာလန်တာလဲ”

“ကိုကိုကျော်တို့ သိသွားရင် သူ့ကို ပြောကြလိမ့်မယ်တဲ့”

“ဟင် ... ကြီးမေက ကိုဝေတို့အကြောင်း သိသွားလို့လား”

ခုနပြောတော့ လှည့်ပတ်ဖြေရတယ်ဆို”

“အဲဒါ ပြောမလို့ပေါ့၊ ကြီးမေပုံစံက ကျွန်မတို့အကြောင်း နိုင်မိနေသလိုပဲ၊ ပြီးတော့ ကိုဝေကလဲ ကိုကိုကျော်နာမည် သုံးပြီး လာတာမဟုတ်လား၊ မတော်တဆ ကိုကိုကျော်ကို ကြီးမေက မေးလား၊ မြန်းလား၊ လုပ်နေရင် ပိုပြီးပြဿနာတက်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဖွင့်ပြောပြ လိုက်တာ”

“ကြီးမေက ဘာတဲ့လဲ”

“ကြီးမေကတော့ ကျွန်မဘက်ကလူဆိုတော့ သဘောမတူဘူးလို့ မပြောပါဘူး၊ နောက်ပြီး ကိုဝေကိုလဲ သူ အကဲခတ်မိတယ် ထင်ပါတယ်၊ ကြီးမေအနေနဲ့တော့ ကျေနပ်မှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကြီးမေက ပြောတယ်၊ ကိုကိုကျော်တို့ သဘောတူဖို့ကတော့ မလွယ်ဘူးတဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ကိုကိုကျော်တို့က ကျွန်မကို သိပ်ချစ်ကြတာဆိုတော့ ခုလို ကျွန်မနဲ့ကိုဝေ တွဲနေတာသိရင် သူတို့ ရုတ်တရက် ကျေနပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

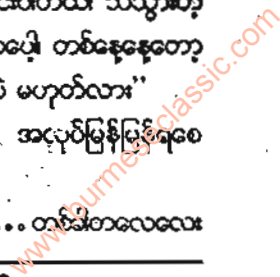
“တဖြည်းဖြည်းတော့ အဆင်ပြေသွားမှာပေါ့”

“အဲဒီလို မျှော်လင့်ရတာပဲ၊ သိများသွားရင် ဘာတွေ ဆက် ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကြိုတင်မတွေးတတ်ဘူး၊ တွေးလဲမတွေးရဲဘူး”

“ခုလောလောဆယ် မတွေးတာပဲကောင်းပါတယ်၊ သိသွားတဲ့ အခါကျတော့လဲ အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားကြရမှာပေါ့၊ တစ်နေ့နေတော့ သူတို့ဘာသာ မသိရင်တောင် အသိပေးကြရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့ ... ဒါကြောင့် ကိုဝေကို အလုပ်ပြန်ပြန်ရစေ ချင်တာ”

“ကိုဝေလဲ ကြိုးစားနေတာပဲ၊ ကဲပါကွယ် ... တစ်ခါတလေလေး

တွေ့ရတာ စိတ်ညစ်စရာတွေ မပြောနဲ့၊ ရယ်စရာမောစရာလေး ပြောပါနဲ့။”

“ရယ်စရာ ခဏထားနဲ့၊ မပြီးသေးဘူး။ ကြီးမေက တစ်ခု ပြောသေးတယ်။ သမီးတို့ တခြားနေရာတွေမှာတော့ ချိန်းမတွေ့စေချင် ဘူးတဲ့။ မိန်းကလေးဆိုတာ ဆူးပေါ်ဖက်ကျ ... ဘာညာပေါ့။ အဲဒါတွေ ပြောသေးတယ်။”

“အပြင်မှာ ချိန်းမတွေ့နဲ့ဆိုတော့ အိမ်မှာလာတွေ့ဖို့ ခွင့်ပြု တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။”

“ဒါလဲ မဟုတ်သေးဘူး။ အိမ်မှာ တွေ့ခွင့်ပြုလိုက်လို့ ကိုတို့ ကျော်တို့ သိသွားတယ်ဆိုရင် သူပါ ကြံရာပါ ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ထင်တယ်။ အိမ်မှာလာတွေ့လို့ မပြောဘူး။ သူ ဆိုလိုတာကတော့ သူတို့ခေတ် တုန်းကလို စာနဲ့ပဲ ဆက်သွယ်နေစေချင်တဲ့ သဘောပေါ့။”

“ဟာ ... ဒီလိုကြီးတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“အဲဒါ ခက်နေတာပေါ့။ ခုဆိုရင် အပြင်ထွက်ဖို့တောင် ဆင် ကြပ်ကြပ် ဖြစ်နေပြီ။ ဒီနေ့လဲ ကြီးမေက ဘယ်သွားမလို့လဲလို့ မေးနေ တယ်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖေ နေမကောင်းလို့ သွားကြည့်ဖို့ လို့ ပြောခဲ့ရသေးတယ်။ သိပ်ယုံပုံမရပါဘူး။”

“ဒီတော့”

“ဒီတော့ သိပ်မတွေ့ကြဖို့နဲ့ပေါ့။”

“ဟင် ... နောက်ဆုံးတော့ ကိုဝေပဲ ခံရတာပါလား။ ကိုဝေ တော့ မတွေ့ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။”

“ခုချိန်မှာ တွေ့ရဖို့ထက် ပြဿနာမတက်ဖို့က ပိုအရေးကြီး တယ်။ မတွေ့ရတာက ခဏပဲကြာမှာ။ ပြဿနာတွေ ဖြစ်ကုန်ရင် တစ်သက်လုံး ဝေးရမှာ။”

“ဘယ်လို ... တစ်သက်လုံးဝေးရမှာ ဟုတ်လား။ တစ်ခုခု ဖြစ်လာရင် ကိုဝေနဲ့ခွဲရဖို့ ကြိုးစားပြီးပို့ ဆိုပါတော့”

“အို ... ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ။ နောက်ဆုံးအခြေအနေကို ပြောတာပါ။ အဆိုးဆုံးကို တွက်ထားရမှာပေါ့။”

“ကိုဝေတော့ တွေ့ချင်တာပဲ”

“လုံးဝ မတွေ့ရဘူးလို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ခဏခဏ မတွေ့ဖို့ သာ ပြောတာ”

“ဒီမှာ ... ကိုဝေ တစ်ခုပြောဦးမယ်။ ကိုဝေက အဝင်းတို့ အိမ်ကို လုံးဝမလာဘဲနေရင် ကြီးမေက ကိုဝေတို့ အပြင်မှာ တွေ့နေကြ မှာပဲလို့ မုချထင်မှာပဲ။ ဒီတော့ တစ်ခါတစ်လေလဲ အိမ်ကိုလာပေးမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။”

“ဟင် ဒါမျိုးကျတော့ ဉာဏ်က တော်တော်လေး သွားတယ်”

“ကြီးမေကိုလဲ စည်းရုံးကြည့်မို့။ အမြဲမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါ တစ်လေမှပါ”

“အိမ်မှာ ကိုကိုတို့နဲ့ တိုးမှာစိုးရတယ်။ အရင် လာလာနေ တာတောင် ခုချိန် ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် အသည်းထိတ်စရာကြီး။ တကယ်တော့ အရင်ကတည်းက မလာသင့်ဘူး။”

“ဘာထူးလဲ အဝင်းရယ်။ အပြင်မှာတွေ့လဲ သူတို့ မြင်သွား နိုင်တာပဲ။ အိမ်မှာက အန္တရာယ်ကင်းတယ်လို့ ဆိုနိုင်သေးတယ်။ သူတို့ မရှိတဲ့အချိန် လာမှာပေါ့။ တကယ်လို့ ကိုဝေရောက်နေတုန်း သူတို့ အိမ်ပြန်အလာနဲ့ ဆုံရင်လဲ အဝင်းသူငယ်ချင်းရဲ့ အစ်ကိုလို့ ပြောပေါ့။ အဝင်းသူငယ်ချင်းက တစ်ခုခုမှာလိုက်လို့ လာပြောတဲ့သဘောပေါ့။”

“သိပ်အတင့်မရဲပါနဲ့ဦး ကိုဝေရယ်။ ကျွန်မလဲ အကြံထုတ် ထိဦးမယ်”

“ကိုဝေလဲ... စဉ်းစားဦးမယ်လေး၊ လုံးဝမတွေ့ရလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ကိုဝေ့သဘောကတော့ နောက်လဲ သိမယ်အတူတူ ခုလိုပဲ တွေ့နေချင်တယ်။ မိသွားတော့လဲ ပြောလည်အောင် ကြိုးစားကြတာပေါ့။”

“ခက်ပါလား... ကိုဝေက လွယ်လွယ်လေးပျား မှတ်နေသလားဟင်၊ မိသွားရင် ဘာဖြစ်မယ် ထင်သလဲ၊ အရင်ဆုံး ဒေါသပုန်ထမယ်၊ ကျွန်မကို ချုပ်ချယ်လာမယ်၊ ပြီးတော့ ကိုဝေ့အကြောင်းကို စုံစမ်းချင်စုံစမ်းမယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့...”

သန်းသန်းဝင်းက စကားကို ဆက်မပြော၊ ဝေဝေးအောင်၏ အဓိက အားနည်းချက်ကို ထုတ်မပြောချင်တော့။ ဝေဝေးအောင်ကတော့ ကောင်းကောင်း နားလည်လိုက်သည်။

“ကိုဝေ သိပါတယ်ကွယ်၊ ကိုဝေ အလုပ်မရခင်အတွင်းမှာ အဝင်းရဲ့အစ်ကိုတွေ သိမသွားစေချင်ဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အင်းလေ... အဝင်း ဖွင့်ပြောရမှာခက်နေရင် ကိုဝေပဲ ပြောမယ်၊ ကိုဝေက အလုပ်အမြန်ဆုံးရအောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ ဒီကြားထဲမှာ အဝင်းနဲ့ လုံးဝမတွေ့ရဘူး။ အဲဒီလို မဟုတ်လား”

သန်းသန်းဝင်းမျက်နှာ ညှိုးသွားသည် ခေါင်းကို ဖြည့်ညှင်းစွာ ခါယမ်းသည်။

“ဒီလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး ကိုဝေ၊ တကယ့်တကယ် ပြောရရင်တော့ အတတ်နိုင်ဆုံး မတွေ့ကြဘဲနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ကိုဝေနဲ့ မတွေ့ဘဲ မနေနိုင်ပါဘူးလေ”

ဝေဝေးအောင်ရင်ထဲက လှုပ်ရှားသွားသည်။ သန်းသန်းဝင်း၏ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သန်းသန်းဝင်း ကိုယ်ကလေးသည် ဝေဝေးအောင်လက်မောင်းပေါ်သို့ အနည်းငယ် နှိကျလာသည်။

“ကိုဝေ နားလည်ပါတယ်ကွာ၊ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်

ကိုဝေ ကြိုးစားပါမယ်၊ တစ်ခုပဲ တောင်းပန်ချင်တယ်၊ အဝင်း ဘယ်အခြေအနေမျိုးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုဝေ့ကို မပေးဖို့ပါပဲ”

ထိုနေ့က သန်းသန်းဝင်းသည် ပထမဆုံးအကြိမ် နှုတ်ဆက်အနမ်းကို လက်ခံသည်။

ရက်ပေါင်း အတော်ကြာအောင် တွေ့ကြရလိမ့်မည် မဟုတ်မှန်း ဝေဝေးအောင် သိသည်။ သန်းသန်းဝင်းက အစ်ကိုတွေ့ တွေ့သွားစဉ်းရှုံ့ ခဏခဏ မတွေ့ကြဖို့နဲ့ဟု ဆိုခဲ့သည်မဟုတ်လား။

တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း ‘အဝင်းဟာ သက်သက်မဲ့ အနီးရိပ်ကြီးနေတာပါ’ ဟု တွေးမိသည်။

သမီးရည်းစားတိုင်းလိုလို မိဘ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတော့ နှိုက်တာပဲ မဟုတ်လား။ သူတို့တစ်တွေကော မတွေ့ဘဲ နေကြလို့လား။ သည်လိုပဲ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တွေ့ကြတာပါပဲ။ အိမ်ကသိသွားမှာ ကြောက်တော့ ကြောက်ကြတာပေါ့။ ဒါ ထုံးစံ။ ရည်းစားထားကြစာယ် ဆိုတာည်းက လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် လုမ်ကြရစမြဲပါ။ ကျွန်တော်ကူမတို့ ရည်းစားဖြစ်နေကြဖို့ဟု ဘယ်သူမျှ မကြေညာ။ ‘ကျွန်မကို သူ့က စာပေးထားလေး၊ ကျွန်မ ပြန်ကြိုက်လိုက်ရမလား’ ဟု ဘယ်မိန်းကလေးကများ

သူ့အိမ်ကို ကြိုတင်ဖွင့်ပြော တိုင်ပင်ဖူးလို့ပါလဲ။ သည်လို နေကြရင်းက တပြည်ပြည် အိမ်က သိသွားကြတာပဲ မဟုတ်လား။

မိမိတို့ အခြေအနေကတော့ သူများနှင့်မတူ ထူးခြားလွန်းစွာ လို့များ သန်းသန်းဝင်းက ထင်နေသလား။ သူ့အိမ်ကိုတွေ့သည် အချစ် ကြီးသလို အမျက်ကြီးလိမ့်မည်ဟု သူ့စိုးမိမိနေသည်။

ဝေမိုးအောင် အနေနှင့်တော့ သန်းသန်းဝင်းလောက်တော့ တွေးမပူမိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သန်းသန်းဝင်းပြောတာ မှန်သင့်သလောက် တော့ မှန်သည်။ သူတို့တာသာ သိသည်ဖြစ်စေ၊ မိမိတို့က ဖွင့်ပြော လို့ပဲဖြစ်စေ အိမ်ကိုသုံးယောက် သိသွားကြပြီဆိုလျှင် ကိုယ့်ဘက်က ပြောစရာအကွက် မရှိအောင် ဖြစ်နေရပေလိမ့်မည်။ ဒါမှမဟုတ်လို့ အခြေအနေ ဆိုးဆိုး ရွားရွား ဖြစ်လာပြီး စွန့်စားရတော့မည်ဆိုလျှင် မိမိအနေဖြင့် အခြေခံ တစ်ခုခု ရှိထားမှဖြစ်မည်။

ထိုအချိန်ခါမျိုး ကြုံလာလျှင် သန်းသန်းဝင်းကကော သူ့ ဘက်က ရပ်တည်ပါ့မလား။ နောက်ဆုံးတွေ့သောနေ့က သန်းသန်းဝင်း ၏ စကားတစ်ခွန်းရှိသည်။ အခါအခွင့်မသင့်ခင် သူ့အိမ်ကိုတွေ့ သိသွားရင် ဝေးကြရမှာတဲ့။ ပြဿနာဖြစ်လာလျှင် သန်းသန်းဝင်းက သူ့အိမ်ကိုတွေ့ စကားကိုသာ နားထောင်မှာဆိုတဲ့ သဘောလား။ အဝင်း ကို သူ သည်လိုမထင်။ သူ့အပေါ် ထားခဲ့သောစကားကို တည်လိမ့် မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ အဝင်းသည် စိတ်ထားတည်ကြည်ပြီး သစ္စာ တရားကို လေးစားတတ်သော မိန်းကလေး။

တချို့လူတွေက မြှောက်ပေးတတ်သည်။ ကိုယ့်ဘက်က ပိုင် အောင် မိန်းကလေး၏ အချို့ဘဝကို လက်ဦးမှု အရယူထားဖို့။ ဒါမျိုး တော့ သူ့ပါသနာမပါ။ ပြီးတော့ သန်းသန်းဝင်းကို သည်နည်းမျိုးဖြင့်

ပိုင်အောင်လုပ်ဖို့မလို။ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိပြီဆိုလျှင် ထိုသူ တစ်ဦး တည်းကိုသာ တစ်သက်လုံး စွဲချစ်သွားမည်သူမျိုး။ နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ သည့်နေ့က နှုတ်ဆက်အနမ်းလေးကို ကြည့်ဖြူစွာ လက်ခံခဲ့ခြင်းသည်ပင် သူ၏ဘဝကို ပုံအပ်ခြင်းနှင့် အတူတူဖြစ်လေသည်။

ခုပုံစံအတိုင်းဆိုလျှင် သန်းသန်းဝင်း၏အိမ်ကိုများနှင့် အသိ ဒိတ်ဆွေဖွဲ့ခြင်း၊ စည်းရုံးဖို့ ကြိုးစားခြင်းသည် သိပ်အရာမရောက်နိုင် တော့ကြောင်း ဝေမိုးအောင် နားလည်လာ၏။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး နှင့် ပြေလည်အောင် လုပ်ဖို့ဆိုသည်မှာ အချိန်အများကြီး လိုဦးမည်။ သူတို့နှင့် ခင်မင်ဖို့ဆိုသည်ကလည်း သူတို့လုပ်သလို လိုက်လုပ်နိုင်ဦးမှ လွယ်ကူပေမည်။ လူတစ်ယောက်ကို အကြောင်းမဲ့သက်သက် သိကျွမ်း ခင်မင်လိုပါသည်ဟု ချဉ်းကပ်ရန် မလွယ်။ အတင်းဝင်ရောပြန်လျှင် မသကာစရာဖြစ်မည်။ သန်းသန်းဝင်းကလည်း လောလောဆယ်တွင် သူ့အိမ်ကိုတွေ့နှင့် ကင်းကင်းနေတာ အကောင်းဆုံးဟု ထင်သည်။ သူတို့ကို ခုလိုရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားနေခြင်းသည် ဝေမိုးအောင်၏ မျက်နှာကို တမင်မှတ်မိအောင် လုပ်နေသလို ဖြစ်နေသည်။ မိမိတို့ အဖြစ်ကို အိမ်ကိုတွေ့ အမြန်ဆုံးသိအောင် ဖော်ထုတ်သလို ဖြစ်နေ သည်ဟု ဆို၏။

ထို့ကြောင့် ဝေမိုးအောင်သည် ကိုဖော်ဝင်းကို ချဉ်းကပ်ကြည့်ဖို့ အကြံအစည်ကို မျက်သိမ်းလိုက်သည်။

သူ့အဖို့ လောလောဆယ် အရေးအကြီးဆုံးမှာ အလုပ်ရဖို့ ဖြစ်သည်။ 'လေးရာငါးဆယ်စကေး'ဆိုသော အလုပ်ကိုတော့ သူ့ ဇာကလျှော့ထားပြီးပြီ။ သူ့ရနိုင်မည်မဟုတ်။ စာမေးပွဲတန်းကလည်း သိပ်မဖြေနိုင်ခဲ့။ ရေးဖြေအဆင့်မှာပင် အောင်မည်မဟုတ်မှန်း သိနေ ခဲ့သည်။

အားကိုးစရာတစ်ခုတော့ ကျန်သေးသည်။ 'နှစ်ရာတစ်ဆယ်
စကေး' နှင့် ခေါ်ထားသော အလုပ်တစ်ခု သူ့လျှောက်ထားသေးသည်။
ဒါကတော့ ဖြစ်နိုင်လောက်သည်။ သူ့အရည်အချင်း သူ့အဆင့်အတန်း
နှင့်ဆိုလျှင် မုန်းနိုင်လောက်သော အလုပ်တစ်ခုပင်။ ခုအချိန်ခါတွင်
သူသည် ထိုအလုပ်ကိုရရန် သာမန် အလုပ်လိုချင်သောစိတ်ထက် ပို၍
အာသီသိုနေ၏။ သူ့နှင့် သူ့ချစ်သူတို့အတွက် အခြေအနေက တောင်းဆို
နေပြီ မဟုတ်လား။

မြေပူရာကင်းမှောင်း၊ နုရာဝဲစွဲ လဲရာသူခိုးထောင်း၊ ကံဆိုးမ
သွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာ၊ မြေနီခုံရာ လှံစိုက်စသော စကားပုံများသည်
သူ့အတွက် သီးသန့်ပေါ်ပေါက်လာသလားဟု သူထင်နေရသည်။ ပျော်
ရွှင်စရာအဖြစ်များဆိုလျှင် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကိုသာ လာခေါက်တတ်
သည်။ အချိန်မီ တံခါးဖွင့်မပေးလျှင် အသာလှည့်ပြန်သွားတတ်သော
ညည်သည်မျိုး။ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာများကတော့ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ အတင်း
ဝင်ရောက်လာတတ်သော အနကြမ်းစီးသူနှင့် တုံ့လေသည်။ တံခါး
မခေါက်၊ ဝင်ခွင့်မတောင်း၊ အိမ်ရှေ့တံခါးမှလည်းကောင်း၊ နောက်ဖေမှ
လှည့်၍လည်းကောင်း၊ ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်တက်၍လည်းကောင်း။

သံဆန်ခါကြား လေတိုးပေါက်တို့မှ တိုးဝင်၍လည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံး
ကြမ်းကြားမှပင် စိန်ဝင်တတ်သောအမျိုး။

“အဖေ ဆုံးသည်။ (၆)ရက်နေ့ သပြေဟ်မည်။ အမြန်လာ”
ဝေဇိုးအောင်သည် ကြေးနန်းစာရွက်ကို ကိုင်ပြီး ဝိုင်နေသည်။

အဖေဆုံးပြီတဲ့။ သူ အပြင်က ပြန်လာလာချင်း ကြေးနန်းစာရွက်ကို
တွေ့သည်။ ဖတ်ပြီးပြီးချင်း စိတ်ထဲက မယုံကြည်။ တကယ်အစစ်
အမှန် ဖြစ်မှန်းလည်း သိနေသည်။

အဖေသည် အသက်ခုနှစ်ဆယ်သုံးနှစ် ရှိပြီဖြစ်၍ အိုပြီဟု
ဆိုနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ခုလို ရုတ်တရက် ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု သူ
မထင်ခဲ့။ အဖေသည် အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့။ ဝင်ငွေလည်း တစ်ပြား
တစ်ချပ်မျှ မရှိတော့။ သားသမီးတွေကို ထောက်ပံ့ခြင်း မပြုနိုင်သည့်
အပြင် သူ့ကိုယ်တိုင်က သားသမီးတွေအပေါ် မှီခိုနေရသည်။ သို့ရာတွင်
အဖေဆုံးပါးသွားခြင်းအတွက် အားကိုးရာမဲ့သွားသလို သူခံစားရ၏။
အဖေသည် ငွေကြေးအရ မထောက်ပံ့နိုင်တော့သော်လည်း အဖေ ရှိနေ
သေးသည်ဆိုလျှင် စိတ်ခါတ်ရောရာအားဖြင့် ပိုမိုပူ ပေးစွမ်းနိုင်သေးသည်
မဟုတ်လား။

အသက်အရွယ် အိုမင်းလာသောသူတစ်ယောက် မီးစာကုန်
ဆီခန်းပြီး ကြွေချိန်တန်၍ ကြွေသွားရသည်ဟု စိတ်ကို ကြံဖန် မြေပျောက်
ကြည့်သည်။ သူ့လုပ်စာကို စားမသွားရလေခြင်းဆိုသော ယူကျုံးမရ
ခြင်းက တစ်ဖက်ရှိလာပြန်၏။

အဖေကို ခြောက်ရက်နေ့ သပြေဟ်မည်။ ခြောက်ရက်နေ့သည်
နက်ဖြန်။ သည်နေ့ညနေ အရောက်သွားမှဖြစ်မည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ဆယ်ရက်နေ့တွင် သူ အလင်အတွက်
စာမေ့မေ့ပြေရမည်။ သူ အလွန်အားထားသောအလုပ်။ နှစ်ရာတစ်ဆယ်

လောကဓာတ် နှစ်ဆထင်တစ်ရာထူး။ သူ့ဖြေလျှင် ရလည်း ရနိုင်သည်။
ဆွေထက်လမ်းလည်း ကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်တော့။
ဆယ်ရက်နေ့သည် အဖေ ရက်လည်မည်နေ့။ အလုပ်စာမေးပွဲ ဖြေဖို့
အစီအစဉ်ကို ဖျက်ရပေတော့မည်။

သည်နေ့ သွားရမည်ဆိုလျှင် ရထားလက်မှတ် မရနိုင်တော့။
ကားဖြင့်ပင် သွားရမည်။ ကားအချိန်ကို ခန့်မှန်းကြည့်ရာ နောက်နှစ်နာရီ
အတွင်းလောက် ထွက်လိမ့်မည်ထင်သည်။

ကိုကာစိန်က ပြန်မရောက်သေး။ သူ့ကိုစောင့်နေဖို့ အချိန်မရှိ။
သန်းသန်းဝင်းဆီ သွားနှုတ်ဆက်ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်တော့။ ကိုကာစိန်
အတွက် စာတစ်စောင်ရေးသည်။ သန်းသန်းဝင်းအတွက်လည်း တစ်
စောင်ရေးပြီး ဟန်ခင်တို့မှတစ်ဆင့် ပေးပေးရန် ကိုကာစိန်စာထဲမှာ
မှာခဲ့သည်။ စာတွေထဲတွင် သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရေးမထား။ အဖေ
ဆုံး၍ မြို့ပြန်သွားကြောင်း၊ ဆယ်ရက်ဆယ့်ငါးရက်တော့ ကြာမည်ထင်
ကြောင်း၊ နှုတ်ဆက်ဖို့ အချိန်မရ၍ စာရေးခဲ့ကြောင်းလောက်သာပါ၏။

ကားကိုတံသို့ အချိန်မီ ရောက်သွားသည်။ နာရီဝက်လောက်
စောင့်ရပြီး ကားထွက်သည်။ ထိုင်ခုံနံပါတ်နှင့် ဖြစ်သော်လည်း ကုန်
ပစ္စည်းတွေပါ တင်သော ကားဖြစ်သဖြင့် ကျပ်လှသည်။

လမ်းခရီးတွင် လုပ်စရာ ဘာမျှမရှိ။ လက်ဖက်ရည်သောက်ရန်
အပေါ့အပါးသွားရန် ကားရပ်ပေးသော်လည်း သူမဆင်း။

တစ်လမ်းလုံး အတွေးထဲမှာသာ နစ်ပျောသွားသည်။ အဖေ
ဆုံးသည်အကြောင်းကိုတော့ တတ်နိုင်သလောက် မစဉ်းစားဘဲ နေ
လိုက်သည်။ ကျန်းသေဖြစ်ပြီးသောက်ဖွဲ့ဖြစ်၍ စိတ်တုံးတုံးချထားလိုက်
၏။ ဟိုကျလျှင် ဘာတွေကြုံတွေ့ရမည်ဆိုသော အချက်သာ ခေါင်းထဲ
သို့ တစ်ခါတစ်ခါ ဝင်ရောက်လာသည်။

သန်းသန်းဝင်းကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ရာဖြင့် စိတ်မကောင်း။ ကြေး
နန်းစာကို ဖတ်ရခါစတွင် ထူးပြီ။ အားလုံးကို မေ့သွားခဲ့သည်။ စာရေး၍
နှုတ်ဆက်ခဲ့ရာမှာပင် ပြည်ပြည်ရုံမှ မရေးခဲ့။ ခုချိန်ကျမှ သန်းသန်းဝင်းကို
သတိရလာမိသည်။ သန်းသန်းဝင်းသည် မိမိကို နားလည်ခွင့်လွှတ်
နိုင်ပါလိမ့်မည်။

နောက်တစ်ခုက အလုပ်ကိစ္စ။ အလုပ်စာမေးပွဲကို သူ မဖြေ
ရတော့။ နောက်တစ်ကြိမ် ခုလို အခွင့်သာသောအလုပ်မျိုး ပေါ်ပေါက်
လာဖို့ ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်ညိမ့်မည်မသိ။ အခြေအနေကလေး
ကောင်းလာခါနီးမှပင် အလှည့်အပြောင်းနှင့် ကြုံရပြန်သည်။ ခုတစ်ခါ
ဖြေမည့် အလုပ်စာမေးပွဲတွင် သန်းသန်းဝင်းလည်း ဖြေမည်ဟု ဆိုသည်။
မိမိ မဖြေတော့ဘူးဆိုလျှင် သန်းသန်းဝင်းရော သွားမှဖြေပုံမလား
မသိ။ သန်းသန်းဝင်းအတွက်တော့ အရေးမကြီး။ သူက မိန်းကလေး။
အလုပ်မလုပ်ဘဲ နေလိုရသောအဆင့်မှာ ရှိနေသေးသည်။ မိမိအတွက်
ကတော့ အလုပ်ရဖို့ အရေးကြီးသည်။

ခုဆိုလျှင် ပိုပြီးလိုအပ်လာပြီ။ အဖေ မရှိတော့။ အဖေရှိစဉ်
တုန်းကတော့ အစ်မတွေ၏အထောက်အပံ့ကို ယူရတာ ကောင်းသေး
သည်။ အဖေငွေ မဟုတ်မှန်းသိနေသည်တိုင် ငွေပို့လွှာတွင် ပေးဖို့သူ
ဆိုသောနေရာ၌ ဦးအေးငွေဆိုသော အဖေနာမည်ကိုသာ အစဉ်
ရေးထည့်မြဲဖြစ်၍ စိတ်သန့်သေးသည်။ 'သိသာသီစေ မပြင်စေနှင့်'
ဆိုသည့် သဘောထားနိုင်သေးသည်။ ခုတော့ အဖေသည် နာမည်မျှပင်
ခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပြီ။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်မှာ ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်ဖို့
ကြိုးစားရတော့မည်။

မော်တော်ကားသည် ရှေ့တူလှသို့ မှန်မှန်သွားနေသည်။ ထို
ကား၌ ဦးတည်ရာရှိသည်။ ခရီးဆုံးရှိသည်။ မြို့ကိုရောက်လျှင် သူ

တာဝန်ကျေဦး သူ့ပန်းတိုင်သို့ ရောက်ပြီ။

မိမိအဖို့တော့ သည်လိုမတတ်။ ညနေခင်းအချိန်တွင် ကောင်းတင်၍ ဦးတည်ရာမှ ပျံသန်းနေရသော ပျံလွှားငှက်ကလေးများသဖွယ် နားခိုရာ မရှိသေး။ ခေတ္တခိုမှီရာ ဝါတ်ကြိုးတန်းကလေးသည်ပင် ပြတ်လှပြတ်ခင်း မခိုင်မြဲ။

သူသည် မော်တော်ကားပေါ်တွင် လိုက်ပါသွားနေသည်ဟု မထင်ဘဲ လမ်းဘေးက လယ်ကွင်းပြင်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သလို ခံစားရ၏။

ဝေဖိုးအောင် ရောက်သွားသွားချင်း အစ်မတွေ ညီမတွေစာ သီးခိုနေကြလေသည်။ ဆွေမျိုးတွေကရော အသုဘ ရှုလာကြသော ဧည့်ပရိတ်သတ်ကရော သူ့ကို မျှော်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ဂရုတစိုက် မေးမြန်းကြသည်။ ဧည့်ခံပွဲသို့ နောက်ကျမှ ရောက်လာသော ဧည့်သည်တော်တစ်ဦးကဲ့သို့ကား ဂုဏ်ပျဉ်းမဟုတ်ချေ။

အဖေတို့ သွားကြည့်၏။ အဖေသည် အိပ်ပျော်နေသူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ အေးချမ်းစွာ လဲလျောင်းနေသည်။ မှန်သည်။ အဖေကား အိပ်ပျော်နေရင်းက တိတ်ဆိတ်စွာ အဆက်ပျောက်သွားခဲ့ခြင်းပင်။

သားသမီးတွေကို စိတ်ချစွာ ထားရစ်ခဲ့လေသလား။ အလုပ်အကိုင် အတည်စာကျ မရှိသေးသော သားတစ်ယောက်အတွက်ကော စိတ်စွဲ သွားခဲ့သေးသလား။

တကယ်ဆိုတော့ အဖေသည် သူ့သား အလုပ်ရမရဆိုတာ ထက် တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရယူဖို့လိတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းအတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစိတ်က ပိုက်ခဲ့လေသည်။ ပညာတတ်သောသားသည် ခုအလုပ်မရသေးသော်လည်း ရပြီဆိုလျှင် ရာထူးကြီးကြီးကိုမှ ရလိမ့်မည်ဟု ဂိုးသားစွာ ယုံကြည်သွားခဲ့လေ၏။

အဖေ၏အသုဘသည် အထိုက်အလျောက် စည်ကားပါသည်။ မြို့ငယ်ကလေးဖြစ်၍ တစ်မြို့လုံးလိုလို အသိအကျွမ်းတွေ ရှိနေသည်။ အဖေသည် လူချစ်လူခင်လည်း ပေါများသဖြင့် အတော် များများပင် လိုက်ပါဖို့ဆောင်ကြလေသည်။

ရက်လည်သည့်ညကျမှပင် မောင်နှမတစ်တွေ အေးအေးဆေးဆေး စကားထိုင်ပြောဖြစ်ကြတော့သည်။ စကားပြောကြသည် ဆိုရာတွင် အမွေခွဲဖို့ကိစ္စတော့ မဟုတ်။ အဖေအကြောင်းများသာ ဖြစ်ကြသည်။ အဖေ မရှိတော့သောအခါ အဖေသည် သူတို့အပေါ် အပလိုရာ အမိလိုပါ စောင့်ရှောက်ခဲ့ပုံ၊ အဖေ အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ပုံ၊ သားသမီးတွေကို စိုက်နက်ခြင်း၊ အော်ငေါက်ခြင်းမရှိ၊ ဆုံးမစရာရှိလျှင်ပင် လေအေးကလေးနှင့် ပြောတတ်ပုံ စသည်ဖြင့် အဖေကို လွမ်းဆွတ်စွာ တမ်းတမ်းတတ ပြောကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဝေဖိုးအောင်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရမိသည်။ မိမိအိမ်ရှင် ထတ်သက်၍ အတော်ကြာအောင် မေ့လျော့နေခဲ့သည့်အကြောင်း၊ မိမိတွင် အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရည်မှန်းထားသူ ရှိနေပြီဆိုသည်ကို ပြောမပြုရသေး။ အဖေလည်း သိမသွားရရှာ။ သူ့ဖွင့်ပြောရမှ ခက်နေသည်။

အလုပ်အကိုင်ကိစ္စအတွက် သူ့မှာ တွေ့တွေ့ထူးထူး ပြောစရာ မရှိဘဲ အချစ်ရေးကိစ္စကို မပြောချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် အစ်မတွေက စကားစာတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စ စဉ်းစားပြီလားဟု မေးသည်။ အလုပ်ကိစ္စတောင် ဘာမှန်း ပသိ သေးဘဲနဲ့ဟု သူက မယုတ်မလွန် ပြန်ဖြေသည်။ အစ်မကြီးက "ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ အလုပ်ရမှ အိမ်ထောင်ပြု သင့်တယ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်မတို့ ပြောတာက မောင်လေးမှာ ချစ်ရမယ့်သူများ တွေနေပြီလားလို့"

ထိုအခါ သူက သန်းသန်းဝင်းနှင့် သူ့အကြောင်းကို ပြောပြ လိုက်သည်။ ပြည်ပြည်စုံစော့ မဟုတ်။ ဘွဲ့ရပြီးသားဖြစ်ကြောင်း၊ မိဘ မရှိတော့ကြောင်း၊ အစ်ကိုသုံးယောက်နှင့် နေကြောင်းလောက်သာ ဖြစ်သည်။ ညီမအငယ်က 'ချော့ချော့လား' ဟု မေးသည်။ သူက သန်းသန်း ဝင်း၏ လိုင်စင်ခါတ်ပုံလေးကို ထုတ်ပြသည်။

'ချစ်စရာလေး' ဟု ပြောကြသည်။ ညီမငယ်သည် ခါတ်ပုံကို အကြာကြီး ကြည့်သည်။ 'အပြင်မှာ မြင်ဖူးချင်လိုက်တာ၊ အစ်ကိုတို့ ယူပြီးရင် ခေါ်ခဲ' ဟု ဆို၏။ ညီမငယ်ကား အိမ်ထောင်ကျပြီဆိုတိုင် ကလေးစိတ် မပျောက်သေး။ အစ်မတွေ ညီမတွေက သန်းသန်းဝင်းကို မမြင်ဖူးခင်ကတည်းက ချစ်နေကြသဖြင့် တစ်မျိုးတော့ စိတ်အေးသွား ရသည်။ ထိုအကြောင်းတွေကို မေးနေကြသဖြင့် အဖေကိုတောင် ခေတ္တပေးနေမိကြ၏။ တစ်ချိန်လုံး ငိုနေခဲ့သော အစ်မလတ်ပင် ပြုံးဖော် ရလာသည်။ အတန်ကြာမှ အစ်မကြီးက သန်းသန်းဝင်းခါတ်ပုံကို နောက်တစ်ကြိမ် ယူကြည့်ပြီး 'အဖေ့သာရှိရင် သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ' ဟု ခပ်လေးလေး ပြောသည်။

မြို့မှာ နှစ်ပတ်လောက် ကြာသွားသည်။ သန်းသန်းဝင်း၏

စာတစ်စောင်၊ ကိုကာစိန်ဆီ စာတစ်စောင် ရေးထည့်လိုက်သည်။ ထို အတောအတွင်း အစ်မတွေနှင့် အလုပ်အကြောင်း ဆွေးနွေးဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ရှာရသည့် အခြေအနေကို ပြောပြသည်။

"ဒီတော့ မောင်လေး ဘာလုပ်မလဲ"

အစ်မကြီးက မေးသည်။ ထိုမေးခွန်းမှာ သူ့ကိုယ်သူ မေးနေ ဆဲ ဖြစ်သည်။ သည်မြို့မှာပင် အစ်မတစ်ယောက်ယောက်၏ အလုပ်မှာ ဝင်ကူလုပ်လိုက်လျှင် ကောင်းမလား။ သို့ဆိုလျှင် သည်မှာပဲနေမှ ဖြစ်တော့မည်။ သန်းသန်းဝင်းနှင့် တွေ့ရတော့မည်မဟုတ်။

"ကျွန်တော်လဲ စဉ်းစားနေတာပဲ၊ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ရဖို့ ဆိုတာကလဲ နည်းနည်းတော့ စောင့်ရဦးမယ်၊ ကျွန်တော် တစ်ခုစဉ်းစား မိတာက ဒီမှာပဲ အစ်မကြီးတို့နဲ့ ကူလုပ်ရင် ကောင်းမလားလို့"

"ကူလုပ်ဖို့ဆိုတာက ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘာခဲယဉ်းတာမှတ်လို့၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုစဉ်းစားဦး၊ ဒီအလုပ်က ပုံမှန်နေထိုင်စားသောက်သွား ရုံလောက်ပဲ ရှိမယ်၊ ရှေ့ရောက်တော့ မသေချာဘူး၊ မောင်လေးအတွက် တိုးတက်ဖို့လမ်းလဲ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး"

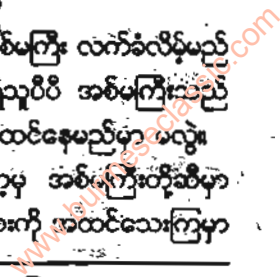
"ကျွန်တော်တော့ သိပ်လဲ မကြီးပွားချင်ပါဘူး"

"ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဂုဏ်ရှိတဲ့ အလုပ်ကလေးဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့"

"အလုပ်မှန်ရင် ဂုဏ်ရှိတာချည်းပါပဲ"

ပြောသာပြောလိုက်ရသော်လည်း အစ်မကြီး လက်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်မှန်း သိနေသည်။ ရှေးရိုးအယူအဆရှိသူပီပီ အစ်မကြီးသည် အစိုးရအလုပ်တစ်ခုခု လုပ်မှ ဂုဏ်ရှိသည်ဟု ထင်နေမည်မှာ မလွဲ။

"ဘယ်တုန်းလဲကွယ်၊ ဘွဲ့ရပြီးတော့မှ အစ်မကြီးတို့ဆီမှာ ပြန်လုပ်မယ်ဆိုရင် မြို့ကလူတွေက မောင်လေးကို အထင်သေးကြမှာ

ထေရ် ငြိတော့ မင်းရဲမိန်းကလေးကလဲ ရန်ကုန်မှာပဲ နေစေချင်မှာပေါ့”

သူတွေသွားသည်။ သူ့စဉ်းစားခဲ့သောအချက်ကို အစ်မကြီးက ထည့်စဉ်းစားတတ်သဖြင့် သူ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နေလိုက်ရသည်။

“အဲဒီတော့ ငါ့မောင် ရန်ကုန်ပြန်ပြီး ဆက်ကြိုးစားပါဦးလေ၊ ရမှာပေါ့။ ဒီမှာ ဝင်လုပ်ဖို့ကိုတော့ နောက်ဆုံးအဆင့်ကျမှပဲ စဉ်းစားပါ”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် အစ်မကြီး။ အစ်မကြီးတို့ ကျွန်တော့ကို ထောက်ပံ့တဲ့ငွေကိုတော့ ကျွန်တော် မယူချင်တော့ဘူး”

“ဘာပြောတယ်၊ မယူလို့ မင်း ဘာနဲ့ သွားနေထိုင်စားသောက်မှာလဲ”

“ကျွန်တော့်ဘာသာ တခြားနည်းနဲ့ ရှာမယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ အလုပ်မရခင် စပ်ကြားမှာ ကြံဖန်ပြီး နေမှာပေါ့”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ့်နားထောင်နေသော အစ်မလတ်က ...

“မင်း ကျားနဲ့အလုပ်တွေ ဝင်လုပ်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒါမျိုးတွေ လုပ်ရင်းလုပ်ရင်းနဲ့ သံသရာရည်သွားမှာပဲ။ အဲဒီလောက်ထဲက ထွက်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အလုပ်လဲ ရှာဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်နေဖို့သာ အရေးကြီးတာပါ”

“နေစမ်းပါဦး မောင်လေးက အစ်မတို့ ထောက်ပံ့တဲ့ငွေကို ဘာလို့ မလိုချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော် အားနာလှပြီ။ ဒီငွေတွေကလဲ အစ်မတို့ ထောက်ပံ့တာပဲပေမယ့် အစ်မတို့ရှာတဲ့ငွေ မဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား။ သူတို့ ကျေနပ်တယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်မတို့မှာလဲ ကိုယ့်အိမ်

ထောင်အတွက် ကိုယ်လုပ်ကြလို့မှာပေါ့။ ကျွန်တော့်အတွက် တာဝန်မပိုစေချင်ဘူး။ ကျွန်တော် ဘွဲ့ရတာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ။ ဒီထက်ပိုပြီး ခုကွပ်ပေးချင်တော့ဘူး။ အစ်မတို့ကလဲ ချမ်းသာနေကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ခုဆိုရင် ကျွန်တော်က အထူးအခွင့်အရေး ယူသလိုကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ဘွဲ့ရတဲ့အထိ ထောက်ပံ့ခဲ့တာကပဲ အစ်မတို့ တာဝန်ကျေတဲ့အပြင် ပိုတောင်နေပါပြီ”

“ဪ... မင်းက အဖေမရှိတော့လို့ ဒီလိုစကား ပြောလာတာပေါ့ ဟုတ်လား။ အဖေ မရှိတော့တဲ့အတွက် တို့မိသားစုကြီး မြို့ကြွပြီး မောင်နုပတွေ တသီးတခြားစီ ဖြစ်ကြရတော့မယ်လို့ ဆိုလိုတာလား။ သိပ်ဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းတာပဲ။ မင်းယောက်ဖတွေက မင်းကို ဘယ်လောက် အထင်ကြီးကြိုတယ်ဆိုတာ မင်းအသိ။ ဘာမှ အားနာ စရာလဲ မလိုဘူး။ အစ်မတို့ ရည်ရွယ်ချက်က မင်းဘဝမှာ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်သွားဖို့ပဲ။ တို့မှာ အဖေ မရှိတော့ကလည်းက အစ်မကြီး အစ်အရာဆိုလေလို့ အစ်မတို့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့တာကို မင်း နားလည်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

အစ်မကြီးအသံတွေ တုန်လာသည်။ စေမိုးအောင်အဖို့ ငြင်းဖို့ ခက်သော စကားများ။ သူတို့သံယောဇဉ်ကို ဖြတ်တောက်ရန် ကြိုးစားသည်ဟု အထင်မခံနိုင်။ စေတနာကို အသိအမှတ်မပြုဘူးဟု ယူကုန်မရ ဖြစ်ကုန်မှာ စိုးရသည်။ ထို့ထက် အစ်မလတ် ဝင်ပြောလိုက်သောစကားများသည် သူ့ကို ပို၍ပို၍ ရုန်းမထွက်သာအောင် အပိုင်ချည်တုပ်လိုက်လေသည်။

“ဒီမှာ မောင်လေး။ အစ်မတို့စေတနာကို လက်မခံချင်ရင် တောင်မှ အဖေဆွေကိုတော့ မပစ်ပယ်သင့်ပါဘူး။ အဖေဟာ မင်းကို ရာထူးရာခံနဲ့ တင့်တောင်တင့်တယ် ဖြစ်စေချင်တယ်။ အဖေဆွေ မပြည့်ဝ

ချောင်း အစ်မတို့ တာဝန်ကျေပြီလို့ မယူဆနိုင်သေးဘူး။ အဲဒီလို ပြောလိုက်
 လို့ အဖေ့ဆန္ဒကြောင့်သာ အစ်မတို့က ကူညီနေရတာလို့လဲ မထင်စေ
 ချင်ဘူး။ အစ်မတို့ဆန္ဒကိုက မင်းကို ရာထူးရာခံနဲ့ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး
 ဖြစ်စေချင်တာ။ တို့မိသားစုထဲမှာ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် တစ်ယောက်
 တော့ ရှိရမယ်။ မောင်လေးအတွက် အစ်မတို့ ဂုဏ်ယူချင်တယ်ကွယ်၊
 အဖေနဲ့ အစ်မတို့ကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်ဆိုရင် မောင်လေး အစ်မတို့
 စကားကို နားထောင်တာဟာ အကောင်းဆုံး ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းလို့ ထင်
 တယ်။ ဒါပဲပဲ။”

... ၀၀၀၀၀ ...

ကိုဝေ ...

ကိုဝေပေးထားခဲ့တဲ့စာကို ရယ်တယ်။ သွားခါနီး ဝင်းကို နှုတ်မဆက်
 သွားရလို့ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့။ ဝင်း နားလည်ပါတယ်။ ခုလို
 ခင်အတွက် စိတ်သောက ရောက်နေရတဲ့အချိန်မှာတောင် ဝင်းကို
 သတိရသေးတယ်ဆိုတာ သိရလို့လည်း ကိုဝေမေတ္တာကို ပိုပြီးယုံကြည်
 ခဲ့ပါတယ်။

ဟိုကနေ ကိုဝေထည့်လိုက်တဲ့စာထဲမှာ ဘယ်နေ့ပြန်လာမယ်
 ဆိုတာ မပါဘူးနော်။ စာမပြန်ခဲ့တော့။ မိနိုင်းမယ် မထင်ဘူးလို့ ကိုဝေ
 ချေထားတော့ တစ်ပတ်အတွင်းလောက် ပြန်ရောက်မှာပဲလို့ ထင်တယ်။
 ပြီးတော့ ကိုဝေက လိပ်စာလည်း ထည့်မပေးလိုက်ဘူး။ ဟန်ခင်တို့
 ခင်ဌေးတို့ကို ကိုကာစိန်ဆီ လွှတ်ပြီး မေးခိုင်းတော့ ကိုကာစိန်က သူ
 ထည်း ကိုဝေလိပ်စာ မသိဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ ဒီစာကိုရေးပြီး ကိုကာစိန်ကို
 ဆေးထားခဲ့တာ။ ကိုဝေ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဝင်းရဲ့စာကို ဖတ်ရ

အောင်လို့ပါ။

ဝင်း တစ်ခုနားလည်တာရှိတယ်။ ကိုဝေ ရန်ကုန်မှာရှိတုန်းက ကိုဝေနဲ့ မတွေ့ရတဲ့ရက်တွေမှာ သတိရပေးမယ့် တစ်ပြည့်တည်းမှာ တူတူ ရှိနေကြမှာနဲ့သိလို့ စိတ်ဖြေလို့ရသေးတယ်။ ခုလို ကိုဝေက တစ်ပြည့်တစ်ရွာမှာ ရောက်နေတော့ ဝင်း အားငယ်မိတယ်။ မတွေ့ကြရတာချင်းတူတူ အဝေးကို ရောက်နေတဲ့အခါမှာ ဘာဖြစ်လို့ ပိုပြီးလွမ်းမိရတာလဲ။ ဝင်း ထင်တယ်။ ဝင်းဟာ ကိုဝေကို ချစ်ခဲ့တာမကဘဲ အားလည်း အားကိုးမိတယ်လို့။

ကိုဝေကို ဝင်း သိပ်တွေ့ချင်နေတယ်။ ဒီလိုပဲ။ ကိုဝေကလည်း ဝင်းနဲ့တွေ့ချင်တာပဲ ဟုတ်လား။ ကိုဝေ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဝင်း ဆီလာခဲ့ပါ။ ခြောက်... ဝင်းက တွေ့ချင်စောနဲ့ ရောက်ရောက်ချင်းလို့ ပြောလိုက်တာ။ အဟောတော့ ပြောလိုက်ပါ။ တကယ်လို့ အချိန်မရှိတော့ရင်လည်း နောက်တစ်ရက်မှ လာပေါ့။ အိမ်ကိုပဲ လာခဲ့ပါ။ အချိန်ကတော့ ကိုဝေ အရင်လာသလို နေ့လည်ပိုင်းပဲပေါ့။ ကြီးမေကလည်း တစ်ခါတလေ တွေ့ကြတာကိုတော့ ခွင့်ပြုမှာပါ။ ဝင်း အိမ်ထဲမှာပဲ ကုပ်နေတာ ကြာလှပြီပဲ။ ကြီးမေ နားလည်မှာပေါ့။

ကိုဝေ ပြန်ရောက်ရင် အပြန်ဆိုတော့ လာခဲ့ပါနော်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုဝေကို ဝမ်းသာစရာတစ်ခု ပြောစရာရှိလို့။ အင်းလေ ခုပဲ ပြောလိုက်ပါမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုဝေ ပြန်ရောက်ရောက်ရင် သိရရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ ခု စာရေးနေရင်း စဉ်းစားမိလိုက်လို့။

ဒီလို ကိုဝေ ...

စိမ်တစ်အလုပ်အတွက် စာပေးပွဲ ဆယ်ရက်နေ့တုန်းက မစစ်ဖြစ်သွားတဲ့။ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ရုတ်တရက် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားလို့ အစီအစဉ် ပြောင်းလိုက်ရတယ်တဲ့။ ရွှေလှိုင်ရက်နေ့ကျမှ စစ်မယ်

လို့ ကြေညာထားတယ်။ ကိုဝေအတွက် တမင်ရက်ရွှေလိုက်သလို ဖြစ်သွားတာပေါ့နော်။

ကိုဝေ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဝင်းရဲ့စာကို ဖတ်ရတာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားသလား။ ဝင်းထင်ပါတယ်လေ။ ဝင်းရဲ့စာကို ကိုဝေ ဖတ်ချင်နေမှာပဲလို့။ ဘာလို့ဆိုတော့ ကိုဝေ ရေးလိုက်တဲ့စာကို ဝင်းရတုန်းက ပျော်သွားခဲ့မိတာကိုး။

ကိုဝေ စိတ်အေးချမ်းပါစေ။
ဝင်း

“ကိုဝေ တော်စော်မိန်သွားတယ်နော်။ စိတ်ပင်ပန်းသွားတယ် ထင်တယ်။ အင်းလေ အအိပ်အစား ပျက်တာက အဓိကပေါ့။”

သန်းသန်းဝင်းက ဝေဗိုးအောင် ဝင်ထိုင်ထိုင်ချင်း ပြောသည်။ သူ့ဟန်ပန်က ဝေဗိုးအောင်၏ပါးကိုပင် သူ့လက်ကလေးဖြင့် ကိုင်စမ်းကြည့်တော့မလို့။ ဟန်ဆောင်လောကဝတ် လုပ်ခြင်းမဟုတ်။ တကယ်တော့ ပျံ့ပျံ့ချင်သည့်ဟန်။

“အဝင်း နေကောင်းတယ်နော်။ အဝင်းလဲ နည်းနည်းမိန်သွားသလားပဲ”

“သိပ်တော့မပိန်ပါဘူး။ ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက် အိပ်ရေးပျက်သွားလို့ပါ”

သန်းသန်းဝင်းက အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။ တချို့ဆို

လျှင် ဟုတ်တယ်၊ မောင် သွားကတည်းက အိပ်ရေးပျက်တာရော၊ အစာလဲ သိပ်မစားချင်တော့ဘူး။ တစ်ချိန်လုံး မောင်ကိုပဲ သတိရနေတာပဲ။
စသည်ဖြင့် ပြောတတ်သည်။ ခုလို ခပ်ရိုးရိုး ပြောတတ်တာကိုပင် ဝေဖိုးအောင်ကတော့ သဘောကျမိသေးသည်။

“ဟိုမှာ အားလုံး အဆင်ပြေခဲ့လားဟင်”

“ပြေပါတယ်”

“ကျွန်မ တစ်ခုတော့ စိတ်မကောင်းဘူး။ ကိုဝေဖေဖေကို ကျွန်မ မမြင်ဖူးလိုက်တာပဲ”

သန်းသန်းဝင်းက ဝမ်းနည်းစွာ ပြောသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် အဖေ မရှိတော့ခြင်းကိုလည်း သတိရသွားသည်။

“ကိုဝေလဲ စိတ်မကောင်းဘူး။ အဖေက အဝင်းကို မမြင်ဖူး သွားရှာဘူး မဟုတ်လား။ အဖေသာ အဝင်းကိုမြင်ရင် သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ။ အစ်မတွေ ညီမတွေကလဲ အဝင်းကို ချစ်ကြတာပဲ”

“ဘယ်လို ကိုဝေ၊ ကျွန်မကို ချစ်ကြတယ်၊ မြင်တောင် မမြင် ဖူးသေးဘဲနဲ့”

“ကိုဝေက ခါတိုင်းပြုလိုက်တာကိုး အားလုံးကပဲ ချစ်စရာလေး လို့ ပြောကြတယ်။ ကိုဝေဘက်ကတော့ အားလုံး အဆင်ပြေပြီးသားပဲ”

“ကျွန်မဘက်ကလဲ ပြေလည်ရမှာပေါ့ ကိုဝေရယ်”

ထိုနောက် ဝေဖိုးအောင်က အစ်မများနှင့် အလုပ်ကိစ္စ တိုင်ပင်ခဲ့ သည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ကို အလုပ်ရသည့်အထိ ငွေဆက်ထောက်ဖို့ကိစ္စနှင့် သန်းသန်းဝင်းကလည်း ရန်ကုန်မှာပင် နေ စေချင်မှာပဲဆိုသော စကားပါ ထည့်ပြောလိုက်သည်။

“ကိုဝေအစ်မတွေက ကျွန်မကို အရေးတယူ ထည့်ပြောနေ တာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ ကိုဝေစာရေးရင် ကျွန်မကလဲ အစ်မတွေ

ကို မမြင်ဖူးပေမယ့် ချစ်ခင်လေးစားနေပါတယ်လို့ ထည့်ရေးလိုက်နော်၊ ပြီးတော့ အစ်မတွေ ညီမတွေ စုချိန်ထားတဲ့ခါတ်ပုံ မရှိဘူးလား။ ခိုရင် ဝိုပေးပါလို့လဲ ရေးလိုက်”

သန်းသန်းဝင်းသည် ဝေဖိုးအောင် စိတ်ချမ်းသာစေမည့်စကား များကိုသာ ရွေးပြောသည်။ ဒါကို ဝေဖိုးအောင်ကလည်း သိသည်။ ထို စကားများအပေါ် ကျေနပ်သာယာမိသည်လည်း အမှန်ပင်။

“အဝင်းကကော ကိုဝေအလုပ်ကိစ္စကို ဘယ်လို သဘောရ သလဲ”

“ဘာကိုလဲဟင်”

“ကိုဝေအစ်မတွေက အလုပ်ရအောင် ဆက်ပြီးစောင့်ဖို့ ပြော တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ ...”

“သူတို့အကြောင်းပြချက်ကလဲ ခိုင်လုံနေတာပဲ။ ကိုဝေအဖေ ရဲ့ ဆန္ဒဆိုတော့ လွန်ဆန်ဖို့ ခက်သားပဲ”

“ကိုဝေ သိချင်တာက အဝင်း တစ်ခါက ပြောဖူးတယ် မဟုတ် လား။ ကိုဝေကို အဖြေစပေးတုန်းကလေ။ ကိုဝေကို လက်ခံနိုင်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ယုံမယ်ဆိုတဲ့ ကတိကိုတော့ အလုပ်ရမှ ပေးနိုင်မယ် ဆိုတာ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“အဝင်းကကော ကိုဝေကို ရာထူးရာခံနဲ့ပဲ လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလားလို့၊ တကယ်လို့ ကိုဝေက အလုပ်မရဘဲ ကျမနဲ့ လျှောက် ထုပ်နေရမယ်ဆိုရင်ကော”

“ဪ... ကိုဝေရယ်၊ အလုပ်ဆိုတာ ရာထူးလို့ အဓိပ္ပါယ်ရ ဆယ်လို့များ ထပ်နေသလားဟင်။ ကိုဝေ ရှုပဗေဒ သင်ဖူးတယ် မဟုတ် သား။ အလုပ်ရဲ့ အဓိပ္ပါယ်သတ်မှတ်ချက်ဟာ အရာဝတ္ထုသို့ရဲ့ ရွေ့လျား

ခြင်းလို ဆိုတယ်လေး လူတွေဟာ လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေတာ အလုပ်ပဲပေါ့
စားဝတ်နေရေးအတွက် ကြိုးစားနေကြတာဟာ အလုပ်ပေါ့”

“ကိုဝေ နားလည်ပါပြီ အဝင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေ
မယ့် အဝင်းရဲ့ သဘောထားကို တိတိကျကျ သိချင်တယ်”

“တိတိကျကျ ဟုတ်လား”

သန်းသန်းဝင်းသည် ခဏမျှတွေ့ပြီး စဉ်းစားနေသည်။

ပြီးမှ ...

“ကျွန်မရဲ့သဘောထားဟာ ကိုဝေရဲ့ သဘောထားအတိုင်း
ပဲပေါ့”

“အဝင်းက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ”

ဟူ၍သာ ဝေဖုံးအောင် ပြောနိုင်တော့သည်။ ကြီးမေသာ နောက်
ဖမ်းမှာ ရှိမနေဘူးဆိုလျှင် သန်းသန်းဝင်း၏ ကိုယ်ကလေးကို ပွေ့ဖတ်
ဂုဏ်ပြုလိုက်ချင်သည်။

“ကျွန်မ ကိုဝေကို အလုပ်ပြန်ပြန်ရအောင် ကြိုးစားစေ
ချင်တာက တခြားအကြောင်းတွေ မရှိပါဘူး။ ကိုကိုကျော်တို့အပေါ်မှာ
ပြောအားရှိအောင်လို့ပါ”

“ဒါပဲလားဟင်”

“ကိုဝေနဲ့ ပြန်ပြန်နီးစပ်ချင်တာလဲ ပါတာပေါ့”

မြိုင်တူရယ်သည်။ ဝေဖုံးအောင်သည် အပေးဆုံးပြီးနောက်
ပထမဆုံးအကြိမ် ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာ ရယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ စိတ်ချမ်း
မြေ့အောင် ပြုလုပ်ပေးလိုက်နိုင်သဖြင့် သန်းသန်းဝင်းလည်း ပျော်သွား
သည်။

ကြီးမေတော့ စိတ်ရှုပ်နေ၏။ ဝေဖုံးအောင် အိမ်ရောက်လာပြီး
နောက် သူတို့ချင်း အေးအေးသေးသေးစကားပြောလို့ရအောင် နောက်

ဖေးဘက် ဝင်ပြီး ဘုရားပန်းအိုးတွေ တိုက်ခွတ်ဆေးကြောနေလိုက်ရ
သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီး စကားတစ်ခွန်းတစ်လေ ပြောရ
သည်။

ဈေးသွားရမည့်အချိန် ရောက်သောအခါ ပိဋိပိတ်ရှုပ်မိ၏။ သူတို့
နှစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ပြီးတော့လည်း မသွားချင်။ ဈေးမသွားလို့
လည်း မဖြစ်။ သူ ဈေးသွားရမှာဆိုလို့ ဝေဖုံးအောင်ကို နှင်ဖို့ဆိုသည်
မှာလည်း မကောင်း။ အကြံတစ်ခု ရလာသဖြင့် ...

“သမီးရေ ... ဘယ်နှစ်နာရီ ထိုးပြီလဲဟေ့ နာရီကြည့်လိုက်
စမ်းပါ”

ဟု လှမ်းအော်လိုက်ရသည်။ သန်းသန်းဝင်းက “လေးနာရီ
ဆယ်ငါး ကြီးမေ”ဟု ပြောပြီး တစ်ဆက်တည်း ...

“ကဲ ... ကိုဝေ ပြန်ဖို့တော်ပြီထင်တယ်။ ကြီးမေက အချက်
မေးနေပြီ”

“ခဏလောက် မနေရတော့ဘူးလား”

“ကြီးမေ ဈေးသွားတော့မယ်။ နှစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ဇို့
ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ခုနေခါ ကြီးမေ စိတ်မကျေနပ်အောင် လုပ်လို့မဖြစ်ဘူး
ဆ”

“ဒါဆိုလဲ ပြန်ရတာပေါ့လေ။ နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့တော့”
ပြောပြီး ဝေဖုံးအောင်က သူ့ပါးကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြ
သည်။ သန်းသန်းဝင်းက ပြောပြီး ...

“ဟင်း ... ကြီးမေ မြင်သွားလို့ ခက်နေမယ်။ ပြဿနာ
ဆက်ချင်လို့လား”

“ဒါဆို အကြွေးနော် နောက်တစ်ခါတွေရင် နှစ်ခါ ဟုတ်လား”

“ကဲပါ ... ပြန်ပါတော့၊ ကိုဝေ ရှုပ်ရက်နေတာပေးပွဲ ပြောမှာ

မဟုတ်လား”

“ဖြေရမှာပေါ့၊ အဝင်းကော ဖြေမှာမဟုတ်လား”

သန်းသန်းဝင်းက ခေါင်းခါပြသည်။

“ဟင် ... မဖြေဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မစိတ်ကူးက နည်းနည်းကြောင်းသလားတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုဝေအတွက် အကျိုးရှိမယ်ထင်လို့၊ ဘာလဲဆိုတာ ကျွန်မ အနေနဲ့က အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်း နေနေရလို့သာ ပျင်းပြီး အလုပ် ထွက်လုပ်ချင်တာ မဟုတ်လား။ နောင်ကျမှ လိုအပ်ချင်လိုအပ်မှာ ဖြစ်ပေ မယ့် ခုလောလောဆယ်တော့ အလုပ်မလုပ်လဲ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။ ကိုဝေအတွက်ကျတော့ ဒီအလုပ်က တော်တော် အခွင့်အလမ်း၊ ရှိနေ တယ်လေ၊ မလုပ်ရင်လဲ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား။ ကျွန်မ စဉ်းစားနေတာ က စာမေးပွဲကို ကျွန်မပါ ဝင်ဖြေမယ်ဆိုရင် ကိုဝေက ကျွန်မအတွက် စိတ်ပူနေရတာနဲ့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြေရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မ ဝင်မဖြေတော့ဘူးလို့ စိတ်ကူးတယ်။ ကိုဝေ တစ် ယောက်တည်း၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖြေလိုက်ပေါ့။ ကိုဝေ အလုပ်ရရှိစာ အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့်ရင် အဲဒီနေ့ကျတော့”

“ဒီလိုလေ ... ကိုဝေ စာမေးပွဲကိုသာ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် ဖြေဖို့ စာမေးပွဲပြီးတဲ့အခါ ကျွန်မ လာစောင့်နေမှာပေါ့”

ဝေမိုးအောင်က 'လာဖြစ်အောင် လာနော်' ဟု ပြောပြီး ထွက် သွားသည်။ ထိုအခါကျမှ ကြီးမေလည်း ဈေးခြင်းတောင်းဆွဲပြီး ထွက် လာလေသည်။

အခြေခံပညာ အဆင့်မြင့်တန်း စာမေးပွဲတွေ အောင်စာရင်း ထွက်သည်။ ဟန်ခင်နှင့်ခင်ဌေးတို့ အောင်ကြသည်။ အချို့နှင့်အပြား တို့လည်း အောင်ကြသည်။ ထိုအခါ သန်းသန်းဝင်းနှင့် ဝေမိုးအောင်တို့၏ သဘောတူညီထားချက်အရ အချို့နှင့်အပြားတို့က ဟန်ခင်နှင့် ခင်ဌေးတို့ ၏ အချစ်ကို လက်ခံလိုက်ကြသည်။ သူတို့လေးယောက်ကား မိုးမမြင် လေမမြင် ပျော်ရွှင်မဆုံး။ သန်းသန်းဝင်းကတစ်ဆင့် စာပေးစာယူ လုပ် ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သန်းသန်းဝင်းတို့အိမ်မှာဆုံပြီး စကားစုပြော ကြသည်။ သန်းသန်းဝင်းသည် သူတို့တစ်တွေကို တခြားနေရာတွေ သွားခွင့်မပြုသေး။ အိမ်မှာဆိုလည်း သူ့ရှေ့မှာပင် တွေ့ကြစေသည်။ သူတို့တွေ တက္ကသိုလ်တက်ကြပြီဆိုလျှင်တော့ တာဝန်ကုန်ပေပြီ။

သူများကိစ္စတွေ အဆင်ပြေသွားကြသော်လည်း သန်းသန်းဝင်း နှင့် ဝေမိုးအောင်တို့ကိစ္စကတော့ ထူးခြားမှုမရှိသေး။ ပထမဆုံး လိုအပ် ချက်က ဝေမိုးအောင် အလုပ်ရဖို့။ ထို့နောက်တွင် သန်းသန်းဝင်း၏ အစ်ကိုများကို ဖွင့်ပြောဖို့။ ထိုအခါ သူတို့ ကျေနပ်မည် မကျေနပ်မည် တို့ မသိသေး။ မကျေနပ်ဖို့က ဝိညာဉ်ဖြစ်နိုင်သည်။ ပြေလည်အောင် ဆက် ကြိုးစားရမည်။

ဝေမိုးအောင်သည် ခုတစ်ခါ အလုပ်စာမေးပွဲ ဖြေဖို့ကို အရင် ကထက် သုံးဆလောက်တိုးပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစားနေသည်။ ထွက်ခန်းနှင့်ဆိုင်သော အချက်များကို လေ့လာသည်။ သဘောတရား ချရာ စာအုပ်များကို ကျေညက်အောင် ပြန်ဖတ်သည်။ အထွေထွေ သာသုတနှင့်ပတ်သက်၍ လောလောဆယ် ဖြစ်ပျက်နေသော ကမ္ဘာ့ အရေးအခင်းများ၊ ပြည်တွင်းသတင်းများကို လေ့လာရသည်။ စာမေးပွဲ ဖြေရမည့်ရက် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျရောက်မည့် အထိမ်းအမှတ်နေ့များ အကြောင်း သတိပြုရသည်။ အာဇာနည်နေ့နှင့် ဝါဆိုလပြည့်နေ့၊ ဝါဆို

လပြည့်ကတော့ အလုပ်နှင့်သိပ်မဆိုင်။ သဘောလောက်တော့ လေ့လာထားရမည်။ အာဇာနည်နေ့ကို အထူးပြုဖို့လိုအပ်။ လွန်ခဲ့သော တစ်လခွဲလောက်ကစ၍ ထုတ်ဝေခဲ့သော နေ့စဉ်သတင်းစာများနှင့် သဘောတရားရေးရာ၊ နိုင်ငံတကာရေးရာ၊ လမ်းစဉ်သတင်းတို့ကို သုံးလေးလစာလိုက်ရှာထားရသည်။

ဝေမိုးအောင် ကြိုးစားနေသောအချိန်တွင် သန်းသန်းဝင်းတို့ အိမ်မှာတော့ ထူးခြားမှုသိပ်မရှိ။ ပုံမှန်အတိုင်း လည်ပတ်နေသည်။

ကိုကျော်ဝင်းက ညနေတိုင်းသောက်မြေ့။ အိမ်ရောက်လျှင် ကမ္ဘာ့ကုန် ကျယ်သရွေ့ဝယ် သီချင်းကို ဆိုမြေ့။ မယ်ဒလင်တီးမြေ့။ သီချင်းမဆုံမီ သက်ပြင်းချမြေ့။

ကိုမော်ဝင်းသည် ဝိုင်းတကာ လှည့်မြေ့၊ ရွံမြေ့၊ အိမ်ပြန် နောက်ကျမြေ့။

ကိုဇော်ဝင်းလည်း ကား၊ ဆိုင်ကယ် ပွဲစားလုပ်ရင်း သူငယ်ချင်းကား၊ ငှားစီးလိုက်၊ ရောင်းဖို့လာပြထားသော ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်ခွဲလိုက်၊ ရေကူးလိုက်၊ တင်းနစ်ရိုက်လိုက်၊ လမ်းလျှောက်လိုက်နှင့် အချိန်ကုန်မြေ့။

သန်းသန်းဝင်းကလည်း အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ငြီးငွေ့ဖွယ် အချိန်များကို ကုန်လွန်နေဆဲဖြစ်သည်။ ချက်ရေးပြုတ်ရေးကိစ္စကြီးမေနှင့် ဝိုင်းကူလုပ်၊ ဆေးကြောသန့်ရှင်း၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေ ဖယ်ဆတ်သလို လုပ်ပစ်လိုက်သောအခါ အချိန်တွေက ပိုနေပြန်သည်။ ဘုရားစင်က ကြေးပန်းအိုးတွေမှာ တိုက်ရလွန်းလို့ ပါးပြီး ပေါက်ထွက်မလာထင်ရ၏။ ကြမ်းပြင်ဆိုလည်း သည့်ထက်ပြောင်ရလျှင် ဘဲလေးကနီဝဲရှိတော့သည်။ သူသည် စာဖတ်ရလွန်းသဖြင့် စာရေးချင်စိတ်ပင် တစ်ခါတစ်ခါ ပေါက်လာမိ၏။

ဝေမိုးအောင်နှင့် တွေ့ရသောအချိန်များတွင် စိတ်ကြည်နှောင်

ချမ်းမြေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် သူနှင့်က တစ်ခါတစ်ရံမှ တွေ့ခွင့်ရသည်။ ခုနောက်ပိုင်းဆိုလျှင် တွေ့ရသည့်အကြိမ်က ပိုခြားလာသေးသည်။

တစ်ခုစဉ်းစားမိသည်။ ဝေမိုးအောင်နှင့်သူ လက်ထပ်ပြီးလျှင် ရော ဝေမိုးအောင် အလုပ်သွားနေသောအချိန်တွင် သူ အိမ်မှာ ခုလိုပဲနေခဲ့ရမည် မဟုတ်လား။ ထိုအခါတွင် သူလည်း အလုပ်ဝင်မည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။ ပြီးတော့ ဝေမိုးအောင်သည် အချိန်မှန်မှန် အိမ်ပြန်လာတတ်ပြီး ဇနီးသားမယားကို ရဂူတစိုက် ပြုစုယုယမည်သူဟု ယုံကြည်သည်။

သူ၏အထီးကျန်ဆန်သောဘဝ အဆုံးသတ်ခြင်းသည် ဝေမိုးအောင်နှင့် လက်ထပ်သည့်အချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့လျှင် စဉ်းစားမိသဖြင့် အစ်ကိုများအပေါ် အချစ်လျှော့ပါးသွားသည့်သဘော မဟုတ်ပါ။

ထိုအခါ ...

သူ၏အတွေးစများသည် တဖြည်းဖြည်း ဆန်ချိုရှည်လျားသွားပြီးလျှင် နောက်ဆုံး သက်ပြင်းချသံကလေးဖြင့် အဆုံးသတ်ရပြန်လေသည်။

အရင်ဖြေခဲ့ဖူးသော အလုပ်စာမေးပွဲများနှင့် မတူ။ ခုတစ်ခါ ချွန် အပြင်းအထန် ကြိုးစားသည်။ စာအုပ်တွေ တော်တော်များများကို ဆီထန်ဖတ်၊ မှတ်တန်မှတ်၊ ကျက်တန်ကျက်ခဲ့သည်။ ထိုမျှနှင့် အား

မရသေးဘဲ မှတ်စုအကျဉ်းတွေထုတ်ပြီး ငယ်ငယ်ကလိုပင် အလွတ် ကျက်ထားခဲ့၏။ စာမေးပွဲခန်းထဲ ဝင်ခါနီးထိ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်မချသေး။ မှတ်စုထဲမှ မေ့လွယ်သည့် စာပိုဒ်များကို ပြန်ဖတ်မိသေးသည်။

မေးခွန်းတွေက ထူးခြားမှုမရှိ။ အများစုမှာ မေးရိုးမေးစဉ် အတိုင်း ဖြစ်သည်။ စာဖြေသူများ ခန့်မှန်းထားသည့်မေးခွန်းတွေ အတော်များများ ပါလာသည်။ အင်္ဂလိပ်စာတစ်ခုသာ နည်းနည်း၊ ပညာ ပြထားသည်။ စာစီစာကုံးမေးခွန်းကို နည်းနည်းလုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ နည်းနည်းဆိုသော်လည်း အမှတ်တော်တော်များများ ပေးထားသဖြင့် အထိနာနိုင်၏။ စာဖြေသူများက 'အာစာနည်နေ့'၊ 'စာနယ်ဝင်းများ ဖတ်ရှုခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူး'၊ 'နိုင်ငံခြားပို့ကုန်များ' စသည်ဖြင့် အပိုင် ကြည့်ထားကြရာ မေးခွန်းမှာ ပါလာတာက 'ဝါဆိုပွဲ' ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

ထိုစာစီစာကုံးမျိုးမှာ မြန်မာလိုဖြေရလျှင်ပင် အခက်အခဲ တွေ့နိုင်သည်။ ဝါဆိုလပြည့်အကြောင်းကို လူတိုင်းလိုလို သိသည်။ ဒါဆိုပြောပြစမ်းပါ ဆိုလျှင်တော့ ရေလည်အောင် မပြောတတ်သူတွေ သာ များ၏။ အချက်အလက်နှင့် တိတိကျကျ ရေးပြတတ်ဖို့ဆိုတာ ပို၍ဝေးသည်။

ခုလို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် စာစီစာကုံးတစ်ပုဒ် ရေးပြဖို့ဆို တော့ စာတစ်ကြောင်းပင် မစ၊ တတ်သူတွေ အပုံကြီးဖြစ်သွား၏။ တချို့လည်း စာတိသမျှမှတ်သမျှ ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာ ရေးကြရာ လေးငါးဆယ်ကြောင်းလောက်သာ ရ၏။ အသင့်အတင့် ကောင်းမွန် အောင် ရေးနိုင်သူ အနည်းအကျဉ်းသာ ရှိသည်။

ဝေမိုးအောင် ကံကောင်းသွား၏။ ယခုလထုတ် 'ဂါဒီးယန်း မဂ္ဂဇင်း' တွင် ဝါဆိုလအကြောင်း ပါလာ၍ လိုရမည်ရပိုပြီး မှတ်စုထဲ ထားခဲ့သည်။ သည်နေ့ နံနက်စောစောထပြီး စိတ်ကူးပေါက်လာသဖြင့်

ထိုမှတ်စုကို ဒု သွတ်ကျက်လိုက်၏။ သို့ဖြင့် သူသည် စာစီစာကုံးကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြေလိုက်နိုင်သည်။

အလုပ်နှင့် ပတ်သက်သော စာမေးပွဲတွေ ဖြေခဲ့သမျှတွင် သည်တစ်ခါ အကျေနပ်ဆုံး။ အားအရဆုံး။ စာမေးပွဲအခန်းထဲက ထွက်လာသောအခါ အလွန်ကောင်းမွန်သော အာဟာရတစ်ခုကို မှီဝဲ ထားရသလို အင်အားပြည့်ဝပြီး လန်းဆန်းနေလေသည်။

ထို့ပြင် စာမေးပွဲခန်းထဲက ထွက်လာတွင် ပြုံးပြုံးကလေး၊ ချစ်ချစ်နေသော သန်းသန်းဝင်းကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်လည်း အတိုင်း အက်အလွန် ပျော်သွားရ၏။

"ဖြေနိုင်လား"

ဝေမိုးအောင်က လက်မထောင်ပြလိုက်သည်။ သူ့ပုံစံမှာ အထက် အူပြူးနေပုံဖြစ်၍ သန်းသန်းဝင်းဆီသို့ပါ ကူးစက်သွားသည်။

"တော်တော်ဖြေနိုင်တယ်၊ ကိုဝေ အောင်မှာ ကျိန်းသေတယ်၊ တစ်ခါတော့ အဆင်ပြေပြီထင်တာပဲ"

"ကိုဝေပျက်နာ မြင်လိုက်ကတည်းက ဖြေနိုင်တယ်ဆိုတာ သိသာပဲ"

"အဝင်း ဘယ်အချိန်က ရောက်နေလဲ"

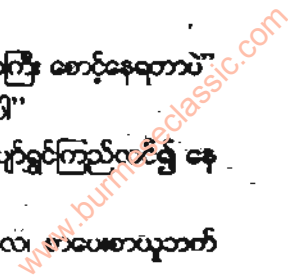
"နာရီဝက်လောက် ရှိပြီ၊ ကိုဝေ စောထွက်လာရင် မတွေ့ဘဲ မှော့စိုးလို့"

"ကိုဝေ စောင့်နေမှာပါ၊ အဝင်း အကြာကြီး စောင့်နေရတာပဲ"

"ကျွန်မကိုယ်တိုင်က စိတ်စောနေလို့ပါ"

သန်းသန်းဝင်းမျက်နှာသည်လည်း ပျော်ရွှင်ကြည်လင်၍ နေ

"ကိုဝေ မဆာဘူးလား၊ တစ်ခုခုစားလေ၊ စာမေးပွဲယူသက်

“ဘာစားလို့ရတာပဲ”

“ဆာတောင် မဆာတော့ဘူး။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် လောက်ပဲ သောက်ချင်တယ်။ ပြီးတော့ တစ်နေရာရာမှာ ထိုင်ချင်တယ်”

“အင်းလေ ... အဲဒီစားသောက်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပေါ့”

သန်းသန်းဝင်းက ပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။ သူ့ကို စနေမှန်းသိ၍ ...

“ရပါတယ် ... ဟိုကျမှ ကိုဝေ မကန့်နော်၊ လူတွေကြားထဲမှာလို့ မပြောနဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စာမေးပွဲကျင်းပရာ ပညာရေးတက္ကသိုလ် လေ့ကျင့်ရေးကျောင်းထဲက ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းဝင်းဘေးက လမ်းအတိုင်း စာပေးစာယူဘက် လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းထဲအလွန်ရှင်းနေသည်။ တစ်ဖက်က ကျောင်းဝင်း၊ တစ်ဖက်က ဘောလုံးကွင်း၊ နေ့လယ်ခင်းအချိန်ဖြစ်၍ လူသွားအလာလည်း မြတ်၏။

ဝေမိုးအောင်က သန်းသန်းဝင်းလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သန်းသန်းဝင်းက မငြင်း။ သူတို့နှစ်ယောက် လက်တွဲလျှောက် လာကြသည်။ စာပေးစာယူ သင်တန်းဌာနရှေ့အရောက်တွင် သန်းသန်းဝင်းက ဝင်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဒီမှာ လူသိပ်များတယ်။ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ချင်ရင် အမ်စီကင်တင်း သွားမလား”

“သွားလေ”

သူတို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့ပြီး ဆေးတက္ကသိုလ် နောက်ဘက်မှ လှည့်ဝင်၍ စားသောက်ဆိုင်မှာ ထိုင်သည်။ ဝေမိုးအောင်က လက်ဖက်ရည်မှာပြီး သန်းသန်းဝင်းအတွက် သံဘူးမှာသည်။

“သံဘူးက ကျောင်းဘက်ရောက်မှ သောက်ရတာ၊ အပြင်က

အအေးဆိုင်တွေမှာ ရှိခဲ့တယ်။ ကိုဝေ တစ်ခုခုစားလေ၊ မဆာဘူးလား။ မနက်က ဘာစားလာလဲ”

“အိမ်မှာ ထမင်းကြော်ပြီး စားလာခဲ့တယ်။ အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ခုမှ ဗိုက်က နည်းနည်းဟာလာတယ်။ အဝင်းကော”

“လာခါနီးကမှ ထမင်းစားလာတာ၊ ကိုဝေပဲ တစ်ခုခုမှာစားပါ” ဝေမိုးအောင်အတွက် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲ မှာလိုက်သည်။ ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ရောက်လာပြီး ဝေမိုးအောင် အားရပါးရ စားနေသည်ကို ကြည့်ပြီး သန်းသန်းဝင်းက ...

“ဒီနေ့ ကျွန်မ ကျွေးမှာနော်”

“ဘယ်ရမလဲ ... ကိုဝေကျွေးမှာ”

“ကိုဝေ စာမေးပွဲဖြေနိုင်တဲ့အတွက် ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့လေ”

“နေပါဦးလေ ... အောင်ပဲ အောင်ပေါစေဦး”

“အောင်မှာပါ ... ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကိုဝေနဲ့ ဒီအလုပ်နဲ့ တံစပ်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လို့”

“စဉ်းစားကြည့်လေ ... ကိုဝေ ဟိုကိစ္စဖြစ်လို့ နယ်သွားရမယ်ဆိုတော့ ဒီစာမေးပွဲ မဖြေရတော့ဘူးလို့ ဖြစ်သွားတယ် မဟုတ်လား။ နောက်တော့ စာမေးပွဲ ရက်ရွှေ့လိုက်လို့ ကိုဝေ ဖြေဖြစ်သွားတယ် မဟုတ်လား။ ကိုဝေ ဖြေရအောင်လို့ ဒီစာမေးပွဲကို တမင်ရက်ရွှေ့ပေးရသလို ဖြစ်မနေဘူးလား။ ဒါကြောင့် ဒီအလုပ်ဟာ ကိုဝေအတွက် ဖြစ်ရမယ်။ ကိုဝေ ကျိန်းသေ အလုပ်ရမယ်လို့ပဲ ထင်တယ်”

“အင်း ... ပြောမယ်ဆိုရင်လဲ ပြောစရာပဲ။ မအွန်းတွေဆိုလဲ ကိုဝေ ကြည့်ထားတာတွေ အကုန်ပါတာပဲ။ အင်္ဂလိပ်က အက်ဆေးဆိုရင် အံ့သြဖို့တောင် ကောင်းတယ်။ တိုက်ဆိုင်တာက”

“ပြီးတော့ ခုရောက်လာတဲ့ ညွှန်ကြားရေးမှူးကလဲ သိပ်ပြတ်သားတယ်တဲ့၊ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မထောက်ဘူး။ တကယ်ပြောရင်တော့လူမှ ခန့်မှာတဲ့”

“အင်း ... အဝင်းက ဒါတွေတောင် သိနေပြီ၊ စုံစမ်းထားတာလား”

“အင်းပေါ့ ... ကိုဝေလုပ်မယ့် အလုပ်အကြောင်းကို ကျွန်မက စုံစမ်းရမှာပေါ့၊ ဟိုတစ်နေ့ကပေါ့၊ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ လမ်းထဲက အိမ်တစ်အိမ်ကနေ ခင်ဝင်းမြင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ရင်းက ခင်ဝင်းမြင့်က အဲဒီအလုပ် ဝင်မပြောလားလို့ မေးတာနဲ့ စကားစပ်မိတာ၊ သူပြောလို့ သိတာလေ”

“အဝင်းက သိပ်တော်တာပဲ၊ ကိုဝေကို သိပ်ဂရုစိုက်တယ်”

“ဒါဆို ဒီနေ့ ကျွန်မ ကျွေးမယ်နော်”

“မလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုဝေ ကျွေးပါမယ်၊ အဝင်းကျွေးတာများပြီ”

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မ ကျွေးပါရစေ၊ နောက်ဆို ကိုဝေက တစ်သက်လုံး လုပ်ကျွေးရမှာ မဟုတ်လား”

ဝေမိုးအောင်က ရယ်သည်။ ‘အဝင်း တော်ပြီးရင်း တော်ရင်း ပါလား၊ အကြောင်းပြချက်ကလဲ သိပ်ကောင်းတယ်’ ဟု ဆိုသည်။ သန်းသန်းဝင်းက ငွေရှင်းလိုက်၏။

စားသောက်ဆိုင်မှ ထွက်လာပြီးနောက် ...

“အဝင်း ... နည်းနည်း အချိန်ရတယ် မဟုတ်လား”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ ကြီးမေ ဈေးမသွားခင် အရောက်ပြန်မယ်လေ၊ ကြီးမေကို စောစောပြန်ခဲ့ပါမယ်လို့ ကတိခံထားရတာ”

“တစ်နေရာရာမှာ ခဏထိုင်ရအောင်၊ ဘောလုံးကွင်းဘက် သွားမလား”

“ဟင့်အင်း ... အဲဒီက လူပြတ်တယ်ဆို၊ နောက်ပြီး နာမည်လဲကြီးတယ်တဲ့၊ ရှက်စရာကြီး”

“အမယ် ... အဝင်းက ဒီဘက်တွေ တော်တော်ကျွမ်းတာပဲ၊ လာနေကျရှိလို့လား”

“ဒီဘက်တွေ ရောက်ဖူးသားပဲ၊ ခုနပြောတဲ့ ခင်ဝင်းမြင့်ဆီ လာတာလေ၊ သူက စာပေးစာယူမှာ လုပ်နေတာ၊ သူတို့ရုံးကို လာဖူးတယ်၊ သူပြောပြလို့ သိရတာ”

“အဲဒီ ခင်ဝင်းမြင့်ကကော အဲဒီနေရာတွေ သွားဖူးလို့လား”

“အမယ်လေး ... သူလား သွားဖူးမှာ၊ ရည်းစားတောင် မရှိဘူး၊ အပျိုကြီးလုပ်မှာတဲ့၊ သူက အိမ်ထောင်ရေးလဲ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ စကားပြောနေရရင် ပြီးရော”

“ဘာ ... စကားပြောနေရရင် ဟုတ်လား”

“အင်း ... သူက သိပ်စကားကြော ရှည်တာ၊ ဒါကြောင့် စောစောက စာပေးစာယူဘက် မသွားချင်ဘူးပြောတာပေါ့၊ သူနဲ့ တွေ့မှာစိုးလို့၊ တွေ့လိုက်လို့ကတော့ ဒီနေ့အဖို့ ရုံးဆင်းချိန်မှ အဲဒီထဲက ပြန်ထွက်ရမှာပဲ၊ ဟိုတစ်ခါလဲ သိလား၊ မိတ္တီလာက သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ သူဆီဖုန်းဆက်တာ၊ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ ခင်ဝင်းမြင့်ရဲ့ လေကြောမိပြီး ဘယ်လောက်ကြာသွားမှန်း မသိဘူး၊ နယ်အဝေးဖုန်းပြောရင် ဖုန်းဆက်ခက ပိနစ်နဲ့တွက်ယူတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်မယ် ... သူ စကားကြောရှည်တယ်ဆိုတာ၊ ခု သူ အကြောင်း ပြောရတာတောင် တော်တော် စကားကြောရှည်သွားပြီ၊ ကံ ... ဘယ်နားမှာထိုင်မလဲပြော”

“သိပ်လူပြတ်တဲ့နေရာတော့ မသွားချင်ဘူး”

“ရာဖူးထဲကော”

“ဟင့်အင်း... အဝေးကြီး လျှောက်ချီးမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ... ဟိုရောက်တော့လဲ ထိုင်စရာနေရာ ရှိမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ခုနောက်ပိုင်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ထိုင်စရာ နေရာ ရှားပါးနေပြီတဲ့၊ စာသင်ချိန်ဆို ကျောင်းခန်းအလွတ်တွေ မရှိသ လောက်ပဲတဲ့၊ စာသင်ချိန်ပြီးတာနဲ့ အခန်းတံခါးတွေ ပိတ်ပစ်လိုက်ရော၊ အရင်ကလို အခန်းလွတ်ထဲမှာ ဝင်ထိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခုနောက်ပိုင်း ကျောင်းထဲမှာ အတွဲဖောင်းပွမှု၊ နေရာရှားပါးမှု၊ ခုံတန်း လျားလက်မဲ့ဖြစ်မှုတွေနဲ့ ကြုံနေကြရသတဲ့၊ ခုံတန်းလျားတွေ ထပ်ပြီး တိုးချဲ့ပေးဖို့ လိုအပ်လာပြီဆိုပဲ”

“အင်း... ကျောင်းသားကျောင်းသူဦးရေကလဲ များလာ တာကိုး ကဲပါ... နေလဲ ရိပ်သားပဲ၊ ဟိုနားလေးမှာပဲ ထိုင်ရအောင်”

လမ်းနှင့်မနီးမဝေးရှိ အုတ်ခုံလေးမှာ သွားထိုင်ကြသည်။ သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ မဟုတ်၊ မိုးရိပ်ရှိနေသောကြောင့် နေတော့ မပူချေ။

“ကိုဝေကော ဒီဘက်တွေ အရင်က လာဖူးတယ် မဟုတ်လား”
သန်းသန်းဝင်းက မေးသည်။

“ရောက်ဖူးတာပေါ့”

“ဟော... ပေါ့ပြီ ကြည့် မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ဘယ်သူနဲ့ လာ တာလဲ”

“ဟား... ဟား... အများကြီးပဲ”

“တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွဲတတ်လာတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဘယ်ကလား သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘောလုံး လာကန်တာ”

“ကိုဝေကော ဘောလုံးတွေ ဘာတွေလဲ ကန်သေးတာကိုး”

“အမှန်က ကိုဝေ လိုဝကန်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ တုန်းက ကိုဝေက တတိယနှစ်ပိုင်နယ်က ကျောင်းသားတွေနဲ့ ထမင်းကျွေးကြေး

ကန်ကြတာ၊ ကိုဝေတို့ဘက်က လူလိုနေတာနဲ့ ကိုဝေကို အတင်းဆွဲ ခေါ်သွားလို့ ပါလာတာ၊ ကန်ကြတော့ ကိုဝေလဲ ကွင်းထဲမှာ ဟိုပြေး ဒီပြေးပေါ့၊ ဘောလုံးကိုတော့ တစ်ပွဲလုံးမှာ တစ်ခါပဲ ထိလိုက်ရတာ၊ အဲဒီတစ်ခါကလဲ တစ်ခါဆိုသလောက်ပဲ၊ ဟိုဘက်က ဂိုးရှေ့မှာ ကွင်း ထောင့်ကနေ ကန်တင်လိုက်တဲ့ဘောလုံး၊ ကိုဝေလဲ ဘာမှန်း ညာမှန်းမသိ လျှောက်ပြေးနေတုန်း၊ ဘောလုံးက ကိုဝေပေါင်နဲ့ထိပြီး ဂိုးထဲဝင်သွား ရော၊ တကယ်ပဲ ကိုဝေက ဘောလုံးကို ကန်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘောလုံးက ကိုဝေကို လာထိတာ၊ အဲဒီဂိုးကြောင့် ကိုဝေတို့ဘက်က နိုင်သွားရော၊ ကိုဝေလဲ အချောင် နာမည်ကြီးသွားတာပေါ့”

မိုးအုံ့နေသော်လည်း လေငြိမ်နေသည်။ မိုးရွာမည့် လက္ခဏာ မရှိ။ ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်နေသည်။ လမ်းပေါ်တွင် တစ်ခါတစ်ရံ ကားတစ်စီးတလေ ဖြတ်သွားသည်မှအပ ရှင်းလင်းနေ၏။ အိမ်တွေက သူတို့ထိုင်နေရာနှင့် အတော်လှမ်းသည်။ သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ အိမ်မှာလည်း ရှေ့က သစ်ပင်ကွယ်နေသောကြောင့် သူတို့ကို မြင်သာ မည် မထင်ချေ။ ဝေမိုးအောင်က သန်းသန်းဝင်း၏ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။

“ဟင်း... လူတွေ မြင်ကုန်မယ်”

“မမြင်ပါဘူး”

“တော်ကြာ အမြင်မတော်ဘူးဆိုပြီး ဖမ်းနေဦးမယ်၊ သတင်း စာထဲ မတွေ့လိုက်ဖူးလား၊ မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံတို့၊ ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံ တို့မှာ အတွဲတွေ လိုက်ဖမ်းတာ”

“ဒါကတော့ အတွဲတွေကလဲ သိပ်တရားလွန်တဲ့လူတွေ ရှိနေ လို့ပါ”

“တရားလွန်တယ် မလွန်ဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် အဆင့်

ခွဲကြားမှာလဲ လူကြီးတွေအမြင်မှာ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး လက်တွဲ လျှောက်သွားတာကိုပဲ အမြင်မတော်ဘူး ထင်ချင်ထင်နေမှာပေါ့။”

“ဒါလဲဟုတ်တာပဲ၊ လူမြင်ကွင်းကြီးမှာ ပြောင်ပြောင်ကြီး ဖက် နမ်းကြတာမျိုးကတော့ တရားလွန်လွန်းပါတယ်။ တစ်ခုရှိပြန်တာက သမီးရည်းစားဆိုတာ ပခုံးကလေး ဖက်တာလောက် နမ်းတာလောက် တော့ ရှိချင်ကြတာပဲ။ အမြင်မတော်မှာစိုးလို့ လူရှင်းတဲ့နေရာတွေ သွားပြန်တော့လဲ ချုံတောတိုးတယ်။ ချောင်ခိုတယ်ဆိုပြီး အပြစ် ပြောကြပြန်ရော။”

“ဟို ... ရာဘာတောတွေ ဘာတွေလောက်ထိ လူရှင်းတဲ့ နေရာမျိုး သွားတာကျတော့လဲ ပြောမယ်ဆို ပြောစရာပေါ့။”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ လူရှင်းရုံတင် မကဘူး။ လူပါပြတ် တဲ့ နေရာမျိုး သွားတာကတော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ ကိုဝေအယူအဆက တော့ လုံးဝ မမြင်ကွယ်ရာနေရာမျိုး သွားတာလဲ မကောင်းဘူး။ လူ မြင်ကွင်းကြီးမှာ အမြင်မတော်အောင် နေတာလဲ မကောင်းဘူး။ လူလဲ ရှင်းမယ်၊ သိပ်ချောင်မကျတဲ့နေရာလဲ ဖြစ်မယ်။ ဣန္ဒြေရရလဲ ထိုင်လို့ ရမယ့်နေရာမျိုးပဲ ကြိုက်တယ်။ ခု ကိုဝေတို့ထိုင်နေတဲ့ နေရာမျိုးပေါ့။”

“ဪ သူ့ဘက်ကျတော့ အကောင်းပြောတတ်တယ်။”

“ဟုတ်တယ်လေ ... အဝင်းစဉ်းစားကြည့်၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ အလွန်ဆုံး နမ်းရုံထက် ဘာမှပိုမလုပ်နိုင်ဘူး။ ပန်းခြံတွေ ဘာတွေမှာလဲ သင့်တော်မယ့် နေရာကလေးတွေမှာ သမီးရည်းစားတွေ ထိုင်နိုင်အောင် လုပ်ထားပေးသင့်တယ်။ ဒါမှ ချုံတောတိုးတာတွေ ဘာတွေ ပျောက်သွား မယ်၊ သမီးရည်းစားဆိုတာက မတွေ့ဘဲ နေနိုင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ထိုင်စရာနေရာ ရှားပါးလာရင် ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ရတဲ့နေရာ သွားဆိုင် ကြတော့မှာပဲ၊ သူငယ်ချင်းအခန်း သွားတာတို့ဘာတို့ ဖြစ်လာရင်

မတော်တရော်တွေဖြစ်ပြီး ပြဿနာ တက်လာနိုင်တယ်။ ကိုဝေတို့ နေရာ ကလေးကတော့ ကောင်းပါတယ်နော်၊ ပြဿနာလဲ မတက်နိုင်ပါဘူး။ အလွန်ဆုံး ... ”

ဝေမိုးအောင်က သန်းသန်းဝင်းကို သူ့ဘက်သို့ဆွဲပြီး ခပ် တင်းတင်းကလေး ဖက်ထားလိုက်သည်။

“ဟင်း ... ကဲမလာနဲ့နော်၊ နည်းနည်းလျှော့ဦး။”

ဝေမိုးအောင် ပြန်လျှော့ပေးလိုက်သည်။ ဖွဖွကလေးတော့ ပွေ့ဖက်ထားခဲ။

“အဝင်းရယ် ကိုဝေဘက်ကိုလဲ ကြည့်ပါဦး။ သူ့များချစ်သူတွေ နဲ့ တူရဲ့လား။ တစ်ခါတလေကုမု ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တွေရတာ၊ တွေ့ရ တော့လဲ အေးအေးဆေးဆေး မဟုတ်ဘူး။ အချိန်က ကန့်သတ်ထား လိုက်သေးတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ အလုပ်အကြောင်းက ဝင်ပါလာသေး ခုလိုလေး အေးအေးဆေးဆေး ရှိတုန်း ချစ်သူပီပီ နေပါရစေကွယ်။”

ဝေမိုးအောင်က လွမ်းလောက်အောင် ပြောနေသည်။ သန်း သန်းဝင်းက ...

“ဘယ်သူက မနေနဲ့ ပြောလို့လဲ”

“ဒါဆိုရင် ... ”

ဝေမိုးအောင် သန်းသန်းဝင်း၏ ပါးပြင်ကလေးကို လက်ဖြင့် ခွတ်သပ်နေသည်။ သန်းသန်းဝင်းက ဘာမျှပြန်မပြော။

“အဝင်း”

“ဘာလဲဟင်”

“ကိုဝေနဲ့ စကားပြောတဲ့အခါ ကျွန်မ ကျွန်မနဲ့ ပြောတာ သိပ်စိမ်းတာပဲကွယ်”

“ဘယ်လို ပြောရမလဲ”

“ဝင်းလို့ပဲ ပြောပေါ့”

“နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် ကြိုးစားပြီးပြောမယ်နော်၊ ဒီနေ့တော့ ပါးစပ်မခဲသေးဘူး။ သည်းခံဦး”

“အစမ်းသဘောနဲ့ တစ်ခေါက်လောက် ပြောကြည့်လေ”

“ဟယ် ... နောက်တစ်ခါမှ”

“ပြောပါ၊ မပြောရင် အတင်းဖက်မယ်၊ ဒါပဲ”

ဝေမိုးအောင်က ဖျစ်ညှစ်ဟန်ပြုသည်။ သန်းသန်းဝင်းက ရုန်းလိုက်ပြီး ...

“ကဲပါ... ပြောမယ်၊ ဝင်းတဲ့၊ ကဲ ... ပြီးရောမဟုတ်လား”

“ဟင် ... ဘယ်လိုကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး”

“တော်ပြီကွာ ... ဒါပဲ”

ဆိုပြီး သန်းသန်းဝင်းက ဝေမိုးအောင်၏လက်မောင်းကို ပခုံးဖြင့် တိုက်လိုက်သည်။ ဝေမိုးအောင်က သန်းသန်းဝင်း၏ ဟိုဘက်လက်မောင်းကို ဖမ်းကိုင်ပြီး သူ့ဘက် လှည့်လိုက်သည်။

ကောင်းကင်မှ ဝိုးသားတွေ ပိုတက်လာသည်။ လေက မမြှုပ်တော့။ ခပ်ညင်းညင်း တိုက်ခတ်လာသည်။ သူတို့၏ဆံပင်များ လှိုင်းထရုံလောက် အအေးခါတ်ပါလာ၏။ ဝိုးငွေကြောင့်ထင်သည်။ သန်းသန်းဝင်း၏ နှုတ်ခမ်းကလေးများ စိုလာသည်။ ဝေမိုးအောင်က တံတွေးမျိုချလိုက်၏။ သန်းသန်းဝင်းက နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့်သစ်လိုက်ရာ အရောင်ပိုတက်လာသည်။ လက်ခနဲပင် ဖြစ်သွားသလား မသိ။ ဝေမိုးအောင်ကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးမှာ လျှပ်စီးတစ်ချက်လက်သွားပြီး ...

မြောက်မြားလှစွာသော ခြေသံများက အခြေအနေကို ကပြောင်းကပြန် ပြန်ဖြစ်သွားစေသည်။ သူတို့ ကိုယ်ချိန်သတ်ပြီး လှည့်

ကြည့်လိုက်ရာ ...

အင်္ကျီအဝါဆင်တူ၊ ဘောင်းဘီအနီဆင်တူ ဝတ်ထားသော ချာတီတ်လေးများ လမ်းပေါ်မှာလျှောက်လာရာမှ သူတို့ဘက်သို့ ချိုးကွေ့လာသည်။ ရှေ့ဆုံးက ချာတီတ်သည် ဘောလုံးတစ်လုံးကို ပိုက်လာ၏။ သူတို့နောက်မှ ဆရာမတစ်ယောက် ကြိမ်လုံးကိုငံပြီး လျှောက်လာသည်။

ချာတီတ်တွေသည် စကားဆူညံစွာ ပြောလာရာမှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သူတို့ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသောအခါ ချာတီတ်အားလုံးပင် သူတို့ကို အလေးပြုသလို ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်သွား၏။ မျက်နှာတလေးတွေက ပြုံးစိမ်း။ သူတို့ဆရာမက ကြိမ်လုံးကို ဝှေ့ယမ်းပြီး အသံပေးလိုက်တော့မှ ဦးခေါင်းတွေ ရှေ့တည့်တည့်သို့ ညီညာစွာ ပြန်လှည့်သွားကြသည်။ နောက်ဆုံးက ချာတီတ်တစ်ယောက်ကတော့ ဆရာမ အလစ်မှာ ဖျက်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး လျှာထုတ်ပြသွား၏။

ဝေမိုးအောင်က မျက်လုံးဖြူးဖြူး လျှာပြန်ထုတ်ပြလိုက်သည်။ သန်းသန်းဝင်းက ဝေမိုးအောင်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲဆိတ်သည်။ ဝေမိုးအောင်သည် သူ့နှုတ်ခမ်းကို သူ့ဘာသာ ပြန်ကိုက်ထားလိုက်ရတော့၏။

... ၉၆၆၆၆ ...

www.burmeseclassic.com

တစ်နေ့လုံး မိုးရွာနေသည်။ သည်းလိုက် ဖွဲလိုက်။ ရပ်နားသည်ပင် မရှိ။ ဆိုင်ကယ်သမားအုပ်စု လမ်းမသလားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ လူလဲည်းမခံ။ နှစ်ယောက်သုံးယောက်သာ ရှိသည်။ ကားပွဲစားတွေလည်း အလုပ်မဖြစ်သောကြောင့် အလျှိုအလျှို လစ်ကုန်ကြပြီ။ အနီးအချက်ရှိထားသူ တစ်ယောက် နှစ်ယောက် သုံးယောက်သာ ကျန်ခဲ့သည်။

ပန်းဆိုးတန်း မုတ်ဆိတ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာတော့ လူထူစည်ကားပြီ။ မိုးရွာနေသောကြောင့် အပြင်မှာ ထွက်မထိုင်နိုင်သဖြင့် ဆိုင်ခန်းထဲမှာပင် ပြည့်ကျပ်အောင် ထိုင်နေကြသည်။

“ပိုက်ဆံရမှာမို့လို့သာ စောင့်ရတာကွာ၊ ဖျင်းလိုက်တာ၊ အိမ်ပြန်နှင်နေရရင် ကောင်းမယ်”

ပွဲစားတစ်ယောက်က ညည်းလိုက်သည်။

“မင်းဟာက လာမှာကော ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“လာမှာပေါ့ကွာ၊ သေသေချာချာ ပြောထားတာပဲကွာ”

“မိုးတွေလေတွေနဲ့မို့ ပျက်များသွားပြီလားလို့”

“မင်းနှယ်ကွာ ... ငွေတစ်သိန်းနီးပါးလောက်ရှိတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို မိုးရွာတာနဲ့ ပျက်ပစ်ရမှာလားကွာ၊ နောက်ပြီး ခုဟာက သူက ရောင်းချင်နေတဲ့လူ၊ မလာဘဲ နေပို့မလား။ ဝယ်မယ့်လူက နည်းနည်းပါးပါးလျှော့ရင် အလုပ်ဖြစ်မယ့်ပုံပဲ။ ဒီလောက် အဆင်သင့်နေတာလောရင် လူခိုက်ပေါ့ကွာ”

“ခါနဲ့ ဇော်ဝင်းတစ်ယောက် မလာသေးပါလား”

“လာပါလိမ့်မယ်၊ သူ ဟိုကားကြီး မထွက်သေးလို့ အလုပ်ရှုပ်နေတယ် ထင်တယ်”

“ဒီကောင် အဲဒါကြီး သွားကိုင်တာ မှားတယ်ကွာ၊ ဒီကားကြီး ချိုက လူဆိုးများတာ မဟုတ်တော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ထွက်မယ် မထင်ဘူး”

“ဒီကောင်အကြောင်းလဲ သိသားနဲ့ သူက ကားလေးနဲ့ လျှောက်ထိန်နေရရင် ကျေနပ်နေတဲ့ကောင်၊ ဒီကားကြီးကလဲ တော်တော် ထုတာကိုး၊ မိုင်ရှင်ကလဲ နေလယ်ပိုင်းဆို ကားကို လိုက်စစ်ဖို့ဆိုပြီး သူ့ကိုပေးထားတော့ ဒီကောင် အကြိုက်ကျနေတာပေါ့”

မိုးနည်းနည်း စုံသွားသည်။ ခပ်ဖွဲဖွဲရွာရုံလောက်သာ ရှိတော့သည်။ ကောင်းကင်လည်း နည်းနည်းလင်းလာ၏။ မကြာမီ နို့တိုက်တော့မည့် လက္ခဏာပင်။

ရွှေမင်ရောင် ကားပြားပြားကြီး တစ်စီးသည် ဆိုင်ရွေမှာ အိမ်နဲ့ ထိုးဆိုက်လာသည်။ ပလက်ဖောင်းဘက်သို့ နောက်ဆုတ်ပြီး ခနဲလိုက်သည်။

ကားက ချက်လက်ဘစ်စက်နီး အပျိုးအစား၊ ကြီးလည်းကြီးလည်းလှ၊ ခုံလည်းခုံသည်။ စီးရတာ အလွန်မိမိရှိ၍ ပြေးသည်။ အလွန်ပြေးသည်။ သို့ရာတွင် အပိုပစ္စည်းရှားပါးပြီး ခြောက်လုံးထိုးထားသောကြောင့် အိမ်အလွန်စားသည်။ ထို့ကြောင့် ခုနီးမှာ ခေတ်မစား

နိုင်တော့။ သွက်လက်လှပသော ကားငယ်ကလေးများကြားထဲမှာ 'အ'နေသည်။ ဥပမာအားဖြင့် တစ်ခေတ်တစ်ခါက ဟာကြူးလီ၊ ယူလီစီ ဆင်းဆင်းတတ်ကားတွေ ခေတ်စားပြီး ကြွက်သားအဖုဖု ကြည့်ကောင်း တယ်ဆိုကာ အလေးမခြင်းကို အပြင်းအထန် ပြုလုပ်ခဲ့ကြသော်လည်း ခုချိန်ခါကျတော့ ပိတ်သမားတို့မှာ 'ဆလင်းဘော်ဒီ' ကလေးများကြားတွင် အကြောင်ကြောင် ဖြစ်ရသကဲ့သို့ပင်တည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော ကိုဇော်ဝင်း ကတော့ ထိုကားကြီးနှင့် လိုက်ဖက်နေသည်။ အမှန်ပင်။ ဂျင်းကျွန်းကား၊ ဘောင်းဘီရှည်၊ လမ်းလျှောက်ဖိနပ်နှင့်။ အကြောင်းသိထားသူ အချင်းချင်း မဟုတ်လျှင် သူ့ကို သည်ကားပိုင်ရှင်ဟုပင် ထင်ပေလိမ့် မည်။ တကယ်ကားပိုင်ရှင်နှင့် တူတူပီးသွားလျှင်တောင် သူ့ကိုသာ ပိုင်ရှင် ထင်ပြီး ပိုင်ရှင်ကို ကားကပ်စီးသူဟု ထင်လိမ့်မည်။

ကိုဇော်ဝင်း ဆိုင်ထဲဝင်လာသောအခါ လက်ဖက်ရည် သောက် နေသူအချို့က တစေ့တစောင်း အတတ်ကြသေးသည်။ ကိုဇော်ဝင်းသည် ပွဲစားအုပ်စုထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"အတော်ပဲပေ့၊ ဒကာတော့ လာပြီ"

"အောင်မယ် ... အလုပ်ဖြစ်တဲ့ကောင်တွေကများ ပြောရ သေးတယ်၊ မင်းတို့က တိုက်ရမှာကွ"

"အလုပ်မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ၊ စောင့်တုန်းပါပဲ"

"လာမှာပါကွာ၊ ကျိန်းသေပါတယ်"

"မင်းကားကြီးကော မထွက်သေးဘူးလား"

ကိုဇော်ဝင်းက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး ...

"မလွယ်သေးပါဘူး၊ မင်းတို့လဲ သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီကားမျိုးတ တကယ်ကြိုက်တဲ့လူတွေမှ အလုပ်ဖြစ်မှာ၊ နောက်ပြီး ခက်နေတာက

ကားပိုင်ရှင်ကွ၊ သူက သူ့ကားကို ထိပ်ဆုံးလောက် မှန်းနေတာ၊ တော်ရုံ တန်ခိုးလောက်နဲ့ ထုတ်မယ်ဆို ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူက ခြောက်ခွဲဆိုပြီး စွတ်အော်ထားတော့ ခက်နေတာပေါ့"

"ခြောက်ခွဲတော့ ဘယ်ရမလဲကွ၊ အလွန်ဆုံး ခြောက်ပဲ ^{ရှင်၊} _{သနပ်ခါး} ပေါ့"

"အေးကွာ၊ နေ့လယ် နေ့လယ် ငါယူစီးလို့ရနေတာ အပြေး ^{တစ်} ပြောရမှာပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းတို့ကောင်လေးကကော ဘယ်လောက်နဲ့ဖြစ်မှာလဲ"

"သူကတော့ တစ်ဆယ် ငါးပူး ခေါ်ထားတာပဲ၊ မတ်တင်း လောက်နဲ့ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ မှန်လေးကလဲ နည်းနည်းအက် နေတယ် မဟုတ်လား"

"မှန်လေးကလဲ အက်နေတယ်၊ ကရောင်းက အော်နေတာ ထဲ လက်မှုတိုက်ထားဘယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟာ ... နာမည်မမျက်စမ်းပါနဲ့ ဇော်ဝင်းရာ၊ ကရောင်းက အော်နေတာ ဆီခန်းနေလို့ပါကွ၊ ခု ကောင်သွားပါပြီ၊ မင်းလို ငါးရာ ခိုးလောက် သနပ်ခါးလိမ်းပြီး သုံးလေးထောင် ရွေးတင်တဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူးကွ"

"ခါနီး ငါမလုပ်တတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့သာ ဟိုတစ်ခါ အညာ တ ဆင်းလာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို နှပ်ချတာလေ၊ လေလံကားကြီးကို ဈ မော်ဒယ်ဆိုပြီး ထိုးထည့်လိုက်တာလေ"

"တော်ပြီကွာ၊ အချင်းချင်း လှည့်ဆုတ်နေတာ မကောင်းဘူး" အားလုံး ရယ်ကြသည်။ ကိုဇော်ဝင်းက "တိုးတိုးရေ အစ်ကွဲ ဆို တစ်ခွက်ပေးပါဦး" ဟု လှမ်းအော်လိုက်သည်။

သူတို့ပွဲစားလောကတွင် ရိုးရိုးသာသား လုပ်သူတွေလည်း နည်းနည်း လိမ်တတ်ညာတတ်သူလည်း ရှိသည်။ အရောင်းအဝယ်

လုပ်ငန်းတွင် မုသားစကားကတော့ သုံးရစဉ်၊ သမာသမတ်ကျသော မုသားနှင့် ကောက်ကျစ်သော မုသားသာ ကွာသည်။ အရောင်းအဝယ် ပြုရာတွင် မိမိပစ္စည်း၏ အပြစ်အနာအဆာကို ဘယ်သူကမျှ မထုတ်ပြော တာဝန်ယူလို့လဲ။ မကောင်းပါဘူး။ မဝယ်ပါနဲ့ဟု မည်သူကမျှ မပြော။ နှိပ်စက် ဟက်တောင်မှ ဖြတ်နေသည်ဖြစ်စေ ငါးနှစ်ပဲ စားရတာပါဟုသာ အပြောပေလိမ့်မည်။

ဝယ်သူတွေဘက်ကလည်း တစ်မျိုး။ ပစ္စည်းက ဘယ်လောက် တောင် ကောင်းနေနေ မလှလျှင် မကြိုက်ကြ။ ပစ္စည်းမှန်ပစ္စည်းမှန် ရောင်းသော်လည်း မျက်နှာစုပုတ်ထားသော ဆိုင်မျိုးထက် အပြောချိုပြီး ရှေးတင်သောဆိုင်မှာ ပို၍ဝယ်ချင်တတ်သည်။

ကားဝယ်သူတွေလည်း ထိုအတူ။ အင်ဂျင်၊ ဂီယာ၊ ကရောင်း အောက်ပိုင်း တောင့်မတောင့်ဆိုတာထက် အမြင်လှမလှကို အဆင် ကြည့်တတ်သည်။ ကျွန်တောတွေ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း ဆေးရောင် ပိုနီနေလျှင် စကားပြောချင်လာတတ်၏။ ကုရှင်စုတ်နေတာကို အပြစ်ဟု မြင်သည်။ ကိုယ့်ဘာသာ အသစ်ပြန်ချုပ်လျှင် တစ်ထောင် ထောင်ငါးရာ ဖြင့် ချနိုင်သည်ကို မတွက်ဘဲ ကုရှင်အသစ်ပါသည့်ကားကို သုံးထောင် ထောင် ပိုပေးချင် ပေးတတ်သည်။ တတ်ကျွမ်းနားလည်သူ အချို့အဆေးရောင်၊ ကုရှင်၊ နီကယ်လိုင်းတို့ကို မကြည့်ဘဲ အင်ဂျင်၊ ဂီယာ၊ ကရောင်း ဆစ်စပင်းရှင်းကို ကြည့်တတ်သည်။

ထိုအချက်ကိုသိနေသော ပွဲစားတို့က ကားကိုလှအောင် သတင်း လေ့ရှိ၏။ နည်းနည်းနပ်သော ဝယ်သူနှင့် ပွဲစားတို့ ပေါင်းမိလျှင်လည်း ရောင်းသူက ခံရတတ်သည်။ ပွဲစားကတော့ နှစ်ဖက်စလုံးက ဆွေးနွေး အောင်ယူမည်။

တချို့ ငွေလည်းနည်းနည်းရှိ လည်လည်း လည်သော ပွဲ

မျိုး ရှိသေးသည်။ ဗိုက်နာနေသဖြင့် (ငွေလိုနေသဖြင့်) ကားအမြန် ရောင်းချင်သူမျိုးတွေလျှင် ရှေးဖမ်းနှိပ်ပြီး ဝယ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ရှေးမှန်ဖြင့် ပြန်ထုတ်သည်။ တချို့လည်း ကားခပ်စုတ်စုတ်ကလေးတွေ ရှာပြီး အချောင်ရှေးဖြင့်ဝယ်၊ ဆေးအသစ်သုတ်၊ ကုရှင်အသစ်ချုပ်၊ နီကယ်လိုင်းတွေတပ်၊ တံဆိပ်တွေလျှောက်ကပ် စသည်ဖြင့် 'သနပ်ခါး လိမ်း'ပြီး ရှေးတင်ရောင်းတတ်၏။

ကိုဇော်ဝင်းသည်လည်း ထိုလောကထဲတွင် ကျင်လည်နေ၏။ သူက အခြားသူတွေလို စီးပွားရေးကိုစွတစ်ခုတည်းအတွက် မဟုတ်။ ဘားမောင်းပါသနာပါခြင်း၊ ဆိုင်ကယ်လေးနှင့် လမ်းသလား နေရသည် တို့ ကျေနပ်ခြင်းတို့လည်း ပါသည်။ သူသည် မှင်မောင်းကောင်းသဖြင့် အလုပ်ကိုစွတွင် သူ့စကားကို ယုံကြည်တတ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခု ကောင်းသည်က သူ ဘယ်တော့မှ မတရားမလုပ်။ ရောင်းသူဝယ်သူကြား မှုတအောင် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ သူ့အတွက်လည်း အသင့်အတင့် ရလျှင် ကျေနပ်သည်။

သူတို့ လက်ဖက်ရည်သောက်နေကြတုန်း ဖင်မလီယာကား အစ်စီး ရောက်လာသည်။ ကားပေါ်က လူတစ်ယောက် ဆင်းလာပြီး ဆိုင်ထဲဝင်လာ၏။ သူတို့ကို တွေ့သွားသည်။

"မိုးရွာနေလို့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်ဗျာ၊ ကံ သွားကြ အောင်"

ထိုသူက ပြောသည်။ ပွဲစားတစ်ယောက်က 'လက်ဖက်ရည် သောက်ပါဦး'ဟု ပြောသည်။

"တော်ဦးဗျာ၊ ကျွန်တော် သောက်ခဲ့ပြီ"
ထိုသူနှင့်အတူ ပွဲစားတစ်ယောက် ပါသွားသည်။ ကိုဇော်ဝင်းနှင့် အစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့သည်။

“ကဲ... ငါလစ်မယ်၊ ဖိုးလဲတိတ်သွားပြီ၊ မင်းကော”

ကိုဇော်ဝင်းက မေးသည်။

“ငါတော့ ဆိုင်ကယ်ပိုင်း ကူးလိုက်ဦးမယ်၊ ရောင်းမယ့်လူမှား ပိုမလားလို့ မင်း အိပ်ပြန်မှာလား”

“ပျင်းတယ်ကွာ ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်ဦးမယ်၊ ညနေ ဖိုးတိတ်တိုတော့ တင်းနစ်ကွင်း သွားမလို့”

ဟန်ခင်နှင့်ခင်ဌေးတို့ ပူဆာသဖြင့် အစီအစဉ်တစ်ခု လုပ်ရသည်။ သူတို့က အချို့တို့ အပြားတို့နှင့် တွေ့ချင်သည်။ တနည်းအားဖြင့် လျှောက်လည်ချင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဝေမိုးအောင်ကတော့ ခွင့်ပေးလိုက်ချင်သည်။ သန်းသန်းဝင်းက သူတို့ချည်း၊ လျှောက်မသွားစေချင်။

ထိုအခါ ဝေမိုးအောင်နှင့် ဟန်ခင်ကို ပေါင်းကြိုကြသည်။ ဟန်ခင်နှင့် ခင်ဌေးတို့က ဝေမိုးအောင်နှင့် သန်းသန်းဝင်းကို ကျေးဇူးတင်သောအားဖြင့် တစ်ခုခုကျွေးပြီး ရုပ်ရှင်ပြချင်သည်။ ‘အချို့နှင့်အပြားတို့ကိုပါ ခေါ်ခွင့်ပေးချင်သည်’ ဟု အကြောင်းပြကြသည်။ သန်းသန်းဝင်းလည်း သဘောတူလိုက်ရ၏။

ပထမ စီစဉ်ထားတာက တိရစ္ဆာန်ရုံ၊ ငါးပြတိုက်တို့သို့ သွားမည်။ ပြီးလျှင် တစ်ခုခုစားပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြမည်။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့ ဝေမိုးတွေ့ရွာနေသဖြင့် ဘယ်မှမသွားဖြစ်။ ကုက္ကိုင်း တရုတ်တုရားတောင်

ထဲက စားသောက်ဆိုင်မှာပင် ဖိုးခိုနေကြသည်။ ဖိုးတိတ်တော့ ရုပ်ရှင်ချိန် နီးနေပြီ။

ရုပ်ရှင်ရုံသို့ တန်းသွားကြရသည်။ ပပဝင်းရုံမှာ ပြနေသော တရုတ်ခါးသိုင်းကား ကြည့်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ဟန်ခင်နှင့်ခင်ဌေးတို့ အကြိုက်။

မြို့ထဲရောက်သောအခါ ထုံးစံအတိုင်း ဝေမိုးအောင်က သန်းသန်းဝင်းနှင့် ခပ်ခွာခွာမှ လျှောက်ရသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ရောက်ကြသော အခါ ရှေ့နောက်တန်းစီပြီး ဝင်သွားသည့် အစီအစဉ်အတိုင်း ထိုင်မိကြသည်။ အစွန်ဆုံးက ဝေမိုးအောင်၊ ပြီးတော့ သန်းသန်းဝင်း၊ ဘေးက အချို့၊ အချို့ပြီးတော့ အပြား၊ အပြားဘေးက ခင်ဌေး၊ ဟိုဘက်ဆုံးက ဟန်ခင်၊ ဟန်ခင်ပျက်နာက စုပုပ်ပုပ်ဖြစ်နေသည်။ သူက အချို့ဘေးမှာ တစ်ထိုင်ခွင့်မှ မရဘဲ။ ခင်ဌေးကတော့ အပြားနှင့် တစ်လျှောက်ကျသွားသဖြင့် ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေသည်။

ဝေမိုးအောင်က နေရာအပြောင်းအလဲလုပ်လျှင် ကောင်းမည်ဟု သန်းသန်းဝင်းကို တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။ သန်းသန်းဝင်းက ရုတ်ရုတ်ရက်ရက်လုပ်လျှင် လူတွေပိုင်းကြည့်မည်ဆိုပြီး ကန့်ကွက်လိုက်၏။ အချို့လည်း ပျက်နာငယ်လေးနှင့် ထိုင်နေရရှာသည်။

“သူတို့လဲ တူတူထိုင်ချင်ကြမှာပေါ့ကွာ၊ ကိုဝေ ကြည့်လုပ်လိုက်မယ်နော်”

ဟု ဝေမိုးအောင်က ပြောပြီးနောက် တစ်ဆက်တည်း ဟန်ခင်ဆိုသက် လှည့်၍ ...

“အပြင်လေးဘာလေး ထွက်ကြပါလားကွ”

ဟန်ခင်နှင့် ခင်ဌေးတို့က နားလည်သည်။ အလျင်အမြန် ဆုတ်ကြသည်။ အချို့နှင့်အပြားက သန်းသန်းဝင်းကို ကြည့်လိုက်

သည်။ သန်းသန်းဝင်း၊ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ရ၏။ သူတို့ အပြင်ထွက် သွားကြပြီး ခဏအကြာ ပြန်ဝင်လာသောအခါ အလိုအလျောက် နေရာလဲထိုင်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ အချို့ရဲ့ဘေးက ဟန်ခင်း အပြုံးရဲ့ဘေးက ခင်ဌေး။

“ကောင်လေးတွေ ကောင်မလေးတွေ ပူတောလိုသာ လာရ တာ၊ နည်းနည်းတော့လန့်တယ် သိလား”

သန်းသန်းဝင်းက ပြောသည်။

“သိပ်လဲ မစိုးရိမ်ပါနဲ့လေ”

“မစိုးရိမ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ခုဟာက နစ်မျိုးစိုးရိမ်ရတာ ဝင်းတို့အတွက်ရော၊ ပြီးတော့ သူတို့အိမ်တွေက တွေ့သွားမှာကိုရော၊ တော်ကြာ ဝင်းတို့က အားပေးအားမြှောက် လုပ်ထားတာ သူတို့အိမ်က လူကြီးတွေသိရင် ပြောစရာဖြစ်နေမယ်”

ဝေမိုးအောင်သည် သန်းသန်းဝင်း၊ စကားတွင် စကားအသုံး အနှုန်း အသစ်အဆန်းတစ်ခု ပါလာတာ သတိပြုမိ၏။ သူ့ကိုယ်သူ 'ဝင်း'တဲ့။ ကောင်လေးတွေ ကောင်မလေးတွေသာ မပါလျှင် 'နောက် တစ်ခေါက် ထပ်ပြောစမ်းပါဦး' ဟု ပြောမိပေလိမ့်မည်။

ရုပ်ရှင်ပြဖို့ ငါးမိနစ်လောက်တော့ လိုဦးမယ်။ မီးနည်းနှုတ် မှိန်သွားပြီး ကြော်ငြာဆလိုက်တွေ ထိုးသည်။ ဝေမိုးအောင်လည်း နောက်ဘက် ခုံတန်းတွေဘက်သို့ အမှတ်တမဲ့ လှည့်ကြည့်မိသည်။ တစ်နေရာတွင် သူ့မျက်လုံးများ ရပ်တန့်သွားသည်။

လေအေးပေးစက် တပ်ထားသော ရုံခိုလိုသော၊ နို့ခိုဆိုလျှင် သူ့ခေါင်းပေါ် ပန်ကာကြီး ပြတ်ကြဲလာသည်ဟု ထင်လိုက်မိပေလိမ့် မည်။ သူတို့ခုံနောက်ဘက် ငါးလွယ်ခုတ်လောက် ခုံတန်း လေးထီး ခြောက်တန်းလောက် ခြားပြီး ထိုင်နေသူစာ ကိုစော်ဝင်း။

ဝေမိုးအောင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ချောက်ချားသွား သည်။ ကိုစော်ဝင်းက သူတို့ကို ကြည့်တော့ကြည့်မနေ၊ မမြင်သေးလို့ လား။ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေသလားတော့ မသိ။ သန်းသန်းဝင်းကို အသိပေးရန် သတိရသည်။ သန်းသန်းဝင်းဘက်သို့ လုံးဝ လှည့်မကြည့် ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“အဝင်း ... ကိုစောဘက်ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်နဲ့၊ ကိုဝေ ပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်၊ မီးမပျောင်းခင် ကိုစော့ကို စကား လုံးစမပြောနဲ့၊ လှည့်လဲမကြည့်နဲ့၊ ကိုဝေနဲ့ လုံးဝ မသိသလိုနေ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဘေးက အချို့နဲ့ပဲ စကားပြောနေ၊ မီးပျောင်းသွားမှ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကိုဝေ ပြောပြမယ်”

သည်လောက် သတိပေးနေတဲ့ကြားထဲကတောင် စကားရဲ့ တော့ သန်းသန်းဝင်းက ယောင်ပြီး ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်မိသေးသည်။ အချို့ဘက်လှည့်၍ စကားမရှိ စကားရာ ပြောနေရသည်။ စိတ်ထဲကတော့ တစ်ခုခု ပြဿနာရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိလာသည်။ ဘာများဖြစ်မလဲဟု စဉ်းစားကြည့်နေ၏။ သူတို့အသိထဲက တစ်ယောက်ယောက်များ ခုံထဲ ရောက်နေလို့လား။ ကိုကိုကျော်တို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်လား။

ကိုစော်ဝင်းသည် သူတို့ကို မြင်သွားလေ၏။ သူ့အံ့ဩသွား သည်။ သန်းသန်းဝင်းဘေးမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ဟိုဘက်က အချို့နှင့်ဟန်ခင်း၊ အပြုံးနှင့်ခင်ဌေး၊ သူ အတွေးခွင်သွား ပြန်သည်။ ဝေမိုးအောင် တစ်ခုကကောင်သွားပြန်တာက ဝေမိုးအောင်နဲ့မှာ မင်းလမ်းဘက် ကပ်လျက် မဟုတ်ခြင်းပင်။ သူ့ဘေးမှာ တခြားလူ ဖြစ် ယောက်သုံးယောက် ရှိနေသည်။ အကယ်၍ မင်းလမ်းဘေး ကပ်လျက် အစွန်ဆုံးသောဆိုလျှင် လုံးဝသိသာသွားမည် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မီးပျောင်းသွားသည်။ ရုပ်ရှင်ကြိုသည်။ ကိုစော်

ကျွန်ုပ် ဝေဖိုးအောင်က သန်းသန်းဝင်းကို အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်သည်။ သန်းသန်းဝင်း လန့်သွား၏။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ တွေ့ဖျားသွားလား မသိဘူး”

“တွေ့တော့တွေ့သောပုံ မရဘူး။ ဒါပေမယ့် သတိတော့ထားမှ ဖြစ်မယ်”

“ရှင်ရှင်ပြီးတဲ့အချိန်ကျရင် ကိုဝေကို မတွေ့ရအောင် မပြီးခင် ကိုဝေ လစ်သွားရင် ကောင်းမလား”

“နေဦးလေ၊ သူက ခုန မြင်ချင်မြင်သွားမှာ၊ တကယ်လို့ ရှင်ရှင်ပြီးချိန်မှာ ကိုဝေကို မတွေ့ရင် ပိုပြီး မသကာဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ဒီလိုလုပ်၊ ရှင်ရှင်ပြီးတဲ့အချိန်ကျရင်လဲ ကိုဝေကိုလုံးဝ မသိချင် မယောင်ဆောင်နေ၊ ပြီးတော့ အဝင်းတို့ဘာသာ ပြန်တော့၊ ကိုဝေလဲ အဝင်းတို့နဲ့ ခွဲပြီးပြန်မယ်၊ အချို့တို့ကိုရော ဟန်ခင်တို့ကိုပါ ပြောထား။ ရှင်ရှင်ပြီးရင် ကိုဝေကို လုံးဝနှုတ်မဆက်ခွဲလို့ နောက်ခိုင်းအခြေအနေကို ဟန်ခင်တို့နဲ့ အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်၊ ဟုတ်လား”

မီးတွေနဲ့ ခုတ်ကြ၊ လုံတွေနဲ့ ထိုးကြ၊ တုတ်တွေနဲ့ ရိုက်ကြ။ နစ်ချပ်ကူတွေနဲ့ ဝှေ့ကြ၊ ကြိုးတွေနဲ့ ပတ်ကြ၊ မီးတွေနဲ့ ရှို့ကြ။ ရှင်ရှင်ကြည့်မိသတ် ရင်ပိုရသည်။ သန်းသန်းဝင်းကတော့ ရှင်ရှင်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်နေသည်။

မင်းသားက ခေါင်းတုံးပြောင်နှင့်လူကြီးကို ပုဆိန်ကြီးဖြင့် ခုတ်ချလိုက်ရာ ခေါင်းဟက်တက်ကွဲပြီး စိုက်ဝင်သွားသည်။ သွေးတွေက ပြာခနဲ။ အပြုံးသည် လန့်သွားပြီး ခင်ဋ္ဌေးလက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်မိ၏။ အချို့တော့ ဟန်ခင်လက်ကို လှမ်းကိုင်စရာမလို။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အစောကြီးကတည်းက ဟန်ခင်က သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

သန်းသန်းဝင်းသည်လည်း ဝေဖိုးအောင်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိ၏။ ရှင်ရှင်ပြုကွက်ကို ထိတ်သွားသောကြောင့် မဟုတ်။ ဝေဖိုးအောင်၏လက်ကို ကောက်ရိုးတစ်မျှင်လို ထင်လာ၏။ ဝေဖိုးအောင်ကား သန်းသန်းဝင်းလောက် မကြောက်သော်လည်း ပြဿနာတစ်ခုတော့ စပြီဟု စိတ်ထင်နေလေသည်။

ကိုဇော်ဝင်းသည် စိတ်ထဲက ကသိကအောက် ဖြစ်နေသည်။ နှုတ်ကတည်းက ရှင်ရှင်သိပ်ကြည့်ချင်လှသည် မဟုတ်။ ပျင်းလို့သာ ဝင်ထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှင်ရှင်ထဲမှာ စိတ်မဝင်စားချေ။ သူ့မျက်လုံးတွေက သန်းသန်းဝင်းတို့ ထိုင်နေရာဘက်သို့ပင် မကြာဝေထောက်ထောက်သွားသည်။ မှောင်နေသောကြောင့် သေသေချာချာ မမြင်ရ ဦးခေါင်းမည်းမည်းတွေ တန်းစီနေသည်ကိုသာ အရောရော အနှောနှော သေမကွဲ မြင်ရသည်။

ဇာတ်လမ်းထဲတွင် လူပေါင်း ရာနှင့်ချီ၍ သေဆုံးပြီးသောအခါ ရှင်ရှင်ဇာတ်ကား ပြီးဆုံးသွား၏။ မီးတွေ လင်းလာသည်။ သန်းသန်းဝင်းတို့သည် ဝေဖိုးအောင် သင်ကြားထားသည့်အတိုင်း ဝေဖိုးအောင်ဘက်ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ တစ်ဖက်သို့ ထွက်ကြ၏။ ဝေဖိုးအောင်ကလည်း ထိုအတူ။ ကိုဇော်ဝင်းရှိရာသို့ ကြည့်ချင်သော်လည်း မကြည့်တော့ဘဲ တခြားတစ်ဖက်မှ ထွက်လိုက်သည်။ လူအုပ်ကြားထဲတွင် သူတို့သည် တသီးတခြား ဖြစ်သွားကြ၏။ ထွက်တော့လည်း တံခါးဖောက်တစ်ပေါက်စီ။

ကိုဇော်ဝင်းသည် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့အဖော်မှန်မမှန်လည်း ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွား၏။ သန်းသန်းဝင်းတို့ဘက် လိုက်ရမလား။ ဝေဖိုးအောင်ဘက် လိုက်ရမလား။ ရုတ်တရက် အားပြတ်နိုင်၊ နောက် ဝေဖိုးအောင်၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် သေချာစွာ သိရအောင်ဆိုပြီး

ဝေဖိုးအောင်ဘက်သို့ လိုက်လာခဲ့၏။

ခုံအပြင် ရောက်သောအခါ လူတွေ ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ ဝေဖိုးအောင်သည် အနော်ရထာလမ်းဆုံဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သန်းသန်းဝင်းတို့ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းဘက်သို့ သွားမည်မှန်းသိ၍ လမ်းကွဲ အောင်လို့ ဖြစ်သည်။ လျှောက်နေရင်းက နောက်ကို မသိမသာ လှည့် ကြည့်ရာ လူအုပ်ကြားထဲမှ မားမား မားမားနှင့် လျှောက်လာသော ကိုဇော်ဝင်းကို မြင်ရသည်။ ကိုဇော်ဝင်းသည် အရပ်ပြင်သဖြင့် တော်ခုံ တန်ခုံ လူတွေကြားထဲမှာ ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်နေသည်။

အနော်ရထာလမ်းဆုံ အရောက်တွင် မီးစိမ်းနေသဖြင့် ကား တွေ အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြတ်သွားနေကြသည်။ ဝေဖိုးအောင်သည် ကားရှင်း အောင် ရပ်စောင့်နေရသည်။ ကိုဇော်ဝင်း သူ့ကို မိလာသည်။ သူနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ယှဉ်လျက်ရပ်နေကြောင်း သိလိုက်သည်။ ကိုဇော်ဝင်း ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။ ကိုဇော်ဝင်းကလည်း သူ့ကို တစ်ချက် လှမ်းအကြည့် မျက်လုံးချင်းဆိုသွားသည်။ ချက်ချင်း မျက်နှာ ပြန်၍ လိုက်သည်။ ဝေဖိုးအောင် ကျောထဲမှာ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အခြေအနေ သိပ်မဟန်မှန်း သိလိုက်ရ၏။

သူ့နောက်ကို ကိုဇော်ဝင်း လိုက်လာသည်အကြောင်း သန်း သန်းဝင်းကို အသိပေးသင့်သည်ဟု ဝေဖိုးအောင် ထင်သည်။ သို့သော်

သန်းသန်းဝင်းအနေဖြင့် ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်မည်။ စီစဉ်သင့်တာ စီစဉ်နိုင်မည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရုပ်ရှင်က အထွက် ဇာတ်ခွဲခဲ့ပြီး ကတည်းက အဆက်အသွယ်တစ်ခုမျှ မလုပ်ရသေး။

သူ့ဘက်က စပြီးဆက်သွယ်ဖို့ နည်းနည်းခက်နေသည်။ အိမ်သွားဖို့တော့ လုံးဝမဖြစ်။ စာရေးပြီး ပေးချင်လျှင်လည်း ဟန်ခင်တို့ အိမ်ကိုတော့ သွားရမည်။ ခုနေခါ သန်းသန်းဝင်းတို့လမ်းထဲသို့ မသွား တာ အကောင်းဆုံး။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ အခြေအနေ ထူးခြားလျှင် သန်းသန်းဝင်းက တစ်ခုခု အကြောင်းကြားမှာ အမှန်း၊ တစ်ရက် နှစ်ရက် တော့ စောင့်ကြည့်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးသည်။

တိုရက်အတွင်းမှာ သတင်းကောင်းတစ်ခုတော့ ရှိသည်။ အလုပ် အတွက် ရေးဖြေစာမေးပွဲ အောင်စာရင်းထွက်ခြင်းဝင် ဖြစ်သည်။ သူ အောင်သည်။ အဆင့်တစ်ဆင့်တော့ လွန်မြောက်သွားပြီဖြစ်၏။ နောက် တစ်ဆင့်က လူတွေစစ်ဆေးခံဖို့ သည်အဆင့်ပါ အောင်လျှင်တော့ အလုပ်ရပေတော့မည်။

ဪ... ငါ့ဘဝနယ်။ တစ်ဖက်က အဆင်ပြေချင်ပြန်တော့ တစ်ဖက်က စိတ်ထင်စရာက ကပ်ပါလာရတယ်ဟု တွေ့မိသည်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သန်းသန်းဝင်းဆီကိုတော့ အကြောင်းကြားရသိမ့်မည်။

အဆင်သင့်ချင်တော့ သူ့အပြင်မှ ပြန်ရောက်သောအခါ ဖာနီခင်နှင့်ခင်ဌေးတို့ စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ 'အဆင်သင့်သည်' ဆိုသော်လည်း သူတို့ရောက်နေခြင်းမှာ အကြောင်းတစ်ခုခု ထူးလို့သာပဲ ဟူ၍လည်း စိုးရိမ်စိတ် ဖြစ်ရပြန်သည်။ ဟန်ခင်တို့က သန်းသန်းဝင်း ပေးလိုက်သော စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပေးသည်။ ဝေဖိုးအောင်က သူတို့ကို ခဏစောင့်ရန်ပြောပြီး စာကို ဖောက်ဖတ်လိုက်၏။

စာထဲတွင် ...

“...ဟိုဒုက္ခက အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ထူးထူးခြားခြား ကိုကိုဇော်က အရင်ရောက်နှင့်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဝင်း အိမ်ထဲကို ဝင်သွားတော့ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲလို့ မေးတယ်။ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တာပါဆိုတော့ ဘယ်သူတွေနဲ့လဲတဲ့။ အချို့တို့ အပြုံးတို့နဲ့လို့ဆိုတော့ တခြားကော ဘယ်သူတွေ ပါသေးသလဲလို့ ထပ်မေးတယ်။ အဲဒီလိုမေးတယ် ဆိုတာတည်းက ဝင်းတို့ကို ကိုဇော် တွေ့သွားတယ်ဆိုတာ သိသာတယ်။ ဝင်းလဲ ဟန်ခင်တို့ ခင်ဌေးတို့လဲ ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ရတယ်။ သူတို့ လေးယောက်ကို ဝင်းက စာခေါ်ခေါ်ပြပေးတာ ခု စာမေးပွဲအောင်လို့ ဝင်းကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြတာလို့ အချို့တို့အတွက်ပါ ကာကွယ်ပြီးသား ဖြစ်အောင် ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီလို ပြောရတာလဲ သိပ်တော့ အဓိပ္ပာယ် မရှိသဘူး။ ဟန်ခင်တို့နဲ့ အချို့တို့က တစ်တွဲစီ တွဲထိုင်ကြတာ မဟုတ်လား။

ကိုကိုဇော်က တစ်ခုခု မေးမလိုလုပ်ပြီးမှ မမေးသေးဘဲ သေကြာအောင် နေသေးတယ်။ ပြီးမှ ခုတလော နိဗ္ဗာန် အပြင် ခဏခဏ ထွက်နေတယ် မဟုတ်လားတဲ့။ ဝင်း နည်းနည်းလန့်သွားတယ်။ စိတ်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်ပြီး ဘယ်လိုဖြေရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားကြည့်တယ်။ စိတ်ကူးစာစပ်ရ ရလာတာနဲ့ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ ပျင်းလို့ အလုပ်တစ်ခုခု ဝင်လုပ်မယ် စိတ်ကူးတယ်။ ဒါကြောင့် အလုပ်ရှာနေတယ်။ အလုပ်ကိစ္စအတွက် အပြင်သွားရတယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီအပြောက နည်းနည်းတော့ တာသွားတယ် ကိုဝင်း၊ ကိုကိုဇော် အာရုံပြောင်းသွားတာ အမှန်ပါ။ ဝင်းကို အလုပ်တော့ မလုပ်ရဘူး။ နိဗ္ဗာန်ကို ကိုကိုဇော်တို့ တစ်သက်လုံး ကျွေးထားနိုင်တယ်။ အလုပ်လုပ် မယ်ဆိုတာ သဘောမတူဘူး။ ဘာညာနဲ့ ဆူပူတဲ့ဘက် စိတ်ဆရာတစ် သွားတယ်။ ဝင်းလဲ ကိုကိုဇော်တို့ မကြိုက်ရင် အလုပ်မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ပြောလိုက်ရတယ် ...

ဒါပေမယ့် ကိစ္စအေးသွားပြီလို့ ပြောလို့မရသေးဘူး။ သိလား။ ပြီးမှ ကြီးမေပြောပြလို့ သိရတာ။ ဝင်း ပြန်မရောက်ခင်မှာ ကိုကိုဇော်က ကြီးမေကို အစ်အောက်ပြီး မေးသတဲ့။ အဝင်း အပြင်ထွက်ထွက်နေတာ သူသိပြီးသားလို့လို့ ဘာလို့လို့နဲ့ ကြီးမေကို လှည့်ပတ်မေးသွားတာပဲ။ ကြီးမေကလဲ ဝင်းကို ကိုကိုဇော်က အပြင်မှာများ တွေ့တွေ့နေသလားလို့ ထင်သွားမိတယ်တဲ့။ အဲဒါနဲ့ ကြီးမေက နေ့တိုင်းထွက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါတလေမှပါ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆီ သွားတာပါလို့ ပြန်ပြောလိုက် ရတယ်တဲ့ ...

အခြေအနေကတော့ သိပ်မလွယ်လှဘူး။ ဝင်းတို့ ပိပိခိုခိုနေမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကိုကိုဇော်ဟာ ဇနီးဝေသံသယကင်းရှင်းပုံ မရသေးဘူး။ ဟန်ကို စောင့်ကြည့်နေမှာပဲ။ ခုလောလောဆယ်မှာတော့ ဝင်းတို့ အဖေက အသွယ် မလုပ်ဘဲ နေကြရင် ကောင်းမယ်။ ဝင်းလဲ အပြင်မထွက်တော့ဘူး။ အိမ်မှာပဲ ဟန်မပျက်နေဦးမယ်။ ကိုဝင်းကိုလဲ အကြောင်းမထူးဘဲနဲ့ စာမရေးတော့ဘူးနော်။ ကိုဝင်းလဲ ဝင်းဆီ စာမရေးပါနဲ့။ သိပ်အရေးကြီး တဲ့ကိစ္စရှိမှ ဟန်ခင်တို့ကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ပါ။

ကိုဝင်း စိတ်ညစ်သွားသလားဟာပဲ။ စိတ်အေးအေးထားနော်။ အပြင်ပြင်ပြင်တော့ ပြောလည်သွားမှာပါ။ ဘယ်လိုအခြေအနေမှာပဲ ခြစ်ခြစ် ကိုဝင်းဘက်မှာ ဝင်းရှိတယ်ဆိုတာ ယုံပါကွယ်”

ချစ်တဲ့ ...
ဝင်း

ဝေဖန်အောင်က ဟန်ခင်တို့နှင့် စာတစ်စောင် ပြန်ရေးပေး
လိုက်သည်။ ဟိုနေ့က ကိုဇော်ဝင်း သူ့နောက်လိုက်ပြီး အကဲခတ်ကြောင်း
အလုပ်စာမေးပွဲ ရေးဖြေတွင် အောင်မြင်ကြောင်း၊ ဆယ့်ငါးရက်နေ့
လူတွေ့စစ်ဆေးမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကိုဇော်ဝင်းရွေ့တွင် စကား
အပြောအဆို အနေအတိုင် ဆင်ခြင်ဖို့အကြောင်း၊ ဟန်ခင်၊ ခင်ဌေး၊
အချိုနှင့်အပြုံးတို့ကိုလည်း သတိနှင့်နေရန် မှာထားဖို့အကြောင်းတွေ
ပါဝင်သည်။

... **အခန်း ၁၅** ...

ကိုဇော်ဝင်းသည် သိပ်မကျေနပ်သေး။ သန်းသန်းဝင်းအပေါ်
သင်္ကာရနဲ့မကင်းဘဲ ရှိနေတုန်းဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်သည့်ကိစ္စ
ကို မေးစဉ်က သန်းသန်းဝင်း၏ ဖြေကြားပုံမှာ သွက်သွက်လက်လက်
မရှိ။ တချို့စကားတွေကျတော့ ဘယ်လိုမေးလျှင် ဘယ်လိုဖြေမည်ဟု
ကြိုတင်ရွေးချယ်ထားသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ ကြီးမေကို အစ်အောက်
မေးကြည့်တုန်းကလည်း အမူအရာ နည်းနည်းပျက်နေခဲ့သည်။

နောက်ရက်များတွင် သန်းသန်းဝင်း၏ အခြေအနေကို မသိ
သော အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ဘာမျှ အမူအရာမပျက်ဘဲ ရှိနေပြန်သည်။
အပြင်လည်း မထွက်။ သန်းသန်းဝင်းဆီ ဘယ်သူမျှလည်း မလာ။
အချို့ရက်များတွင် အပြင်ထွက်ဟန်ပြုပြီး ခဏအကြာ တစ်ခုခု
နေ့ကျန်သလိုလိုနှင့် အိမ်ကို ရုတ်တရက် ပြန်ဝင်လာကြည့်သည်။ ထို
အခါ သန်းသန်းဝင်းကို ကြမ်းတိုက်လျက်ဖြစ်စေ၊ စာဖတ်လျက်ဖြစ်စေ
တွေ့ရသည်။ အိမ်ကို ခါတိုင်းပြန်နေကျအချိန် မဟုတ်ဘဲ ခပ်စောစော
ပြန်လာကြည့်သည်။ ညနေစာအတွက် ထမင်းအိုး ထည့်နေသည်ကို

တွေ့ရ၏။

သို့တိုင်အောင် စိတ်မချနိုင်သေး။ မိမိကို အယုံသွင်းနေတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ အပြင်မထွက်ဘူးဆိုတာကလည်း မိမိတို့ မရှိသည့် အချိန်တွေမှာတော့ တပ်အပ်မပြောနိုင်။ ကြီးမေကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းရ ကောင်းမလား။ ကြီးမေဆိုတာကလည်း သန်းသန်းဝင်းကို တော်တော် ချစ်သည်။ ကောင်မလေးက ချွဲလိုက်လျှင် ပျော့သွားမည်သူ။ ခုပင် ကြံရာပါ ဖြစ်နေပြီလားမသိ။

ကိုကျော်ဝင်းနှင့် ကိုမော်ဝင်းတို့ကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ကြည့်လျှင် ကောင်းမလား။ ကိုကျော်ဝင်းကိုတော့ ပြောလို့မဖြစ်သေး။ သူက စု အေးသလောက် စိတ်တိုသည်။ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း ထလုပ်လျှင် ခက်မည်။ မသေချာသေးဘဲနှင့် သူ့ကို ပြောလို့မဖြစ်ချေ။ ကိုမော်ဝင်းကတော့ စိတ်အေးအေး ထားတတ်သူမို့ ဖွင့်ပြောလို့ ကောင်းသည်။

ထို့ကြောင့် တိုင်ပင်ကြည့်ရာ ကိုမော်ဝင်းက ...

“ဟာ ... မင်းဟာက မသေမချာကြီးပါ။ ရုပ်ရှင်ရုံဆိုတာက ပိုက်ဆံပေးရင် လူတိုင်းကြည့်လို့ရတဲ့ဟာပဲ။ မိညီမရဲ့ဘေးမှာ ကုလား အဘိုးကြီး လာထိုင်ရင်ကော မင်း ဘယ်လိုပြောမလဲ”

“ခုဟာက ကုလားအဘိုးကြီးမှ မဟုတ်ဘဲကွ”

“မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်သွားတာနဲ့ တူပါတယ်။ ခုံချင်း ကပ်လျက်ကျတာကတော့ မဆန်းပါဘူး။ သူတို့ချင်း ဝကားပြောတာဆီ မတွေ့ဘူးဆို၊ ပြန်တော့လဲ တစ်ယောက်တစ်လမ်းစီ ပြန်ကြတာဆီ မဟုတ်လားကွ”

“ဒီလောက်တင်ဆိုရင် ငါမပြောပါဘူး။ မိညီမကိုမေးတော့ သူ့အမှုအရာက တစ်မျိုးပဲကွ”

“ဒါတော့ သူ အလုပ်လိုက်လျှောက်တာ သိသွားလို့ မျက်နှာ

မျက်တာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ငါတို့က မိညီမကို အလုပ်မလုပ်စေချင်ဘူး မဟုတ်လား။ ခု ငါတို့မကြိုက်ရင် သူ့အလုပ်မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ပြောနေပြီပဲ။ မသေချာဘဲ ဘာမှမလုပ်နဲ့ တော်ကြာ သူ့ကို မဟုတ်တာ ပြောတယ်ဆိုပြီး မိညီမ ကြမ်းနေရင် မကောင်းဘူး”

ကိုမော်ဝင်းကတော့ လက်မလျှော့သေးချေ။ မိညီမ၏ အခြေ အနေကို ဆက်ပြီးစောင့်ကြည့်သည်။ ဘာမျှမထူးခြား။ ထို့ကြောင့် သူ စိတ်ကူးတစ်ခုခုရသည်ကို အကောင်အထည်ဖော်သည်။ တစ်နေ့ ထုံးစံ အတိုင်း နံနက်စောစောထပြီး ပယ်ရယ်ဘား လှံ့ချင်ယောင် စောင့်နေ သည်။ သန်းသန်းဝင်းက ကြီးမေနှင့် ဈေးသို့ လိုက်သွား၏။ ထိုအခါ သူ အလုပ်စသည်။

သန်းသန်းဝင်း၏ အခန်းတွင်းသို့ ခိုးဝင်ခဲ့ခြင်းပေတည်း။ မြစ်ချင်တော့ သန်းသန်းဝင်းက အခန်းကို သော့ခတ်သွားသည်။ ဒါကို ဆင် သူက လျှို့ဝှက်တာတွေရှိလို့ဟု တွက်လိုက်သေးသည်။ အခန်းက အလုံပိတ် ကာထားသည်မဟုတ်။ ထရံက ခုနှစ်ပေလောက်သာ မြင့် သည်။ မျက်နှာကြက်ထိအောင် မရောက်ချေ။ ကြားမှာ နှစ်ပေလောက် သူတန်နေသည်။ ကျော်တက်လျှင် ရနိုင်သည်။

ခွေးခြေတစ်လုံးပေါ် တက်သည်။ ထံရံခွေးကို ခိုပြီး ကိုက်သည်။ အစား လေ့ကျင့်ထားသူမို့ အလွယ်တကူ တက်နိုင်သည်။ အတွင်း

နံရံတန်းကို တစ်ဆင့် ခြေထောက်ပြီး အသာခုန်ဆင်းလိုက်၏။ ကိုယ်
ညီမအခန်းထဲ ကိုယ်ပြန်ပြီး ခိုးဝင်ရတာ ရယ်ဖို့တော့ကောင်းသည်။

အရင်ဆုံး စားပွဲအံ့ဆွဲတွေထဲမှာ ရှာသည်။ ဈေးသွားပေးပြန်
အနည်းဆုံး တစ်စာရှိတော့ ကြာမည်ဖြစ်၍ စနစ်တကျ ရှာဖွေနိုင်သည်။
သူ ခိုးဝင်မှန်း မသိအောင်တော့ ခြေရက်လက်ရာ မပျက်မှ ဖြစ်မည်။

အံ့ဆွဲတွေထဲမှာ ဘာအထောက်အထားမျှ မတွေ့ရ။ မှန်တင်
အံ့ဆွဲထဲမှာလည်း အလှပြင်ပစ္စည်းတွေသာ ရှိသည်။ ဗီဒီကို ဖွင့်ကြည့်၏။
အင်္ကျီတွေ၊ ထဘီတွေ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခေါက်ထားသည်ကိုသာ တွေ့
သည်။ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ စိပ်ပုတီးတစ်ကုံးပဲ ရှိသည်။ မွေ့ရာတ်
လှန်ကြည့်ရာ ဘာမျှမရှိ။ သူ စိတ်မကျေနပ်သေဘဲ ဟိုဟိုသည်သည်
ကြည့်ပြန်သည်။ အခန်းထဲမှာ ရှုပ်ရှုပ်ပွပွမရှိ။ အားလုံး စနစ်တကျ
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း။ စာတွေ၊ ဓါတ်ပုံတွေ ဝှက်ထားလောက်သည်
နေရာဟု၍မရှိ။ စားပွဲဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ပြန်သည်။ စာအုပ်တွေ
နောက်တစ်ခါ ထပ်စစ်ဆေးသည်။ စာအုပ်ပုံထဲတွင် စာရေးစက္ကူကတ်
ကို တွေ့ရ၏။ အပေါ်ဆုံးစာမျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်သည်။ ခုံထောင်
ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးသည်။ ဈေးသွားစာရွက်ကို ဖြတ်ယူပြီးသောအခါ
ကျန်ရစ်သောအပေါ်ဆုံးက စာရွက်လွတ်တွင် စာတွေက ဖိရာထင်
တတ်သည်။ အလင်းရောင်မှာ တစောင်းထောင်ကြည့်သည်။ ဖောင်
နှင့် ခပ်ဖွဖွနေသောကြောင့် ထင်၏။ ဘာအရာမျှ ထင်၍မနေ
ဝတ္ထုစာအုပ်တွေကြားမှာ ညှပ်ထားသလားဟု တစ်အုပ်ချင်း လှန်ရှာ
စာအုပ်တစ်အုပ်ကြားထဲမှာ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို တွေ့ရသည်။
ဖောင်ဖောင်။ အထဲက စာရွက်တွေကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ စာရွက်
တွေက တစ်ထပ်ကြီး။ ဆယ်ငါးမျက်နှာလောက် ရှိမည်။ သို့သော် သူ
ထင်သလိုတော့ မဟုတ်ချေ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပီက စာရွက်

စာအဆုံးမှာ 'ခင်ဝင်းမြင့်' ဟု ရေးထား၏။

သူ့လက်လျှော့ရမလို ဖြစ်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေကတော့
အငြိမ်မနေဘဲ ရှာဖွေနေဆဲ။ ဗီဒီပေါ်မှာ တင်ထားသော ဓါတ်ပုံအယ်လ်
ဘမ်ကို မြင်သည်။ ဖြစ်နိုင်သည်။ မိန်းကလေးတွေက အယ်လ်ဘမ်ထဲမှာ
သူတို့ကောင်လေးတွေပုံကို တခြားပုံတွေနှင့် ရောထည့်ထားတတ်သည်။

အယ်လ်ဘမ်ကို ယူလိုက်ပြီး ပထမမျက်နှာမှ စကာ တစ်ပုံချင်း
ဆရာစုစပ်စပ်ကြည့်သည်။ ငယ်ငယ်ကပုံများ။ မောင်နှမတစ်တွေ ဝုရိုက်
ထားသောပုံ။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းထဲမှာ
လျှောက်ရိုက်ထားသောပုံတွေ။ ပြီးတော့မှ ဘွဲ့ယူတုန်းက ဓါတ်ပုံတွေ။
ဘာမျှမထူးခြား။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံးစာမျက်နှာမှ ပုံတစ်ပုံကို မြင်တော့
မှ သူတို့ဩပြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

မိညီမ ဘွဲ့ယူတုန်းက မောင်နှမတွေရပြီး ဓါတ်ပုံရိုက်ဖို့ တန်းစီ
နေတုန်း ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ရေမှမြတ်အလျှောက်၊ ဓါတ်ပုံ
ဆရာက ခလုတ်နှိပ်မိသဖြင့် ဓါတ်ပုံထဲမှာ ထိုသူပါသောပုံ။ ဟုတ်ပါပြီ။
ဘုတ်ပါပြီ။ သည်ကောင်ပါပဲ။ ဟိုနေ့က ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ တွေ့ခဲ့တာ။

ဓါတ်ပုံကို အယ်လ်ဘမ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်သည်။ ဘောင်းဘီ
အောက်အိတ်ထဲ ထည့်သည်။ ထင်က တန်းကိုနှင်းပြီး ပြန်ကျော်တက်သည်။
သူ့ခြေထောက်က ချွေးတွေကြောင့် တန်းမှာ ခြေရာထင်သွားသည်။
သူပြန်ဆင်းပြီး ခြေရာကို ဖျက်၏။ ခြေထောက်ကို အခန်းထောင့်က
ထုတ်ခုံမှာ ကျကျနုနုသုတ်သည်။ ပြီးတော့မှ အခန်းပြင်သို့ ပြန်ကျော်
ထောက်လိုက်၏။ ထရပ်စက်ကို ရောက်ပြီး ဟိုဘက်ကြမ်းပေါ်က ခုံပေါ်သို့
ခြေထောက်ကို လျှော့ချမည်လုပ်တုန်း...

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အသံကြားသဖြင့် လန့်ပြီး ခုန်ချလိုက်မိသည်။ ခြေထောက်

တောင် နည်းနည်း မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ လှေကား ထိပ်မှာ ရပ်နေသူ ...

ကိုမော်ဝင်း။

“မင်းနယ်ကွာ ... မကြီးမငယ်နဲ့ အခန်းထဲ ခိုးဝင်ရတယ်လို့ ကိုမော်ဝင်းက ရယ်၍ပြောလိုက်သည်။ ကိုမော်ဝင်းက ...

“ဟေ့ကောင် ... ရယ်မနေနဲ့၊ ငါတွေ့ပြီကွ”

ခါတ်ပုံကို ထုတ်ပြလိုက်ပြီး ‘အဲဒီကောင်ပဲ၊ ဟိုနေ့က ငါတွေ့တာ’ဟု ကိုမော်ဝင်းက ပြော၏။ ကိုမော်ဝင်းက ခါတ်ပုံကို ဆွဲယူ ကြည့်သည်။

“ဟာ ... ဒါ မိညီမ ဘွဲ့ယူတုန်းကပုံပဲဟာ၊ ရှိနေတာ ကြာလှပြီပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲ ... နေဦးဟ၊ ဒီကောင်ကို ငါလဲ မြင်ဖူးသလိုလို့”

အလင်းရောင်ပိုရသော ပြတင်းပေါက်နားသို့ သွားကြည့်သည်။

ကိုမော်ဝင်းသည် မျက်မှောင်ကုတ်၍ စဉ်းစားနေရာမှ ...

“သိပြီကွ ... ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ ကိုကာစိန်ဆိုတဲ့လူနဲ့ လိုက်လာတာ”

“ဟင် ... ဒါဆို ဖဲသမားပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝမကစားတတ်ဘူး၊ အပျော်သက်သက်၊ ဟာဟုတ်ပြီ ဟေ့ကောင်၊ အဲဒီတုန်းက ဒီကောင် ငါ့ကို လာမိတ်ဆက်ပြီး ဝင်ရောသေးတယ်၊ ငါ့ကို စည်းရုံးလို့ရမလားဆိုပြီး လာတာဖြစ်မယ်”

“ဒီတော့ မင်းစဉ်းစားကြည့်လော့၊ ရှစ်ရှင်ရုံထဲမှာ မိညီမဘေးမှာ ထိုင်တယ်၊ ဟောဒီခါတ်ပုံထဲမှာ ပါတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းကိုလဲ လာရောတယ်၊ ဒီလောက်တောင် တိုက်ဆိုင်နေတာကတော့ သိပ်ရှမ်းပါတယ်”

“အေးကွာ ... မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ကိုကျော်ကို နှိုးလိုက်ကွာ”

“နေစမ်းပါဦး ... ခုဟာက ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတာ မှန်ပေမယ့် တိတိကျကျမှ မသိရသေးတာ”

“ဒီလောက် သေချာနေပြီပဲကွ”

“ဒီလို မပြောနဲ့ဦးလော့၊ တစ်ခါတလေကျရင် အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် တိုက်ဆိုင်တာတွေ ဖြစ်တတ်တာပဲ၊ ငါ့သဘောကတော့ ငြင်းစရာ တစ်ကွက်မှမရှိအောင် နည်းနည်းထင်ပြီး စုံစမ်းရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“မင်းကလဲ ဒါ တရားခံဖမ်းမှာမှ မဟုတ်ဘဲဣ၊ တရားခံ တောင်မှ တစ်ခါတလေ မသက်စရာအချက် သုံးလေးချက်ကို ထောက်ပြပြီး ဖမ်းလို့ရသေးတာပဲ”

“ဟေ့ကောင် ... တရားခံက မိုက်စစ်လို့ရတယ်ကွ”

“ထားစမ်းပါကွာ အဲဒါတွေ့ ငါပြောတာက ခု ငါတို့ မသက်စာ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မိညီမလဲ၊ နည်းနည်းတော့ ရိပ်မိမှာပဲ၊ ဒီတော့ ရှင်းစရာရှိရင် စောစောစီးစီး ရှင်းတာကောင်းတယ်၊ တော်ကြာ အူတို့ တစ်ခုခုကြံဖို့ အချိန်ပေးသလို ဖြစ်သွားမယ်”

“ကဲ ... မင်း ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“ပြဿနာက ကျိန်းသေလောက် ရှိနေပြီပဲ၊ ကိုကျော်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊ ဒါမှ အချိန်မီ တားလို့ရတာပေါ့”

“ကိုကျော်ကိုတော့ မပြောနဲ့ဦးကွာ၊ တော်ရုံတန်ရုံဆို ငါတို့ ဘာသာ ဖြေရှင်းလို့ရပါတယ်၊ အကောင်းဆုံးက ငါတို့နှစ်ယောက် မိညီမရဲ့ခြေလှမ်းကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ မင်းလဲ စုံစမ်း၊ ငါလဲ စုံစမ်းမယ်”

“မင်းက မိညီမကို မဖေးချင်သေးဘူးပေါ့”

ကိုမော်ဝင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါဆို ဒီခါတ်ပုံကြီးက ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါက ဒီခါတ်ပုံပြပြီး မေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ၊ ခုတိုင်းဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မိညီမက အယ်လ်ဘင်ထဲက ခါတ်ပုံပျောက်နေတာ သိသွားရင် နိုင်မိကုန်မှာပေါ့”

“ဒီတော့ အဲဒီခါတ်ပုံ ပြန်ထည့်ထားလိုက်ပေါ့”

“ဟာကွာ ... အခန်းထဲ ပြန်ကျော်တက်ရဦးမယ်”

“တက်ပေါ့ကွာ ... ခုနတောင် မင်း ကျော်တက်သေးတာပဲ၊ ကဲ ... လုပ်ရင်လဲ မြန်မြန်လုပ်၊ မိညီမက ပြန်လာတော့မယ်”

ကိုမော်ဝင်းက အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။ အခန်းကို ကျော်ဝင်ပြန်သည်။ အယ်လ်ဘင်ကို ဖွင့်ပြီး ခါတ်ပုံကို ပြန်ထည့်သည်။ အယ်လ်ဘင်က ပလပ်စတစ်ပြားက ကပ်နေသဖြင့် ခါတ်ပုံကို လွယ်လွယ် ကူကူ ထိုးထည့်၍မရ၊ ထိုစဉ်တွင် အောက်ထပ်မှ စကားပြောသံ ကြားရသည်။

“ဟော မိညီမ၊ ဈေးက ပြန်လာပြီလား၊ ဘာတွေဝယ်ခဲ့လဲ”

ကိုမော်ဝင်း၏အသံ၊ လိုသည်ထက်ပို၍ ကျယ်အောင် ပြောလိုက်ခြင်းဖြင့် ကိုမော်ဝင်းကြားအောင် အချက်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုမော်ဝင်းသည် ခါတ်ပုံကို အလျင်အမြန် ထိုးထည့်ပြီး ထဲကို ခပ် သုတ်သုတ် ကျော်ထွက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဟန်မပျက် ဆင်းလာသည်။

မိညီမသည် သူဆင်းလာသည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကိုမော်ဝင်းအခန်းက အောက်ထပ်မှာ။

အပေါ်ထပ်သို့ သူ သိပ်တက်လေ့မရှိ။ သူ့ဘာသာ စိတ်မရံ့ဘဲ ...

“ဟေ့ကောင် ... ကိုမော်၊ ဘယ်မှာလဲကွာ ... မင်းပြောတဲ့ ကြောင်နက်ကြီးက အပေါ်ထပ် တက်သွားတယ်ဆို၊ မတွေ့ပါလား”

“ပြတင်းပေါက်က ခုန်ဆင်းသွားမှာပေါ့ကွာ”
ဟု ကိုမော်ဝင်းက အလိုက်သင့် ပြောလိုက်၏။

သူ့အခန်းထဲသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ဝင်ခဲ့ကြောင်း သန်းသန်းဝင်း နိုင်မိလိုက်သည်။

ပထမသံလွန်စက ခွေးခြေတစ်လှံ။ ထစ်မှာ ကပ်လျက်သာ၊ တည့်ရှိနေသည်။ ယင်းခွေးခြေသည် အောက်ထပ်မှာသာ ထားမြဲဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုလုပ် အပေါ်ကို ရောက်နေသနည်း။ ပြီးတော့ ထစ်မှာ ကပ်လျက်။ တစ်ယောက်ယောက်သည် ခွေးခြေကို ရပ်လျက် အခန်းကို ကျော်ထက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရမည်။

သူမီးတော့ မဖြစ်နိုင်။ သူ နံနက်က ဈေးသွားခါနီးမှာပင် ခွေးခြေကို ဧည့်ခန်းထောင့်မှာ တွေ့လိုက်သေးသည်။ သူမီးကတော့ ဧည့်ခန်းထဲဆင်းပြီး ခွေးခြေကို တကူးတက ယူမည်မဟုတ်။

ကိုမော်ဝင်းနှင့် ကိုမော်ဝင်း တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်မည်။ တိုမော်ဝင်း အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ကိုမော်ဝင်း ဝင်ကြောင်း သိသာပြီ။

ဘာအတွက် ဝင်သနည်း။ ရှင်းပါသည်။ မိမိကို သေကာ သဖြင့် သံလွန်စ ဝင်ရှာခြင်းဖြစ်မည်။

အခန်းတံခါးသော့ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သည်။ ခြေလှုပ်စက်ရာ မပျက်။

သေသေချာချာ ရရှိစေပြီး ရှာဖွေသွားဟန် တူသည်။

မှန်တင်ခုံပေါ်မှ ယဒိလေ ပေါင်ဒါဘူးကို ယူလိုက်သည်။ ဘူးအထက်နားလောက်က အဆက်နေရာကို ကတ်ကြေးကလေးဖြင့် ကလန်လိုက်ရာ ပွင့်ထွက်လာသည်။ အထဲမှာ ဝေမိုးအောင်၏စာများနှင့် ဓါတ်ပုံကို မပျောက်မပျက် တွေ့ရသည်။ ကိုဇော်ဝင်း ဘာမျှ တွေ့မသွားတာ သေချာလေပြီ ...။

သို့ရာတွင် ခုလို အခန်းထဲဝင်ရှာတာကိုက မိမိအပေါ် မသက်သာစွာ ခိုင်မာတိုးပွားလာကြောင်း သိသာသည်။ ပိုပြီးပိရီအောင် နေရပေလိမ့်မည်။

လက်ရှိအခြေအနေကို ဝေမိုးအောင်ဆီ အကြောင်းကြားဖို့ တော့ လိုလိမ့်မည်။ သူ့ဆီက အကြောင်းကြားဖို့ကတော့ သိပ်မခဲ ယဉ်းချေး။ စာတစ်စောင်ရေးပြီး အချိန်နှင့်အပြေးတို့ထံ ပေးလိုက်ရုံသာ။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဟန်ခင်နှင့်ခင်ဋ္ဌေတို့ဆီရောက်ပြီး သူတို့ သွားပေးလိမ့်မည်။

ထိုရက်များအတွင်း ကိုမော်ဝင်းနှင့် ကိုဇော်ဝင်းတို့သည် အိမ်မှာ နေသည့်အချိန် များလာတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုဇော်ဝင်းသည် အိမ်မှာ တစ်နေ့လုံးလုံးရှိနေပြီး ညနေစောင်းမှ အပြင်ထွက်သည်။ ထိုအခါကျပြန်တော့ ကိုမော်ဝင်းက အစောကြီး ပြန်ရောက်လာသည်။ မိမိကို ပို၍တင်းကျပ်စွာ စောင့်ကြည့်နေကြကြောင်း သန်းသန်းဝင်း သိလိုက်သည်။

အရင်က အစ်ကိုတွေ အိမ်စောစောပြန်ဖို့ တောင့်တမိခဲ့သည်။ ခု စောစောပြန်ရုံမျှမက တစ်ခါတစ်ရံ အပြင်လုံးဝမထွက်ဘဲတောင် နေသေးသည်။ သည်လိုပုံစံမျိုးကြီး ကျပြန်တော့လည်း သူ မကြိုက်ပြန်။ မိမိလိုလားသလို အစ်ကိုတွေနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး စကားပြောဖို့မဟုတ်။ မိမိအား မသက်သာစွာ တရားခံတစ်ယောက်လို စောင့်ကြည့်နေကြခြင်း

သာဖြစ်သည်။

အိမ်မှာ ရှိနေကြသော်လည်း သိပ်စကားမပြောဖြစ်ကြပြန်။ နှစ်ဖက်စလုံးက ဟန်မပျက်နေဖို့ ကြိုးစားနေကြသော်လည်း အတတ် နိုင်ဆုံး မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိအောင် အလိုလို ရှောင်ဖယ်နေမိကြသည်။ ခါတိုင်းက သန်းသန်းဝင်းနှင့် ဆုံလျှင် နောက်တတ်ပြောင်တတ်သော ကိုဇော်ဝင်းပင်လျှင် တွေ့လိုက်ရလျှင် မျက်နှာ ခပ်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေသည်။ ကိုမော်ဝင်းကတော့ ဣန္ဒြေမပျက် ပုံမှန်အတိုင်း ဆက်ဆံနေထိုင်နိုင်သည်။

သန်းသန်းဝင်းသည် အကျိုးအကြောင်း စာတစ်စောင် ရေး သည်။ ဝေမိုးအောင်ဆီ ပို့ဖို့အတွက် အချိန်နှင့်အပြေးတို့ကို သွားပေးရသည်။ သူ တစ်ခုစဉ်းစားမိသည်။ ခုချိန်မှာ ပိပိပိရို နေတယ်ဆိုပြီး အိမ်ထဲမှာ ချည်း ကုပ်နေလျှင် တမင်တကာ လုပ်နေမှန်း သိသာနိုင်သည်။ ခါတိုင်းက အချိန်နှင့်အပြေးတို့အိမ်ကို သွားလည်လေ့ရှိသည်။ ခုလည်း ဟန်မပျက် ဆက်သွားနေသင့်သည်။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြုတ်ဆိုသလို ဝေမိုး အောင်အတွက် စာလည်းပေးရင်း သွားလိုက်၏။ သို့သွားရာတွင် ကို ဇော်ဝင်းတို့ အိမ်မှာရှိနေတုန်းမှာပင် သွားမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။ ဤနည်းဖြင့် သူ့အပေါ် မသက်သာစိတ်များကို တဖြည်းဖြည်း လေ့လာပေး စေမည်။

နေ့လယ်ခင်းအချိန်တွင် ကိုဇော်ဝင်း အိမ်မှာရှိနေ၏။ တနင်္ဂနွေ နေ့ ဖြစ်သောကြောင့် ဘယ်မှမသွားဘဲ အနားယူနေဟန်ဖြင့် ပက်လက် ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ရင်း စားဖတ်နေသည်။ ကြီးမေက တစ်နေ့တစ်ယော အိပ်နေ၏။ သန်းသန်းဝင်းသည် ကိုဇော်ဝင်းရှေ့က မြင်သာအောင် ခြေတံလျှောက်ရင်း အိမ်အပြင်ထွက်သည်။ တံခါးဝနားရောက်မှ သတိ ရဟန်ဖြင့် ...

“ကိုကိုဇော် ... ကြီးမေနီးလာလို့ မေးရင် မိညီမ ဟိုဘက်

အိမ် သွားထင်လို့ ပြောလိုက်ပါနော်”

“အချို့တို့အိမ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုဇော်ဝင်းက ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

သန်းသန်းဝင်း တစ်ကွက်မှားသွားသည်။ ကိုဇော်ဝင်း အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်နေသော အချက်တစ်ချက်ကို အစဖော်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသောကြောင့်ပင်။

သန်းသန်းဝင်း၏စာကိုပတ်ပြီး ဝေမိုးအောင် ငိုနေ၏။ စာက တိုတိုပင်ရေးထားသည်။ ကိုဇော်ဝင်းနှင့် ကိုမော်ဝင်းတို့က သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေကြကြောင်း၊ ခြေလှမ်းတစ်ချက်မှားလျှင် ပြဿနာတက် သွားနိုင်ကြောင်း၊ ကိုကျော်ဝင်းကတော့ မသိသေးဘူး ထင်ကြောင်း၊ သိလျှင် အခြေအနေ ပိုဆိုးလာစရာရှိကြောင်း၊ သိပ်သတိရကြောင်း၊ သိပ်တွေ့ချင်ကြောင်း၊ အခြေအနေ မပေးသေး၍ တွေ့ဖို့မလွယ်သေး ကြောင်း၊ အခက်အခဲတွေ ရှိနေသော်လည်း စိတ်မပူဖို့အကြောင်း၊ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး အလုပ်အတွက် အင်တာဗျူးကို ပြောပြအကြောင်း တွေ ရေးထားသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဘာငိုနေတာလဲ၊ အကြွေးတောင်းစာ လာလို့လား”

ကိုကာစိန်က အပြင်မှ ပြန်အလာ ဝေမိုးအောင် ငိုနေသည် ကို တွေ့၍မေးသည်။

“အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူး”

“ဟင် ... ဘယ်သူ အသည်းအသန် ဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် ဖြစ်တာပဲ”

ဝေမိုးအောင်က စာကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ကိုကာစိန်က ဖတ်ကြည့်ပြီး ...

“အေးကွာ ... ပြဿနာက ပါးပါးလုပ်လုပ်ကလေးပဲ၊ နည်းနည်းတိမ်းသွားရင် မလွယ်ဘူး၊ မင်းအနေနဲ့ကတော့ ကိုယ်လုပ် စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ရင်း စောင့်နေရုံပေါ့၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကွာ၊ ဒီနေ့ ကိုမော်ဝင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့သေးတယ်၊ အဲဒါလဲ မင်းကို ပြောပြဦးမယ်”

“ကိုမော်ဝင်းနဲ့ တွေ့တယ်”

“အေး ... တွေ့တဲ့အကြောင်းကလဲ မင်းနဲ့ ပတ်သက်နေ တယ်၊ သူက ငါ့ကို မင်းအကြောင်း မေးတယ်”

“ဗျာ”

“မြောင်ကြီးမေးတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုတစ်ခါ ခင်ဗျားနဲ့ တူတူပါလာတဲ့လူလေတဲ့၊ ကျွန်တော်နဲ့တောင် မိတ်ဆက်ပေးသေး တယ်တဲ့၊ နောက်ထပ် မတွေ့တော့ပါလားဗျာတဲ့၊ အဲဒီလို စလိုက်က တည်းက မင်းအကြောင်း သူ့သိချင်နေတယ်ဆိုတာ ငါရိပ်စားမိတာပေါ့၊ အဲဒါ ပြောပြလိုက်တယ်”

“ဘာ ... ဟာဗျာ ... ခင်ဗျားဗျာ”

“မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ငါက မင်းအကြောင်း မသိဘူး ပြောရင် ယုတ္တိဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ ပြောတယ်ဆိုတာလဲ အကောင်းချည်းပဲ ပြောလိုက်တာပါ၊ မင်းဟာ ဘွဲ့ရဦးသား ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ သိပ်ရှိသား

တဲ့အကြောင်း၊ မကြာခင် အငယ်တန်း အရာရှိကလေး ဖြစ်တော့မယ့် အကြောင်း”

“ဟာ ... ကျွန်တော်က အလုပ်တောင် မရသေးဘူး။ ရရင် တောင် အရာရှိဖြစ်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဟေ့ကောင်ရ... လောလောဆယ်မှာ မင်းအတွက် အရေး ကြီးဆုံးက မင်းအပေါ် ဒီလူ အထင်ကြီးသွားဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ ငါပြော တာလဲ လိမ်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ မကြာခင် ဖြစ်မယ်ပြောတာပဲ။ ခု ဖြစ်နေ ပြီလို့ ပြောတာမှ မဟုတ်တာ”

“ခင်ဗျားပြောတာ ယုံမလားဗျ”

“သူ ငါ့ကို စုံစမ်းတယ်ဆိုကတည်းက ငါပြောတဲ့စကားကို နည်းနည်းတော့ လေးစားမှာပဲပေါ့။ ငါပြောသမျှ တစ်ခုမှ မယုံဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားရင် ငါ့ကို ဘာပေးစရာ လိုသလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ... အခြေအနေက ပိုပြီးရှုပ်ထွေးလာတာ အမှန်ပဲ”

“တစ်ခုရှိတယ်နော် ... ငါ့က ခုလို ပြောပြလိုက်လို့ မင်း အကြောင်း သိသွားတဲ့အတွက် သူ မင်းကို အထင်သေးချင်တိုင်း သေးလို့မရတော့ဘူး။ ဒါ မင်းအတွက် အဆိုးထဲက အကောင်းပဲ”

“ကောင်းဖို့လမ်းက နည်းပါတယ်ဗျာ”

“မင်းက တော်တော် အားလျှော့လွယ်တဲ့ကောင်ပဲ။ ဒီမှာ မင်း ကို နောက်တစ်ခု ပြောစရာရှိသေးတယ်။ ဒီနေ့ ကိုမော်ဝင်း ဖဲနိုင် သွားတယ်ကွ”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ငါ အစက ပြောပြမယ်ကွာ။ ဒီနေ့ ကစားကြတဲ့အထဲမှာ ဘယ်သူမှမနိုင်ဘူး။ အားလုံးရှုံးတယ်။ ကိုမော်ဝင်းတစ်ယောက်ပဲ နိုင်

တယ်။ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်မယ်လို့ မင်းထင်သလဲ”

“သူ ဖျော်မှာပေါ့ဗျ”

“မဖျော်ဘူးကွာ။ ငါ အဲဒါပြောချင်တာပဲ။ ဒီနေ့ ကစားကြတဲ့ အထဲမှာ ဦးဗိုလ်မောင်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ပါလာတယ်ကွာ။ သူကလဲ ကိုမော်ဝင်းလိုပဲ။ အမြဲလိုလိုရှုံးတဲ့ အဘိုးကြီး။ ပိုက်ဆံက သိပ်ရှိလှတာ မဟုတ်ဘူးကွာ။ အမြဲလဲ မကစားနိုင်ဘူး။ လခလေး ထုတ်တဲ့အခါကျမှ လေးငါးဆယ်လောက် ကိုင်ပြီး လာကစားရတာ”

“ပိုက်ဆံမရှိဘဲနဲ့ ဘာလို့ ကစားရတာလဲဗျ”

“ဒါတော့ ကစားသမားဆိုတာ ပြောလို့မရဘူးကွာ။ ပထမတစ်ခါ ကစားလို့ ငါးဆယ်ရှုံးသွားရင် နောက်တစ်ခါ ပြန်နိုင်ရင် အရင်း ပြန်ရ နီးနဲ့ လာပြန်ရော။ ထပ်ရှုံးပြန်ရော။ နောက်တစ်ခါ နိုင်မယ်ထင်ပြီး ထာပြန်ရော။ ထပ်ရှုံးပြန်ရော။ နောက်တစ်ခါ နိုင်မယ်ထင်ပြီး လာပြန် ရော။ ဒီလိုနဲ့ သံသရာလည်ပြီး ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ဘူး။ လခက ငါးရာကျော်လောက် ရတာနော်။ ဒါတောင် တဖြည်းဖြည်း တတိတိ ရှုံးလာလိုက်တာ နာနိပြုတ်။ ငွေစုစာအုပ်ထဲက ငွေတွေကုန်း၊ အကြွေး ဆွတ်တင် ဖြစ်လာရော။ ဒီနေ့တော့ ဦးဗိုလ်မောင်ကြီး ခါတိုင်းလို ငါးဆယ် တစ်ရာလောက်မဟုတ်ဘဲ ငွေတစ်ထောင်နီးပါးကိုင်ပြီး လာတော့တာပဲ။ သဘောကတော့ ငွေမျော ငွေနဲ့လိုက်ဆိုတဲ့ပုံပေါ့။ အရင်က သူရှုံးရတာ ငွေနည်းလို့။ သူများခေါ်တိုင်း မလိုက်ရဲဘဲ တွန့်ဆုတ်နေလို့ လို့ သူထင်တာကို။ ဒီနေ့တော့ ငွေများများနဲ့ အပြတ်ချမယ်။ အပိုင်ရိုက် မယ်။ နိုင်ရင် အကြွေးတွေဘာတွေဆပ်ပြီး ဖဲကိုဖြတ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့တဲ့ကွ”

ဝေဖိုးအောင် စိတ်ဝင်စားလာပြီး ‘ကစားကြတော့ ဆိုပြီး အဘားထောက်ပေးပါ။

“တစားကြတော့ သူ့ဖဲ မကောင်းဘူးလားဆိုတော့ ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုမော်ဝင်းကိုတော့ မခီဘူး။ ကိုမော်ဝင်းက အလှည့်တိုင်းလိုလို သူ့ထက် နည်းနည်းလေး သာသွားတာချည်းပဲ။ ရှိုးကစားတယ်ဆိုတာက အကောင်းဆုံးဖြစ်မှ နိုင်တာမဟုတ်လား။ အတိုချုပ်က တော့ကွာ။ သူ့အဆင်ကလေး၊ ကောင်းတယ်ဆိုပြီး အတင်းဖိလိုက်၊ ပွဲပြီးရင် ကိုမော်ဝင်းက တစ်ကွက်အသာနဲ့ စားသွား။ အဲဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံး အဘိုးကြီး ပြောင်တော့တာပဲ”

“ပြီးရောပေါ့၊ ဖဲကစားတာ နိုင်ချင်နိုင်မယ်၊ ရှုံးချင်ရှုံးမယ်၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

“မပြီးသေးဘူးကွ။ ဦးခိုလ်မောင် ယူလာတာ သူ့ပိုင်တဲ့ ပိုက်ဆံ မဟုတ်ဘူးကွ။ ချေးလာတာ၊ တစ်ရာ တစ်ဆယ်တိုးနဲ့ ချေးလာတာ၊ ကစားနေတုန်းကတော့ ဖောနဲ့ဆိုတော့ အဲဒါတွေ သတိမရဘူး ပွဲပြီးလို့ ပြောင်ပြီဆိုတာသိတော့မှ သူ့ဘဝပျက်ပြီဆိုတာ သိလာတာပေါ့။ ဒီငွေတွေ ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ဆပ်မလဲ၊ မဆပ်နိုင်ရင်လဲ အဘိုးကျည်းပဲ တစ်လ တစ်ရာ ပေးရတော့မယ်။ ဒီမှာတင် အဘိုးကြီး ချွေးတွေပြန်ပြီး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်လာတာပေါ့။ ကိုမော်ဝင်းကတော့ ငွေသုံးထောင်ကျော်လောက် နိုင်သွားတယ်”

“အဘိုးနဲ့ချေးပြီး ကစားတဲ့လူကတော့ဗျာ”

“မပြောနဲ့ကွ။ ဖဲသမားဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ လောင်းကစားသမားတိုင်း ဒီလိုပါပဲကွ။ တစ်လှည့်လှည့် နိုင်နိုးနိုင်နိုးနိုး ပျက်စီးရတာ မှားတာပဲ။ ဒါနဲ့ ဆက်ပြောရဦးမယ်။ အဲဒီ ဦးခိုလ်မောင်လဲ စိတ်ခါတ်ကတော့ရော၊ အညောင်းမိတာရော၊ အစားအသောက်ပျက်တာရော ပေါင်ဦးသွေးတွေတက်ပြီး မူးလဲတော့တာပဲ”

“ဟင် ... ဘာတွေ ဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ကံကောင်းလို့ပေါ့ကွ။ အနီးအနားမှာ ဆေးခန်းတစ်ခန်း ရှိနေလို့ပေါ့။ သွေးက မတရား တက်နေတာပဲဟာ၊ ဒီကြားထဲ သူ သေရင် သူ့မိသားစုတော့ အကြွေးပတ်လည်ပိုင်းပြီး ဒုက္ခရောက်တော့ မှာပဲလို့ ကယောင်ကတမ်း ပြောနေသေးတယ်။ အဲဒါ တော်တော်လေး အခြေအနေ ဩန်ကောင်းလာမှ အိမ်ကို လိုက်ပို့ကြရတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ ကိုမော်ဝင်းက ဘာလုပ်တယ်မှတ်သလဲ”

“အဘိုးကြီးဆီက နိုင်ထားတဲ့ငွေတွေ ပြန်ပေးလိုက်ကောလား”

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ၊ တခြားလူတွေဆီက နိုင်ထားတဲ့ငွေတွေရော၊ သူ့မှာပါတဲ့ ငွေတချို့ပါ ဦးခိုလ်မောင်ကို ပုံပေးခဲ့တယ်ကွ။ ဦးခိုလ်မောင်ဆိုတာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်ပြီး ဝိုတောင်ငိုတယ်။ နောက်ကို မကစားတော့ဘူးလို့ အကြိမ်ကြိမ် ကတိပေးနေတယ်ကွ။ ကိုမော်ဝင်းလဲ ဖဲကစားတာကို တော်တော် စိတ်ကုန်အစွားပုံပဲ။ အဲဒါ မင်းအတွက် ဝမ်းသာစရာ မဟုတ်လားကွ”

“ဟာ ... ဘာလို့ ဝမ်းသာရမှာလဲ”

“မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မင်းယောက်ဖလောင်းက ဖဲကစားတာ ပြတ်သွားမယ်ဆိုရင် မင်းတို့အတွက် ကောင်းတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဒီလူအပြုအမူကို ကြည့်စမ်း။ ဒါ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် နှုန်း သိသာတာပဲ”

“သူ့ဟာသူ စိတ်ကောင်းရှိတာက တခြား။ လောလောဆယ် ဘွဲ့နဲ့တော်က ပြဿနာတက်နေပြီ”

“ဒီလို မပြောနဲ့ဦးလေ၊ သူလိုလူမျိုးဟာ မတရားတာတွေ သုပ်မယ် မထင်ဘူး။ မင်းတို့ကိစ္စမှာလဲ မျှမျှတတ စဉ်းစားလိမ့်မယ်လို့ အကောင်းဘက်က တွေးကြည့်ပေါ့”

“မလွယ်ပါဘူးဗျာ”

“ဒီမှာ ဝေဖိုး ... မင်းက သိပ်အားလျှော့တတ်တာပဲ၊ ခု ပြသခံနာမှာ မင်းလဲ ဘာမှဝင်လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ဗျ၊ အဝင်းတစ်ယောက်တည်း ပြေရှင်း နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတော့ အားငယ်နေမှာပဲ”

“ငါပြောတာက ရှင်းရှင်းလေး၊ ကိုယ် ဘာမှဝင်မလုပ်နိုင်တဲ့ အတူတူ စိတ်ညစ်ခံမနေနဲ့ အလုပ်ကိစ္စသာ အဆင်ပြေအောင်လုပ်၊ အင်တာဗျူးကို ကောင်းကောင်းဖြေ၊ အလုပ်ရှိထားရင် ဘယ်အခြေ အနေမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုသာခံသာ ရှိတာပေါ့”

... မိမိမိ ...

ကိုဇော်ဝင်းသည် အကြံကောင်းတစ်ခုကို ရသွားလေသည်။ သန်းသန်းဝင်းအခန်းကို ကျော်ဝင်ခဲ့တုန်းက အခန်းနားမှာ ခွေးခြေ မေ့ကျန်ခဲ့သည်ကို သူလည်း ပြီးမှ သတိရသည်။ ဒါကို သန်းသန်းဝင်း တွေ့မည်မလွဲ။ မိမိအခန်းထဲဝင်ခဲ့ခြင်းမှာ မသင်္ကာဖွယ် အထောက်အထား တစ်ခုခု ဝင်ရှာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သန်းသန်းဝင်း လည်း ရိပ်မိပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ခိုင်လုံသော အခြားသက်သေ တစ်ခုခုကို အမြန်ရှာရမည်။ သို့မှသာ ကိုကျော်ဝင်းကို ဖွင့်ပြောပြီး ဟန့်တားစရာရှိတာ ဟန့်တားလို့ ဖြစ်ပေမည်။

ထိုအချိန်တွင် သန်းသန်းဝင်း ခြေလှမ်းတစ်ချက် မှားခဲ့သည်။ အပြုံးနှင့်အချိုတို့အိမ်သို့ သွားခဲ့ခြင်းဖြင့် ကိုဇော်ဝင်း အမှတ်တမဲ့ ဖြစ် နေခဲ့သော အကြောင်းတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ သန်းသန်းဝင်းကတော့ ဟန့်မပျက်နေဖို့ ကြိုးစားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုဇော်ဝင်းကို သတိပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။

ရုပ်ရှင်ကြည့်သောနေ့က အချို အပြုံးတို့နှင့်အတူ ဟန့်ခင်နှင့်

ခင်ဌေးတို့လည်း ပါသည်။ ရုံထဲမှာ ထိုင်ကြပုံက အချို့ဘေးကပ်လျက် ဟန်ခင်း အပြိုးဘေးမှာတော့ ခင်ဌေး။ ထိုအချက်ကို သတိရလိုက် သည်နှင့် ကိုဇော်ဝင်း ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို ချက်ချင်း အကြံရသွား သည်။

ဟန်ခင်းနှင့်ခင်ဌေးတို့ကို သွားတွေ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် သူတို့ခြံဝင်းရှေ့က ထိုင်ခုံကလေးမှာ ထိုင်နေသည်။ ကိုဇော်ဝင်းက လမ်းလျှောက်ရာမှ ပြန်လာရင်း ကြိုသလိုလိုနှင့် ..

“စားပြီးကြပြီလားဟေ့”

ဟု နှုတ်ဆက်ရင်း ဝင်ရပ်လိုက်သည်။ ဟိုနှစ်ယောက်ကလည်း ပြန်နှုတ်ဆက်ပြီး ...

“ထိုင်လေ ... အစ်ကိုဇော်”

နေရာရွေ့ပေးသည်။ ကိုဇော်ဝင်းက ဝင်ထိုင်သည်။

“မင်းတို့ကွာ ... စာမေးပွဲအောင်တာ ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုတော့ ကျွေးဖို့ကောင်းတယ်”

ကိုဇော်ဝင်းစကားသည် သူပြောချင်သည့် အကြောင်းအရာကို အစပျိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခင်ဌေးက ...

“အစ်ကိုဇော်ကို ကျွေးမှာပေါ့၊ ခုသွားမလား ... လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ကို”

“အမယ်လေး ... ဒီလောက်နဲ့ ဘယ်ရမလဲကွ၊ ရုပ်ရှင်ပါ ပြရမှာပေါ့”

ဟန်ခင်းက ကိုဇော်ဝင်း သူတို့ကို လာပြီး စကားနှိုက်နေကြောင်း မိမိမိလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မသိဟန်ဆောင်ပြီး ...

“ပြဆိုလဲ ပြမယ်လေ”

ကိုဇော်ဝင်းက ရယ်၍ ...

“အလကား ပြောတာပါကွ၊ ကိုယ်က မောင်ရင်တို့ကို စာပြ ပေးခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

စကားတစ်ဆင့်ချင်း ဆွဲယူနေ၏။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုဇော်၊ ကျွန်တော်တို့ အောင်တာ မမဝင်း စာပြပေးလို့”

“မင်းတို့ချည်းပဲလား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဟိုကောင်မလေးတွေလဲ ပါတယ်၊ အချို့နဲ့ အပြူးလေ၊ သူတို့လဲ အောင်တာပဲ”

“ဂုဏ်ထူးတွေ ပါကြတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့က တစ်ခုစီပဲ၊ အချို့က-တစ်ခု အပြူးက နှစ်ခု”

“တယ်တော်ကြတာပဲ၊ ဒါနဲ့”

ကိုဇော်ဝင်း ဘာဆက်ပြောမည်ကို ဟန်ခင်းက သိသည်။ စကားဖြတ်၍ ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ မမဝင်းကို ကျွန်တော်တို့ လေးယောက် က ထမင်းကျွေးပြီး ရုပ်ရှင်ပြကြသေးတယ်”

“ကိုယ် သိပါတယ်ကွာ”

“ဟင် ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

ဟန်ခင်းက အံ့သြဟန်လုပ်၍ မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီတုန်းက ကိုယ်လဲ လာကြည့်တယ်လေ”

“ဪ ... ဟုတ်တယ်”

ဟန်ခင်းက အရေးမကြီးသလို ပြောလိုက်သည်။ ခင်ဌေးက တော့ နည်းနည်း အပူအရာပျက်သည်။ ဟန်ခင်းက ခင်ဌေးတို့ ကိုဇော်ဝင်း မမြင်အောင် လက်ကုတ်ပြီး သတိပေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုဇော်ကလဲ မြင်ရင် နှုတ်ဆက်လိုက်ရောပေါ့။ ဒါဆို အပြန်လမ်းစရိတ် အစ်ကိုဇော် ခံရမှာပဲ”

ခုချိန်မှာ သူတို့ပြောနေသောစကားများသည် ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား မဟုတ်ဟု ထင်စရာ ဖြစ်သော်လည်း အဓိပ္ပါယ်က နက်သည်။

“မင်းတို့အရှိန်နဲ့ မင်းတို့ လွှတ်ပေးလိုက်တာ ကောင်းမယ် ထင်လို့ပါကွာ။ ဟဲ ... ဟဲ”

ကိုဇော်ဝင်း တိုက်ကွက်စပြီး ခင်ဋ္ဌေးက ကိုဇော်ဝင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်၏။ ဟန်ခင်ကတော့ အပြုံးမပျက်။ တော်တော် ဖုန်သေသည်။ သူတို့ ပညာပြိုင်ကြရတော့မည်။

“အစ်ကိုဇော် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ ကျွန်တော် မရှင်းဘူး”

ဟန်ခင်က ရယ်၍ပြောလိုက်သည်။ ကိုဇော်ဝင်းကလည်း ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ...

“အဲဒီနေ့က ရုံထဲမှာ မင်းတို့ နေရာယူထားပုံက အတော် စနစ်ကျတာပဲ”

“အစ်ကိုက ခိုတာလားဗျ”

ခင်ဋ္ဌေးက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သည်။ ကိုဇော်ဝင်းကလည်း ဒါကို လိုချင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်လေးတွေစိတ်ကို ဆွပေးဖို့။ ဟန်ခင်က ခင်ဋ္ဌေးလက်ကို မသိမသာ ညှစ်လိုက်၏။ ကိုဇော်ဝင်းကို ဆက်ပြီး ကုည့်ပတ်ပြောနေလို့ မဖြစ်ကြောင်း သူနားလည်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုရှောင်ရမလဲဆိုတာသာ စဉ်းစားတော့။ အရေးအကြီးဆုံးက ဝေဖိုးအောင်နှင့် ဆန်းသန်းဝင်းကို မပြောမိအောင် သတိထားဖို့ဟု ဟန်ခင်က စဉ်းစားမိသည်။ ခင်ဋ္ဌေးကတော့ ဟန်ခင်လို ပရိယာယ် မကြွယ်ဝချေ။

“အစ်ကိုဇော် ဘာပြောချင်တာလဲ”

ဟု ခြောင်မေးလိုက်သည်။ ကိုဇော်ဝင်းက သူလိုချင်သော အကွက်ထဲ ဝင်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ...

“ကိုယ့်ကို တစ်ခုလောက် မကျညီနိုင်ဘူးလား။ အဲဒီနေ့က ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြတာ တခြား ဘယ်သူပါသေးလဲ”

“ဘယ်သူမှ မပါဘူး”

ဟန်ခင်က အလျင်အမြန် ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ခင်ဋ္ဌေးကို စကားပြောခွင့် မပေးလျှင် ကောင်းမည်။ သည်ကောင်း စိတ်ဆတ်ပုံမျိုး နှင့်ဆိုလျှင် ကိုဇော်ဝင်း လှည့်ကွက်ထဲ ဝင်သွားနိုင်သည်။ ကိုဇော်ဝင်းကတော့ ဧပြီသားစကားကို ဆက်နင်းဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီ။

“မောင်ရင်တို့ကိစ္စ ကိုသိသိတယ်ဆိုပေမယ့် စိတ်ချပါ။ မောင်ရင် တို့အိမ်တွေကို သွားမပြောပါဘူး”

‘မပြောဘူး’ဆိုသည့် စကားလုံးသည် ခုနေခါမှာ ‘ပြောလိုက်ရမလား’ဟု အဓိပ္ပါယ်ပေါက်သည်။ ဟန်ခင်သည် နည်းစရိယာယ် တစ်မျိုးသုံးဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။ မိမိတို့ကိစ္စကတော့ ကိုဇော်ဝင်း တပ်အပ်တွေ့ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ မတတ်နိုင်။ အိမ်ကို သွားတိုင်လည်း ခံလိုက်ရသာ ရှိသည်။ သန်းသန်းဝင်းတို့ကိုတော့ ကိုဇော်ဝင်း အသေအရာ ရွပ်ရွပ်မရသေး။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့အကြောင်း ရောက်လာသောစကားကိုသာ ဆက်ဆွဲပြောပြီး မျက်ခြည်ဖြတ်ပစ်မည်ဟု အကြံရသည်။

“ဟာ ... အစ်ကိုလဲ။ ကျွန်တော်တို့က ခိုးခိုးသားသားပါ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အတူတူ တစ်လမ်းတည်း နေလာခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ ဟိုနေ့က ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ ထိုင်တာကလဲ တမင်စီစဉ်ပြီး ထိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ တန်းစီဝင်သွားပြီး ထိုင်လိုက်ကြတာ သူ့အလိုလို ဖြစ်သွားတာပါ”

ဟန်ခင်သည် သူတို့ကိစ္စအတွက် ငြင်းနေသည့်သဘောမျိုး

ဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သည်။ သို့မှသာ သူတို့အကြောင်းကိုသာ ရောက်အောင် စကားလွှဲပြီး သန်းသန်းဝင်းတို့ကိစ္စသို့ မရောက်အောင် ဆွဲဆောင်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။ ကိုဇော်ဝင်းက ထိုသို့အဖြစ်မခံ။

“အေးပါကွာ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ကိုယ် မင်းတို့အိမ်ကို သွားမတိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ ကိုယ်မေးတဲ့ ကိစ္စလေးသာ”

“အစ်ကိုက ခြိမ်းခြောက်နေတာလား”

ခင်ဌေးက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ မဟုတ်တာကွာ၊ ကိုယ်က အကူအညီတောင်းတာပါ”

ကိုဇော်ဝင်းက ချီသာသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။ သို့ရာတွင် အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ရှင်းဦးသာ။ သူမေးတာ ဖြေလျှင်ဖြေ၊ မဖြေလျှင် မင်းတို့အိမ်တွေ သွားတိုင်မည်ဆိုသည့်သဘော။ ဟန်ခင်သည် ခင်ဌေးဘာမှမပြောဖြစ်အောင် ဟန်တားဖို့ ကြိုးစားသည်။ စကားကို အတင်းဖြတ်ပြောဖို့ ရုတ်တရက် ဘာပြောရမည်ကို စဉ်းစားလို့ မရခင် ခင်ဌေးက ...

“ဒီမှာ အစ်ကိုဇော်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဒီလိုလာလုပ်လို့တော့ မရဘူး။ ကျွန်တော်တို့အိမ်တွေကို သွားတိုင်ချင်တိုင်လိုက်၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါပဲ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ဟန်ခင်က အတင်းဝင်ပြီး စကားပိတ်ပစ်သည်။ သို့ရာတွင် မရတော့။ ကိုဇော်ဝင်းက သူလိုချင်သောအဖြေကို ရသွားခဲ့ပြီ။ ခင်ဌေး စကားမှားသွား၏။ ‘တိုင်ချင်ရာတိုင် ဘာမှမပြောနိုင်ဘူး’ ဆိုသောစကားသည် သန်းသန်းဝင်းမှာ ချစ်သူရှိနေပြီဟု ဝန်ခံလိုက်ရာ ရောက်သည်။ အိမ်ကို အကြွေးလာတောင်းသည့် ကြွေးရှင်ကို ကလေးက ထွက်တွေ့ပြီး ‘အမေက မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်တဲ့’ ဟု ဆိုသလိုမျိုးပင်။ ဒါကို ပြောပြီး

မှ ခင်ဌေးက သတိရသည်။

ကိုဇော်ဝင်းက နှစ်မြိုက်ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“မပြောချင်လဲ နေပါတော့ကွာ၊ ကိုယ် အတင်းအကျပ် မမေးတော့ပါဘူး။ ကဲ ... ကိုယ်သွားဦးမယ်”

ကိုဇော်ဝင်းက ဟန်ခင်ပခုံးကို ပုတ်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

ဟန်ခင်က ဝိုင်းပြီး ထိုင်နေ၏။ ခင်ဌေး ဆတ်ခနဲ ထရပ်သည်။

“ခင်ဗျား တော်တော် လှလည်ကျတာပဲ”

ကိုဇော်ဝင်းကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

ကိုဇော်ဝင်းက ပြုံး၍ ...

“မဟုတ်တာကွာ၊ ကိုယ်မေးတာ မောင်ရင်တို့ မဖြေဘူးဆို ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ... တော်တော်ယုတ်မာတယ်”

ခင်ဌေးက ဒေါသဖြင့် ပြောသည်။ လူချင်းယှဉ်လိုက်လျှင် ကိုဇော်ဝင်းက သူ့ကို မိုးနေသည်။

“ဆော့နီးပဲ ငါ့ညီရား၊ ကိုယ့်ကို တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့၊ ကဲ ကိုယ် တောင်းပန်တယ်၊ ဟုတ်လား”

ကိုဇော်ဝင်းက ခင်ဌေးပုံနဲ့ပေါ် လက်တင်လိုက်သည်။ ခင်ဌေးက ကိုဇော်ဝင်းလက်ကို ပုတ်ချလိုက်ပြီး ...

“ဒီမှာ ... ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်နဲ့ ချမလား”

ကိုဇော်ဝင်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။ ပြီးမှ ကူခြေဆည်လိုက်ပြီး

“ဘယ်နှယ်ကြောင့် ချရမှာလဲ၊ မင်းကလဲ ဒေါသချည်းပဲ၊

ကဲ ... သွားမယ်ကွာ”

ကိုဇော်ဝင်း လှည့်ထွက်သွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ လှည့်ကြည့်၍ ...

“ကျွန်းတောင်ပါတယ်ကွာ”

ခင်ဌေးသည် အသားတဆတ်ဆတ်တုန်ရင်း ကျွန်ရစ်ခဲ့သည်။
ဟန်ခင်ကတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထိုင်နေဆဲ။

“ကျွန်တော့်အမှားပါ အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က
စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် မပြောလို့ ဖြစ်ရတာ”

ခင်ဌေးက ခေါင်းတိုက်ခိုက်ချရင်း တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။

“မင်းကို ငါ လက်ကုတ်ပြီး သတိပေးသားပဲကွ၊ ပြီးတော့
မင်းပြောနေတုန်း ငါ အတင်းဝင် ဖြတ်ပြောသေးတာပဲ၊ မင်းက သိပ်လော
ကြီးတာပဲ”

ဟန်ခင်က အပြစ်တင်သည့်လေသံဖြင့် ဝင်ပြောသည်။ ခင်ဌေး
သည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ဝန်ခံသည့်သဘောဖြင့် ခေါင်းသာ ငုံ့နေ၏။

ကိုဇော်ဝင်း သူတို့ကို စကားလားနှိုက်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့
တွင် ဝေမိုးအောင်ဆီ သွားကြသည်။ ဖြစ်ပျက်သမျှကို ပြောပြသည်။
ဝေမိုးအောင်သည် အခြေအနေကို ချက်ချင်းနားလည်လိုက်သည်။
သန်းသန်းဝင်းတို့အိမ်မှာ ပြဿနာ ပေါက်ကွဲတော့မည်။

“မင်းကို ငါ အမြဲပြောတယ်၊ စိတ်ဆတ်တာ ဒေါသကြီးတာ
မလုပ်ပါနဲ့လို့”

ဟန်ခင်က ဆက်ပြီး အပြစ်တင်နေပြန်၏။ တကယ်တော့

သူသည် သူ့သူငယ်ချင်း ခင်ဌေးကို သည်လောက်မပြောချင်။ ဝေမိုး
အောင်ရှေ့မှာ သူတို့အမှားအတွက် မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်ပြီး
ကိုယ့်လူကိုယ် စိကြိုမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်ဌေးကလည်း ဒါကို
နားလည်သဖြင့် ခေါင်းငုံ့ခံနေသည်။ အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ...

“ငါညွှတ်တယ်ကွာ၊ တော်တော် အသုံးမကျဘူး။ ငါတို့ကိုစွဲ သူ
သွားတိုင်ချင်တိုင်ပေါ့။ အိမ်နဲ့ ပြဿနာတက်ချင်လဲတက်၊ ငါ မကြောက်
ဘူး။ မမဝင်းတို့ ပြဿနာတက်မှာတော့ မလိုလားဘူးကွ၊ ခုဟာက
ငါ့ကြောင့်ဖြစ်ရတာ”

ဝေမိုးအောင်က ...

“ကဲပါကွာ သိပ်စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့၊ ခုဟာက မင်းတို့
ကြောင့်လို့ ပြောလို့မရပါဘူး။ မင်းတို့ မပြောလဲ သူ့ဟာသူတော့ တစ်နေ့
သိမှားပဲ၊ ပြီးတော့ ခုဟာကလဲ သူ လုံးဝမသိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မဆိုလို့
သေးတာဘဲ ရှိတာပဲ၊ ဒါကို အတည်ဖြစ်အောင် မင်းတို့ကို လောမေတာ
မဟုတ်လား။ မင်းတို့ကြောင့် ဒီပြဿနာတက်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။
အစကတည်းက ပြဿနာက တက်ပြီးသားပဲဟာ”

ဝေမိုးအောင်က နှစ်သိမ့်စကား ဝင်ပြောသည်။ သူ့ကိုယ်သူ
တော့ မနှစ်သိမ့်နိုင်ချေ။ ခင်ဌေးက စိတ်မပြေသေး။

“သက်သက်မှ လူလည်ကျတာမျှ ဒီကောင်ကြီးကို ကျွန်တော်
မှီတ်မယ်”

“ဟာ ... ကွာ မလုပ်ပါနဲ့၊ စိတ်အေးအေးသော ထားလိုက်
ပါတော့၊ အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ မင်းတို့ မမဝင်းကိုလဲ တွေ့ရင်ပြောပြ
လိုက်၊ သိပ်စိတ်မပူနဲ့ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ရင်ဆိုင်လို့ အစ်ကိုလဲ
အလုပ်အတွက် ကြိုးစားနေတယ်လို့၊ အရေကြိုလာရင် အစ်ကို့ဘက်
ကတော့ အဆင်သင့်ပဲလို့”

“ကျွန်တော်တို့က လူငယ်မို့လို့ အစ်ကိုတို့ကို ဆရာလုပ်တယ် ထင်မှာနီးလို့ ကျွန်တော်တို့သဘော ပြောရရင်တော့ ဦးပြေးခိုင်းမှာပဲ”

“ဒီလောက်တော့ မလိုသေးပါဘူးကွာ၊ လိုတဲ့အခါကျတော့ လဲ လိုသလိုပေါ့”

“အဲဒီအခါကျရင် ကျွန်တော်တို့ အပြတ်ကူညီမယ်”

“အေးပါကွာ၊ ကဲ...ကဲ... သွားကြတော့၊ ငါလဲ အပြင်သွား စရာ ရှိသေးတယ်။ ဒီနေ့ အလုပ်အတွက် အင်တာဗျူးရှိတယ်”

ကောင်လေးတွေ ထွက်သွားတော့မှ သူ ဟင်ဆန် သက်ပြင်း၊ ချလိုက်သည်။ စောစောတုန်းက သူတို့ရှေ့မှာမို့ စိတ်တင်းခဲသမျှ လျော့ ချလိုက်သည်။ ထိုအခါ ခုတင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လျက်သား ကျသွားတော့သည်။ ခြောက်... သည်လိုနေလို့လည်း မဖြစ်သေးပြန်။ သည်နေ့ အလုပ်အတွက် လူတွေ့စစ်ဆေးခံဖို့ သွားရမယ်။ သည်အဆင့် အောင်မြင်လျှင် အလုပ်ရပြီ။ အလုပ်ရမှ အရေးအကြောင်းဆို ကိုယ့် ဘက်က အာမခံချက် ရှိမည်။ စိတ်ပြန်တင်းလိုက်၏။ အဝတ်အစား လဲသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စိတ်ထင်နေရသည်တော့ အမှန်ပင်။ အင် တာဗျူး ဖြေရမည့်နေ့ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စိတ်ရှုပ်စရာနှင့် ကြုံရသည်။ အင်တာဗျူးကို စိတ်ရှင်းရှင်းထား၍ ဖြေလိုရမည်ကား မဟုတ်တော့။

ဖြေရမည့်ရုံးပေါ် တက်လာခဲ့သည်။ အားလုံးထဲမှာ သူ နောက်အကျဆုံး။ အခန်းအပြင်က ခုံတန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ တချို့လူတွေက စာအုပ်တွေ ထုတ်ဖတ်နေသည်။ အချို့က လက်ထဲ မှာ သတင်းစာတစ်ထပ်ကြီး၊ ဝေါဟာရတွေ အလွတ်ကျက်နေသူတွေ လည်း ပါသည်။

သူကတော့ ဘာစာမျှ မကြည့်တော့။ လက်ခိုက်ပြီး ထိုင်နေ လိုက်သည်။ စာကြည့်လိုလည်း ထူးမည်မဟုတ်။ စာတွေ ထိုင်နေ လာလိမ့်မည် မထင်ချေ။ နောက်တစ်ခုက လူတွေ့စစ်ဆေးခြင်းတွင် ဖြေရမည့်မေးခွန်းတွေက တစ်ခွန်းနစ်ခွန်း ထိမိအောင် ဖြေရမည် အရှည်ကြီး ရွတ်ပြနေစရာမလို။ ထို့ကြောင့် စာတွေကျက်နေလည်း သိပ်ထူးမည်မဟုတ်။ ပြီးတော့ သူ အရင်က ကြည့်ထားသမျှလောက်နှင့် လုံလောက်နေပြီ။ တကယ်တော့ အင်တာဗျူးဆိုသည်မှာ စာရမရထက် လူကို အက်ခတ်ခြင်းက ပို၍ပဓာနကျသည်ဟု သူထင်သည်။

ပထမဆုံး ဝင်ဖြေရသူက တော်တော်ကြာသည်။ နာရီဝက် နီးပါးကြာမှ ပြန်ထွက်လာသည်။ မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး ‘ချွတ်တယ်ဗျာ’ဟု ညည်းလာသည်။ ဒုတိယတစ်ယောက်က သိပ်မကြာ၊ ပြီးရွှင်စွာ ပြန်ထွက် လာသည်။ တတိယတစ်ယောက် ပြန်ထွက်လာပြန်၏။ ‘ဘာတွေပေး လဲ’ဟု ဝိုင်းမေးကြရာ ‘ပေါက်တတ်ကရတွေပါဗျာ’ဟု ပြောသွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်ယောက်။ ပြီးတော့ ...

“ဦးဝေဝိုင်းအောင်”

သူ ထ,ရပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ရင်ထဲက ဒိန်းခနဲ မြည်သွား ပြီး အဆက်မပြတ် ရင်ခုန်လာသည်။ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်တင်း၍ အခန်း ထဲ ဝင်ခဲ့၏။

စားပွဲရှည်ကြီးတစ်ဖက်မှာ လူကြီးငါးဦး ထိုင်နေသည်။ အလယ် အပုဂ္ဂိုလ်က ညွှန်ကြားရေးမှူး ဖြစ်လိမ့်မည်။ ညာဘက်ခြမ်းက နစ်ဦးတွင် အစ်ဦးက အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်သည်။ သည်ဘက်မှာ ထိုင်ခုံ တစ်လုံး ချထားသည်။

သူဝင်သွားပြီး စားပွဲရှေ့မှာရပ်သည်။ ဘယ်သူမျှ သူ့ကို မော့ ကြည့်ကြသေး။ ဘာမျှလည်း မပြော။ လူကြီးတစ်ယောက်က ညွှန်

ကြားရေးမှူးကို တစ်စုံတစ်ခု ပြောနေသည်။ ကျန်သုံးယောက်က ခေါင်းငုံ့ပြီး ရေးမှတ်နေကြ၏။

သူ ကြောင်တက်တက် ဖြစ်လာသည်။ ခုလိုမိဖျိုးမှာ ပို၍ ရင်ခုန်ပိုကောင်း၏။ ရင်ခုန်နေရတာ အကြာကြီး၊ ခဏကြာမှ ညွှန်ကြားရေးမှူးက မော့ကြည့်ပြီး ...

“ဪ... ထိုင်ပါ”

ဝေမိုးအောင် ကုလားထိုင်ကို အသံမမြည်အောင် ဆွဲယူပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ ဘာမျှ စ.မမေးသေး။ သူ ခေါင်းခပ်ငုံ့ နေလိုက်သည်။ ကြမ်းပေါ်မှာကျနေသော စာရွက်တစ်ရွက်ကို မြင်လိုက်သည်။ သူ့ကို စမ်းသောအားဖြင့် တမင်ချထားသလားမသိ။ သူ စာရွက်ကို ကောက်ယူပြီး စားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။

“အိုး... သိုင်းခယူ”

ညွှန်ကြားရေးမှူးက ပြောသည်။ ထို့နောက် မေးခွန်းစ.မေး၏။ အစဉ်းမေးခွန်းများမှာ ထုံးစံအတိုင်း မိဘရှိသေးလား။ မိဘက ဘာလုပ်သလဲ။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ။ အလုပ်လုပ်ကြသလား။ အရင်က ဘာလုပ်ဖူးလဲ။

“ကဲ... ဟောဒါလေး တွဲပေးစမ်းပါ”

စာရွက်နှစ်ရွက် ပေးသည်။ သူ့ရှေ့မှာ စတက်ပလာ၊ ကလစ်ဘူးတစ်ဘူးနှင့် ပင်အပ်ဘူးတစ်ဘူး ရှိသည်။

“ဘာနဲ့တွဲရမလဲ ခင်ဗျာ”

“ပင်အပ်နဲ့ တွဲပေးပါ”

ရုံးထုံးစံအရ စာရွက်တွေကို ပင်အပ်နှင့်တွယ်လျှင် အပေါ်ဆုံး စာမျက်နှာတွင်ဖြစ်စေ၊ အောက်ဆုံးစာမျက်နှာ၏ ကျောဘက်တွင် ဖြစ်စေ ပင်အပ်၏အဖျားပိုင်း ထွက်မနေစေရ။ စာရွက်ကို အတွင်း စာမျက်နှာသို့

ထဲသို့ ပြန်စိုက်ပေးထားရသည်။ ဝေမိုးအောင် ထိုအတိုင်း သေသပ်စွာ တွယ်ပေးလိုက်၏။ ညွှန်ကြားရေးမှူးက စာရွက်ကိုယူပြီး ဘေးမှာ ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ညာဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်ကို ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်သည်။ ထိုလူကြီးက ...

“ဒါနဲ့ ဟိုတလောက လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက် ဆယ်ငါးရက် အတွင်းကပေါ့လေ၊ မြန်မာနိုင်ငံကို လာသွားတဲ့ နိုင်ငံခြားဧည့်သည် တော်ကို သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ယူဂိုစလားဗီးယားနိုင်ငံ ဦးသျှောင်အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌပါ”

“နာမည်ကကော”

“ပီတာစတန်ဘိုလစ်ချိုပါ ခင်ဗျာ”

“သူက ဘာတွေပြောသွားသလဲ”

“နှစ်နိုင်ငံ ပူးပေါင်းအောင်ရွက်မှုတွေ တိုးတက်အောင်မြင်နေတဲ့အကြောင်း ပြောသွားပါတယ်”

ထို့နောက် အခြားလူကြီးများက မေးခွန်းတစ်ခွန်းစီ မေးသည်။ ခက်ခက်ခဲခဲတွေ မဟုတ်။ သူတို့အထဲတွင် ညာဘက်အစွန်ဆုံးမှ လူကြီးတစ်ယောက် ဘာမျှမမေးသေးဘဲ ရှိနေသည်။ နောက်ဆုံးကျမှ ချွတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ထားသော မျက်မှန်ကို ကောက်တစ်၍ ဝေမိုးအောင်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဝေမိုးအောင်သည် တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး မျက်လွှာပြန်ချလိုက်သည်။

“မင်းက ဗုဒ္ဓဘာသာလား”

အသံက ဟိန်းထွက်လာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါဆို ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ နေထူးနေမြတ်တွေ သိလားပေါ့”
ဝေမိုးအောင်က ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ညှိတ်ပြသည်။

“ဝါဆိုလပြည့်နေ့ကို ဗုဒ္ဓဘာသာ အလိုအားဖြင့် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ခဏစဉ်းစားပြီး ‘ဓမ္မစကြာနေ့ပါ’ ဟု ဖြေလိုက်သည်။ အရာရှိကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် လုပ်နေ၏။

“သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ကော”

ဝေမိုးအောင် စဉ်းစားသည်။ မရ။ သိတော့ သိသလိုလိုပင်။ အစမဖော်နိုင်။ အကြာကြီး စဉ်းစားနေခြင်းထက် မသိတာ မသိဘူး ဖြေလျှင် ကောင်းမည်။

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မေ့နေတယ်ခင်ဗျ”

အခြားသူများထံမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ ထွက်လာသည်။

“အဘိဓမ္မာနေ့လေ၊ ဒီလောက်တော့ သိသင့်တာပေါ့၊ ကဲပါ ကွယ် ... ငါးပါးသီလတော့ သိမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာတွေလဲ ပြောစမ်းပါ”

“သူများအသက် မသတ်ရဘူး၊ လိမ်မပြောရဘူး၊ သူများ ပစ္စည်း မခိုးဝှက်ရဘူး၊ အရက်သေစာ မသောက်စားရဘူး၊ ပြီးတော့ ဟို ... သူများသားမယားကို မပြစ်မှားရဘူး”

“ဟုတ်ပြီ ... အဲဒါကို ပါဠိလို ရွတ်ပြစမ်းပါ”

ဝေမိုးအောင် မျက်လုံးပြူသွားသည်။ ကြားဖူးနားဝတော့ ရှိသည်။ သေသေချာချာ မသိ။ သက်သက် ‘ရွတ်’ တာများလား။ အပြင်း အထန် စဉ်းစားပြီး ...

“ပါဏာတိပါတာ၊ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဋ္ဌာန် သမာဓိရာမိ၊ အဲ ... ပြီးတော့”

အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားရသည်။

“သူရာမေရိယ .. သူရာမေရိယ .. ဟို .. မဇ္ဈိမ ..”

“ဟား ... ဟာ ... ဟား”

မေးခွန်းထုတ်သူအရာရှိက ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ရယ်သည်။ ကျွန်သူတွေပါ ဝိုင်းရယ်ကြ၏။ ဝေမိုးအောင်မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မဇ္ဈိမ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ စဉ်းစားပါဦး”

ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့မရတော့၊ ဇောရွေးတွေ ပြန်လာသည်။ ဆက်တွေက တဆတ်ဆတ် တုန်လာ၏။ ရှက်လည်း အလွန်ရှက်နေသည်။ လူကြီးတွေကတော့ ရယ်နေတုန်း။ အမျိုးသမီးအရာရှိကြီးဆိုလျှင် ရယ်ရလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်တွေ ထွက်လာသောကြောင့် လက်တိုင်းပဝါဖြင့် တို့နေရသည်။ ဝေမိုးအောင်ကတော့ ဝိုတောင်ဝိုချင်လာပြီ။

“စဉ်းစားဦးလေ၊ အဲဒါဖြေပြီးရင် သွားနိုင်ပါပြီ”

ဟု ထပ်ပြောနေသေးသည်။ ပြီးတော့ ညွှန်ကြားရေးမှူးထက် လှည့်၍ ‘ခုခေတ်လူငယ်တွေ အဲဒါသာ ကြည့်ပါတော့’ ဟု ပြောသည်။ ပြီးတော့ ဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။ ဝေမိုးအောင် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူလာသည်။ ရယ်သံတွေက တဖြည်းဖြည်း ပိုပြီးကျယ်လောင်လာသည်ဟု ဆင်မိ၏။ ရှက်စိတ်သည် အဆုံးစွန်ဆုံး ရောက်သွားသောအခါ ဒေါသစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်တော် မဖြေပါရစေနဲ့တော့၊ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မေးထားတဲ့မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ သွားရင် အမှတ်လျှော့ခံရနိုင်တယ်”

ရယ်ကြပြန်သည်။ ဝေမိုးအောင် ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“အမှတ်လျှော့ရင်လဲ လျှော့လိုက်ပါတော့ခင်ဗျာ၊ ခုလို ပညာရှိ မိတ်ကတာမျိုးတော့ မလုပ်ကြပါနဲ့”

အားလုံး မျက်နှာတည်သွားကြသည်။ ဝေခိုးအောင် မျက်စည်
ဝဲလာ၏။

“တကယ်တော့ ကျွန်တော် ဒီအလုပ်ကို သိပ်လိုချင်နေပါတယ်။
ဒီအလုပ်က ကျွန်တော့်အတွက် သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးပါတယ်။
ဒါပေမယ့် .. ဒါပေမယ့် .. ကျွန်တော် သွားပါရစေတော့”

ဝေခိုးအောင် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ မှားသွားပြီမှန်း သိ၏။
ပြင်လို့ကား မရတော့။ သွားပြီ။ အကြီးမားဆုံး မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု
ပြိုကွဲသွားပြီ။

နံနက်ကတည်းက စိတ်ရှုပ်စရာတွေ ကြားရပြီး ဦးနှောက်
မကြည်လောင် ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ခု သည်ရောက်တော့လည်း အဆင်
မပြေတာတွေ ကြုံရပြီး ပေါက်ကွဲခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့လည်း
လူတွေ့စစ်မေးသူ လူကြီးများသည် မေးခွန်းတွေ မေးရဖန်များပြီး
ငြီးငွေ့လာသည်အခါ ခုလိုပင် စိတ်ရှုပ်လန်းအောင် လုပ်တတ်ကြစဉ်
မိမိကသာ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် စိတ်ညစ်ညူးနေသဖြင့် သည်း
မခံနိုင် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းပင်။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်တော့။ လွန်ပြီးခဲ့ပြီ။

စိတ်ဓါတ် အကြီးအကျယ် ကုဆောင်သွားသည်။ သည်နေ့ သည်
သူ့ဘဝတွင် ကံအဆိုးဆုံး နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဪ ဝီ
သည်မှာမေးခွန်းတွေ ပြောနေစဉ်အချိန်တွင် သန်းသန်းဝင်းသည်လည်း
အစ်ကိုသုံးယောက်၏ မေးခွန်းတွေကြားမှာ အလူးအလဲ ခံနေရာ
မှာပါကလာ။

... ၉၈၈၉ ...

အင်တာဗျူးဖြေသည် ပုံစံအတိုင်းပင်။ စားပွဲ၏တစ်ဖက်မှာ
သန်းသန်းဝင်း ထိုင်နေပြီး ကျန်တစ်ဖက်မှာ အစ်ကိုသုံးယောက် ရှိနေ
သည်။ ကိုကျော်ဝင်းနှင့် ကိုမော်ဝင်းက ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေပြီး
ကိုစော်ဝင်းက မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

ကိုကျော်ဝင်း၏မျက်နှာက တင်းမာခက်ထန်နေသည်။ ကို
စော်ဝင်းက စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံ။ ကိုမော်ဝင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း
ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲမှုမရှိသော အမူအရာနှင့် သန်းသန်းဝင်းက
မျက်လွှာချ၍ ထိုင်နေသည်။

ညနေသောက်တွင် ညီအစ်ကိုသုံးယောက်စလုံး ထူးထူးခြားခြား
အစောကြီး ပြန်ရောက်နေကတည်းက သန်းသန်းဝင်း အကဲခတ်မိပြီး
ဖြစ်သည်။ သူတို့သုံးယောက် ထမင်းခိုင်းမှာ ကျိတ်ကျိတ် ကျိတ်ကျိတ်
ပြောနေကြသည်ကိုလည်း ကြီးမေက သတင်းမပံ့သည်။

မေးလာခဲ့လျှင် ဝန်ခံမည်လား။ ငြင်းမည်လား သူမည်းစားရ
သည်။ ဝန်ခံလိုက်လျှင် ကိစ္စပြန်ပြန်ပြတ်မည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆက်

တဲ့ အလားအလာက မကောင်း။ ငြင်းလိုက်လျှင်တော့ ပြဿနာက ဝိုင်းပည်။ သူတို့ဘက်က အတော်ခိုင်လုံနေခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ဝေမိုးအောင် အကြောင်း ကိုမော်ဝင်းက စုံစမ်းခဲ့ခြင်း။ ကိုမော်ဝင်းက ဟန်ခင်နှင့် ခင်ဌေးတို့စိတ်ကို ဆွပေးပြီး သူလိုချင်သောအချက်ကို ရအောင်ယူနိုင် ခဲ့ခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။

ညနေက ကြီးမေက ရှေးကအပြန် အချိန်နှင့်အပြားတို့က စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်သည်။ သန်းသန်းဝင်းတို့အိမ်မှာ အခြေ အနေ တင်းမာနေသောကြောင့် သူတို့ကိုယ်တိုင် လာပြောဖို့ မကောင်း သဖြင့် စာရေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကိုမော်ဝင်း ဟန်ခင်တို့ဆီ လာပေး သည့်အကြောင်း၊ ဟန်ခင်တို့ ဝေမိုးအောင်ဆီ သွားသည့်အကြောင်း၊ ဝေမိုးအောင်အကြောင်းကို ကိုကာစိန်ထံ စုံစမ်းသည့်အကြောင်းများ ရေးထားသည်။ ကိုကျော်ဝင်းတို့ဘက်က ခြေလှမ်းတွေ အတော်သွားခဲ့ ပြီး ဖြစ်သည်။

မိမိတို့အတွက် အချိန်ရရှိလိုသည်။ ဒါမှ ပြေလည်ရာ ပြေ လည်ကြောင်း နည်းလမ်းရှာနိုင်မည်။ သည်ကြားထဲ ဝေမိုးအောင် အလုပ်ရသွားလျှင် ကိုယ့်အတွက် တစ်အားတက်လာမည်။ ထို့ကြောင့် ဝန်လည်းမခံ၊ ငြင်းလည်း မငြင်းဘဲ တုံ့ထိုဘာဝလုပ်ရင်း အချိန်ဆွဲ နေလိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးထား၏။

အလုပ်အတွက် အင်တာဗျူးထိုင်ရာတွင် အစစ်ဆေးခံသူကို ဘာမှ မမေးသေးဘဲ အကဲခတ်နေသလို အားလုံး ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ကိုမော်ဝင်းက စ.မေးဖို့ အချိန်တန်ပြီဖြစ်ကြောင်း ချောင်းတစ်ချက် ဟန်ခင် သတိပေးလိုက်သည်။ ကိုကျော်ဝင်းသည် ထိုသတင်း ကြားခါ စကတည်းက အတော် ဒေါသဖြစ်နေ၏။ ကိုမော်ဝင်းက သိပ်ဒေါသ မကြီးဖို့နှင့် ခုကိစ္စမျိုးမှာ အေးအေးဆေးဆေး မဖြေရှင်းလျှင် မတော်

တာတွေဖြစ်ကြောင်း ပြောထားသဖြင့် ဒေါသကို မနည်း ချုပ်တည်း ထားရသည်။ ဒါတောင်မှ သူ စ.ပြောလိုက်သော လေသံသည် အတန်ငယ် မာထန်နေလေသည်။

“ကဲ မိညီမ၊ ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောနေစရာ မလို တော့ဘူး။ နင့်အကြောင်း ငါတို့ အကုန်သိပြီးသား။ နင် ဘာပြောမလဲ” သန်းသန်းဝင်း၏တွက်ကိန်း လွဲသွားသည်။ ကိုကျော်ဝင်းက သွယ်သွယ်ဝိုက်ဝိုက် လုပ်မနေဘဲ ပြောလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သွေးတိုးစမ်းသည့် မေးခွန်းတွေဖြင့် အချိန်ကုန်မခံတော့။ သေချာ တိကျစွာ သိထားပြီးသားပုံစံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

သန်းသန်းဝင်းကလည်း သူစိတ်ကူးထားသော နည်းမျိုးမှာ အတိုင်း ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

“ဝေမိုးအောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ” ကိုကျော်ဝင်းက ထပ်မေးသည်။ နာမည်တောင် သိပြီးနေပြီ ဟု အသိပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သန်းသန်းဝင်းက မဖြေဘဲ နေလိုက် ပြန်သည်။

“မေးတာ ဖြေလေ” သန်းသန်းဝင်းက ကိုကျော်ဝင်းကို တစ်ချက်မဟုတ်ကြည့်သည်။ မျက်လွှာပြန်ချလိုက်သည်။ အသံတော့ ထွက်မလာ။

“ကဲ ... နင် မဖြေချင်ရင် ငါပြောပြမယ်၊ ဝေမိုးအောင်ဆိုတာ မြေခိုကုန်းနားတစ်ဝိုက်မှာ နေတယ်။ နယ်က လာနေတာ၊ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ”

ဝေမိုးအောင်ကို လူလေလူလွင့်အဖြစ် စွပ်စွဲနေပြီး ‘မဟုတ် ဘူး၊ ခု အလုပ်လျှောက်ထားတယ်၊ ရတော့မယ်’ဟု ပြောလိုက်ချ မလား။ နုခိုန်မှာ ပြောလိုတော့ အကြောင်းမထူးနိုင်။ ခပ်မခတ်လဲ နေတာပင်

ကောင်းသည်။ သန်းသန်းဝင်း မတုန်မလှုပ် လုပ်နေသဖြင့် ကိုကျော်ဝင်း အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာသည်။

“နင်က ပြန်မပြောနားမထောင် လုပ်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား။ ဘာလဲ ... ငြင်းဖို့ ဆင်ခြေရှာနေတာလား။ မရဘူး ... ပိညီမ၊ ငါတို့ အားလုံးသိပြီးပြီ၊ ဟေ့ကောင် ... ကိုဇော်၊ ဟိုဟာသွားယူစမ်း”

ကိုဇော်ဝင်းက အပေါ်ထပ် တက်သွားသည်။ သန်းသန်းဝင်း၏ အခန်းထဲဝင်ပြီး ဓါတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကို ယူလာ၏။ သန်းသန်းဝင်းသည် အယ်လ်ဘမ်ကို မြင်သောအခါ တုန်လှုပ်သွားရသည်။ မနေ့ကပင် အယ်လ်ဘမ်ကို ဖွင့်ကြည့်ရင်း ဘွဲ့ယူတုန်းက ဝေဖိုးအောင်ပုံ ပါနေသော ဓါတ်ပုံကို မြင်သည်။ အစ်ကိုတွေ မတော်တဆ တွေ့သွားလျှင် ပြဿနာ တက်မည်မိုး၍ ထုတ်ယူပြီး ယဒိလေ ပေါင်ဒါဘူးခွံထဲ ထည့်ဝှက်ထားသည်။

တကယ်က သည်ပုံကို သူတို့တွေ့ခဲ့ပြီးသား။ မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ အသာပြန်ထည့်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုဇော်ဝင်း အခန်းကျော်တက်စဉ်က တွေ့သွားခြင်းဖြစ်မည်။ သူတို့က တစ်ကွက် သာသွားခဲ့ပြန်ပြီ။ ခု သည်ဓါတ်ပုံကို အယ်လ်ဘမ်ထဲမှာ မတွေ့လျှင် ...

ကိုဇော်ဝင်း အယ်လ်ဘမ်ကိုဖွင့်ပြီး နောက်ဆုံးစာမျက်နှာကို လှန်သည်။ ထိုပုံနေရာတွင် ကွက်လပ်ဖြစ်နေ၏။

“ဓါတ်ပုံမရှိတော့ဘူး ကိုကျော်”

“ဟင် ... ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

ကိုကျော်ဝင်းက ကိုဇော်ဝင်းကို မေးရာမှ သန်းသန်းဝင်းဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ဓါတ်ပုံ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

သည်မေးခွန်းကိုတော့ မဖြေလို့မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် ...

“ပုံက မကောင်းလို့ ထုတ်ပစ်လိုက်တာပါ”

“ပုံမကောင်းဘူး ... ဟုတ်လား။ သူများအတွက် မကောင်းပေမယ့် နင့်အတွက်တော့ ကောင်းမှာပေါ့”

သန်းသန်းဝင်းက ဘာမျှပြန်မပြော။

“အဲဒီပုံထဲကကောင်က နင့်အကောင် မဟုတ်လား”

အဖြေမရ။

“ပြောလေ ... ဟင် ... ငါတို့ကတော့ ညီမလေး တစ်ယောက် တည်းဆိုပြီး အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ အလိုလိုက်ခဲ့ရတယ်။ နင်ကတော့ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ... ဟင်”

ကိုကျော်ဝင်း ဒေါသပိုဖြစ်လာ၏။

“ကဲ ... ကြာတယ်။ နင် တစ်ခွန်းပဲဖြေ၊ ဒီကောင်ကို ဖြတ်မလား မဖြတ်ဘူးလား”

သန်းသန်းဝင်း၏ ကိုယ်ကလေးသည် မသိမသာ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ မျှော်လင့်ထားသော မေးခွန်းဖြစ်လျက် တကယ် အမေးခံရသောအခါ တုန်လှုပ်မိသည်။ စကားတော့ မပြန်။

“ပြောလေ”

မပြော။

“ဟေ့ ... ငါမေးနေတယ်”

ကိုကျော်ဝင်းအသံက ပိုကျယ်လာသည်။ သန်းသန်းဝင်းက လှုပ်မယုတ် လုပ်နေပြန်သောအခါ ဒေါသမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လက်ဖြှောက်ရွယ်လိုက်သည်။ ကိုဇော်ဝင်းက ကိုကျော်ဝင်း၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ သန်းသန်းဝင်း၏မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်းမော့လာ၏။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေအပြည့်။ ကိုကျော်ဝင်းသည် သန်းသန်းဝင်းတို့ စိုက်ကြည့်နေရာမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ကိုဇော်ဝင်းက သန်းသန်း

ဝင်းဘေးသို့ လျှောက်သွားပြီး ရပ်လိုက်သည်။
ကိုဖော်ဝင်းက ...

“ကဲ ... ကိုကျော် ဒီလောက်ပြောရရင် တော်လောက်ပါပြီ။
မိညီမလဲ နားလည်မှာပေါ့။ ခုချက်ချင်းတော့လဲ သူ ဘယ်ဖြတ်နိုင်ပါ
မလဲ။ မိညီမက လိမ္မာပါတယ်။ အစ်ကိုတွေစကားကို နားထောင်မှာပါ။
ကဲ ... မိညီမ သွားတော့”

သန်းသန်းဝင်းက ဖြည့်ညင်းစွာ ထရပ်သည်။ ကိုဖော်ဝင်းကို
တစ်ချက် မော့ကြည့်သည်။ ကိုကျော်ဝင်းက အရှိန်မပြေသေး။

“ဟေ့ ... ဒီမှာ ဒီနေ့ကစပြီး နင် အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် မထွက်
ရဘူး။ ဟိုကောင်နဲ့ ဘာအဆက်အသွယ်မှ မလုပ်ရဘူး။ ငါတို့ စောင့်
ကြည့်နေမယ်။ အဆက်အသွယ်တစ်ခုခု လုပ်လိုကတော့ သေပြီသာမှတ်”
ထိုနေ့က ကိုကျော်ဝင်း အပြင်သို့ ခဏသာထွက်သည်။
ပြန်လာတော့ အရက်အပြည့်နှင့် ပုလင်းသုံးလုံးပါလာ၏။ တစ်ညတည်း
တစ်လုံးကုန်အောင် သောက်ပစ်လိုက်သည်။ မယ်ဒလင်လည်း မတီး
တော့။ သီချင်းလည်း မဆိုတော့။

ထိုညတွင် ဟန်ခင်နှင့်ခင်ဌေးတို့လည်း အကြံထုတ်ရင်း
တိုင်ပင်နေကြသည်။ ခင်ဌေးသည် သူ့စကားအမှားကြောင့် သန်းသန်း
ဝင်းတို့မှာ ခုလို ပြဿနာကြုံနေရသဖြင့် သူ့မှာ တာဝန်မကင်းဟု
ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခုခုကူညီဖို့ ကြိုးစားချင်နေသည်။

“ဟန်ခင် ... ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်ကွ”
ဟန်ခင်က ...

“ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု ဆိုသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လမ်းကြောင်းရှိ မှတ်တိုင်
နားက သစ်ပင်အောက်ခုံတန်းကလေးမှာ ထိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“မမဝင်းတို့အိမ်မှာ ဘာတွေ ပြဿနာတက်နေလဲ မသိဘူး”

“ကိုန်းသေတာပေါ့ ... ညနေက မတွေ့ဘူးလား။ ဟိုလူကြီး
တွေ သုံးယောက်စလုံး အစောကြီး ပြန်လာကြတာ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သန်းသန်းဝင်းတို့ အိမ်အခြေအနေကို
မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“မမဝင်းလဲ ခုရက်ပိုင်း လုံးဝအပြင်မထွက်ဘူး။ အချိန်
အယောင်တောင် မတွေ့ရဘူးကွ”

“အခြေအနေက တော်တော်ဆိုးနေတယ် ထင်တယ်။ မင်း
ဘယ်လိုထင်လဲ”

“မလွယ်ဘူးလို့ပဲ ထင်တယ်ကွာ။ မမဝင်းကို ဆူမယ်၊ ရိုက်ချင်
လဲ ရိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် ထွက်ခွင့်မပေးတော့ဘဲ
ထားမယ်။ မင်းလဲ သိသားပဲ ... သူတို့အကြောင်း၊ ကိုကျော်ဝင်းက
သိပ်စိတ်ဆတ်တာ၊ ခပ်အေးအေး နေပေမယ့် သူ ဒေါသကြီးလာရင်
မလွယ်ဘူး”

“ငါကတော့ ကိုဖော်ဝင်းဆိုတဲ့လူကို မကျေဘူးကွာ။ ချောင်း
ရိုက်ရင် ယောက်ျားမပီသမှာစိုးလို့ အပြတ်လုပ်ချင်တယ်”

ခင်ဌေးသည် မကျေမချမ်း ပြောနေသည်။ ကိုဖော်ဝင်းအပေါ်
သူ မကျေနပ်သဖြင့် သန်းသန်းဝင်းတို့ကို ကူညီချင်နေသည်။

“ငါတို့ တစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်မယ်ကွာ”

“ဘာလုပ်လို့ရမလဲကွ ... စာအဆက်အသွယ် လုပ်ပေးဖို့ တောင် ခက်နေတဲ့ဟာ”

“ဒီမှာ ဟေ့ကောင် ...”

ဟန်ခင်က ခင်ဋ္ဌေးကို လှည့်ကြည့်သည်။ ခင်ဋ္ဌေးက တစ်စုံ တစ်ခု ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့် ...

“ငါတို့ မမဝင်းကို ခိုးမယ်ကွာ”

“ဟေ ... ဘာပြောတယ်”

“ငါတို့အတွက် ဒီတစ်လမ်းပဲ ကူညီစရာရှိတယ်။ ငါတို့ကို လှ လည်ကျသွားတဲ့ ကောင်ကြီးကို ဒီနည်းနဲ့ပြန်ပြီး လက်ဆင်ပေးရမှာပဲ”

“မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ ... ကာယကံရှင်တွေကတောင် ဘာမှ မဖြစ်ကြသေးဘဲနဲ့”

“သူတို့က အချင်းချင်း အဆက်အသွယ်မှ လုပ်လို့မရကြတာ ခုဆိုရင် အချိန်နဲ့အမျှ အရေးကြီးနေပြီနော်”

“မင်းအစီအစဉ် ပြောစမ်းပါဦး”

“ငါတို့ မမဝင်းကို ခေါ်သွားမယ်။ ပြီးတော့ ကိုဝေဖိုးဆီ သွားဖို့မယ်၊ ဒီလိုလုပ်ပေးမှ ရမယ်။ သူတို့ဘာသာ လွှတ်ထားရင် ဟိုအကြောင်း ငဲ့ရတာနဲ့ ဒီဟာ စဉ်းစားရတာနဲ့ ဝိုခိုးကုန်လိမ့်မယ်”

“ကိုဝေဖိုးအောင်နဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်သင့်သေးတယ် ထင်တယ်”

“မင်းကလဲ သူ တိုင်ပင်နေရင် အခြေအနေ စောင့်ကြည့် သေးတာပေါ့ ဆိုတာပဲ လာမှာပဲ”

“ငါတော့ သိပ်မလုပ်စေချင်ဘူး”

“မင်းလဲ အဲဒီလိုပဲ။ သိပ်တွေဝေတဲ့ကောင်”

ဟန်ခင်က ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။ သူသည် လူငယ်လေး တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သဖြင့် တွေဝေတယ်ဟု အပြောခံရလျှင် နာ

တတ်သည်။

“မင်း ဝိုကို အဲဒီလိုမပြောနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ ပြဿနာတွေ ဝိုခိုး လာမှာစိုးလို့”

“ခုကော မဆိုးဘူးလား”

“ခုဟာက ... ဟေ့ကောင် ... နေဦး ဟိုမှာ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထိ ဝင်သွားတာ မိသက် မဟုတ်လား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ လမ်းထိပ်က သွားစောင့်ပြီး သတင်းမေးရအောင်”

မိသက်သည် အချို့တို့အပြုတို့အိမ်က အိမ်ဖော်ကုလားမ လေး။ ဟန်ခင်တို့နှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်လိုလျှင် မိသက်ကို ခိုင်းလေ့ ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းထိပ်မှ မိသက်ကို စောင့်နေသည်။ ခေတ္တကြာတော့ ချိုင့်ကလေးဆွဲပြီး ထွက်လာသည်။

“ဟေ့ ... မိသက်၊ ဘာထူးခြားလဲ”

“ဟင် ... အတော်ပဲ။ မမဝင်းတို့အိမ်မှာတော့ အကြီးအ ချယ် ပြဿနာဖြစ်နေပြီ ညနေစောင်းတုန်းက ကိုကျော်ဝင်း ခေါ်သဖြစ် နေပြီး အော်နေတဲ့အသံ ကြားတယ်။ ကိုဖော်ဝင်းက တော်ပါတော့လို့ ပြောနေသလဲ ကြားတယ်။ မမဝင်းကိုများ ရိုက်နေလားမသိဘူး။ က ... ကျွန်မ သွားဦးမယ်”

မိသက် ထွက်သွားသောအခါ ခင်ဋ္ဌေးက ဟန်ခင်လက်မောင်း ကို ခတ်ဆတ်ဆတ်လေး ပုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဘယ်လိုလဲ ... ဟေ့ကောင်”

ဟန်ခင်က နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်ပြီး ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ညဆယ့်နှစ်နာရီခွဲ။

သန်းသန်းဝင်းသည် လုံးဝအိပ်လို့မပျော်။ သူ့ငိုနေသည်။ အစ်ကိုများသည် သူ့ကို ရာဇသံပေးခဲ့ပြီ။ ဝေမိုးအောင်ကို သူ မပြတ် နိုင်။ ထို့အတူ အစ်ကိုတွေကိုလည်း စိတ်ဒုက္ခပေးချင်။ အားလုံး ပြောပြ လည်လည် ဖြစ်စေချင်သည်။ ခုတော့ မဖြစ်နိုင်ပြီ။ ဝေမိုးအောင်ကို ဖြတ်မလား၊ မဖြတ်ဘူးလားဟု မေးသည်။ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် မထွက်ရ ဟု အမိန့်ထုတ်သည်။ သူတို့ စောင့်ကြည့်နေမယ်တဲ့။

ဟိုအရင် ဝေမိုးအောင်နှင့် မတွေ့ခင်ကတည်းက သူ့အား ခုလို ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ဂရုစိုက်ခဲ့လျှင် အကောင်းသား။ ခု ဝေမိုး အောင်အပေါ် သံယောဇဉ် တွယ်တာပြီးခါမှ ဂရုစိုက်လာကြတာ ဘာလုပ် ရမှာလဲ။ အရင်က အစ်ကိုတွေနှင့် စကားပြောဆိုနေဖို့ တောင်တခွဲမှ သည်။ ခု သူ့ကို ဂရုစိုက်နေကြပြီလေ။ ဂရုစိုက်တာမှ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ လုံး စောင့်ကြပ်နေကြပါပြီကော။ ဪ... စောင့်ကြပ်တာလား။ ချုပ် ချယ်တာလား။ သူ နာကြည်းသလိုပင် ဖြစ်လာသည်။

ပြတင်းတံခါးဆီက 'ဒေါက်ကနဲ' အသံကြားလိုက်ရသည်။ သစ်ကိုင်းခြောက်ကျသံမှတ်၍ သူ အမှတ်တမဲ့ နေလိုက်သည်။ ခဏ အကြာ 'ဒေါက်ခနဲ' ကြားရပြန်သည်။ သူခေါင်းထောင်ကြည့်၏။ နောက် တစ်ခါ။ ခဲလုံးသေးသေးလေးနှင့် ပေါက်နေသောအသံဟု ထင်ရသည်။

"ဒေါက်"

ကြားရပြန်ပြီ။ သူရင်ဖိုသွား၏။ ဝေမိုးအောင်များ စွန့်စားလေ ပြီလား။

ပြတင်းတံခါးကို အသာလေး ဖွင့်ကြည့်သည်။ ခြံဝင်းထဲမှာ မှောင်နေသဖြင့် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ အိမ်အောက်မှာတော့ လူရိပ်လို့ထင်

"မမဝင်း"

ခပ်အုပ်အုပ် ခေါ်သံ။

"ဘယ်သူလဲ"

"ကျွန်တော်တို့ပါ။ ဟန်ခင်နဲ့ ခင်ဌေး"

"ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ"

"မမဝင်းကို လာခေါ်တာ"

"ဟင်"

သန်းသန်းဝင်း စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ ခေါင်းထဲမှာ အတွေး တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်သွား၏။ လေသံဖြင့် ပြန်မေးသည်။

"ကိုဝေက ဘာပြောလို့လဲ"

"ကိုဝေမိုး မသိသေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့တာသား လာခေါ်တာ"

"အို ... မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး"

"ဖြစ်ပါတယ်ဗျ"

ခင်ဌေးအသံက ကျယ်သွားသဖြင့် သန်းသန်းဝင်းက 'ရှူး' ဆို ထုလိုက်သည်။ ဟန်ခင်၏အသံ ခပ်တိုးတိုးပေါ်လာသည်။ ဂရုတစိုက် နားထောင်ရ၏။

"မမဝင်း ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ ရန်ကင်းက တိုက်ခန်း အစ်ခန်းမှာ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်း ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ဒီည ပုန်းနေ မယ်။ မနက်ကျတော့ ကိုဝေမိုးကို သွားခေါ်ပေးမယ်"

ဟု ပြောပြီး တစ်ဆက်တည်း 'မမဝင်း ဖမ်းလိုက်' ဟု ဆိုကာ အစ်စုံတစ်ခု ပစ်တင်လိုက်သည်။ ကြိုးစတစ်စက ပြတင်းပေါက်ဘောင် သို့ လာတင်၏။ သန်းသန်းဝင်း ယောင်ပြီး ဖမ်းကိုင်ထားလိုက်မိသည်။

"အဲဒီကြိုးကို ခုတင်ပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ် ခိုင်မယ့်နေရာမှာ ချည် ထား ပြီးတော့ အဲဒါကို ခိုပြီးဆင်းခဲ့"

သန်းသန်းဝင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။ မဖြစ်နိုင်။

“မဖြစ်ဘူး၊ မမဝင်း လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး၊ မင်းတို့သွားကြတော့”

“လိုက်ခဲ့ပါ မမဝင်း၊ ဒီအခွင့်အရေးမျိုးက နောက်တစ်ခါ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီအတိုင်း ဆက်နေရင် မမဝင်းကို တစ်နယ်တစ်ကျေး၊ ဝိပင်လိုက်လိမ့်မယ်”

ခင်ဌေးက သူ့စိတ်ထဲကအထင်ကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သန်းသန်းဝင်း တွေသွား၏။ သူ့လက်ထဲမှာ ကြိုးတစ်စကို ကိုင်ထားတုန်း။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ဘေးမီးက ဖျတ်ကနဲ လင်းလာသည်။ သုံးယောက်စလုံး တုန်လှုပ်သွား၏။ ဟန်ခင်နှင့် ခင်ဌေးတို့က ကြိုးကို ကိုင်ပြီး ကြောင်နေသည်။ သန်းသန်းဝင်းသည် လက်ထဲက ကြိုးစကို လွှတ်ချလိုက်၏။

“ဟေ့... သွားကြလေ၊ အကုန် ဒုက္ခရောက်တော့မယ်”

သန်းသန်းဝင်းက ပြောလိုက်သည်။ ဟိုနှစ်ယောက်က ပြူးကြောင်ကြောင် လုပ်နေတုန်း။

“သွားပါ... မြန်မြန်၊ ခက်တော့တာပဲ”

ဟန်ခင်နှင့် ခင်ဌေးတို့ လှည့်ပြေးသည်။ ပြီးမှ ကြိုးကွန် နေမှန်း သတိရ၍ မြန်လှည့်လာပြီး ကြိုးကိုဆွဲသည်။ အရေးထဲ သန်းသန်းဝင်း လွှတ်ချလိုက်သောကြိုးစက ရေပိုက်ကြားထဲ ညှပ်နေသည်။ သူတို့ အတင်းဆွဲကြရာ ကြိုးပြတ်ထွက်သွားသည်။ သူတို့လည်း နောက်သို့ ပင် မြန်လှည့်မကြည့်နိုင်တော့ဘဲ သုတ်ခြေတင် ပြေးသည်။ အချို့တို့ အပြူးတို့ ခြံဝင်းထဲကဖြတ်၊ နောက်ဘက်က ဖောက်ထွက်ပြီး ပြေးရ၏။

သန်းသန်းဝင်းသည် ကြိုးပြတ်သွားသည်ကို မမြင်၊ ကောင်လေးတွေ ကြိုးကြိုးတန်းလန်းဆွဲပြီး ပြေးသည်ကိုတွေ့၍ ကိစ္စငြိမ့်အောက်မေ့သည်။

ပြီးမှ ရင်တွေ့ရန်လာသည်။ အိမ်ဘေးမီးက ဘာကြောင့်

ပွင့်လာရသနည်း။ တံခါးကို အသာပြန်စေ့သည်။ ခပ်ဟဟကလေးသာ ထားပြီး အောက်က အခြေအနေကို ကြည့်သည်။ အတန်ကြာသည်ထိ ဘာမျှမမြင်။

အောက်ထပ်မှ ခလုတ်တိုက်မိသံ ကြားရသည်။ ကိုကျော်ဝင်း အိမ်သာထဲသွားရင်း မူးမူးနှင့် မီးခလုတ် မှားပွင့်မိခြင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။

မိုးနှင်းတွေဝေပြီး ပြူတွေဆိုင်းနေသည်။ နံနက်စောစော ဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက် ဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံးလိုလို တိတ်ဆိတ်နေသည်။ လူအများစုမှာ အိမ်ရာမှပင် မနိုးသေးချေ။

ထိုအချိန်တွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်က ကိုစော်ဝင်း။ သူသည် ညက တော်တော်နှင့်မအိမ်၊ ဟက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်သည်။ ကိုကျော်ဝင်းသည် အရက် တစ်ပုလင်း ကုန်လုလုတွင် လဲသွားသည်။ ကိုမော်ဝင်းလည်း ဆယ့်တစ်နာရီ ကျော်ကျော်လောက်တွင် အိမ်ရာဝင်သည်။ ဆယ့်နှစ်နာရီမှ သူ မှေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။ စကားပြောသံလိုလို ဘာလိုလို ကြား၍ ဖျတ်ခနဲ နီးလာသည်။ ကိုကျော်ဝင်း ဒယ်ဒယ်နှင့် အိမ်နောက်ဖေးဘက် လျှောက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုကျော်ဝင်း ယောင်ပြီး စကားပြောနေ

သည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

နံနက်ကျတော့ အစောကြီး နိုးနေသည်။ တစ်ညလုံး ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အိပ်ခဲ့ရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းကိုက်နေသည်။ ခြေညောင်းလက်ဆန်သဘောမျိုး ခြံဝင်းထဲဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အိမ်ဘေးက မြေပေါ်မှာ ရှုပ်ရှက်ခက်နေသော ခြေရာတွေ တွေ့ရသည်။ သူစိုးရိမ်သွား၏။ သန်းသန်းဝင်း၏ အခန်းသို့ မော့ကြည့်၏။ ပြတင်းပေါက်တံခါးတော့ ပိတ်ထားသည်။ ရေပိုက်မှာတော့ ကြိုးစတစ်စက တစ်ပိုင်းပြတ်လျက် တန်းလန်း။ သူခေါင်းနားပန်းကြီးပြီး အိမ်ထဲ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

အိမ်ပေါ်သို့ တန်းတက်သည်။ သန်းသန်းဝင်း အခန်းတံခါးကို ခေါက်ပြီး 'မိညီမ၊ မိညီမ' ဟု ခေါ်သည်။ အထဲက ထူးသံမကြားရ။ ထပ်ခေါ်ပြန်သည်။ လှုပ်ရှားသံပင် မကြား။ အောက်ထပ် ပြေးဆင်းလာပြန်သည်။

ကိုကျော်ဝင်းနှင့် ကိုမော်ဝင်းတို့ကို နှိုးသည်။ ကိုမော်ဝင်းက အလွယ်တကူ နိုးသည်။ ကိုကျော်ဝင်းက တော်တော်နှင့် နှိုးလို့မရ။ အတော်ကြာအောင် အတင်းလှုပ်နှိုးမှ ကယောင်ကတမ်း ထလာပြီး

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မိညီမ မရှိတော့ဘူး”

“ဟင်”

အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာကြပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ကိုကျော်ဝင်း ရှေ့ဆုံးက။ အခန်းတံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုရင်း အော်ခေါ်သည်။ အထဲက တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ကိုမော်ဝင်းက နံနက်တုန်းက သူ တွေ့ခဲ့သည်များကို ပြော

ပြသည်။

“ပြတင်းပေါက်က တွယ်ဆင်းသွားတာ ဖြစ်မယ်၊ တံခါးကို ဖျက်ကွာ”

ကိုမော်ဝင်းက တံခါးကို ကိုယ်လုံးနှင့် တိုက်သည်။ အထဲက ကလနီက ခိုင်သဖြင့် အသံမြည်ရုံသာ အဖတ်တင်သည်။

“တံခါးကို မဖျက်နဲ့နော်၊ အထဲမှာ လူရှိတယ်”

သန်းသန်းဝင်းအသံ ထွက်လာသည်။

“ဪ... နင် မသွားဖြစ်ဘူးပေါ့”

“ဘယ်သွားရမှာလဲ”

“လက်ပူးလက်ကြပ် မိနေတာကို ငြင်းချင်သေးလို့လား၊ နင် ခိုးရာလိုက်မလို့ ကြိုတာ မအောင်မြင်လို့ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဟေ့ကောင် ကိုမော်၊ တံခါး ရအောင် ဖွင့်၊ ဒီကောင်မကို ငါရိုက်မယ်”

ကိုကျော်ဝင်းက ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်သည်။ ကိုမော်ဝင်းက တံခါးကို ကိုယ်တစောင်းတိုက်ဟန် ပြင်သည်။ ကိုမော်ဝင်းက လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

“အကြမ်းမဖက်ပါနဲ့၊ တော်ကြာ ပိုဆိုးကုန်မယ်”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ ပြီးတော့ တံခါးနားကို ကပ်၍

“မိညီမ တံခါးဖွင့်လိုက်ပါ၊ ကိုကျော် မရိုက်စေရပါဘူး”

“မဖွင့်နိုင်ဘူး ကိုကိုမော်၊ မိညီမကို အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် မထွက်ရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ အခန်းထဲကပါ မထွက်ရင် ပိုပြီးစိတ်မချရဘူးလား”

“ဘာပြောတယ်၊ နင်က အထွေအပေါ့တွေ့သောင် တတ်

နေပြီပေါ့၊ နင့်ကောင်က သင်ထားသလားဟင်”

ကိုကျော်ဝင်းက တံခါးကို တဒန်းဒန်းထုရင်း အော်သည်။ အော်ရင်း သူမောလာ၏။ အထဲကတော့ ဘာသံမျှ ထွက်ပေါ်မလာ တော့။ ကိုမော်ဝင်းက ကိုဖော်ဝင်းကို မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲဖြင့် တော်လောက်ပြီဆိုသောသဘော လုပ်ပြသည်။

“လာပါ ကိုကျော်ရ၊ ပြီးတော့ သူ့ဘာသာ ထွက်လာမှာပေါ့”

“မရဘူးကွ၊ သူ သိပ်လူပါးဝနေပြီ”

“သိပ်ဒေါသမကြီးပါနဲ့လေ၊ လာပါ”

ဆိုပြီး ကိုဖော်ဝင်းနှင့် ကိုမော်ဝင်းတို့က ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ လှေတားရင်းမှာ ကြီးမေကို တွေ့ရ၏။ ဆူသံပူသံတွေ ကြား၍ လန့်ပြီး ပြေးထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲကွယ်”

“ကြီးမေတူမ လင်နောက်လိုက်မလို့”

“ဘုရား ... ဘုရား”

“ဘုရား မနေနဲ့၊ ကြီးမေလဲ အကြံတူဉာဏ်တူပဲ”

ကိုကျော်ဝင်းဒေါသတ ကြီးမေဘက် လှည့်သွားသည်။ ကြီးမေ တုန်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ကြီးမေသည် သူတို့နှင့်တွေ့လျှင် မျက်နှာ မထား တတ်သောကြောင့် ခုတလော မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဖြစ်အောင် ရှောင်နေ လေ့ရှိသည်။

ကိုမော်ဝင်းက ကိုကျော်ဝင်းကို ဆွဲခေါ်ရင်း ...

“ကဲ ... ကြီးမေ သွားပြောကြည့်ပါဦး၊ တံခါးမဖွင့်ဘူး ပြော နေတယ်”

ကြီးမေ အပေါ်ထပ် တက်ခဲ့ပြန်သည်။ တံခါးကို ဖြည့်ဖြည့် ခေါက်ရင်း ပြောသည်။

“သမီး ... တံခါးဖွင့်ပါကွယ်၊ အပြင်ကလေးဘာလေး ထွက် ပါဦး”

“မထွက်ဘူး ကြီးမေ၊ သမီး ဒီထဲမှာပဲ နေတော့မယ်”

“မဟုတ်တာပဲကွယ်၊ သမီး ဆာနေလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ မျက်နှာလေးသစ် အပေါ့အပါးလေး သွားပါဦး၊ ဒုက္ခရောက်ကုန်ပါမယ်”

“သေသွားရင်လဲ အေးတာပဲ ကြီးမေရယ်”

ကြီးမေသည် အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းပြီး ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို ဇနီးကလေးနှင့် ထည့်ယူသွားသည်။ သန်းသန်းဝင်းက တံခါးဖွင့်မပေး။ မစားချင်ဘူးဟု ပြောလိုက်သည်။ ကြီးမေ မျက်ရည်ကလေးစမ်းစမ်းဖြင့် ပြန်ဆင်းလာသည်။

ကိုကျော်ဝင်းသည် နံနက်အစောကြီး ရှိသေးသော်လည်း ဝုလင်းအသစ်တစ်လုံးကို ဖွင့်နေပြီ။

ထမင်းစားချိန်ရောက်လာသည်။ သန်းသန်းဝင်း တံခါးမဖွင့် သေး။ ကိုမော်ဝင်း သွားဖွင့်ခိုင်းသည်။ မရ။ ကိုဖော်ဝင်းလည်း ပြောလို မရ။ ကြီးမေက တံခါးရှေ့မှာ သွားဆိုသည်။ မဖွင့်။ ကြီးမေ ကိုမော်ဝင်းနှင့် တိုဖော်ဝင်း စိတ်မပါဘဲ ထမင်းတစ်လုတ်နှစ်လုတ် စားကြသည်။ တိုကျော်ဝင်းကတော့ နံနက်ကတည်းက ဘာမျှမစား။ အပျက်ကို ခြောက်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုကျော်”

ကိုမော်ဝင်းက မေးသည်။

“ဟင် ... မဖွင့်သေးဘူးလား”

ကိုမော်ဝင်းက ခေါင်းခါပြပြီး ...

“ထမင်းလဲ ဆင်းမစားဘူး၊ တော်ကြာ ဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်”

“ဪ ခါ ငါတို့ကို ဆန္ဒပြတာပေါ့လေး ဘယ်ရမလဲကွာ”

ကိုကျော်ဝင်း အပေါ်ထပ် တက်ပြန်သည်။

“ဟေ့ ... တံခါးဖွင့်စမ်း”

“မဖွင့်ဘူး ကိုကျော်၊ ဒီအထဲမှာပဲ တစ်သက်လုံးနေမယ်”

“နင် ငါတို့ကို အကျပ်ကိုင်တာလား”

“ဘယ်သူကစပြီး အကျပ်ကိုင်တာလဲ”

သန်းသန်းဝင်းက တစ်ခွန်းပခံ ပြန်ပြောနေသည်။ ခုလို တစ်ခါမျှ ပြန်လှန်မပြောဖူးသဖြင့် ကိုကျော်ဝင်း ပို၍ဒေါသဖြစ်လာသည်။

“နင်က ငါတို့ကို အာခံနေတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဖွင့်ဆိုဖွင့်မဖွင့်ရင် တံခါးကို ချိုးဝင်မယ်”

“ဝင်ရင် ပြတင်းပေါက်က ခုန်ချလိုက်မယ်”

“တောက် ... နင် ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ ဒီလောက် လူပါစနေတာလဲ မိညီမ”

“ဒီလောက်တောင် တစ်ယောက်တည်း အညည်းဆဲခံနေရတာ ဘယ်သူ့ကို အားကိုးရဦးမှာလဲ”

နှစ်ဖက်စလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ကိုမော်ဝင်းသည် ထုံးစံအတိုင်း ကိုမော်ဝင်းကို မျက်စိပုံပြန်သည်။ ကိုကျော်ဝင်းက တံခါးကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကိုကိုတို့ မတရားဘူး”

သန်းသန်းဝင်းအသံက မကြားဖူးအောင် ဂူးရှက်ရှက်လောင်ရွာထွက်ပေါ်လာသည်။ ကိုကျော်ဝင်း ဘာမှပြန်မပြောမီ၊ ကိုမော်ဝင်းနှင့် ကိုမော်ဝင်းတို့သည် နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ သန်းသန်းဝင်းက ဆက်ပြောသည်။

“မိညီမကို ကိုကိုတို့ ဂရုမစိုက်ဘူး။ အိမ်ကြီးတစ်လုံးမှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေရတာ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲရဲ၊ ကောင်းသလဲ၊ နေရေးထိုင်ရေး၊ စားရေးသောက်ရေး ပြေလည်ရုံနဲ့ အားလုံးပြည့်ပြီလို ထင်နေကြသလား။ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာမှ အသုံးမကျဘဲ ဒီအတိုင်း ထိုင်နေလို့ရသလား။ မောင်နှမတွေရယ်လို့ သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်း စကားလက်ဆုံပြောခွင့် မိညီမမှာ ရခဲ့လို့လား။ ပြန်စဉ်းစားပါဦး။ ပြန်စဉ်းစားကြပါဦး။ သွားချင်တဲ့အချိန်သွား၊ ပြန်ချင်တဲ့ အချိန်ပြန်၊ လုပ်ချင်တာလုပ်ချင်ကြတယ်။ မိညီမကို ပစ်ထားကြတယ်။ ဂရုမစိုက်ဘူး။ မိညီမကို ဂရုစိုက်တဲ့လူကို တွေ့ရပြန်တော့ အဆက်ဖြစ်ခိုင်းကြပြန်တယ်။ ချုပ်ချယ်ကြပြန်တယ်။ မိညီမကို အိမ်မှာပေးထားတဲ့ ခွေးလေးတစ်ကောင်လို အစာမှန်မှန်ကျွေးရုံနဲ့ လုံလောက်ပြီလို ထင်နေလို့လား”

သန်းသန်းဝင်းအသံက လိုက်လံထွက်က အော်လိုက်သလို ဟိန်းထွက်နေသည်။

ကိုကျော်ဝင်းသည် တောက်တစ်ချက်ခတ်ပြီး တံခါးကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လှည့်ဆင်းလာ၏။ ကိုမော်ဝင်းနှင့် ကိုမော်ဝင်းတို့လည်း မျက်နှာမသာမယာဖြင့် ပြန်ဆင်းလာကြသည့်။ ကိုကျော်ဝင်းသည် ပုလင်းအသစ်တစ်လုံး ဖောက်၏။

ညနေစောင်းလာပြီ။ ဘာမှမထူးခြားသေး။ သန်းသန်းဝင်း အခန်းတံခါး ဖိတ်ထားဆဲ။ ကိုကျော်ဝင်းကလည်း တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေဆဲ။ ကိုဖော်ဝင်းသည် အပေါ်ထပ်တက်လိုက်၊ လှေကား တစ်ဝက် ပြန်ဆင်းလာလိုက်၊ အိမ်ဘေးကိုထွက်ပြီး သန်းသန်းဝင်း အခန်းပြတင်းပေါက် မော့ကြည့်လိုက်၊ နောက်ဖေးဘက်သွားလိုက် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။

ကိုဖော်ဝင်းက ပတ်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ဝိုင်နေ ခဲ့။ သူ၏ထုံးစံအတိုင်း သနားတတ်သည်စိတ် ဝင်လာခဲ့ပြီ။ မိညီမ ပြောခဲ့သောစကားတွေ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားနေသည်။ သူ စိတ်များသည် တဖြည်းဖြည်း ပျော့ပျောင်းယိမ်းယိုင်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ကိုဖော်”

“ဘာလဲ”

“မိညီမအပေါ် ငါတို့လုပ်တာ တရားမှတရားရဲ့လားလို့”

“ဘာလဲ ဟေ့ကောင် ... မင်းက”

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ခုအခြေအနေကို စဉ်းစားကြည့်၊ မိညီမ ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်နေမလဲ”

ကိုဖော်ဝင်း ဘာမှမပြောနိုင်။ ဝိုင်တွေနေသည်။ ကိုဖော်ဝင်း ဆက်ပြောသည်။

“ခုအခြေအနေမှာ ဒီအတိုင်းဆက်သွားနေရင် အားလုံး ဒုက္ခ များကုန်မယ်၊ ပြဿနာက ပြေလည်မှာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ဖက်ဖက်က အလျှော့ပေးမှ ဖြစ်မယ်”

“ဘာလဲ ... မင်းက အလျှော့ပေးချင်နေပြီလား”

“လာကွာ ... ကိုကျော်ဆီ သွားရအောင်”

ကိုကျော်ဝင်း၏အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကိုကျော်ဝင်းက

ဖန်ခွက်ပင် မကိုင်တော့။ ပုလင်းလိုက် မော့နေသည်။ နောက်ဆုံးကျန် သော ပုလင်း တစ်ဝက်ကျိုးနေပြီ။

“ကိုကျော်”

ကိုကျော်ဝင်းက ပုလင်းကို ဘေးမှာဆောင့်ချလိုက်ပြီး ...

“ဘာလဲ”

“ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်”

“ပြော”

“ငါတို့ မိညီမရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျော့လိုက်ရအောင်”

“ဘာကွ”

ကိုကျော်ဝင်းက ဖျက်လုံးကြီးဖြူဖြူ ကြည့်လိုက်သည်။

“မိညီမပြောတာတွေ ဟုတ်သင့်သူလောက်တော့ ဟုတ်တယ်၊

ငါတို့ မိညီမကို ဂရုမစိုက်သလို ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ မင်းစဉ်းစားကြည့်၊ ငါတို့လုပ်ချင်တာတွေ လျှောက်လုပ်၊ အိမ်ပြန်ချင်တဲ့အချိန်ကျမှပြန်၊ သူတစ်ယောက်တည်း အားငယ်မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် အားကိုးရာ ရှာခဲ့တာ မဲ၊ ခုချိန်ကျမှ ငါတို့ ဘာမှလုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ နောက်ကို ငါတို့ ဂရုစိုက်တော့မယ်လို့ ပြောရင်တောင် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ သူ့ကို ဟို ကောင်လေးနဲ့ အဆက်ဖြတ်စေချင်လို့ အလဲအလှယ် လုပ်တယ် ဆိုပြီး ပိုဆိုးမှာပဲ”

“မင်းက အရှုံးပေးချင်လို့လား”

“အရှုံးပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကျော်၊ လိုက်လျော့တာ”

“သူ ရည်းစားထားတာ မှန်တယ်လို့ မင်း ဆိုလိုက်တာပေါ့”

“ခုတိုင်းဆို ဒီလိုပဲ ပြောရလိမ့်မယ်၊ ငါတို့က ဓတ္တရား ပျက်

တွက်ခဲ့တာကို”

“ဘာလဲကွ ... ငါက အရက်ပဲ သောက်နေလို့ပဲ ဟုတ်လား”

မင်းကကော ဖဲလည်ခိုက်နေတဲ့ကောင် မဟုတ်လား။ ဟိုကောင်ကရော သူ့ကိုယ်သူ သူ့ပြီးနေချင်တဲ့ ငြက္ခား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ ခု ဖဲမခိုက်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ် ပြီးပြီ”

“ငါကတော့ ဆက်သောက်မှာပဲ”

“သောက်တာ မသောက်တာက မင်းသဘောပါ။ ခုကိစ္စက တစ်ပိုင်း ငါတို့ မိညီမကို ညှဉ်းဆဲသလို ဖြစ်နေတယ်”

“သူက ဟိုကောင်အားကိုးနဲ့ ငါတို့ကို အာခံတာကျတော့ကော”

“သူ့မင်းကိုစိတ်က ငါတို့ကို အာခံချင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါတို့ ကိုယ်တိုင်က သူ့စိတ်ကို တစ်ဖက်စွန်းရောက်အောင် ချောင်ပိတ်ပြီး တွန်းဖို့ခွဲကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုကျော်၊ ကိုမော် ပြောတာ ငါလက်ခံ တယ်။ လူဆိုတာ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်ရင် စိတ်လှုပ်ရှားလာကြ တာပဲ။ မိညီမဟာ ငါတို့နဲ့ တစ်သက်လုံး ဒီအတိုင်းနေသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ သဘာဝတရားအတိုင်း သူ့အဝအတွက် အဖော်ကို ရှာရမှာပဲ။ ဒါ သူ့ရဲ့ အခွင့်အရေး။ ငါတို့ မပိတ်ပင်သင့်ဘူး”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသော ကိုဇော်ဝင်းကပင် ဝင်ပြောသည်။ ကိုကျော်ဝင်းသည် ကိုဇော်ဝင်းကို တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဪ... မင်းကပါ ဟိုဘက်ကို ပါနေပြီကိုး”

ကိုဇော်ဝင်းက ဘာမှပြန်မပြော။ ကိုမော်ဝင်းက ...

“မင်း လိုက်လျောလိုက်ပါ”

“မလိုက်လျောဘူးကွ”

“မလိုက်လျောလို့ မရဘူးကွ”

“မင်း ငါ့ကို အမိန့်ပေးစရာမလိုဘူး။ မင်းက အစ်ကိုလား။

ငါက အစ်ကိုလား”

ကိုမော်ဝင်း ပြီးလိုက်သည်။

“ဒီနေရာမှာ အစ်ကိုတွေ ညီတွေနဲ့ မဆိုင်းဘူး။ ကြီးတာ ဝယ်တာနဲ့ မဆိုင်းဘူး။ မှန်တယ် မှားတယ် ဆိုတာနဲ့ပဲ ဆိုင်းတယ်။ ခုချိန်မှာ မိညီမဟာ အငယ်ဆုံးဆိုပေမယ့် အခြေအနေအရ အမှန်ဆုံး ဖြစ်နေ တယ်ကွ”

“ဘာကွ”

ကိုကျော်ဝင်း ထရပ်လိုက်သည်။ ကိုမော်ဝင်းလည်း ခပ်လေး လေး ထရပ်၏။ ကိုကျော်ဝင်းက ကိုမော်ဝင်း၏ အကျိုးရင်ဘတ်စကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“ငါကတော့ အကြီးဆုံးဆိုတော့ အမှားဆုံးပေါ့ ဟုတ်လား”

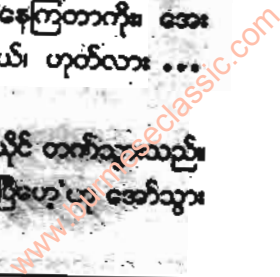
“အေး ... ဟုတ်တယ်”

“မှားဦးကွာ ... မှားဦးကွာ”

ကိုကျော်ဝင်းက ကိုမော်ဝင်းကို ဆွဲထိုးလိုက်သည်။ ကိုမော်ဝင်း မေးခိုးက ဆတ်ခနဲ ဒါသွားသည်။ ယိုင်မသွား။ ကိုမော်ဝင်းက ကိုကျော် ဝင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘာမှပြန်မလုပ်။ ကိုကျော်ဝင်း နောက် တစ်ချက်ထိုးရန် ရွယ်သည်။ ကိုဇော်ဝင်းက လက်ကိုဖမ်းဆုပ်ပြီး တွန်း လိုက်သည်။ ကိုကျော်ဝင်း နောက်ကိုယိုင်သွား၏။

“ဪ... မင်းတို့က သိပ်ညီညွတ်နေကြတာကိုး။ အေး မင်းတို့သုံးယောက်က မှန်တယ်။ ငါက မှားတယ်။ ဟုတ်လား ... ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ကိုကျော်ဝင်းသည် လှေကားမှ ဒယ်ဒယ်ပိုင် တက်လာသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ‘မိညီမရေ ... လူမိုက်ကြီး လာပြီဟေ့’ လို့ အော်သွား သည်။

သန်းသန်းဝင်း၏ အခန်းရှေ့မှာ ရပ်သည်။ တံခါးကို တခုနဲ့ ခုနီး ထုသည်။

“မိညီမ ... ဟိုကောင်တွေက နှင်မှန်တယ်တဲ့၊ ငါမှားတယ် တဲ့၊ ငါကတော့ မရဘူး၊ ငါ့စကားကို နှင်နားထောင်ရမယ်၊ ဟိုကောင်နဲ့ အဆက်ဖြတ်ရမယ်၊ ဒါပဲ”

“ကိုကိုကျော်က အဆက်ဖြတ်စေချင်တယ် မဟုတ်လား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

“ရပါတယ် ကိုကိုကျော်၊ သူနဲ့အဆက်ဖြတ်မှ ကိုကိုကျော် စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင်လဲ အဆက်ဖြတ်ပါမယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ကိုကိုကျော်၊ မိညီမရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကို ချုပ်ချယ်လို့ရပေမယ့် စိတ်ကိုတော့ ချုပ်ချယ်လို့မရပါဘူး၊ မိညီမ သူ့ကို တစ်သက်လုံး စိတ်ထဲက ချစ်နေ မှာပဲ၊ ဒီမှာ ကိုကိုကျော်၊ ချစ်သောသူနဲ့ ခွဲခွာရလို့ ခံစားရတဲ့ ဒုက္ခ ဆင်းရဲကို ကိုယ်တွေ့ကြုံဖူးတဲ့သူဆိုရင် ကိုယ်ချင်းစာတတ်မှာပဲ”

အချိန်ကို အထိုးခံရသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ၏ နှလုံး သားသည် ရင်ကိုဖောက်ထွက်လျက် ဟိုး... ဝေးကွာသော ကာလ တစ်ခုသိသို့ နောက်ကြောင်းပြန်သွားသည်။ အမှန်နံရံကို ထိမှန်ပြီး ရင်ထဲသို့ အဟုန်ပြင်းစွာ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာ၏။ ယင်းအရှိန်ကြောင့် နှလုံးသားသည် ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်လိုက်ရသည်။ ကိုကျော်ဝင်းသည် တံခါးကိုသာ ဖိုက်ကြည့်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ လက်သီးနှင့် တအား ကျုံးထိုးလိုက်သည်။ ကိုမော်ဝင်းနှင့် ကိုဖော်ဝင်းတို့ မခွဲလိုက်နိုင်၊ နောက် တစ်ကြိမ် ခေါင်းနှင့်ပြေးဆောင့်သည်။ ကိုမော်ဝင်းနှင့် ကိုဖော်ဝင်းက လက်မောင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်စီကို ချုပ်ထားလိုက်ရ၏။ ကိုကျော်ဝင်း ရုန်းသည်။

“ခွေးမ ... နင့်ကို ငါ သတ်မယ်”

သန်းသန်းဝင်းက အခန်းထဲမှ ပြန်ပြောသည်။

“ကိုကိုကျော် တကယ်သတ်မယ်ဆိုရင် တံခါးဖွင့်ပေးပါမယ်”

တံခါးကလန်ဖြုတ်သံ ကြားရသည်။ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သန်းသန်းဝင်းသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ တိုက်ပိတ်အကျဉ်းခံထားသလို ချုံးကျနေ၏။ မျက်လုံးတွေကတော့ မျက်ရည်တွေကြားမှာ လက်လက် တောက်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းက ပြုံးထားသည်။ သို့ရာတွင် ရူးသွပ်သူ တစ်ဦး၏ ပြုံးပုံမျိုး။ အစ်ကိုသုံးယောက်သည် မိညီမကို လူစိမ်းတစ်ဦး လို ငေါ့စိုက်ကြည့်နေသိကြသည်။

“မိညီမကို သတ်မလို့ဆို ကိုကိုကျော်”

တည်ငြိမ်အေးဆေးသောလေသံဖြင့် ပြောသည်။ အမှန်မှာ တည်ငြိမ်ခြင်းမဟုတ်၊ တင်းမာခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုကျော်ဝင်းသည် ညီနှစ်ယောက် ချုပ်ကိုင်ထားသောလက် များကို ရုန်းလိုက်သည်။ သူပင်ကိုအသံ မဟုတ်တဲ့ တခြားသူတစ်ယောက် က ပူးကပ်ပြောသော အသံမျိုးဖြင့် ...

“နင့်ကို မသတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်မယ်”

ချာခနဲ လှည့်ဆင်သွားသည်။ သူ့အခန်းထဲ ဝင်သည်။ အရက် ပုလင်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“တော်လောက်ပြီထင်တယ် ကိုကျော်”

ကိုမော်ဝင်း နောက်က လိုက်ဝင်လာပြီး ပြောသည်။ ကိုကျော် ဝင်း လှည့်ကြည့်၏။ ကိုမော်ဝင်း၏ မေးတစ်ဖက်က ညှိုးပြီး နည်းနည်း ရောင်နေသည်။ ကိုကျော်ဝင်းက ကိုမော်ဝင်းပုခုံးကိုဖက်ပြီး ...

“ဆောရီးပဲ ကိုမော်”

“ရပါတယ်၊ ကိုကျော် ထပ်မသောက်တော့ရင် ယကာင်မယ်”

“ဒါ နောက်ဆုံးပါကွာ၊ ငါ့ဘဝအဖို့ ဒါ နောက်ဆုံးပါ”

ကိုကျော်ဝင်းက ပုလင်းကို ကိုင်မော့လိုက်၏။ သူ့အင်္ကျီ ချိတ်ထားရာသီသို့ သွားသည်။ အင်္ကျီအိတ်ထဲက ဖိုက်ခပ်တွေ၊ ကတ်ပြားတွေ၊ စာရွက်ခေါက်တွေကို ထုတ်သည်။ ထိုအထဲက ပဲလတ်စတစ်အိတ်သေးသေးလေးဖြင့် ထည့်ထားသော ကတ်ပြားလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ခါတ်ပုံတစ်ပုံ။ ကိုယ်တစ်ပိုင်း ခိုက်ထားသည်။ ပုံထဲက အမျိုးသမီးသည် လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ်ပတ်ဝန်းကျင်က ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမျိုးဖြင့်။ ခါတ်ပုံသည် ဟောင်းနွမ်းပြီး ဆေးရောင်တွေ မှိန်နေသည်။

ကိုကျော်ဝင်းက ခါတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး 'ဟက်ခနဲ' တစ်ချက် ရယ်လိုက်သည်။

"ဟဲ...ဟဲ... မိညီမက ပြောတယ်။ ကိုယ်တိုင်ခံစားဖူးရင် သိမယ်တဲ့။ ခံစားဖူးတာပေါ့ကွာ၊ တနင့်နင့် ခံစားဖူးတာပေါ့။ နှလုံးသားတွေ ကွဲကြဲအောင် ခံစားဖူးတာပေါ့။ မိညီမရယ်၊ နင် ငါ့ကို စကားတစ်ခွန်းတည်းနဲ့ အနိုင်ယူလိုက်တာပေါ့"

ခါတ်ပုံ၏ကျောဘက်ကို လှန်ကြည့်ပြန်သည်။ စာတန်းတစ်ခု ပါသည်။

"ဪ... ခင်မင်သော ကိုကျော်သို့၊ မေမိုး၊ ဆိုပါလား။ ဟား... ဟား... ခင်မင်လွန်းလို့ အသည်းခွဲတာပေါ့ ဟုတ်လား။ ငါ့အသည်းကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အရက်နွှဲစိမ်ထားရအောင် လုပ်ခဲ့မိတဲ့ မင်းကိုလဲ အရက်ထဲ ပြန်စိမ်မယ်ကွ"

ကိုကျော်ဝင်းသည် ခါတ်ပုံကို လုံးခြေပြီး အရက်ပုလင်းထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ပုလင်းထဲမှာ အရက် လက်တစ်လုံးလောက် ကျန်သေးသည်။ ခါတ်ပုံသည် အရက်ထဲ ကျသွားသည်။ ကိုကျော်ဝင်းက ပုလင်းကိုကိုင်ပြီး လှုပ်နေပြန်သည်။ ပြီးတော့ ပုလင်းအပုံးကို ပြန်ပိတ်ပြီး ...

ပုလင်းကို ပြုစုပေးပေးပေး အပြင်သို့ လှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ခုတင်ခေါင်းရင်းမှာ ထောင်ထားသော မယ်ဒလင်ကို လှမ်းယူသည်။ စတင်တီးခတ်၏။ 'ကျွန်ုပ်တို့ကျယ်သရွေ့ဝယ်' တီးလုံးသံသည် ခါတ်ပုံလို ငြိမ်ညောင်းစွာ ထွက်ပေါ်မလာ။ ရုပ်ရှင်တွေထဲက ကြောက်မက်ဖွယ်အခန်းမှ နောက်ခံတီးလုံးနယ်ပင်။ ကိုကျော်ဝင်းသည် သီချင်းကို လိုက်မဆိုဘဲ တဟားဟား ရယ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ မျက်ရည်စများ။

ကိုကျော်ဝင်းသည် မယ်ဒလင် တီးနေရာမှ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်သည်။ မယ်ဒလင်၏ လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး တအားခိုက်ခွဲလိုက်၏။ ပြီးတော့ ဒူးများ ညွတ်ခွေကျသွားလေသည်။

ကိုမော်ဝင်းက ပြေးပွေ့လိုက်သည်။ ကိုကျော်ဝင်းသည် အလွန်မောဟိုက်နေဟန် တူသည်။ ပေါခနဲ ထိုးအန်လိုက်သည်။ အန်ဖတ်တွေက နီရဲနေ၏။ သွေးတွေ။

"ဟာ ... ကိုကျော် ... ကိုကျော်၊ ဟောကောင် ... ကိုဖော်၊ မိညီမကို သွားခေါ်"

ကိုဖော်ဝင်း အိမ်ပေါ် ပြေးတက်သွားသည်။ အခန်းပေါက်ဝမှာ တော့နီမလှုပ် ရပ်နေဆဲဖြစ်သော သန်းသန်းဝင်းကို တွေ့ရ၏။

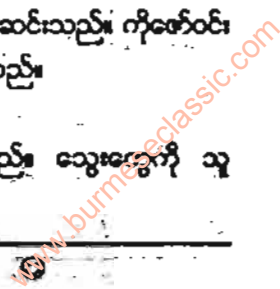
"မိညီမ ကိုကျော် ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး"

"ဟင် ..."

သန်းသန်းဝင်း အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းသည်။ ကိုဖော်ဝင်း ထက် အရင်ဦးအောင် အခန်းထဲကို ရောက်သည်။

"ကိုကျော်"

ကိုကျော်ဝင်းနားမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ သွေးတွေကို သူ ခြင်သည်။

“ကိုကိုကျော်... ကိုကိုကျော်၊ အမယ်လေး လုပ်ပါဦး၊ ကိုကို မော် ကိုကိုခေပ် ကြည့်ကြပါဦး”

ကိုကျော်ဝင်းက သတိလစ်နေပြီ။

ကိုကျော်ဝင်းကို ဆေးရုံသို့ အမြန်ခေါ်သွားရသည်။ အရေး ပေါ် လူနာဌာနမှ တာဝန်ကျ လက်ထောက်ဆရာဝန်က ဖြစ်ပျက်ပုံကို မေးသည်။ တစ်နေ့လုံး အရက်တွေသောက်ကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။

“ဘယ်လောက်သောက်လဲ”

“နှစ်ပုလင်းလောက် ရှိမယ်၊ မနေ့ညက တစ်ပုလင်း သောက် သေးတယ်”

ကိုမော်ဝင်းက ပြောပြသည်။ ဆရာဝန်သည် ခေါင်းညှိတ်ပြ သည်။

“တခြား ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“ခင်ဗျာ ...”

“စိတ်ထိခိုက်စရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖြစ်ပါတယ်”

သန်းသန်းဝင်းက ဝင်ပြောသည်။ ဆရာဝန်သည် သူလိုချင် တာ သိသွားဟန်ဖြင့် အချိန်ကုန်ခံပြီး ထပ်မေးမနေတော့ဘဲ အခြား ဆရာဝန်ငယ်လေး တစ်ယောက်ကို လှမ်းပြောသည်။

ကိုကျော်ဝင်းအား ဆေးနှစ်လုံးထိုးသည်။ ဂလူးကိုစ် သွင်း သည်။ တစ်ဖက်က သွေးသွင်းသည်။ ပြီးတော့ အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ခန်းထဲ သွင်းသွား၏။

အခန်းရှေ့မှာ စောင့်နေကြသည်။ သန်းသန်းဝင်းသည် တစ် ချိန်လုံး ငိုနေ၏။ ကိုမော်ဝင်းက အခန်းရှေ့မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ ကိုမော်ဝင်းသည် အရေးပေါ် အခန်းတံခါးကိုသာ

ခေါက်ကြည့်နေသည်။

နာရီပေါင်း အတော်ကြာသည်ဟု သူတို့စိတ်ထဲမှာ ထင် လိုက်သည်။ ဆရာဝန် ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာ”

ကိုမော်ဝင်းက အရင်ဆုံး မေးသည်။

“ကောင်းသွားပါပြီဗျာ”

“ဟို... သွေးတွေ”

သန်းသန်းဝင်း ပြောသည်။ ဆရာဝန်က နားလည်၏။

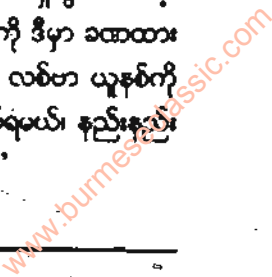
“ဒါက ဒီလိုပါ။ အစားလုံးဝမစားဘဲ အရက်ကို အလွန်အကျွံ သောက်တာရယ်၊ ကိုယ်ခံအားနည်းနေတာရယ်၊ စိတ်ထိခိုက်စရာ ဒေါသဖြစ်စရာတွေရယ် ပေါင်းပြီးဖြစ်တာပါ။ သွေးပါလာတာကတော့ အစာအိမ်ထဲမှာ အစာမရှိဘဲ အရက်ချည်းရှိနေလို့ သွေးနည်းနည်း လို့တာပါ။ ဒါလဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အစာအိမ်ထဲကလဲ အရက်တွေ စုပ်ထုတ်ပြီးပါပြီ”

“သူ သတိရလား ခင်ဗျာ”

ကိုမော်ဝင်းက မေးပြန်သည်။

“သတိတော့ မရသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခုဟာ ကလဲ သတိလစ်တဲ့သဘော မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ သဘော ပါ။ ဒါလဲ ကောင်းပါတယ်။ အိပ်လိုက်ရရင် သူ အားရှိသွားတာပေါ့။ မနက်ကျရင် နိုးလာပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ဒီမှာ ခဏထား ပြီးရင် ဝန်ထဲ ခို့ပေးမယ်။ တစ်ပတ်လောက်နေရင် လစ်ဗာ ယူနစ်ကို ခို့ပေးမယ်။ အဲဒီမှာ အသည်းအားရှိလာအောင် လုပ်ရမယ်။ နည်းနည်း ကြာကြာနေခိုင်းပါ။ အရက်ပါ ပြတ်သွားအောင်ပေါ့”

“ဆရာ ...”

သန်းသန်းဝင်းက မရဲတာရဲ ခေါ်လိုက်ပြီး ...

“ခုပြောနေတာတွေက ကျွန်မတို့ စိတ်ချမ်းသာအောင် တမင်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ တကယ်ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်တွေဟာ သတင်းဆိုးဆိုရင်သာ ပြောရမှာ နှုတ်လေးနေတာပါ။ သတင်းကောင်းဆိုရင် ပါးစပ်ကို ထိန်းလို့တောင် မရဘူး”

ကိုကျော်ဝင်းကို လူနာခန်းထဲသို့ ရွှေ့သည်။ တွန်းလှည်းဖြင့် ခေါ်သွားစဉ် သန်းသန်းဝင်းက ဘေးမှတစ်ချိန်လုံး ကိုကျော်ဝင်း မျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်ရင်း လိုက်သွားသည်။

လူနာခန်းထဲရောက်တော့ ကိုကျော်ဝင်းကို ခုတင်ပေါ် ရွှေ့သည်။ ထိုညက သူတို့ အိပ်မပြန်ဖြစ်။ ကိုမော်ဝင်းနှင့် ကိုဖော်ဝင်းက ကိုကျော်ဝင်းဘေးမှာ တစ်လှည့်စီ စောင့်သည်။ သန်းသန်းဝင်းကတော့ အပျိုသမီးတွေ ယောက်ျားလူနာခန်းထဲမှာ စောင့်ခွင့်မရှိသဖြင့် အပြင်စင်ကြည့်မှ ခုံတန်းကလေးမှာ ထိုင်စောင့်ရ၏။

နံနက်စောစောမှာ ကိုကျော်ဝင်း သတိရလာသည်။ ကိုဖော်ဝင်းက လူနာခန်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။

“ကိုကိုကျော်”

“မိညီမ”

ကိုကျော်ဝင်းက သန်းသန်းဝင်း၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကိုကိုကျော် နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

ကိုကျော်ဝင်း ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။ သန်းသန်းဝင်းသည် မျက်ရည်မဝဲအောင်၊ ငိုသံမပါအောင် ကြိုးစား၍ထိန်းရင်း ...

“မိညီမကြောင့် ကိုကိုကျော် ခုလိုဖြစ်ရတာပါ”

ကိုကျော်ဝင်းက ခေါင်းခါသည်။

“မိညီမကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ကိုကိုကျော်အကြောင်းနဲ့ ကိုကိုကျော် ဖြစ်ရတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုကျော် စိတ်ချမ်းသာအောင် မိညီမ ဘာမဆို လုပ်ပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

“မလိုတော့ဘူး မိညီမ၊ ခုလိုဖြစ်ရတဲ့အတွက် မိညီမကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်၊ ဘာလို့လဲ သိလား”

သန်းသန်းဝင်းက ခေါင်းကို အသာယမ်းခါပြသည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မိညီမဟာ ကိုကိုကျော်ရဲ့အမှားကို အစဖော်ပေးခဲ့လို့ပေါ့။ ကိုကိုကျော်ဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အတွက် ဘဝကို ပျက်စီးလုနီးနီး အဖြစ်ခံခဲ့တယ်၊ ဒါကို မိညီမရဲ့ စကားတစ်ခွန်းက ကိုင်လှုပ်ပြီး သတိပေးခဲ့တယ်။ မိညီမ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေအားလုံး မှန်ပါတယ်”

ကိုကျော်ဝင်းက ခဏနားလိုက်သည်။ သူ့အသံတွေ တိုးညှင်းသော်လည်း မောသံများ မဟုတ်ချေ။

“ကိုကိုကျော် အစတော့ ဒေါသဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ မိညီမ ရည်းစားထားလို့ဆိုပြီး၊ နောက်တော့ စိတ်ထိခိုက်ရတယ်၊ အစတုန်းကတော့ မိညီမကို ကိုကိုကျော်တို့စကား နားမထောင်လို့ စိတ်ထိခိုက်တာလို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ အမှန်က မဟုတ်ဘူး မိညီမ၊ ကိုကိုကျော်လို အဖြစ်မျိုး မိညီမ ဖြစ်မှာစိုးလို့ စိတ်ထိခိုက်ရတာ၊ ကိုကိုကျော်ဟာ မိညီမကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်မိရင်း လုပ်မိရင်းက မိညီမ စိတ်ဆင်းရဲရတာ ဟာ ကိုကိုကျော်ဆီကိုပါ မသိမသာ ကူးစက်လာခဲ့တယ်၊ တို့တွေဟာ မောင်နှမတွေ မဟုတ်လားကွယ်”

သန်းသန်းဝင်းက ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်။ မျက်ရည်ကိုလည်း ထိန်းလို့မရတော့ဘဲ ကိုကျော်ဝင်းကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ကိုကျော်ဝင်း

ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ခုထိလဲ ကိုကိုကျော် စိတ်ထိခိုက်နေတုန်းပါပဲ”

“ရှင် ...”

“ခုတစ်ခါ စိတ်ထိခိုက်ရတာကတော့ မိညီမဟာ ကိုကိုကျော် တို့ကြောင့် ချစ်သောသူနဲ့ ခွဲခွာနေရလို့ စိတ်ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရ တာကို မကြည့်ရက်နိုင်လို့ စိတ်ဆင်းရဲရတာပါကွယ်”

“အို ... ကိုကိုကျော်”

သန်းသန်းဝင်းသည် ကိုကျော်ဝင်း၏ လက်မောင်းပေါ် မျက်နှာအပ်ချလိုက်ပြီး ငိုသည်။ ကိုကျော်ဝင်းက သန်းသန်းဝင်း၏ ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် အသာပွတ်သပ်ပေးနေလေသည်။

ကိုမော်ဝင်းက ကိုမော်ဝင်းကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ ကိုမော်ဝင်း က မပြုံးချေ။ မပြုံးချင်သောကြောင့် မဟုတ်။ ကိုကျော်ဝင်း ဆွဲထိုးထား သဖြင့် သူ့ပါးကြီး ရောင်နေသောကြောင့် မပြုံးနိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ ကြည်လင်တောက်ပစွာ ပြုံးရယ်လျက် ရှိလေ၏။

... ❄️ ...

ဝေမိုးအောင်က တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် လုပ်နေသဖြင့် သန်းသန်းဝင်း စိတ်မရှည်။

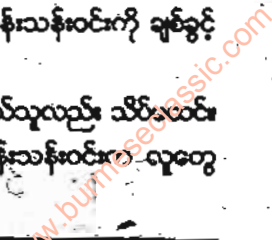
“လာစမ်းပါ ကိုအဝရယ်”

ဝေမိုးအောင်၏ လက်ကိုဆွဲပြီး ခေါ်သွားသည်။ ရုံးရှေ့မှာ လူဆယ်ယောက် ဆယ့်ငါးယောက်လောက် ရှိနေသည်။ သုံးထပ်ပြား နှင့် လုပ်ထားသော ကြော်ငြာသင်ပုန်းမှာ စာရွက်တွေ ကပ်ထားသည်။

အလုပ်စာမေးပွဲ အောင်မြင်သူများစာရင်း၊ လူတွေ့စစ်ဆေး ခြင်းကိုပါ အောင်မြင်သဖြင့် အလုပ်ခန့်ထားခြင်းခံရသူများစာရင်း။

ဝေမိုးအောင် ရင်တွေ့ရန်နေသည်။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ အောင် စာရင်း ကြည့်စဉ်ကထက် ပို၍ရင်ခုန်သည်။ သန်းသန်းဝင်းကို ချစ်ခွင့် ပန်စဉ်တုန်းကလောက်နီးပါးပင်။

အောင်စာရင်းကို သူမကြည့်ရဲ၊ သူ့ကိုယ်သူလည်း သိပ်မဝင်း သူမကြည့်ရဲသဖြင့် နောက်ချန်နေခဲ့သည်။ သန်းသန်းဝင်းက လူတွေ ကြားသို့ တိုးဝင်သွား၏။

“ကိုဝေ ... လာစမ်းပါဦး၊ လာလေ”

သန်းသန်းဝင်းက အော်ခေါ်သည်။ သူ လူကြားထဲ တိုးဝင်သည်။

“ကိုတွေ့နာမည် ပါတယ်”

“ဟင် ... ဘယ်မှာလဲ”

သူ့ကြည့်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသောကြောင့် စာလုံးတွေ အကုန်ရောနေသည်။ သန်းသန်းဝင်းက လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ပြသည်။ ဟုတ်သည်။ သူ့နာမည် ပါသည်။ ကိုယ့်နာမည် ကိုယ်ပြန်ဖတ်ရတာ တစ်ခါမျှ သည်လောက် အရသာ မရှိခဲ့။

သန်းသန်းဝင်း၏ လက်ကိုထွဲပြီး လူကြားထဲက တိုးထွက်ခဲ့သည်။

“ကိုဝေ အလုပ်ရပြီနော်”

သူပြောသည်။ သန်းသန်းဝင်းက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အဝင်း တစ်ခါပြောခဲ့တာ မှတ်မိသေးလား၊ ကိုတွေ့ကို ချစ်တော့ ချစ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိကိုတော့ အလုပ်ရမှ ပေးနိုင်မယ်ဆိုတာလေး ခုဘယ်လိုလဲ”

“ဝင်းက ကိုတွေ့ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုရင်ကော”

“ဘယ်ရမလဲ ... ခုနေခါမှာ ဝင်းက လက်မထပ်ချင်ပါဘူး ဆိုရင်တောင် မရဘူး။ ဝင်းရဲ့အစ်ကိုတွေက ဝင်းကို ကိုဝေနဲ့ အတင်း ပေးစားကြတော့မှာပဲ မဟုတ်လား”

သန်းသန်းဝင်းက ရယ်၍ ...

“အင်းပေါ့လေ ... လိမ္မာတဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အစ်ကိုတွေရဲ့စကားကို နားထောင်ရတော့မှာပေါ့”

www.burmeseclassic.com